

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK TWO IN THE BESTSELLING ELF QUEEN SERIES

LONG LIVE
THE
ELF QUEEN
J.M. KEARL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELF KRALİÇESİ YAŞASIN

ELF KRALİÇESİ SERİSİİ ES KİTAP 2

J.M. KEARL

Elf Kraliçesi Yaşasın

Yazar: J.M. Kearl Telif
Hakkı J.M. Kearl 2022
Tüm hakları

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup, gerçek kişilere atıfta bulunmamaktadır. Gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın kasıtlı değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde iletilemez.

Kapak tasarımı: Janie Hannan Kearl

Bu kitap, bizim küstah cücemiz Tifapine'i seven okuyuculara ithaf edilmiştir.

İÇİNDEKİLER

[J.M. Kearl'ın diğer
kitapları İçerik](#)
[Uyarısı](#)
[İsimlerin Okunuşları](#)

[Kitap 1 Özet Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında J.M.](#)

[Kearl'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

J.M. KEARL'IN DİĞER ESERLERİ

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

[Kan ve Gölgenin Laneti Fae](#)

[Ayının Laneti](#)

[Zalim ve Sevimli Laneti Gecenin](#)

[Laneti](#)

RISE ÜÇLEMESİ

[RISE](#)

[WRATH](#)

[RIVAL](#)

[RISE: Tam Üçleme](#)

ALLORA KNIGHTSTAR: SKY FAE

[Gökyüzünden](#)

[Doğdu](#)

[Gökyüzünün](#)

[Tacı](#)

ELF KRALIÇESİ

[Elf Kraliçesi'nin önünde](#)

[eğilin Elf Kraliçesi çok](#)

[yaşa Kader Elf Kraliçesi'ni](#)

[çağırıyor](#)

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek içerik barındırmaktadır. Kitapta hafif küfür, orta derecede cinsel içerik, şiddet, savaş ve ölüm sahneleri bulunmaktadır.

İSİM TELAFUZ KILAVUZU

Adley- Ad-lee
Aldrich- All-drich
Alisara- Al-I-sar-uh
Anami- Uh-nom-ee
Atarah- Uh-tar-uh
Athayel- Ath-ā-el
Devane- Duh-vay-n
Drakonan- Druh-co-nan
Dramus- Draw-muss
Dregous- Dreg-us
Evalyn- Ev-uh-lynn
Fennan- Fen-en
Kail- Kay-l
Katmor- Cat-more
Layala- Lay-all-uh
Leif- Lay-ff
Lyndora- Lin-dor-uh
Nyrovia- Ny-rove-ee-uh
Rhegar- Ray-gar
Ronan- Ro-nan
Scarvan- Scar-van
Seraphina - Sera-feen-uh
Siegfried - Seeg-free-d
Tenebris - Ten-eh-briss
Valeen - Vuh-leen

Yoren- Yor-en
Zaurahel- Zar-uh-hel

Calladira- Cal-uh-deer-uh
Delfaria- Del-far-e-uh
Malock- Mal-ock
Palenor- Pal-eh-nor
Pridam- Pre-dam Runevale-
Roon-vayle Rynvenggaard-
Riven-guard Sederac- Sed-
er-ack Svenarum- Sven-
are-um Vessache- Vess-ach
Villhara- Vill-har-uh

KİTAP 1 ÖZET

Layala, ebeveynlerini öldüren ve son büyücü olan onu aramak için baskınlar düzenleyen elf kralı Tenebris ve oğlu Prens Thane'i öldürmek için tüm hayatı boyunca saklanmayı öğrendi. Thane, çocukluklarından beri büyülü bir bağla birbirlerine bağlı olan Layala ile yeniden bir araya gelmek için gününü bekliyordu, ancak kötü babası ortadan kalkmadan bunu yapamıyordu. Thane, Kral Tenebris'i öldürdüğünü sandıktan sonra, Layala'nın insanlarla birlikte yaşadığı memleketi Briar Hollow'a gitti. Çiftlerin birbirine bağlı kalma büyüsünün süresi dolmak üzereydi ve Thane, Layala'yı evine götürerek onun Palenor Kraliçesi olarak yanında.

Layala'nın başka planları vardı ve Thane'in hayatını almaya çalıştıktan sonra bir anlaşmaya vardılar: Layala, eşlerinin aralarındaki büyüyü bozabilirse ayrılacaklardı. Layala'nın sekiz haftası vardı. O haftalarda, düşmanın onu solgunların yaratıcısı olan Kara Büyücü'yü diriltmek için kullanmak istediğini öğrendi. Sapkın, lanetli elfler onun büyüsüne kapıldı ve onu esir almaya çalıştı. Ayrıca Thane'in sandığı gibi kötü bir kral olmadığını ve zamanla ve birçok iniş çıkıştan sonra birbirlerine aşık olmaya başladıklarını keşfetti. Sonunda aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu buldu ama bunu yapmamayı tercih etti.

Bunun yerine Thane'i seçti.

Evlenip, solgunlara dönüşmekle lanetlenen çiftin büyüsünü bozmayı planladılar, ancak Thane'in babası "ölümden" geri döndü ve onun uşağı, ejderha şekil değiştiren Varlett, çiftin bağına bozdu ve Thane'i lanetli ormanda ölüme terk etti.

Sonra Layala esir alındı ve kalbi kırık bir şekilde, Thane hayatta mıydı ve eğer öyleyse onu kurtarabilir miydi diye merak ederek kaldı.

BÖLÜM 1

R Yağmur taş kulenin üzerine yağıyor, çatıyı sanki minik peri ayakları dans ediyormuş gibi vuruyordu. Islak toprağın kokusu pencereden içeri süzülüyor, taze ve vahşi bir koku yayıyordu. Layala bu kokuyu çok severdi. Eskiden bu koku onu doldururdu.

Huzur ve sükunetle. Ama ne o, ne de karanlık bulutların arasından sızan ayın soluk ışığının güzelliği artık acıyı dindiremiyordu. Eskiden çizdiği gülümseme, sevgilisinin bedenini delen bir ejderhanın eli tarafından çalınmıştı. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu, sonra tek tesellisi olan kirli gök mavisi yastığı aldı. Yastık, yılların tozuyla kokuyordu, ama onu göğsüne bastırıp sıcaklık için sarıldı. Altındaki kaşintılı, delik deşik çarşafın içinden çıkan samanları umursamadı. Bu tahriş, ona hala hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Gel bana. Sana ihtiyacım var.

"Thane," diye inledi, o derin, yatıştırıcı ses yine zihninde yankılandı. Eşlerinin bağı çalınmış ve silinmişken onu duyması mümkün müydü? Yoksa kendi zihni ona acımasızca oyunlar mı oynuyordu? Bilmiyordu, ama bu sadece göğsünde zonklayan acıyı daha da şiddetlendiriyordu.

Bana gel. Lütfen.

"Yapamam," diye inledi ve yüzünü yastığa düşürdü. Soğuk esinti ve tek açık pencereden cildine çarpan buz gibi damlacıklar dişlerini takırdatıyordu ve giysilerini ıslatıyordu. Bu dairesel gri taş oda bir hapishaneye dönüşmüştü, kasvetli rengi sonbahar yağmurları kadar iç karartıcıydı. Tek çıkış yolu, yirmi metre yükseklikteki pencere ve her zaman dışarıdan kilitli olan sağlam kapıydı. Her zaman.

"Kışın en karanlık günlerinde yazın renkli çiçeklerini hatırla. Lavanta ve narenciye kokularını, tatlı gülümsemeleri hatırla, çünkü onlar seni bu sonsuz geceden kurtaracak," diye fısıldadı Layala kendi kendine. Evalyn teyze, zor günler galip gelmek üzereyken hep böyle derdi. Çocukken bunun anlamını anlamazdı, özellikle de Briar Hollow'da uzun ve karanlık kışlar olmadığı için. Ama şimdi tamamen anlıyordu — bu sonsuz bir kabustu ve o kabustan uyanmak için çaresizce çabalıyordu.

Kuru gözlerinden ve çatlamış dudaklarından gözyaşları süzüldü. Hala gözyaşı kalmasına şaşırdı. Kaç gün olmuştu? Bir gün doğumu diğerine karışıyordu. Günler ve haftalar bulanıklaşmıştı. Thane o notu göndereli ne kadar zaman geçmişti? "*Senin için geliyorum, Laya.*" Kaç gündür yemek yememiş ve su içmemişti? Haftalar mı olmuştu? Hatırlayamıyordu.

"*Sana ihtiyacım var,*" diye fısıldadı. Onu alay eden ses artık bir halüsinasyon muydu, yoksa o hala gerçek miydi?

Kapı gıcırdayarak açıldı. Her gün doğarken, öğleden sonra ve gün batımından sonra gelen aynı kızıl saçlı asker içeri girdi. Bu gece kılıcı saldırmaya hazır değil, yanında sallanıyordu. İkisi de, geçmişte denediği gibi, şu anda ona saldıracak kadar güçsüz olduğunu biliyordu. Morbid bir neşeyle bir melodi ıslıkla çalarak, gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde yürüdü. İkisi de tek kelime etmedi. Haftalardır temas kurduğu tek kişi oydu ve adını bile bilmiyordu. Uzun boylu, ince yapılı ama ondan utanç verici bir farkla daha güçlüydü ve kullanmaktan çekinmediği silahları vardı.

Yan yatmış halde, Layala, adamın sihrini etkisiz hale getirmek için koluna batırdığı sivri ucu hissettiğinde kıpırdamadı. Adamın botuyla dokunduğu metal lazımlığın çıkardığı ses, kubbe şeklindeki tavanda gong sesi gibi yankılandı. Adam kayıtsız bir "huh" diye mırıldandı ve bırakıp gitti. Layala birkaç gündür onu kullanmaya gerek duymamıştı. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. İnsan olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Kapı tıklayarak kapandı, kilidin sessiz sesi duyuldu ve Layala oturdu. İnce çiziklerle ve oyuklarla kaplı koyu renkli ahşap kapının arkasını izledi. Hatta kendi çığlıklarının yankılarını bile duyabiliyordu. Tırnaklarına bakan Layala'nın çenesi titredi. Tırnakları kırılmış, parçalanmıştı ve elleri kurumuş kanla kaplıydı.

Fiziksel acı, hatta dayanılmaz açlık ve susuzluk bile en kötüsü değildi; en kötüsü Thane'in nerede olduğunu bilmemek, onu *hissedememektir*. Ya da Piper, Fennan ve Tifapine'e ne olduğunu bilmemek.

Tenebris Briar Hollow'u yaktı mı? Evalyn teyzeyi ele geçirdi mi, onu öldürecek mi?

Tek umudu, Layala'yı manipüle etmek için onları hayatta tutması ve Thane'in o zamana kadar gelmesiydi. Geldi...

"En karanlık günlerdeki yazın rengarenk çiçeklerini hatırla..." Sesi kırıldı ve vücudu sessiz hıçkırıklarla titredi. Umut mu? Artık umut neydi ki? Göğsüne dokundu, göğsüne sakladığı o tanıdık, yıpranmış kağıt parçasını aradı.

Aniden paniğe kapıldı ve göğsünü kapladı. Yatağı elleriyle aradı, Thane'in öldüğünü iddia edenlere karşı onun hayatta olduğunun tek kanıtını arıyordu. Yarım ay ışığı pencereden içeri sızıyordu, görmek için yeterliydi ama gölgeler tehditkar görünüyordu.

"Nerede?" Titreyen elleri, kumaşı kazıyarak aradıkça taze kan izleri bırakıyordu.

Ayaklarını yere kaydırıp ve dizlerinin üzerine çökerek yatağın taştan dört inçlik boşluğunun altına baktı. *Nerede?! Belki de Thane'i ölü görmek aklını kaçırmıştı. Tanrım, ya notu hayal etmişse? Kanlı, parçalanmış vücudunu, karnındaki deliği görmüştü... Hareket etmiyordu. Nefes almıyordu...*

Pencereye sürünerek zayıf bacaklarıyla kendini yukarı itti ve pencere pervazına tutundu. Kendini yukarı çekmenin baskısıyla inledi. Kalbi ağrıyana kadar çarptı. *Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.* Sonunda taş kafesinin açıklığından dışarı çıkmayı başardı ve göğsünü çıkıntıya yasladı, bir kolu pencereden aşağıya, yetmiş fit aşağıya sarkarken, diğer kolu içteki taş tutunmuştu. Soğuk bir rüzgar yüzüne çarptı ve buz gibi damlalar onu paniğe sevk etti.

"Thane, neredesin?" diye fısıldadı, aşağıda tertemiz yollarda yürüyen muhafızlara bakarak. Onlar onun varlığından tamamen habersiz miydi, yoksa kurtarıcılarının sefalet içinde kilitli kaldığını umursamıyor muydu? Bir noktada biri onun çılgınlıklarını duymuş olmalıydı.

Ellerini avuçlayarak, kurumuş boğazını ıslatacak kadar yağmur yağmasını umdu. Yağmur damlaları cildini ıslatmaya yetiyordu, ama doğa alaycıydı. Yine de avucundaki nemi açgözlülükle yaladı.

Titrek bir nefesle başını geriye doğru eğip içeriye baktı. Küçük, buruşuk kağıt parçası, onun küçük umudu, yatağın ayak ucunda duruyordu.

Yere çökerek, onu aldı ve göğsüne bastırdı. Dizlerinin üzerine çökerek kağıdı düzeltti ve güzel el yazısıyla yazılmış satırları okudu:

Senin için geliyorum, Laya.

~ Thane

Yatağa tırmandı, notu üstüne geri koydu ve sonunda uykuya daldı.

Menteşelerin gıcirtısı Layala'nın uykusunu böldü. Kabuk bağlamış gözleri, soğuk ve karanlık bir gecenin ardından odayı sıcaklıkla dolduran sabah güneşinin ışığıyla açıldı. Hafif ayak sesleri kalp atışlarını hızlandırdı. Bu, her zamanki muhafızının yürüyüşü değildi. Kıpırdamadı, nefes almaya bile izin vermedi. Küçük mavi yastığı sıkıca tutarak kendini daha da kıvrıldı. Böyle olmaktan nefret ediyordu, canavarlardan korkan küçük bir çocuk gibi korkarak, ama önceki gece pencereye sürünmek için bile güç bulamamıştı.

Sarışın saçları görüldü ve midesi ağzına geldi. *Hayır, o olmasın. O olmasın.* Kral Tenebris'in kanlı cesetlerin üzerinde duran korkunç yüzü, Thane'in üzerinde beliren, yaşlı bir cadaloz gibi kahkahalar atan yüzü, rüyalarını dolduruyordu. Saçlarından tutup, saçlarını koparır ve ona bakması için bağıırırdı. "Yaptıklarının yüzüne bak!" Uzaklardan kendini izliyordu, gözleri sıkıca kapalı, onun elinde titreyerek, ağlayarak, durması için yalvarıyordu.

Derin bir nefes aldı, *bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz.*

"Layala." Aldrich'in sesiydi. Sesi neredeyse kederli miydi?

Bir gözünü yavaşça açtı, sonra diğerini de açarak onun olduğundan emin oldu. Sarı saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı, bu da yüzünü daha sert gösteriyordu. Sivri kulakları daha keskin görünüyordu. Tenebris'e olan benzerliğini nasıl fark etmemişti? Tıpkı ona benziyordu. Bir zamanlar geniş ve parlak olan gözleri, onun görünüşünü algıırken ağırlaşmıştı. Dudaklarını sıkıştırdı ve ona doğru uzandı.

Kız, elini itmek için yeterince güç topladı. "Yapma," diye hırladı.

"Aşağı ineceksin. Kalk lütfen." Çok sabırlı, çok sakindi. Kılıcın kabzasıyla kafasına vurup kaburgalarına tekme attıktan sonra tavırlarına güvenmiyordu. Morluklar ve kesikler çoktan geçmişti ama anısı hala taze.

"Kahvaltıya davet edildin."

Kahvaltı... Herhangi bir yiyecek düşüncesi midesini kramp girdi ve ağzı sulandı. Patates, yumurta, meyve. Su. Her şeyden çok su istiyordu

her şeyden çok. Dili kum gibi hissediyordu ve boğazı kumlu ve ağrıyordu. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. Neden onu kahvaltı için bu odadan çıkaracaktı? Yanına döndü ve yastığı başına koydu. Bu bir tuzaktı. Onun tuzağına düşmeyecekti. Sahte bir nezaket ya da daha kötüsü, kralın kahvaltısına davet edilmesi, onunla ilerlemek istedikleri, onun için bir planları olduğu anlamına geliyordu...

"Layala," diye azarladı, sanki okula gitmek istemeyen küçük bir çocukmuş gibi. "Susamış ve acıkmış olmalısın. Yirmi sekiz gün oldu."

"Hayır."

"Burada sonsuza kadar kalmak mı istiyorsun?"

Ne aptalca bir soru. Sanki buraya gelmek istemiş gibi. Bir kapta sıvının şapırdaması, Aldrich'e dönmesi için yeterliydi. Beyazı kirli tuniği çok temiz, çok ütülüydü. Metal matara tutan elleri bile daha yumuşak görünüyordu. Belli ki Thane ve Ravens'tan uzaklaşıp *babasının* sunduğu lüksün tadını çıkarmak için zaman ayırmıştı.

Bir damla su mataranın kenarından yatağa damladı. Boğazı kuru çakmaktaşı gibi yanıyordu. Titrek bir eliyle mataranın ucuna uzandı. Bu çabası bile onu öfkeliyordu. Mataranın ucunu sürekli onun ulaşamayacağı bir yere çekiyordu. Öfkeli gözyaşları gözlerini yakıyordu. *Piç. Piç. Piç.* Tekrar tekrar aynı kelimeleri mırıldanarak kolunu yatağa bıraktı.

"Bu kadar zayıf mısın? Oturabilir misin?" Onunla alay etmiyordu ve gerçekten endişeli gibi geliyordu ama bu bir numara olmalıydı.

Bu noktada ciğerlerine hava çekmek bile zordu.

Kolunu sırtının altına sokarak onu oturmaya zorladı. Çok yorgun ve zayıftı, ona karşı koyacak gücü yoktu. "Hadi. Bir şeyler iç. Lütfen."

Sırtını taş duvara dayadı ve adam mataranın kapağını çevirdi. Soğuk metal dudaklarına değdi, ardından su dilinin üzerinde kaydı. Rahatlamış bir şekilde inledi. Hiçbir şey bu kadar lezzetli gelmemişti. Mataranın içindekileri saniyeler içinde içti ve çenesini kaldırarak Aldrich'e boş bir bakış attı.

"Babamı sana yemek yemene izin vermesi için ikna ettim. Aşağı gel." "Ne anlamı var?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden umursuyorsun? Senin yüzünden buradayım. Bırak da öleyim." Artık umursamıyordu.

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Ölmeyeceksin. Sen bir elf'sin, Layala. Vücudun hayatta kalmak için kış uykusuna geçecek ve uyuyacaksın."

Aylarca, hatta yıllarca."

Kalbi yavaşladıkça her atışında ruhunun derinliklerinde bir yorgunluk hissediyordu. Birkaç gün daha geçerse, onun bahsettiği uykuya dalabilirdi. Kolunu beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. Dirseklerini onun boynuna doladı ve bacakları, onun adımlarına uyarak sallanıyordu.

Kapının eşiğini geçince garip bir korku hissetti. Hapishanesinden çıkıp bilinmeyene doğru gitmek... onu burada tutan zorba ile yüzleşmek. Kıvrımlı merdivenlerden indiler ve çıplak ayakları soğuk taşlara sürtündü. Kasları ağrıyor ve yanıyordu ama pencereye kadar birkaç adım atmak için onları kullanmak iyi geldi.

"Seni uyarmalıyım," dedi Aldrich merdivenlerin sonuna vardıklarında. "Seni görmek isteyen *insanlar* var."

Neden "*insanlar*" kelimesi kulağına tuhaf geldi? "Kim? Aldrich, eğer teyzemse... Eğer beni az da olsa seviyorsan, onu buradan çıkar. Lütfen." Kendini yalvarmaya layık görmezdi ama Evalyn teyzesi için yapardı.

"O değil. Askerler geldiğinde o yoktu. Galiba biri ona babamın geleceğini haber vermiş."

Ona bir bakış attı. "Biri mi?" Thane mi? Orada mıydı? Evalyn teyzesi ve memleketindeki diğerlerinin katledilmeyeceğinden emin mi olmuştu? Bu düşünce dudaklarına hafif bir gülümseme kondurdu. Bu yüzden henüz gelmemişti... ama o zaman neden kafasının içinde ona gelmesi için yalvaran sesi duyuyordu?

Zırhlı göğüslerinde Palenor silahlarının amblemi bulunan bir grup muhafız koridordan onlara doğru ilerledi. Botlarının çıkardığı sesler, aksi takdirde sessiz olan mekanda yankılandı. Derin gri savaş miğferleri, Ravens'ın kanatlı miğferlerinden farklı olarak ortasından sivriydi; dizlerinin altına kadar uzanan bacak koruyucuları vardı; içlerinden biri uzun, koyu renkli tahta bir sopa taşıyordu. Yaklaştıkça konuşmalar kesildi. Yavaşladılar ve Layala'ya acıyarak baktılar. Tanrım, kimsenin ona böyle bakmasını istememişti. İçlerinden biri bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Aldrich'in düşük bir homurtusu onları yoluna devam etmeye yetti. Bu muhafızlar eskiden ona gülümserdi, şimdi ise korkmuş görünüyorlardı.

"Cücenizi bulamadım," dedi Aldrich, onu yarı taşıyarak hedeflerine doğru ilerlemeye devam etti. "Güvende olabilir."

Tif iyi miydi? Omuzlarındaki ağırlık biraz hafifledi. En azından bu olumlu bir şeydi.

Layala, geldikleri salonu tanımak için birkaç dakika geçmesi gerekti. Thane'in odasının yanındaki Starlight odası, köşeyi dönüncedydi. Alçıklara yerleştirilmiş zırhlar ve gümüş vazolara konmuş taze kır çiçekleri, buradaki diğer her yerden daha tanındıktı. Burası, onun evi diyebileceği bir yerdi.

Maun kapısının önünde durdu, altın kapı kolunu aşağı çekti ve kapıyı açtı. "Reina ve Pearl birkaç dakika içinde gelip sizi yıkayıp giydirecekler."

Elinden kurtulup öne doğru adım attı, aniden bir güç ve enerji dalgası onu sardı. Bu oda, son birkaç haftanın acısı içinde ona az da olsa rahatlık vermişti.

"Hizmetçilerin girişi kalıcı olarak kapatıldı, sakın aklına bir şey gelmesin." Onun sempatik bakışları, Layala'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sanki bir daha asla uçamayacak kanatları kırık bir kuş gibiydi. "Onu sevdiğini biliyorum." Adam durakladı ve çene kasları titredi. "Ama ben de sevdim."

Acısını yutarak Layala, "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Onu sevmek seni Tenebris'in yanına değil, hapse sokardı."

Başını eğerek Aldrich kapıyı kapattı, kapının çarpma sesi teninde bir ürperti yarattı. Artık kapalı kapıları sevmiyordu. Hiç klostrofobik olmamıştı, ama onu korkuyla dolduran tırmanan endişe, artık öyle olduğunu söylüyordu. Başını sallayarak bu duyguyu elinden geldiğince silkeledi, makyaj masasının çekmecesini açtı ve yuvarlak gümüş folyoya gülümsedi. "Teşekkürler, Tifapine." Altı ambalajı yırtıp açtı ve ilk çikolatalı trüf mantarını ağzına attı. Bal gibi dilinin üzerinde eridi ve şeker onu yeni bir hayatla doldururken gözlerini kapattı. Diğerlerini de çok hızlı yedi, lezzetli ikramların tadını çıkaramadı.

Sessiz bir kapı çalması onu irkiltti. Gergin eli göğsüne çarptı ve hızlı kalp atışları kulaklarında fısıldıyordu. Boş ambalajları hızla içeriye itip çekmeceyi kapattı, ellerini arkasında sakladı. Dönüp Reina ve Pearl'ün içeri girdiğini gördü. Gergin omuzları çöktü ve gözyaşları akarak görüşünü bulanıklaştırdı. Reina elini göğsüne koydu ve çenesi titredi. Pearl odanın diğer ucuna koştu ve onu kucakladı. Layala ilk başta kaskatı kesildi, sonra kucaklaşmaya karşılık verdi ve onların şefkatinden göğsü ısındı. Onları, sonsuz gibi gelen o süre içinde gördüğü ilk dostça yüzlerdi.

sanki sonsuzluk gibi gelen sürede gördüğü ilk dostça yüzlerdi. Tutmaya çalıştığı gözyaşları sessizce yanaklarından süzüldü.

"Ah, benim sevgili kızım," dedi Reina, yavaşça ona doğru yaklaşarak. "Çok üzgünüm."

Reina koşarak Layala ve Pearl'ü sıkıca kucakladı. "O kuleye kilitlendiğini ve sana yemek vermediklerini duyduk," dedi Pearl, sesi titriyordu. "Çok şey değişti... Sana yardım edemediğimiz için çok üzgünüm."

Layala önce uzaklaştı ve ıslak yanaklarını parmaklarıyla sildi. "Yapabileceğiniz bir şey yoktu."

"Sana hiçbir şey vermememiz gerekiyor, sadece yıkan ve Kral Tenebris'in kahvaltısı için hazırlan, ama..." Reina cebinden beyaz bir peçete çıkardı. Kenarlarını açtı ve avucunun içinde bir parça ekmek duruyordu. Başını sallayarak Layala'nın eline tutuşturdu. "Ye bunu. Sana banyo hazırlayacağız."

Ekmeği alırken boğazında bir hıçkırık belirdi. "Teşekkür ederim." Sesi parçalanmış, kırılmış, eskisi gibi değildi.

Layala yumuşak, ipeksi yatağa oturdu ve çikolatayı yediğinden daha yavaş bir şekilde ekmeği yedi. Yatak direklerini çevreleyen ve saran yeşil sarmaşıklara dokundu ve içgüdüsel olarak Tif'in saklandığı yeri aradı, onu orada görmeyi umuyordu. Orası karanlık ve boştu, tıpkı içini hissettiği gibi.

Kısa süre sonra Reina ve Pearl onu buharlı banyoya götürdüler. Giysilerini nazikçe çıkarırken ve altın pençeli küvete girmesine yardım ederken itiraz etmedi. Sıcak suya yavaşça girdi, suyu kirli ve ağırlı cildini yatıştırdı. Reina saçlarına narenciye ve lavanta kokulu sabun sürdü, kokusu ona kule odasında söylediği sözleri hatırlattı. Thane'in gönderdiği not cildine yapışmış olmalıydı, suya ıslanınca mürekkebi solmaya başladı. Reina notu aldı, ama kırılğan kağıt parmaklarının arasında eridi. Tanrım, hayır. Vücudu sessiz hıçkırıklarla titredi, geriye sadece onun adı kalmıştı.

"O kağıt neydi?" diye sordu Pearl.

Layala, son mürekkep damlalarının kırık tırnaklarına ve kesik parmaklarına leke bırakarak kaybolmasını izledi, ta ki Pearl ellerini tutana kadar. Cevap vermedi. Belki de Thane'in hayatta olduğuna dair herhangi bir kanıtın düşmanın eline geçmemesi bir lütuftu.

"Parmaklarına ne oldu, tatlı kız?"

Layala anıyı hatırlayarak zorlukla yuttu. "Çıkmak istedim. İstiyordum..." Thane, ama onun adını yüksek sesle söylemedi.

Pearl, ateş rengi turuncu saçlarını gözlerinden çekip, üzüntüyle yavaşça başını salladı. Süngeri köpüklü suya batırıp Layala'nın ellerine sürdü. Hizmetçileri ona daha önce hiç izin vermediği bir şekilde bakarken, gözleri odaklanamadı. Gözyaşları yanıyordu, onlara ne kadar kibirli ve kaba davranmıştı, ama onlar hala ona düşkündü.

"Oğluma bugün seni göreceğimizi söyledim. Sir Aldrich dün gece bize haber verdi," dedi Reina. "Oğlum seni sorup duruyordu."

"Oğlunuz olduğunu bilmiyordum," dedi Layala, neden daha önce hiç sormadığını merak ederek. "Kaç yaşında? Adı ne?"

"Charlie dokuz yaşında. Onu kucağımıza alabilmemiz için çok uzun yıllar geçmesi gerekti."

Pearl gülümsedi. "Çok tatlı bir çocuk. Seni ne kadar çok görmek istediğini anlatıp duruyor. Senin hayranın."

"Bana mı?" dedi Layala şaşkınlıkla.

"Evet," diye cevapladı Reina, sanki o da yanında duruyormuş gibi gururla gülümseyerek. "O hep büyücü olmak istemişti. Tıpkı senin gibi siyah saçlı ve mavi gözlü. Çok güzel bir çocuk, büyüdüğünde çok yakışıklı olacak."

"Peki, ona bir gün onunla tanışmak istediğimi söyle." "Bir gün" kelimesi uzun bir süre aralarında asılı kaldı.

Reina boğazını temizledi. "İşler düzeldiğinde, düzeleceğine inanmalı ve umut etmeliyiz, onunla tanışacaksın."

Banyo soğuduktan sonra Layala kalktı ve kendini havluyla kuruladı. Altın süslemeli boy aynasında kendi yansımasına baktı. Ne göreceğini bilmiyordu, belki çökmüş yanaklar ve çıkıntılı kaburgalar, ama göğüsleri hala dolgundu, köprücük kemikleri daha belirgin olsa da. Güçlü, kuvvetli bacakları biraz yağ kaybetmesiyle daha belirgin hale gelmişti. Omuzlarındaki kasların belirginliği biraz azalmış olabilir, ama çok değil. Belinin iç kısmı biraz incelmış ve kalçalarının yuvarlaklığı eskisi kadar belirgin değildi, ama bir şekilde vücudu zayıf ve kırılgan hale gelmeyi reddediyormuşçasına şeklini korumuştur. Belki de büyüsünün bir kısmı vücudunun her hücresine işlemiş ve onu güçlü tutuyordu.

Zayıf hissediyordu, ama öyle görünmüyordu. Cildinde eskisi gibi bronz bir ışıltı yoktu ve bakışlarındaki ateşli sertlik kaybolmuştu. Ona bakan kız üzgün ve boş görünüyordu. Bunu o bile görebiliyordu. Bu kız kimdi?

Kesinlikle, solgunlara karşı savaşan ve onu işkence eden, eşini öldürecek olanları yok eden Layala Işık Getiren değildi.

Reina, Layala'nın omuzlarına ipeksi mavi bir cüppe örttü ve onu yumuşak mavi bir sandalyeye oturttu. Layala'nın kalçalarına kadar uzanan, simsiyah saçlarını tararken, Pearl yanaklarına ve dudaklarına renk kattı. Pencerenin dışında kuşlar cıvıldıyordu ve aşağıda yürüyenlerin boğuk sesleri yukarıya ulaşıyordu. Sessizlik rahatsız edici değildi, ama Layala'nın sormak istediği çok şey vardı ve çikolata ve ekmek ona cesaretini toplamak için yeterli enerjiyi verdi. "Yüce Kral ne olduğunu söylüyor?" Hayatının her anında olması gereken eş runesinin olduğu bileğine baktı, ama işaretlenmemiş cildine bakakaldı. "Thane." Adını yüksek sesle söylemeye tereddüt etti; çok acıtıyordu.

Reina saçını taramayı bıraktı. Pearl'ün koyu renkli gözleri partnerine yöneldi. Her ne olursa olsun, iyi bir şey olamazdı. Reina boğazını temizledi ve ilk konuşan oldu: "O Kral... yani, Prens Thane, taht için Kral Tenebris'i öldürmeye çalıştığı için vatana ihanetten idam edilecekti."

"Bu yalan," diye bağırdı Layala. İçinde sönmüş sandığı ateş, bir anlığına da olsa yeniden alevlendi. "Bunu yaptı çünkü Tenebris hepimizi Kara Büyücü'ye ihanet etmek istiyor."

Pearl'ün gözleri biraz büyüdü. "Kara Büyücü mü? İlk geldiğinde bundan bahsetmiştin... Hala bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Biliyorum."

"Kral Tenebris geri döndüğünde hepimiz çok şaşırdık," diye başladı Reina. "Bu, Kuzgunlar Doonafell'den eve döndüğü gün oldu. Kral, tacını takmış, Sir Aldrich'in yanında ön kapıdan içeri girdi. Yüksek Kralımızın hayatta olduğuna sevindik. Ta ki Prens Thane'in onu öldürmeye çalıştığını açıklayana kadar. Prens Thane'e sadık olanları sorgulamak için tutuklamaya başladı. Sonra sorgulamalar sokaklarda infazlara dönüştü. Sonra seni kuleye kapattığını duyduk. Hepimiz sıradaki kurbanların biz olacağımızdan çok korkuyoruz." Reina içini çekerek sesini alçaltarak devam etti. "Ama en kötüsü, ben de Kral Tenebris'e neredeyse inanıyordum."

Layala sandalyesinden fırlayarak Reina'ya döndü. "Sen görmedin mi?"

Reina parmaklarıyla oynadı. "Görmemem gereken bir şey gördüm."

"Ne?" Layala ve Pearl aynı anda sordu.

"Orada bir..." Yutkundu. "Bir yabancı var. Elini gördüm, kar gibi beyaz ve parmak uçları siyah." Sesi titriyordu. "Sanırım o da beni gördü. Baştan aşağı pelerinle örtülmüştü ama eldivenini çıkarmıştı. Korkarım o olabilir," sözünü kesip başını salladı.

"Soluk tenli biri," diye tamamladı Layala. Pearl nefesini tuttu. "Hayır, olamaz."

Reina endişeli gözlerle etrafına baktı. "Kral Tenebris'in lanetli birini kaleye almasına neden izin verdiğini anlamıyorum. Neler oluyor?"

Layala'nın tüyleri diken diken oldu. Gözleri yatak odasına açılan kapıya kaydı. Mathekis, solgunların lideri... O olmalı. Thane, Tenebris'in uzun zaman önce Mathekis ile bir anlaşma yaptığını söylemişti. Layala, Reina'nın kolunu sıktı. "Beni dinle. Tenebris, sihrim için beni General Mathekis'e vermek istiyor. Beni Yüksek Kral'dan kurtarmak için öldüklerini söylemiştim, hatırlıyor musun? Tenebris'in beni kötülük için kullanacağını biliyorlardı. Şimdi anlıyorsun, değil mi? Kara Büyücü'nün geri dönmesini istiyor. Buradan çıkmalıyım."

Pearl hıçkırarak ağladı ve ağzını kapattı. Reina'nın gözlerinde korku belirdi ve sanki onun adını duymak bile onu zayıflatmış gibi bir adım geri attı. "Hizmetçilerin kapısını kapattılar. Bu odadan çıkmanın ön kapıdan başka yolu yok ve orada muhafızlar vardır."

Kapıları kullanarak çıkmanın tek yolu buydu. Sanki buradan öylece çıkıp gidebilecekmiş gibi. Layala pencereye koştu ve pencereyi açtı. Pencere çerçevesini saran yeşil sarmaşıklar en azından yere kadar uzanacak kadar uzundu. Oradan tuğlaları tırmanabilir ya da atlayabilirdi. Çok da aşağıda değildi. En zor kısmı muhafızların farkına varmadan geçmekti. Düzenli aralıklarla geçiyorlardı.

Kapıda üç kez sert bir vuruş duyuldu. Kahretsin. Layala hızla döndü ve hizmetçilere parmağını işaret etti. "Cevap verme." Yutkundu ve kemerin arkasından yatak odasına baktı. Orada biri bekliyordu. Mathekis buradaysa...

Pearl'ün çığlıkları mermer zeminli banyoda yankılandı. Reina kollarını kendine doladı ve köşeye çekildi. "Gitmeliyiz," dedi Reina. "Eğer giderseniz Kral Tenebris bizi idam eder. Bize yardım ettiğimizi düşünür. Prens Thane'in birkaç kişisel hizmetkarını çoktan öldürdü."

Layala'nın ağızı açık kaldı. "Neden Thane'in hizmetkarlarını öldürsün ki?" Kuzgunları anlayabilirdi ama hizmetkarları?

Pearl, elinin tersiyle kızarık yanaklarını sildi. "Bilmiyoruz, ama sıradakilerin biz olacağımızdan eminiz."

"Çünkü onların sadakatini sorguladı, bizimkini de sorgulayacaktır," dedi Reina.

Kapıya dört kez yumruk atıldı, her seferinde şiddeti artarak. "Layala, hazır mısın? Yüksek Kral bekliyor ve korkarım Thane kadar sabırlı değil."

Layala hizmetçilerine baktı, ne kadar korktuklarını gördü. Dişlerini sıkarak, "Bana bir elbise getirin. Çabuk." dedi.

BÖLÜM 2

Layala'nın gümüş topuklu ayakkabıları hafifçe tıkırdadı. Koridora adım attı ve kapıyı nazikçe kapattı. Korkmuş hizmetçilerini kendilerine gelmeleri için içeride bırakarak. Aldrich'in onları panik halini görmesine izin vermek, kafasında alarm zillerini çalardı. Neden bu kadar endişeli olduklarını merak ederdi.

Hainin gözleri, arzu değil daha çok inceleme amaçlı olarak vücudunu süzdü, ama o sıcaklık da oradaydı. Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. Yüksek yakalı altın rengi elbise belini sarıyordu ve birkaç kat kumaş, kalçalarından ayak parmaklarına kadar yuvarlak bir hacim oluşturuyordu. Gerekli olandan daha fazla tenini veya vücut hatlarını göstermek istemiyordu.

"Gerçekten çok güzelsin. Fennan ve ben iddiaya girdik; o senin ortalama bir görünüşün olacağını, ben ise yıldızları gölgede bırakacağını söyledim. O iddiayı seve seve kaybetti."

Layala tiksintiyle ona baktı. Yaptıklarından sonra, onun güzelliğinden mi bahsediyordu? Ve şimdi Fennan'dan nasıl bahsedebilirdi? "Övgülerini kendine sakla, yılan. Sana bir faydası olmaz."

Kaşlarını çattı ve ona uzandı. Tiksinti dolu bir homurtuyla geri çekildi ve kollarını arkasına sakladı. Daha önce yardımını kabul etmiş olabilir, ama şimdi yemek yemiş ve banyo yapmış olduğu için, kendi başına yürümek için tüm gücünü kullanacaktı.

"Her zamanki gibi inatçı. Bu yeni enerji patlamasının sebebi ne?" Adam düzgün kaşlarını kaldırdı. "Az önce zar zor yürüyordun."

Layala, Reina'yı ve ona Layala'ya yemek vermemesi söylendiğini düşünerek zorlukla yutkundu. "Sıcak bir banyo harikalar yaratabilir." Ancak tekrar ilerlemeye başladığında

yürümeye başladığında, sendeliyormuş gibi yaptı ve Aldrich onu tutmak için kolundan tuttu. Hizmetçilerinin ona gereğinden fazla yardım ettiğini düşünmesin diye isteksizce onun dirseğini tuttu.

"İnatçılık seni bir yere kadar götürür. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum," dedi Aldrich. "Bu bir tuzak değil."

"Yardım mı?" Layala alaycı bir şekilde sordu. "Şimdi mi yardım etmek istiyorsun? Ben açlıktan ölürken sen neredeydin? O odadan çıkmak istediğimde neredeydin? Nerede..." Etrafı dönmeye başlayınca ve başı çok hafif hissedince sözünü kesip ona daha fazla yaslandı. Belki de onun inatçılığı konusunda haklıydı.

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ama senin düşündüğünün aksine, seni önemsiyorum. Senin acı çekmeni istemiyorum."

Öfkeyle Layala kolunu daha sıkı kavradı, kırık tırnaklarını onun koluna batırdı. İnsanların gerçek yüzlerini gösterdiğini ve sözlerinin hiçbir anlamı olmayabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Güzel yalanlardan çok cesur eylemleri tercih ediyordu. "Peki ya Piper ve Fennan? Onların acı çekmesini mi istiyorsun?" Mümkün olduğunca hızlı gidiyorlardı, ama istediği hızdan çok daha yavaştı. Zayıf bacakları ve gururu, çabadan dolayı yanıyordu.

"Tabii ki hayır." Sinirli bir şekilde elini yüzüne götürdü. "Onlar benim arkadaşlarım ama bazen daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapmak gerekir. Sen işbirliği yapar yapmaz serbest bırakılacaklar."

"Daha büyük iyilik mi? Kara Büyücü'yü diriltmenin daha büyük iyilik olduğunu mu düşünüyorsun? Peki ya *arkadaşların*? Artık sana aynı şekilde hitap edeceklerini sanmıyorum." Onları nemli bir hücrede, yiyecek içecek hiçbir şey olmadan, üşüyüp titreyerek düşününce başını salladı. Ya da daha kötüsü, dövülüp işkence görerek.

"Beni dinle," dedi Aldrich, onu merdivenlerin dibinde durdurarak. Büyük fuayede birkaç çift muhafız onları izliyordu. Ön girişteki veya koridorları koruyan yerlerinden kıpırdamadılar, ama gözlemliyorlardı. Aldrich, onun kadar onların da farkında olarak etrafına bakındı, sonra Layala'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "O odaya geri dönmek istemiyorsan, babamın istediğini yapacaksın."

"O pislik için sihrimi kullanmaktansa sonsuza kadar uyumayı tercih ederim."

Aldrich'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve sesi o kadar alçaldı ki Layala onu zar zor duyabiliyordu. "O buna asla izin vermez. Seni işbirliğine zorlamak için bir yol bulacaktır. Kulede geçirdiğin zaman seni zayıflatmak, iradesini kırmak içindi. Daha kötüsü de var."

Dudaklarını sıkıca kapatarak Layala, onun neden bunları anlattığını merak etti. İyi elf, babası da kötü elf gibi mi davranıyordu? Zihin oyunları mı oynuyordu? Artık onun arkadaşı olduğuna ya da kurtarılabileceğine gerçekten inanmıyordu. "Deneyebilir."

Aldrich iç geçirdi ve onu yanına çekerek kolunu o kadar sıkı tuttu ki parmaklarının derisini çizeceğini hissetti. "Mathekis burada. Zayıf halinle onun gücüne direnebileceğini sanmıyorum. Bu benim için bile zor bir iş."

Layala boğazında yükselen gerginliği yuttu. Thane, Mathekis'in teke tek dövüşte karşılaşmak isteyeceği son kişi olduğunu söylemişti ve o, Layala'nın tanıdığı en güçlü elfdi. "Bütün bunları bir gün Yüksek Kral olmak için yapıyorsun, ama yönetilecek bir Palenor kalmayacak. Anlamıyor musun?"

"Babam ve ben Mathekis ile bağlayıcı anlaşmalar yaptık. Palenor'un hükümdarlığını elimizde tutacağız ve saldırılar duracak. Bu şekilde topraklarımızı lanetin daha da yayılmasından kurtarabilirim. Senin böyle görmediğini biliyorum, ama benim niyetim bu."

"Gerçekten mi? Tenebris seni yeni varisi olarak ilan etti mi? Reina ve Pearl sana Yüksek *Prens* değil, Sör Aldrich diye hitap ettiler. Saldırıları durdu mu?"

"Açıkladı. Doğru zamanı bekliyor." Başını salladı. "Ve saldırılar istediklerini elde ettikten sonra duracak."

"Yüce Tanrım, Aldrich, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Kara Büyücü geri döndüğünde Palenor'u almayacağını mı sanıyorsun? Daha önce almaya çalıştı, ama ataların aptal değildi. Büyükbaban bu toprağı kurtarmak için savaşta öldü, sen ise babam onu ona vereceksin."

"Yanılıyorsun. Yüce Kral ne yaptığını çok iyi biliyor." "Peki ne yapacağını biliyor?"

"Kara Büyücü, halkımıza büyüü geri verecek. Babam bir anlaşma yaptı. Sen bir büyücü olduğun için umursamıyorsun, ama diğer elfler güçlerini geri istiyor."

"Mathekis'in bunu garanti edebileceğine mi inanıyorsun?"

Düşün, Aldrich." "O, olduğu şey olmak bile istemiyor."

Hepsi gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Tenebris diğer elflerin sihirli olmasına aldırmıyordu. Sihri kendisi için istiyordu. Kara Büyücü, onları yaratan kendisiyken neden solgunları durdursun ki? Daha fazla yalan, daha fazla baskı. Aldrich tüm bunlara inanması için kandırılmış mıydı, yoksa bu onu işbirliğine ikna etmek için bir hile miydi?

Yemek salonuna yaklaştılar ve süslü oymalı kapılar içe doğru açıldı. İki muhafız selam vermek için başlarını eğdi. Layala'nın ayakları birden ağırlaştı, sanki kayalar onu yerinde tutuyormuş gibi. Bu odada onu bekleyen şey...

Aldrich elini Layala'nın sırtına koydu ve onu ileri doğru itti. Derin bir nefes aldı ve bir adım attı, sonra bir adım daha. Her adım, ölümüne doğru yürümek gibiydi. Ailesini öldüren ve Thane'i ondan alan elf, yeşil, yüksek yakalı, ortasında altın düğmeler ve sarmaşık yaprakları işlemeli bir tunik giyyordu. Düz sarı saçlarının üzerinde zümrüt ve elmaslarla süslenmiş altın bir ta parıldıyordu; ta, alabaster tenine biraz sıcaklık katıyordu. İnce yapısı ve dar omuzları Thane'inkine hiç benzemiyordu. Ama onu en çok rahatsız eden, onu aç bir kurt gibi, yemek için bekleyen, güzel kıyafetlerin ve bir elf'in ruhani yüzünün ardında gizlenmiş bir şekilde izlemesi idi.

Layala odanın geri kalanına göz gezdirdi. Burada birçok kez yemek yemişti, ama dekor değişmişti. Pencerelerin üzerindeki yeşil duvar halıları maviye, yeni bal rengi meşe masası ve süslü gümüş tabaklar, hatta sakinleştirici yeşil bitkiler bile kırmızı güllerle değiştirilmişti, sanki Tenebris, Thane'in dokunduğu her şeyi ortadan kaldırmak istemiş gibiydi. Duvarda asılı olan sanatsal tablo, gösterişli altın ereveli, Tenebris'in gerçek boyutlu portresiyle değiştirilmişti. En kötüsü, Tenebris bir zamanlar Thane'in oturduğu masanın başına oturmuştu. Yanındaki koltuğu işaret etti. Thane'in nişanlısı için ayırdığı koltuktı. Tanrım, keşke o burada olsaydı, gözlerini kapayıp açtığında onun orada olmasını diledi. Ama o yoktu ve o, masadan bir bıçak alıp Tenebris'in kalbine saplamak dışında hiçbir şey istemiyordu.

Soğuk bir his ensesinden aşağıya doğru süzüldü ve o hızla arkasını döndü.

Güneşte ağarmış kemik kadar beyaz tenli ve saçlı solgun bir adam, siyah tırnağını omzunda gezdirdi. "Merhaba, güzelim," diye mırıldandı. Mathekis'in siyah gözleri, kapaklı kolunun kumaşından görünen kolundaki zambak işaretine kilitlendi ve kömür gibi dudaklarını yaladı. "Sonunda tanıştık."

Onun dokunuşuna, yakınlığına tepki gösterdi ve ondan uzaklaştı.

"Isırmam," dedi Mathekis, dişlerini sivrilterek, yırtıcı bir hayvana yakışır bir sırıtışla. "Son birkaç yüzyılda dürtülerimi kontrol etmeyi öğrendim. Merak etme, efendim seni canlı ve sağ salim istiyor."

Tenebris alaycı bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve masanın üzerinde kollarını salladı. "Otur." Emri keskin ve sertçeydi, ağzının kenarları limon emmiş gibi büzülmüştü.

Mathekis odaya süzülür gibi zarif bir şekilde girdi ve uzun siyah pelerini ayaklarının etrafında bir havuz gibi dalgalanıyordu. Oturup koyu kırmızı sıvıyla dolu bir bardağı aldı. Bardağı çevirdi ve sıvının yoğunluğu Mathekis'in boğazını düğümledi. Bu şarap değildi.

"Otur dedim," diye tersledi Tenebris.

Layala kıpırdamadı. Terli avuçlarını elbisesine sürdü. *Koş, koş, koş*, diye içinden bağırdı. Bakışları üç çıkışa kaydı. Başarabilir miydi? İçeriye ılık bir esinti sokan açık pencere bile çekici görünüyordu. Soluk tenli, yamyam, lanetli bir elfle savaşıyor durumda değildi. Doğası gereği açgözlü ve ölümcül bir yaratıktı.

Kalbi güm güm atan Layala koridora doğru geri çekildi ve Aldrich'e çarptı. Şimdi tüm vücudunu saran titreme, bir zamanlar zayıf bacaklarına enerji verdi. Hizmetçi koridoruna ulaşip saklanabilirdi.

"İleri gel. Otur." Mathekis'in sesi farklı bir tona büründü, daha melodik ve zengin, hafif bir yankı vardı. Layala istemeden ilerlediğini fark etti. *Hayır, hayır, ileri gitmek istemiyorum*, diye düşündü ama ilerlemeye devam etti. Kendini durduramasa da yavaşça başını salladı. Artan korku ellerini titretmişti. Sandalyeye ulaştı, sırtını tuttu ve çenesini kaldırdı.

Mathekis gülümsedi. "Vay vay, inatçı birisi var. Seni kırdığım ilk kişi olmayacaksın."

Yüce Kral'ın üst dudağı kıvrıldı ve Aldrich'e sert bir bakış attı. "Orada öyle durma. İşini yap."

Aldrich kalçalarını kavradı, onu koltuğa doğru yönlendirdi, sandalyeye itti ve içeri soktu. O piç kurusu. Hâlâ avuçlarının izlerini hissediyordu ve yüzü tiksinti ile kızardı. Ama bu acı, olgun mor meyvelerle yarısı dolu kase ve tereyağlı ekmek ve hindi budu içeren tabak tarafından çabucak yok edildi. Etin zengin kokusunu içine çekti, ağzı sulandı ve midesi sanki bir ısırık almasını talep edercesine guruldadı. Bir an için Mathekis'in neden karşılaştığı diğerleri gibi çürümüş kokmadığını merak etti. Belki de yemek kokuyu maskeliyordu.

"Açsın," dedi Tenebris. "Ye, Layala."

Ulaşabileceği bir yerde gümüş çatal bıçak yoktu. Silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Kralın bıçağı solunda, o ise sağındaydı. Layala, ne kadar aç olsa da ellerini

kucağında tuttu. Bu yanlış geliyordu. Onu Thane'den koparıp aç bırakmışlardı, şimdi de hiçbir şey olmamış gibi oturup onlarla yemek yemesi mi isteniyordu?

Aldrich yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Ejderha ne zaman gelecek?"

Ejderha mı? Layala'nın, ejderha şekline dönüşen kadının göğsüne hançerini saplayıp kolunu neredeyse koparması ve sonunda Thane'in bağırsaklarını deşen siyah pençeli elini hatırladı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve içinde yeniden yükselen endişeli enerjiyi yatıştırmaya çalıştı. Panik yapamazdı, bayılamazdı. Burada olmazdı.

"Her an gelebilir," diye cevapladı Mathekis.

Sanki emir verilmiş gibi, kapılar açıldı. Layala başını çevirdi. Varlett'in arkasında yere sürükleyen inci beyazı elbise, ejderhanın kıvrımlarına sanki boyanmış gibi yapışmıştı. Canlı kahverengi teni ve kalçalarının tepesine kadar dökülen altın sarısı bukleleriyle çok güzeldi.

"Mathekis, canım," diye mırıldandı, topukları parlak taş zeminde yüksek sesle tıklıyordu. "Çok uzun zaman oldu."

Sesi bile Layala'nın omurgasında tüyleri diken diken etti. Tenebris'ten daha çok ölmesini istediği tek kişi o kadındı. O olmasaydı, hâlâ Thane'nin yanında olurdu. Birlikte portaldan kaçarlardı. Şu anda onu kucaklayabilir, öpebilir, sevebilirdi.

"Varlett." Mathekis'in gözleri utançtan eser olmadan açgözlülükle üzerinde dolaştı. "Her zamanki gibi çok lezzetli görünüyorsun."

İğrenç, kusacağım, diye düşündü.

Tenebris ayağa kalktı, sonra Mathekis'in yanındaki sandalyeye elini uzattı. "Hoş geldin, Varlett."

Layala, sanki iğrenç bir grup sapık değıllermiş gibi tüm bu formalitelere kusmak istedi. *Evet, hadi oturalım ve insanları yerken medeni davranalım.*

Varlett, Mathekis'in yanındaki koltuğa oturdu ve masanın karşısından Layala'ya bakarak tsk tsk diye ses çıkardı. Alt dudağını dramatik bir şekilde dışarı çıkardı ve "Üzgün görünüyorsun, zavallı şey," dedi. "Nedenini hayal bile edemiyorum." Thane'e yaptıkları komikmiş gibi kıkırdadı.

Layala'nın vücudu alev aldı. Eğer büyüsünü kullanabilseydi, onu boğarak öldürür, nefes almaya çalışırken zevkle izlerdi. "Sürtük."

İsteddiği tepkiyi aldığını düşünerek gülümseyen Varlett, "Hırçın. Hırçın. Ben de kulede biraz kalırsan o dilini yutar sanmıştım," dedi.

Tenebris omuzlarını geriye attı. "Sana istediğimi yapıp yapmadığını bilmem gerek." Sesi keskin ve sert çıkmıştı.

Varlett kaşlarını kaldırdı. Öne eğilerek, üç inçlik pençelerini masanın üzerine vurdu. *Tık, tık, tık.* Ses, Layala'nın tüylerini diken diken etti. "Bağlarını kopardım. İstersen bileğini kontrol edebilirsin. Neden daha önce yapmadın bilmiyorum. Haftalardır elindeydiler."

"Yani, öldü mü? Geri dönüp emin olmanı söylemiştim. Beni öldürmeye gelmesini istemem. Zaten bir kez beni öldürmeye çalıştı ve bazı söylentiler duyuyorum."

Layala'nın kalbi hızla çarptı. Thane hayatta mıydı?

"Öncelikle, bana hiçbir şey *söylemiyorsun.*" Layala'ya gözlerini devirdi. "Onu bağırsakları deşilmiş halde ormanda kanlar içinde bıraktım. O bile hayatta kalmış olamaz." Varlett tekrar Tenebris'e döndü. "Ama hayatta kalmış olması da mümkün. Ne de olsa o... *eşsiz biridir.*"

Tenebris'in ağzının etrafındaki sert kırışıklıklar daha da derinleşti. "Garanti istedim. Sana yeterince para verdim."

"Oğlunun kafasını sana getirmeli miydim? Eminim saf karın buna bayılırdı." Kahkahayı bastı. "Sana bir iyilik yaptım, eğer hayattaysa, artık senin sorunun."

"Benim sorunum mu?" diye bağırdı Tenebris. "Sana da gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Bu meydan okumayı kabul ederim. Erkek çocuklarla oynamak eğlencelidir."

Layala'nın elleri yumruk haline geldi. Tanrım, masanın üzerinden uçup onu boğmak istiyordu. Onun önünde, sanki onların komplosunun bir parçasıymış ya da hiç orada değilmiş gibi bu konuyu konuşmalarını garip buldu, ama bu da çok şey ifade ediyordu. Onu bir tehdit olarak görmüyorlardı. Layala'nın öfkesine kapılıp hepsini katletmesinden korkmuyorlardı, oysa Layala tam da bunu istiyordu, ama onlar gibi o da bu durumda bunu yapamayacağını biliyordu. Silahları ve büyüü olmadan, az miktarda yiyecek, Layala hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Kuleye kapatıldığı haftalar, Aldrich'in stratejisinin bir parçasıydı.

Aldrich, Layala'nın koluna dokundu. "Yiyebilirsin," diye fısıldadı. "Yemin ederim, kimse dokunmadı." Yemek onu adeta yemeye çağırıyordu ama o inatla başını salladı.

"Ye," diye emretti Mathekis, kaslarını hareket ettiren o zengin ses tonuyla. "Yakında güce ihtiyacın olacak."

Artık direnemeyen Layala, hindi bacağına dudaklarına götürdü ve bir parça et kopardı. Tuz, yağ ve protein, hatırlayabildiği en lezzetli şeydi. Bir lokmayı yutarken neredeyse inledi. Bu emre karşı gelmek, yapabileceğini kanıtlamak istese de, teslim olmak kolaydı.

Birkaç ısırik aldıktan sonra Layala, onu tedirgin edici, yırtıcı bir yakınlıkla izleyen Mathekis ve Varlett'e baktı. Varlett insan formunda olmasına rağmen, bir elf'i atıştırılabilirlik olarak isteyen bir ejderhaya çok benziyordu. Layala boğazını temizledi ve uzun bir yudum su içti. Belki de kendisi de bir oyun oynamalıydı. "Demek buraya Kara Büyücü'yü geri getirmemi istediğiniz için geldik. Bunu nasıl yapacağım? Benim büyüm sarmaşıklar ve çiçekler yaratır. Bunun Kara Büyücü ile ne ilgisi var?"

"Zamanı gelince onu düşünüyoruz," diye cevapladı Mathekis. "Şimdilik karnını doyur."

"Zaurahel, kendisi ölünce geri dönmesini sağlamak için zambak işareti taşıyan bir elf büyücünün doğacağını söylemişti." Varlett'in son kelimedede tereddüt etmesi Layala'nın merakını uyandırdı. "Ve sonra onun yanında durmak için."

Layala hindi bacağına elinden düşürdü ve bacak, önündeki cam tabağa yüksek bir sesle çarptı. Gelmiş geçmiş en kötü büyücünün yanında durmak mı? Bu nasıl olabilir? Yalan. Öyle olmalı. Layala asla onun tarafında yer almazdı. "O bir kahin miydi?"

"O birçok şeydi."

Neden bunu sır olarak saklıyorlardı? Bu onun hayatına mal olabilir miydi? Hayır, onun daha sonra onun tarafına geçeceğine inanıyorlarsa, mal olamazdı.

Bir şekilde özgür iradesini kaybedip, onun büyüüne kapılabilir miydi? Ya da belki... Layala hindi bacağına tekrar eline aldı. "Onu geri getirmeyi biliyor musun ki?"

Mathekis, Layala'ya sarsılmaz kömür gözleriyle baktı. "Zaurahel bunu kadere bırakmadı. Kader tanrılara aittir."

Tenebris parmaklarıyla masanın üstüne vurdu. "Ona açıklama yapmana gerek yok. O bir şekilde yapacaktır."

"Eski tanrılar bu diyarda dolaşırken ben hayattaydım," dedi Varlett, Tenebris'in övünmesini keserek, "Senin bilemeyeceğin kadar çok şey biliyorum, Layala. Sen biraz naif bir kızsın, bunu unutma."

Layala şaşkınlığını gizlemek istedi, ama iki kaşını da birden kaldırdı. Varlett en az iki bin, belki de üç bin yaşında olmalıydı

yaşında olmalıydı. Bunu belirtmek istemesi tuhaftı. Belki de kendisine meydan okuyan iki kişiyle aynı masada oturmaktan hoşlanmamıştı. Gücün, her şeyden çok istediği tek şey olduğunu söylemişti. Tabii ki, Layala'yı küçük düşürmek, ona kalan tüm özgüvenini çalmak istemiş olabilir. "Madem bu kadar yaşlı ve bilgili, neden Zaurahel'i geri istiyorsun? Onun büyüüne neden ihtiyaç duydun ki? Ya da benimkine?"

Varlett'in ağız seğırdi. "Buna sadakat denir."

"Onun seni sevdiğinden çok gücü sevdiğini ve bu yüzden aranızın bozulduğunu söylemiştin." Varlett'in altın rengi gözleri kısıldı, ama dudaklarında yılan gibi bir gülümseme belirdi.

Gülerek Mathekis'e döndü. "Bu kızın ağız oldukça bozuk, değil mi?" Aniden masanın üzerinden atladı, bardakları ve yemekleri yere düşürdü ve uzun siyah pençesini Layala'nın kapalı dudaklarına bastırdı. "Eğer çeneni kapatmazsan, dilini kesip yerim."

Layala sandalyeye geri yaslandı, Varlett'i itme dürtüsüne direndi. Şu anda Varlett'le kavga ederse kazanamazdı, belki de hiç kazanamazdı.

Tenebris, ikisini büyük bir zevkle izleyerek gülümsedi. "Hedeflerimiz için diline ihtiyacı olmayabilir. Kulaklarına ihtiyacı olmadığını biliyorum."

Varlett'in siyah yarık göz bebekleri büyüdü ve nefes aldı. "Gerçekten güzel kokuyorsun ve o zarif kulakların koleksiyonumun güzel bir parçası olur. Onları elindeki kemiklerle birlikte bir kolye yapabilirim."

"Yeter," dedi Mathekis kayıtsızca. "Ona zarar verilmeyecek."

Bu sihirli bir emir değildi, ama Varlett yine de geri çekildi ve sandalyesine oturdu. Ancak gözlerinde nefret yanıyordu, ateş gibi, ve Layala daha iyi bilmesaydı, bunun kişisel bir şey olduğunu düşünürdü.

Layala hindi bacağına tekrar eline aldı ve az önce altına işemeye kalktığını belli etmemeye çalıştı.

"Şimdi işimize bakalım," dedi Tenebris. "Eğer isyan etmek isterseniz, işbirliği yapmazsanız başınıza geleceklerin küçük bir örneğini gördünüz."

Aldrich sandalyesinde gürültüyle kıpırdadı. Layala ile bakıştılar ve yüzündeki artan korku çok endişe vericiydi. Kapılar gürültüyle açıldı ve iki gardiyan bir kadını aralarında taşıdı. Kadının başı öne eğikti ve ayakları sanki baygınmış gibi sürükleniyordu. Kirli yosun yeşili tuniği bir omzundan yırtılmıştı ve çok büyük pantolonu kalçalarına zar zor asılı duruyordu. Bir zamanlar olgun ahududu kadar canlı olan kızıl saçları kir ve pislikten matlaşmıştı. Bir el kadını yakaladı.

başının tepesine vurup yüzünü yukarı doğru çekti. Piper'ın narin yüzündeki morluklar ve birkaç kesik Layala'nın nefesini kesmesine neden oldu.

Piper şişmemiş tek gözüyle dışarıya baktı. "Yapma. Önce beni öldürmelerine izin ver, Layala."

BÖLÜM 3

A yakınlarda bir dere sessizce akıyordu ve renkli ağaçların üstünden gelen kırlangıçların şarkıları, Thane'i acısını unutacak kadar büyüledi, en azından bir anlığına. Nefes nefese ve kasları gergin, onun avuç içleri kuyunun taş kenarına düz bir şekilde yaslanmış, vücudunun ağırlığının çoğunu destekliyordu. Gözleri kapalı, ruhunu parçalayan acıyla tezat oluşturan doğanın sakin ve huzur verici seslerini dinledi. Layala'ya gitmek için çaresizdi, ama üç hafta sonra, büyücü Vesstan'ın kulübesinin dışındaki kuyuya yürümek için bile zar zor gücü kalmıştı. Hiç bu kadar uzun sürede iyileşen bir yarası olmamıştı, ama daha önce hiç bu kadar ölüme yaklaşmamıştı. Yaşamayı, Yaradan'ın isteği idi. Aksi takdirde, o gün ölmüş olacaktı ve eş bağı kopmuş olacağından Layala güvende olacaktı. Onunla olan bağını kaybetmek ona ne kadar acı verse de, içindeki küçük bir parça minnettardı. Bu, onun ölmesi durumunda Layala'nın da ölmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Kuyudan sarkan ipi yakaladı, iki elini üst üste koydu ve kova karanlıktan çıkana kadar çekti. Calladira'nın şifalı suları boğazından aşağı akıp midesini doldurdu. Küçük mavi ve altın rengi bir kelebek göğsünün çıplak derisine kondu. Küçük kanatları titriyordu ve Layala'ya kelebeklerin uğur getirdiğini söylediği anı kısa bir an için hatırladı. Şu anda uğura ihtiyacı vardı.

Uzun, beyaz tahta esasını eline aldı ve göğsündeki acıyla mücadele ederek sarı kulübeye doğru her adımda ona yaslandı. Pembe, yaralı et, tırtıklı sekiz köşeli yıldız şeklindeydi ve dokunulduğunda hassastı. Ön ve arka tarafında avucunun büyüklüğündeydi.

Göbek deliğinin birkaç santim yukarısında. Diğer yaraları gibi tamamen iyileşeceğini sanmıyordu.

Mage Vesstan, küçük ahşap verandadaki sandalyede sallanarak güneşin tadını çıkarıyordu. Saçları ve sakalı bu ışıktaki daha da beyaz görünüyordu, ama neşeyle daha genç görünüyordu. Onun huzurlu olmasına kıskançlık duymuyordu, ama kendisi de o kadar rahat olabilmeyi diledi. Thane yaklaştı ve Vesstan gözlerini açmadan, "Şimdi geri yürü. Devam et. Dinlenmeden önce on kez daha yap. Yarın koşmanı istiyorum. Sonunda onun yüzünü hayal et. Başaracaksın."

"Beni işkence ediyorsun, yaşlı büyücü," dedi Thane, ama gülümsedi ve arkasını döndü. Bu, Vesstan'ın onu koşturmak, dalmaya ve engelli parkurda yuvarlanmaya zorladığı, saatlerce fiziksel antrenman yapmaya zorladığı, Thane'in büyü yapmasına bile izin vermeden önce geçirdiği ergenlik günlerini hatırlattı. *"Acı ve rahatsızlığa karşı savaşabilmelisin, gücünü kontrol edebilmek için vücudunu sınırlarına kadar zorlamalısın,"* derdi.

Derin bir nefes alıp yavaşça vererek, Thane bir ayağını diğerinin önüne koydu ve gövdesindeki bıçak saplaması hissinden zihnini uzaklaştırmak için her adımı saydı. Yüz elli yedi adım sonra tekrar kuyunun önünde durdu ve tahta esasına ağır bir şekilde yaslandı. Varlett elini içinden geçirdikten sonra, ilk haftanın çoğunu bulanık bir ateş içinde geçirdi. O gün zihninde canlandı; sanki iç organları yanıyormuş, tüm varlığını yakacak kadar ateşliydi. Nefes almakta zorlanıyordu, hareket edemiyordu. Layala'nın Varlett'e saldırırken attığı çığlıklar hala kabuslarında yankılanıyordu. Ayağa kalkıp ona yardım etmek için çaresizce çabaladı ama başaramadı. Sadece parmak uçlarını taş kapıya uzatacak kadar gücü vardı. *İkimizi de götür. Layala'yı ve beni güvenli bir yere götür.* Yüksek sesle söyleyemedi, ama portal canlanarak uğulduyordu. Kendini taşıma gücü kayboldu, ama yine de bir şekilde onları götürebileceğini umuyordu. Sanki güçlü bir rüzgar esmiş gibi, yerden havalandı. *Layala*, diye yalvardı.

Ama sessiz bir ses fısıldadı, "O çok uzakta."

Vesstan'ın yüzü üzerinde belirene kadar bilinci gelip gitti. "Layala'ya onu almaya geleceğimi söyle," zaman ve gerçeklik algısını yitirmeden önce söylediği son sözlerdi. Geceyi gündüzden ayırt edebilecek kadar kendine geldiğinde, doğudan gelen ateş saçlı savaşçısı Leif'e bir mesaj göndererek, Brightheart Ormanı'nın derinliklerinde Kuzgunları toplamasını ve onu orada beklemesini söyledi. Duyduğuna göre, Piper,

Fennan ve Aldrich ile diğer Kuzgunlar'ın hapiste tutulduğunu duymuştu. Tanrım, arkadaşlarını yakalanmaya nasıl terk edebilmişti? Onlar ona kaçmasını söylerken direnmiş olsalar bile, kaçmamalıydı. Layala'yı kurtaramamıştı. Hiçbir şey yapamamış, sadece sefaletle sonuçlanmıştı. Şu anda neler yaşıyorlardı? Babasının yapabileceği korkunç şeyler... Neredeyse sürekli olan mide bulantısı şiddetlendi.

"Briar Hollow birkaç gün önce tamamen yandı," diye bağırdı Vesstan ön verandadan.

Thane aniden enerjiyle dolarak arkasını döndü. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Sen buraya varır varmaz Layala'nın teyzesine gitmesini söyledim. Kuşlardan duyduğumuza göre, askerler geldiğinde o ve kasaba halkı çoktan gitmişlerdi. Tabii ki her zamanki gibi kasabayı yakıp kül ettiler."

Thane dişlerini gıcırdatarak geri çekildi, homurdandı ve içinden küfürler savurdu. Layala o kasabayı çok severdi, orası onun eviydi, ama en azından teyzesi ve arkadaşları hayattaydı. Tanrım, en azından bu kadar.

Sonbahar ağaçlarının gölgesinde kuşlar sinir bozucu bir şekilde cıvıldıyordu. Layala'dan haber vermek gibi daha önemli işleri yok mu? Mavi bir karga şarkı söyledi. Thane ona öfkeyle baktı.

"Buraya gelirse şaşırmam," dedi Vesstan, sandalyesinde hafifçe ileri geri sallanarak.

"Kim?"

"Layala'nın teyzesi. Ona Evalyn demiştin. Ateşin içinde 'Evalyn'e kaçmasını söyle. Briar Hollow'a' diye tekrar edip durmuştun. Ona olanları anlatan bir mektup gönderdim ve seni nerede bulacağını söyledim. Kuşlarla konuşabilen bir cüce olması ne güzel."

Thane devam etti, düşündüğü gibi yorulmak yerine yavaş yavaş güçleniyordu. Belki de ihtiyacı olan şey hareket etmektir. "Beni bulmak mı? Neden bana güvensin ki? Layala'yı bıçakla tehdit ederek evlerinden kaçırdığımı gördü." Neden böyle bir şey yapmıştı? Geriye dönüp bakınca aptalca geliyordu, ama Layala artık aylar önce kaçırdığı kızdan çok farklı bir elf olmuştu.

Vesstan omzunu kaldırdı. "Bir önsezi. Layala'yı Dredwich Kalesi'nden kurtarabilecek tek kişi sensin."

Küçük bir çılgılık Thane'i irkitti. Dönüp baktı. Tifapine ormandan koşarak geliyordu, hemen arkasında bir tilki vardı. Tilkinin üst dudağı

yukarı kalkmış, iki sıra küçük keskin dişleri görünmüştü, avını yemeye hazırdı. Bu cüce onun sonu olacaktı. Yemin etti.

"İmdat!" diye bağırdı Tif. Kahverengi bukleleri, ayakları kadar küçük, çıkıntılı karnı kadar sıçrayarak zıplıyordu.

Thane homurdandı. Asasını düşürdü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak koşmaya başladı. Eskiden olduğu elf gibi yavaş olduğu için kendini ve lanet ejderhayı lanetledi. Kollarını sallayarak bağırdı, "Geri çekil!" Tilki hareketsiz kaldı. Büyük kabarık kuyruğu havada duruyordu, ama avcı bakışlarını cüceye dikmişti.

Tif'in elbisesi bir şeye takıldı ve yere düşerek yemyeşil çimlerin arasında kayboldu. Yaramaz küçük tilki tekrar ona doğru koştu. *Lanet olası yaratık.* Thane elini uzattı ve enerjisini büyüüne odakladı. Tifapine havaya yükseldi ve uçarak geldi. Kolunun kucağına ulaşana kadar ölen bir kedi gibi ciyakladı. Thane bu dramatik sahneye gözlerini devirmeden edemedi.

Küçük vücudu titreyerek, Tif ona sarıldı ve keskin tırnaklarını onun koluna geçirdi. "Başım dönüyor."

"Git!" Thane tilkiye bağırdı ve ayağını yere vurdu. Küçük tüylü hayvan dönüp gölgelerin arasına kaybolana kadar sürünerek geri çekildi.

Nefesi kesilmiş olan Thane, "Tifapine, ormana tek başına girmemen gerektiğini sana kaç kez söyledim?" dedi.

Alt dudağını dışarı çıkararak, "Orman tehlikeli, açıklıkta kal" demiştin. Ama ben açtım ve ağaçların hemen ötesinde tam da istediğim gibi meyveler vardı. Büyük, sulu, dolgun kırmızı meyveler. Günlerdir onları yiyordum. Sonra o kocaman, kötü tilki her şeyi mahvetti.

Gücünü kullanıp Tif'in peşinden koşmak, karnındaki ağrıyı yakıp sızlattıyordu. Başını sallayarak, derin nefesler aldı ve kulübeye geri dönmeye başladı. Thane'in daha önce gördüğü küçük mavi karga, çılgınca cıvıdayarak önünden yere indi. Tifapine elini ağzına kapatıp başını sallayınca Thane'in kaşları kalktı. Ne diyor olabilirdi? Kızın kuşlarla konuşabilmesi hâlâ ona garip geliyordu.

"Hayır!" dedi parmaklarının arasından, sonra elini indirdi. "Ciddi misin?"

Thane mavi kargadan Tif'e baktı. "Ne?" Kuş çılgınca cıvıdamaya devam etti ve Tif de gizemli "hayır" ve "aman Tanrım" sözleriyle ona eşlik etti.

Thane'in sabrı taşmak üzereydi, ama kuş uçup gitti. Thane iç çekerek çenesini sıkıp Tifapine'e kaşlarını çatı.

"Ah, bazen senin *cıvıltıları* anlamadığımı unutuyorum." Boğazını temizledi. "Layala'yı kuleden aldıklarını ve ejderha kadınının orada olduğunu ve Math-uh-whiss adında solgun birinin de orada olduğunu söyledi."

"Kis," diye düzeltti Thane.

"Kiss mi dedin?" Kaşları havaya kalktı. "Yani, Layala ile nişanlısın, ama yanağına bir öpücük verebilirim sanırım."

"Hayır." Thane gözlerini devirdi. "*Mathekis*. Adı Mathekis."

"Oh," kız kızarak yavaşça konuştu. "Doğru. Yemin ederim bu ismi daha önce duymuştum. Kulağa ürkütücü geliyor. Onu tanıyor muyuz?"

Thane gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıktı.

"Oh, ve ona yemek vermediklerini biliyorsun, değil mi? Sana söylemiş miydin?" Zaten kızarmış yanakları daha da koyulaştı ve utangaç bir gülümseme belirdi.

Thane, Tifi yere indirdi ve ellerini yumruk yapıp, nasırlı avuç içlerine tırnaklarını batırdı. "Hayır, bu *önemli* detayı söylemeyi unuttun," diye bağırdı Thane. Zonklayan acıyı görmezden gelerek daha hızlı yürümeye başladı, kafası dönüyordu. Ona ulaşmalıydı. Hemen. "Hiç susmayan birinin bunu bana nasıl söylemediğini anlamıyorum. Kuş yumurtası çalarken ağaçtan düştüğünü anlatıp duruyorsun ama Layala'nın *açlıktan öldüğünü* söylemiyorsun." Bu cüce kesinlikle sinir bozucuydu. Belki de tilkiyi geri çağırmalıydı.

Tif kaşlarını çatarak, ona yetişmek için yanında koşmaya devam etti. "Öncelikle, o sıradan bir kuş değildi, bir Calladiran alaycı kuşuydu ve ben onlardan nefret ederim. Çok kötüdürler, biri gözümü oydu. Tek iyi yanları kahvaltıda yumurtalarıdır. Ben mavi kargaları ve serçeleri severim. Kuzgunlar da beni biraz ürkütür, yalan söylemeyeceğim. Layala'nın korkunç durumunu da sadece beş gün önce öğrendim. Zaten yataktan kalkıp ona yardım edemezdin ki. Önce iyileşmen gerektiğini düşündüm, yoksa hazır olmadan gitmeye çalışırdın. İnan bana, bu sırrı saklamak çok zordu. Sır saklamakta hiç iyi değilimdir. Özellikle de Yüksek Kralımdan.

Eğer gevezelik etmeyi kesmezse... Thane inledi. "Ona yiyecek göndermek için bir yol bulabilirdim. Haftalardır benden hiçbir haber almadığı için, muhtemelen onu terk ettiğimi ya da öldüğümü düşünüyor." Onun güvenini tam olarak kazanmıştı. Aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Tif çenesini titreyerek ona baktı. "Umarım seni terk ettiğini düşünmüyordur. Zavallı Layala'm, üşümüş, aç ve umutsuz.

Kuşlar çok ağladığını söylüyor. Onunla birlikte gitmeliydim ama o aptal portal seni alırken beni de içine çekti. Yani, senin yanında durmuş, şifalı yapraklar almak için çantama uzanıyordum." Diye iç geçirdi. "Ona bir torba çilek göndermeye çalıştım ama haberci kuşlarım sürekli ölüyor. Vuruluyorlar. Mavi, son askerim. Diğerleri casusluk yapmak için yaklaşmaya cesaret edemiyor."

"Portal seni içine çektiğinde neden yanımdaydın?" Gnome'dan tamamen hoşlanmadığı söylenemezdi, ama neredeyse bir çocuğa bakıyormuş gibiydi. Şu anda hiç ihtiyacı olmayan bir yükümlülük.

"Şifalı yapraklar almaya gidiyorum demiştin."

"Yani bize nasıl yetiştin? Salyangoz kadar yavaşsın."

"Bu çok kaba." Kahverengi buklelerini omzunun üzerinden attı. "Ama neyse, Layala 'koş' dediğinde ikinizin peşinden koştum. Tabii ki beni yanında isteyecekti. Phantom'u bırakıp ormana girdiğinizde, ben de tırmandım ve sizi takip ettik. Zavallı atçık, acaba şimdi nerede?"

Yarasına sertçe bastırarak, Thane dikkatlice eğilip bastonunu aldı. Tifapine haklıydı. Kaleye saldırmaya hazır değildi, ama yine de gitmeliydi. Mathekis veya Varlett'in Layala'ya ne yapacağını bilemezdi. Babası onu neredeyse dört hafta boyunca aç bırakmıştı. Sanki bu işkence yetmezmiş gibi. Bastonuna dayanarak Vesstan'a doğru ilerledi. Ayakları kalın çimlerin üzerinde hafifçe çtırdadı ve kulağının yanında vızıldayan bir arıyı kovdu. Üstünü değiştirmesi, silahlarını alması ve küçük bir çanta hazırlaması gerekiyordu. Vesstan'ın yanından geçerek beyaz kulübenin kapısını itti. "Babam Layala'yı kuleden çıkardı. Mathekis ve Varlett orada. Gitmeliyim."

Vesstan'ın yıllardır göstermediği bir enerji ve hızla, yaşlı büyücü ayağa fırladı ve onun peşinden gitti. "Bunu yapacak durumda değilsin. Kendini öldüreceksin, o zaman ona ne faydan kalacak? Hepimize ne faydan kalacak?"

Thane esasını duvara dayadı ve orada bıraktı. Sonsuza kadar. İçinde zonklayan acı çok şiddetliydi ama artık buna alışmıştı. İyileştirici yapraklar ve merhemler bile acıyı dindiremiyordu. Aklından çıkarmaya çalıştığında biraz hafıflıyordu. Belki de buradan çıkmak ihtiyacı olan şeydi. Son bir ayda yaşadıklarını unutmasını sağlardı. Newarden'da Brunard tarafından kafeste işkence görmek, sonra bir ejderhanın yumruğunu yüzüne yemek, ama en kötüsü Layala'yı kaybetmekti. Birbirlerini gerçekten sevdiklerini anladıkları anda büyülu bağları kopmuştu. Sonsuza kadar birlikte olacaklarını kabul ettikleri anda. Yukarıdaki Yaratıcı

, o elfi hayatından daha çok seviyordu. "Artık burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam." Thane koyu kahverengi bir deri çanta aldı ve yola çıkmak için ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamak için odanın etrafında dolaşmaya başladı.

Vesstan onun hemen arkasında yürüyordu. "Birkaç metre koşmak bile gücünü ne kadar tüketti, bak. Ve tek başına iyi eğitilmiş askerlerle savaşmayı mı bekliyorsun? Mathekis'le ya da ejderha şekli değişirenle tekrar savaşmayı mı? Zar zor hayatta kaldın, Thane. Soyun ve şifalı merhem olmasaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdun. Sana daha fazla yardım etmek istediğimi biliyorsun, ama büyüm yeterince güçlü değil."

"Gücüm geri geliyor. Bu durumda yürüyerek portala ulaşmam bir gün kadar sürer, sonra kaleye varmam daha da uzun sürer. Umarım o zamana kadar çok geç olmaz." Zaten bir plan yapmaya başlamıştı. Kaleye giden sadece iki yol vardı: köprüden geçmek ya da kalenin inşa edildiği dağ yamacından aşağı inmek. Bu da tek bir yolun mümkün olduğu anlamına geliyordu.

"Aklını kullan. Dinlenmen lazım."

Thane acı bir bakışla döndü. "Hayatımın aşkı açlık çekip kim bilir başka neler yaşarken ben haftalarca *dinlendim*! Artık dinlenmeyeceğim."

Vesstan birkaç saniye bekledikten sonra nazikçe konuştu: "Thane, bu kulübeden yürüyerek çıkabildiğin ilk gün. İyileşmek ve dinlenmek için bir iki günden fazla zaman harcamamıştın, ama şu halinle portala ulaşamazsın."

"Evet. Yapacağım." Kararlılıkla her şeyi başarabilirdi. Bunun mümkün olduğuna inanıyordu ve öyle de oldu. Geçmişte tüm zorlukları bu şekilde aşmıştı. Çantasına bir takım giysi ve bir pelerin attı. Kısa sürede silah kemerini taktı, kılıçlarını sırtına bağladı ve kapıdan çıkmaya hazırıldı.

Vesstan çenesini kaldırdı ve esasını aldı. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Thane çenesini sıkarak Vesstan'a baktı. Yaşlı büyücü bu küçük çayırdaki sorun yaşamadan dolaşabilirdi ama bu görevi üstlenmek onun için çok zordu ve bu durumda Thane ona yardım edemezdi. "Başarabilir misin?"

"Oh, seni sandığın kadar zayıf değilim."

Tif mutfak masasının üzerinde durmuş, yüksek sesle çığlık atarak pencereyi işaret ediyordu. "Elfler! İki elf geliyor! Hayır, üç!"

Thane ve Vesstan hızlıca birbirlerine baktılar. Harika. Şimdi orman elflerine hesap vermek zorunda kalacaklardı ve tanınmamalarını umacaklardı. Tabii... Thane pencereye doğru ilerledi. "Burada olduğumu kim biliyor?"

"Sadece Leif ve Evalyn. Ancak mektuplar ele geçirilmiş olabilir."

Beyaz perdeyi kenara çekerek Thane dışarıya baktı. Kapüşonlu kızıl kahverengi pelerinler giymiş iki erkek vardı. Koyu yeşil tunikler giymişlerdi, bileklerinde deri kol bantları, siyah eldivenler ve kömür rengi pantolonlar vardı. Her ikisi de çeşitli silahlar, kılıçlar ve hançerlerle donanmıştı. Soldaki adamın belinde küçük bir balta vardı. Daha zayıf bir figür, muhtemelen bir kadın, çikolata kahverengi bir pelerin giymiş, ikisinin arasında yürüyordu. Mesafeden onların dost mu düşman mı olduğunu anlayamadı.

BÖLÜM 4

L Ayala, Piper'ın morluklarına, kesiklerine ve ne kadar zayıf olduğuna bakakaldı. Yanakları çökmüştü ve giysileri vücuduna bolca düşmüştü. *Ah, Piper.* Piper'ın kulede kendini acıyarak ağlarken, Ayala da kulede ağladı.

çok daha kötüsünü yaşadığı belliydi. Yine de, ölmeye hazır, meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Layala'nın boğazında bir yumru belirdi ve yavaşça ayağa kalktı. Arkadaşının yanına gitmek için can atıyordu ama Piper'ın narin boynuna dayanan bıçak onu geri tutuyordu. "Lütfen, bırak onu. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Onun kaderi tamamen sana bağlı," dedi Tenebris alaycı bir gülümsemeyle. Piper'ı daha iyi görebilmek için dar omuzlarını çevirdi ve onu tutan muhafızlara hızlıca başını salladı. Bıçak daha sert bastırdı ve bir kan izi bıraktı.

"Hayır!" diye yalvardı Layala. Bacakları yine güçsüzleşti. Piper'ın isteğine rağmen, bunun olmasına izin veremezdi. *Düşün, Layala, düşün!*

Mathekis gülümsedi ve keskin dişlerini tekrar gösterdi. "Yufka yürekli insanlar çok kolay manipüle edilebilir. Öyleyse, söyleneni yapmaya razı mısın?"

Layala, az önce yediği yemeğin geri gelmek istediğini hissetti. "Bana yapmamı *söyleyebilecekken* neden bunu yapıyorsun?" Bir gün daha oyalanabilirse, buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Mathekis, tamamen siyah gözleriyle onu sabit bir şekilde izledi. "Neden olmasın?" Sandalyesinde kıpırdadı ve kaslı vücudunun ağırlığıyla sandalye sessizce gıcırdadı. "Eğer kabul etmek yerine arkadaşlarını feda etmeyi tercih edersen, seni kırmak için yeterince zamanım var. Hangi yolu seçersen seç, umurumda değil, ama bu yol çok daha eğlenceli."

Beni kırmak mı? Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu, ama Kara Büyücü'yü geri getirmek Piper'ın hayatından çok daha pahalıya mal olacaktı. Varlett neden yaptığı anlaşmayı yerine getirmedi? Ejderha şekil değiştirene baktı. Layala ona bir iyilik borçluydu. Ormanda, Thane'in içinden elini geçirmeden önce bundan bahsetmişti. Şarap kadehini saran pençelerinde, yaptığı hasarın izi yoktu. Annesi'nin çalı kolyesini çaldığı yerde miydi? Yoksa tamamen yok mu olmuştu?

Kral Tenebris inleyerek ayağa fırladı. Elini masaya vurarak bardakları salladı. Avuçlarını beyaz masa örtüsüne dayayarak, Layala'ya doğru ağır ağır eğildi. Layala geri çekilmemeye zorladı kendini. "Seni bir hapisane arabasına atıp tanıdığın herkesi öldüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Piper ve Layala birbirlerine baktılar ve Layala hafifçe başını salladı. Kahretsin. Piper'ın kendini feda etmesine izin veremezdi. Başka bir yol olmalıydı. Kabul ederse, bir şeyler bulmak için daha fazla zaman kazanabilirdi.

Tenebris kolunu masanın üzerinde salladı ve üç şarap kadehini devirdi. Biri yere düşüp parçalandı. Layala camın kırılma sesiyle irkildi. Yere dökülen sıvının sesi, ardından gelen sessizlikte yankılandı. "Öldür onu!"

"Dur, dur," diye yalvardı Layala. "Ben yaparım. Onu öldürmeyin."

Muhafızların kollarında daha da çökmüş olan Piper, tamamen yenilmiş görünüyordu. Layala, Aldrich'e baktı; onun ihanetine rağmen hala yardım etmesini istiyordu. *Piper'a bak*, diye sessizce yalvardı. Aldrich sadece yere dökülen şaraba bakıyordu. Korkak.

Varlett, beyaz, lekeli masa örtüsüne pençelerini vurdu. "Yazık," dedi. "En azından kızıl saçlı kızın kanını içebileceğimizi sanmıştım." Koltuğuna yaslanıp tembel bir gülümsemeyle Varlett, Matheki's'e, "Aşağıda buluşuruz. Özel olarak konuşmamız gereken şeyler var." Masadan kalkarken sandalyesi taş zeminde gıcırdadı ve zarif, sessiz adımlarla odadan çıktı.

"Toplantı sona erdi." Matheki's masadan uzaklaştı. "Ona zarar verme konusunda söylediklerimi unutma, Kral." Soluk yüzlü general gittikten sonra Tenebris, Piper'ı göndermek için muhafızlarına eliyle işaret etti.

"Yapma, Layala," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Senin peşine düşecek!" Muhafızlardan biri ağzına bir bez bağladı ve kapı arkalarından çarptı.

Hâlâ ayakta duran Layala masadan geri çekildi ve sandalyesinin arkasına geçti. Kral ile arasına bir engel olması daha güvenli geliyordu. Masa örtüsünü lekeleyen şarap kan gibi görünüyordu ve tek düşünebildiği, Thane'in hareketsiz, etrafında kırmızı sıvı birikmiş halde yatmasıydı. Varlett elini ondan çekip aldığı anda yüzündeki acı. Şu anda kendi göğsünde hissettiği boşluk, onun eksik parçası.

Sıcak bir nefes ensesini okşadı ve tüm vücudu gerildi. Tenebris sertçe elini çenesinin altına koydu ve yanaklarını sıkarak ona bakmasını sağladı. Gözlerinde yanan nefretle bile, tek düşündüğü onun cildinin yumuşak olduğu, bir savaşçının cildi olmadığıydı. "Bu sadece başlangıç." Tükürüğü yüzüne sıçradı ve gözlerini kapattı. "Geçen ay zor geçtiğini düşünüyorsan, daha bekleyin. Bana zorluk çıkardığın için acı çekeceksin. Biz izin vermeden önce Kara Büyücü'yü yetiştirmemize izin vermemiz için bana yalvaracaksın."

Layala dişlerini sıktı ve yüzüne tükürdü. Tükürük yavaşça yanağından aşağı aktı. Adamın ters yumruğu hızlıydı ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine düşürdü. Ağzı metalik bir sıvıyla doldu ve yarılmış dudağı zonkluyordu. Kalkmak istemediği, savaşmak istemediği için kendine lanet etti. Kaç kez yere düşmüş, ama her seferinde ayağa kalkmıştı? Eğitim sahasındaki adamlar kaç kez onu yere sermiş, ama hiçbir şey onu yerde tutamamıştı. Zayıf bir elf'in ters eliyle vurduğu bir yumruk da onu yerde tutamazdı. Ama soğuk taşın üzerinde yatıp gözlerini kapatmak onu cezbediyordu. Onu kıracaklarını söylemişlerdi, ama birçok yönden çoktan kırmışlardı.

"Yüce Kral," dedi Aldrich sessizce. "Belki de müttefiklerimizin öfkesini üzerimize çekmememiz en iyisidir."

Bu ne anlama geliyordu? Yere bakarken Layala'nın görüşü bulanıklaştı. *Kalk. Kalk.* Ama zihni orman zemininde yatan Thane'e kaydı. O kalkmamıştı. Ona sürünerek gitmeliydi. Daha çok mücadele etmeliydi. Gözyaşları pürüzsüz açık gri taşın üzerine döküldü. Tek istediği onu görmektir. Güzel yüzünü ve kendini beğenmiş sırıtışını kendi gözleriyle görmek. Onun sıcak kollarının onu sarmalamasını ve kulağına kibirli, sinir bozucu şeyler fısıldamasını. O da güler ve ona ne kadar kibirli bir pislik olduğunu söylerdi, o da buna gülümserdi. Tanrım, onun gülümsemesini görmeyi ne kadar istiyordu.

Ağır siyah bir bot sol elinin parmaklarını ezdi. Bir çılgılık atmak için dişlerini sıktı ve kralın ağırlığından kurtulmaya çalıştı, ama onunla taş arasında sıkışıp kalmıştı. "Onu kuleye geri götürün."

Ayağını çevirerek kemiklerini ezdi. Tanrım, çok acıyordu. Sessizce inleyerek çenesini ağrıyana kadar dişlerini sıktı. Karşı koyacak gücü olmayabilirdi, ama ona acısını göstererek onu tatmin etmeyecekti.

"Yüce Kral," dedi Aldrich bu kez daha sert bir sesle.

Kralın ayağı kalktı ve Layala içini çekerek, acıyan elini göğsüne bastırdı. Kralın sessiz ayak sesleri odadan uzaklaştı ve bir kapı kapandı. Aldrich, Layala'nın önüne çömeldi, hafifçe kollarından tutup ayağa kaldırdı. Hiçbir sempati göstermedi ama "Oturup yemeğini bitirebilirsin" dedi. Bu daha da iyiydi.

ALDRICH, yemek salonunun dışındaki koridora adım attıklarında kolunu uzattı. Layala ondan bir adım uzaklaştı. Diğerlerinden daha nazik olması önemli değildi. Ona kanmayacaktı. Nazik davrandığı için ona daha da az güveniyordu.

Koridorun aşağısından birkaç kadın sesi geldi. Duvarlardaki eski kraliyet üyelerinin resimlerine, uzun vazolardaki taze çiçeklere ve salonun ortasındaki kırmızı halıya bakarak daldı. Hafif ayak sesleri yaklaştı, kıkırdamaları daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Prenses miydi? Talon da bu işin içinde miydi, yoksa o da kurbanlardan biri miydi? Sonuçta Aldrich onu okla neredeyse delip geçecekti. Belki de diğer varisi ortadan kaldırmak istiyordu, böylece soru işareti kalmazdı.

Talon, parlak sarı bir elbise ve beyaz eldivenler giymiş olarak köşeyi döndü. Kahverengi saçları başının üstüne toplanmıştı, bu da beyaz tenini ve kızaran yanaklarını ortaya çıkarmıştı. Yanında, Vyra ve Layala'nın Yaz Gündönümü'nden tanıdığı başka bir hizmetçi durmuş, bakıyorlardı. Talon bile ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Layala o kadar korkunç mu görünüyordu ki, onun görünüşüne dehşete kapılmışlardı?

"Hadi," dedi Aldrich, başını sola eğerek.

Onu görmezden gelerek Talon'a doğru bir adım attı, ama söyleyecek bir şey bulamadı. Talon'a biraz olsun güvendiği tek an, okla vurulduğu andı. Ya Talon, Layala'yı şelaleye çekmek için bu işe karışmışsa?

Talon'un kaşları çatıldı ve arkadaşlarından uzaklaştı. Aldrich'e öfkeyle bakarak onlara doğru yürürken topukları yüksek sesle tıklıyordu. "Onun Thane'le birlikte olduğunu söylemiştin. Babam, Calladira'dan kurtardıktan sonra Thane'in Yüksek Kral unvanından vazgeçmek istemediği için ayrıldıklarını söylemişti." O keskin yeşil gözlerini Layala'ya dikti. "Yüzüne ne oldu?"

Layala elini dudağına götürdü, sönük zonklayan acıyı neredeyse unutmuştu. Tanrım, Talon gerçekten bu kadar cahil olabilir miydi? Yoksa numara mı yapıyordu? Layala onun bu konuda numara yapması için hiçbir neden görmüyordu. Tipik Talon, onun yüzüne ölümünü vururdu.

Aldrich aralarına girdi. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma, Talon. Şimdi iyi bir babasının kızı gibi arkadaşlarının yanına git." Eli Layala'nın kolunu sertçe kavradı ve onu koridora doğru çekmeye başladı. Layala, onun kuvvetiyle kendi ayaklarına takıldı.

"Aldrich," diye bağırdı Talon. "Thane nerede? Kardeşim nerede?"

"Git oyna," dedi Aldrich omzunun üzerinden.

"Onu öldürmeye çalıştılar," diye bağırdı Layala. "Onu o lanet ormanda ölüme terk ettiler. Lütfen onu bul, Talon. Thane'i bul!"

Aldrich, tırnakları Layala'nın derisini delene kadar kolunu sıktı ve Layala çılgılık attı. "Dur. Canımı acıtıyorsun."

"Amacım da bu. Şimdi ağzını kapat, yoksa babam duyacak ve dudakların yaralanıp parmakların kırılmasından çok daha kötüsü başına gelir."

Onu odasına geri getirdiğinde, kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girmesini işaret etti. Neden buradaydı? Kral onu kuleye getirmesini söylemişti. Bekleyen yumuşak yatağa atlamak istese de, ayakları ileri gitmiyordu.

"Git. Kral, zulmünün mantığının önüne geçmesine izin veremez. Mathekis sana zarar vermememizi özellikle söyledi."

"Seni anlamıyorum."

"Ben zalim değilim, Laya. Senin incinmeni istemiyorum, ama kararımı verdim ve şimdi ikimizin de izlemesi gereken yol bu."

"Zalim değil misin? Taht için arkadaşını, kardeşini ihanet ettin. Sen buna ne diyorsun?"

"Hırs."

Gözlerini oyup çıkarmak istemeden ona bir an daha bakamadan yüzünü çevirdi. "İğrençsin. Sen

Tenebris'ten daha kötüsün. En azından o hiç olmadığı biri gibi davranmadı. Thane seni asla affetmeyecek."

"O öldü. Onun affına ihtiyacım yok."

Bu sözler bir anlığına nefesini kesmişti. "Sen ve Tenebris bunu korkudan söylüyorsunuz. Ona ne yapacağından korkuyorsunuz."

Aldrich kolunu yakaladı ve onu odanın içine sürükledi. İki eliyle kollarını sardı ve onu duvara yapıştırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Parmakları derisine batıyordu ve gözlerinde daha önce hiç görmediği ateşli bir öfke parlıyordu. "Thane hayatta olsa bile kazanamaz. Halk ve ordu gerçek kralına sırtını dönmez. Onu düşman olarak görürler. Anladın mı?" Tükürüğünün damlaları Layala'nın yanağına çarptı. "Thane onu yenemez. O, toprağı ve *karısı* olmayan, düşmüş bir prensten başka bir şey değil."

Layala dizini Aldrich'in kasıklarına sertçe vurdu, sonra onu göğsünden itti. "Çek ellerini üzerimden. Yemek salonunda zayıf bir anım olabilir, ama bir daha olmayacak."

Bacaklarının arasına sarılan Aldrich inleyerek birkaç adım geriye sendeledi. "Lanet olsun, Layala. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Anlamıyor musun? Yoksa kaybın yüzünden o kadar kör oldun ki mantığı göremiyor musun?"

"Eğer öyle olsaydı, kaçmama yardım ederdin. Kör olan tek kişi sensin. Bir taç için, herkesin özgürlüğünü feda edersin."

Bakışları, her şeyden emin değilmiş gibi acı ve kaos dolu fırtınalarla doluydu. "Yanılıyorsun. Palenor elflerine büyüü geri getireceğim ve onlar da beni bunun için sevecekler." Çıkarken bir kez arkasına baktı, sonra kapıyı arkasına çarptı.

Layala, Aldrich'in sıkı tutuşunun, ezilmiş kanlı elinin ve zonklayan dudağının acısı ile inledi. Yatağa doğru ilerledi ve yumuşak, ipeksi kumaşın üzerine düştü. En azından kuleye geri dönmemişti. Dinlenmek için sadece birkaç dakikası vardı, sonra sessiz bir vuruş duyuldu ve kapı açıldı. Reina içeri girdi, önlüğünün üzerine ellerini silkeledi ve sonra eğilerek selam verdi.

Layala yatakta uzanırken Reina, Layala'nın kanlı, kırık parmaklarını temizleyip sardı ve yaralı dudağına şifalı merhem sürdü. "Çok üzgünüm, canım."

Layala sadece gözlerini kapattı, zihni yemek masasındaki konuşmaya dalmıştı. Mathekis ya da Kara Büyücü onun nasıl muamele gördüğünü neden umursasın ki? Üstelik o dört yüz yıldır yoktu ama onlar hala

sanki o buradaymış gibi emirlerine uymaya devam ediyorlardı. Eğer o onun yaşam kaynağıysa, onu korumak istemeleri gayet mantıklıydı. Kara Büyücü onlara bir amaç vermişti. Ve zaman onlar için ne ifade ediyordu ki? Varlett binlerce yıldır hayattaydı. Birkaç yüz yıl ona çok uzun gelmezdi.

Onun doğmasını beklemişlerdi, sonra da yeniden ortaya çıkmasını beklemişlerdi. Varlett, annesinin ona söğüt ağacı kolyesini verdiğini görmüş, bu da Evalyn'in onu almasına izin verdiği anlamına geliyordu. Ejderha tüm bu zaman boyunca onun nerede olduğunu biliyor muydu? Sadece bir şey mi bekliyordu? Eğer biliyorsa neden Tenebris ile anlaşma yaptı? Yoksa anlaşmayı sadece Mathekis mi yaptı? Bu durumda Varlett, Layala'nın yerini ona hiç söylememiş demektir. Ya üçü birbirlerine güvenmiyorlardı ya da bu bulmacanın bir parçası eksikti.

Hizmetçisi lavanta rengi ipek örtüyü gövdesinin üzerine çekti ve geri çekilerek ellerini önünde birleştirdi. "Başka bir şey ister misiniz?"

Karnı o kadar doluydu ki, kusacak gibi hissediyordu ve yaraları da sarılmıştı. Kaçış planı dışında... "Hayır, ama sorduğun için teşekkür ederim."

Reina reverans yaptı ve çıkışa doğru yöneldi.

"Bekle," dedi Layala. Zihni ve bedeni yorgun ve yaralı olsa da, içgüdüleri çalışmaya devam ediyordu. Kendini koruma içgüdüğü ona bağırıyordu. "Bir bıçak lazım."

"Aklından böyle bir şey geçmiyor, hanımefendi. Durumun çok kötü ve sayıca iki yüz kat azınlıktasınız."

Kullanma şansı olmasa bile, bıçağı istiyordu. Kendini tekrar güvende hissetmek için bir şeye *ihtiyacı vardı*. "Bana bir bıçak getir. Elbisenin içine saklayabileceğim bir bıçak. Lütfen."

BÖLÜM 5

T Hane yavaşça kulübenin kapısını açtı. Menteşeler sessizce gıcırdadı ve o, ılık ve esintili havaya adım attı. Yaklaşan iki elf, başlıklarını geri çekerek ay dövmeli yüzlerini ortaya çıkardı.

kızıl saçlı, diğeri zengin altın kahverengi, örgülerle ve buklelerle şekillendirilmiş, birinin gözünde göz bandı vardı — Fennan ya da Aldrich değillerdi, ama yine de arkadaşlardı. Ortadaki kadın ise yüzünü gizlemişti. Sadece kahverengi teninin bir kısmı görünüyordu. *Siz de kimsiniz?* diye düşündü Thane.

Ön girişe giden toprak yol, üçünün omuz omuza geçmesi için yeterince geniş değildi. Gunner ve Leif birbirlerine baktılar, adımlarını hızlandırdılar ve hızlıca yürürken kollarını salladılar. Tabii ki bir yarış. Tahmin edilebileceği gibi yaramaz olan Leif, Gunner'ı yeşil, yuvarlak kenarlı çalıların üzerine itti. Gunner küfredip homurdandı, yuvarlandı ve ayağa fırladı. Thane gülmekten kendini alamadı, ama hemen pişman oldu. Basit bir kahkahanın neden olduğu acıyla gövdesini tuttu.

"Orman güllerimi mahvetmeyin," diye bağırdı Vesstan ve içinden çıkarak topallayarak dışarı geldi. "Sizi vahşi hayvanlar."

Leif özür dilercesine omuz silkti, Gunner ise çiçekli çalıların üzerinden dikkatlice atlayarak, siyah göz bandını düzeltti. Thane, onun gözünü nasıl kaybettiğini bilmiyordu. Her sorulduğunda farklı bir hikaye anlatıyordu.

Tanıdık yüzleri görmek güzeldi. Doonafell'de onların yanında savaştığı günler sanki bir ömür önce gibiydi. Ravens'ın kendisine olan sadakatinden hiç şüphe etmemiş olsa da, babasıyla olan durumu ve Thane'in onu öldürmeye teşebbüsü

bu sadakati kesinlikle sınavacaktı. Thane selam vermek için elini kaldırdı ve ikisi avluya ulaştığında, ikisi de bir dizinin üzerine çöktü. Gizemli kadın, ellerini önünde birleştirmiş olarak yolun birkaç metre ilerisinde bekliyordu.

"Yüce Kral," dedi Leif, Gunner ise "Yüce Prens" dedi. İkili birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"O bizim haklı Yüksek Kralımız, seni aptal," dedi Leif. "Yüksek Kral olarak taç giydi, bu yüzden o."

"Saygısızlık etmek istemedim. Sadece düşündüm ki..." Gunner'ın bronz yanakları kızardı ve içinden küfretti.

"Leif. Gunner. Kuzgunlarım, kalkın," dedi Thane, ikisinin omuzlarına hafifçe vurarak. İkisi de heyecanla gülümseyerek ayağa kalktı. "Babamı tahttan indirene kadar, Yüksek Kral'ın kim olduğu konusunda tartışmalar devam edecek." Thane, bu konuşmayı nereye götüreceğini bilemeden boğazını temizledi. Tenebris ve silah arkadaşları, yani silah kardeşleriyle savaşmaya razı olacaklar mıydı? "Muhtemelen bildiğiniz gibi, babamı öldürmeye çalıştım ve onun yerine Yüksek Kral oldum. Yasalara göre..."

Leif sırtıttı, gözlerinin köşelerindeki hilal dövmeleleri kırışarak, Thane'in elini tutup onu sertçe kucakladı. "Seni her savaşta, her düşmana karşı takip edeceğiz, Thane." Aksanlı sesi her zamankinden daha kalın çıkıyordu. Büyük bir el Thane'in sırtına sertçe vurdu, ciğerlerindeki havayı boşalttı. Darbenin etkisiyle omurgasından bir acı yayıldı. Yüzünü buruşturdu ama sessiz kaldı. Yukarıdaki Yaratıcı, bu yara hiç iyileşecek mi? Vücudunun daha hızlı iyileşmesini engelleyen şeyin ejderhanın zehri mi yoksa yaranın çok büyük olması mı olduğunu bilmiyordu. "Oh, özür dilerim, efendim." Leif geri çekildi, omuzlarından tutup onu kol mesafesinde tuttu. "Yaralandın mı?"

"Önemli değil. Şimdi daha iyiyim."

Leif'in bronz tenine karşı parıldayan mavi gözleri Gunner'a kaydı. "Mektubunda yaralanmalardan bahsetmemiştin. Sadece Tenebris'in bizi hedef alacağını ve saklanmamız gerektiğini söylemiştin. Ravens, ne pahasına olursa olsun senin yanında olmaya hazır. Kara Büyücü'yü durdurmak ve seni tahtına geri oturtmak için, bunun için Kral Tenebris'le savaşmak gerekse bile savaşacağız."

Thane'in kalbinde sıcaklık yayıldı. Tanrım, bu savaşta yalnız olmadığını bilmek ne güzeldi. Ama Tenebris'le savaşmak, Thane kılıcı tekrar düzgün bir şekilde kullanabilene kadar beklemek zorundaydı.

"Anlıyorum, ama arkadaşın kim?"

"Oh," dedi Leif, kollarını kavuşturup kenara çekilerek bakireye yol verdi. "Gelmeye ısrar etti. Buraya gelirken bulduk."

"Peki kim o?"

Kız başlığını geri çekti ve Thane'in göğsü aniden sıkıştı. Onu sadece bir kez görmüş olmasına rağmen o yüzü çok iyi tanıyordu. "Evalyn, sanırım."

"Sen," diye suçlayarak bağırdı. Thane gülümsemeden edemedi. "Ben."

"O gece barda sen vardın. Anlamalıydım." Kahverengi gözleri Thane'in vücudunu baştan aşağı süzdü, sonra tekrar yukarı çıktı. "Çocukluğundan beri çok büyümüşsün."

"Sanırım büyüdüm."

"Peki şimdi ne olacak? Mektupta, sen ve baban onun yüzünden kavga ettiğiniz yazıyordu. Onu gerçekten sevdiğin yazıyordu. İnanması zor ama şu anda yaralı halinden yararlanıp seni öldürmememin tek nedeni, onu geri almak için yardımına ihtiyacım olması. Eğer onu seviyorsan, bunu yapacaksın. O zaman o benimle eve dönecek. Yeterince zarar verdin."

Leif ve Thane birbirlerine temkinli bir bakış attılar. Thane, derin ve umarım sakinleştirici bir nefes alarak, içinde biriken gerginliği yatıştırdı. Layala'yı isteği dışında kaçırdıktan sonra, bunu bekliyordu. "Onu seviyorum ve kiminle eve gideceği ise, ona kalmış."

Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Oh, birdenbire ona seçim hakkı mı vermek istiyorsun?"

Onu seninle kalmaya zorlamayacaksın, değil mi? Onu kullanmayacaksın, değil mi?"

Artık Layala'nın tavrını nereden aldığını anladı. Sanki Layala ile aynı tartışmaları yaptıkları ilk günlere geri dönmüş gibiydi. "Onu sevdiğimi söyledim. Bu, onu herhangi bir şekilde kullanacağımı düşünmene neden oluyor?" diye bağırdı, karnındaki ağrı tekrar yanmaya başladı. "Her şeyi açıkladıktan sonra, istediği zaman gidebilirdi."

"Askerlerin beni esir alıp tehdit ettikten ve ona seninle gitmekten başka seçenek bırakmadıklarından sonra sana inanmamı mı bekliyorsun?" Elini kaldırıp eğri parmağıyla onu işaret etti. "Eğer ona zorla sahip olmaya çalışırsan..."

"Sınırı geçiyorsun, Evalyn," Thane sesinden hırıltıyı çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. "Bunu asla yapmazdım. Asla. O gün onu almaktan başka seçeneğim yoktu. Eş büyüğü bizi solgunlara dönüştürecekti. O da bunu öğrenince, benim gibi bir çıkış yolu aramaya başladı."

Evalyn şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Eş büyüsünü yerine getirmenin sonucu..." diye başladı ama sözünü bitirmeden, ip kolyesindeki meyvelerden birini parmakları arasında yuvarladı.

Mage Vesstan, Thane'in önüne yarım adım attı. Titrek eli, karnının ortasına kadar uzanan beyaz sakalını okşadı. "Bugün, neredeyse bir aydır ilk kez düşmeden yürüyebildiği gün. Hayal kırıklığını anlıyorum, ama hepimiz öyle hissediyoruz."

Thane döndü ve sert bir bakış attı. Leif, Gunner veya Evalyn'in acıma duygusunu istemiyordu, özellikle de yerine getirmeleri gereken bir görev varken.

Leif birkaç kez gözlerini kırptı. "Siz mi, efendim?" "Maalesef."

Gunner kollarını kavuşturdu. "Haftalardır söylentiler dolaşıyordu. Bazıları Brunard'ın sizi öldürdüğünü, ardından babanızın sizi vatana ihanetten idam ettireceğini duyurdu. Muhafızlar Piper ve Fennan'ın hapiste olduğunu bildirdi. Tenebris isyan çıkardıkları gerekçesiyle sokaklarda kuzgunları öldürmeye başlayınca geri kalanımız saklandı." Gunner'ın aksanı Leif'inkiyle aynıydı. "Layala'nın kulede tutulduğu söylentileri olduğunu bilmelisiniz. İlk başta, Brunard ile *sizi* öldürmek için komplo kurduğu için olduğu söyleniyordu. Tabii ki bunun yalan olduğunu biliyorduk. Onu son gördüğümde size aşık olduğu belliydi. Kimse onun tahtınızda size bacak bacak üstüne attığı anı unutmayacak..."

Thane yüksek sesle boğazını temizledi, gözleri Evalyn'e kaydı.

Gunner ağzını kapattı, açtı, kafasını kaşdı. Leif durumu kurtarmak için araya girdi, "Bu tamamen uygun bir davranıştı."

Evalyn'in kaldırdığı kaşları buna inanmadığını gösteriyordu. "Layala, sana bacaklarını açmış mı? Hem de kalabalığın önünde. Ondan beklenmeyecek bir davranış."

Leif gergin bir şekilde güldü. "Şaraptan olmalı. En tatlı kızları bile biraz ahlaksız yapabilir."

Thane, o gece olanları devam ettirmek istemediği için başını salladı ve gömleğini kaldırarak karnındaki kocaman yara izini gösterdi. Bu görüntü, Layala'nın sözde ahlaksızlığından dikkatleri başka yöne çekmek için yeterli olmalıydı. "Bir ejderha dönüşen yaratık beni neredeyse öldürüyordu. Sanırım pençeleri zehirli. Babamla birlikte çalışıyor ve Layala'yı kaçırdı."

Evalyn'in yüzündeki sert çizgiler biraz yumuşadı ve eli şaşkınlıkla ağzını kapatmak için yavaşça yukarı kayd.

"Lanet olsun," dedi Leif, ensesini ovuşturarak. "Tanrıların kanı o kadar güçlü olmalı ki."

Herkes buna inanmakta zorlandı, Thane bile, ama inkar edemedi. Eğer bu yetenek kanından geliyorsa, neden annesi ve kız kardeşi de onun gibi iyileştirme yeteneğine sahip değildi diye sık sık merak ederdi. İkisi de büyücü değildi. Belki de sadece Yaratıcı onu kayırıyordu. "Ama haklıydın. Layala beni öldürmeye çalışmadı. Beni Brunard'dan kurtardı. Uzun hikaye." Gömleğini pantolonunun içine soktu. "Ama çok geç olmadan onu bulmalıyız."

"Çok geç mi, efendim?" diye sordu Leif.

"Evet," dedi Evalyn, hala boynundaki uyku çileği dallarıyla oynayarak. O da onları hatırlıyordu. "Babanız ondan tam olarak ne istiyor?"

Derin bir nefes alan Thane, onlara gerçeği anlattı. Tenebris'i Boşluğa nasıl götürdüğünü ve onu öldürmek istediğini. Babasının Layala'yı ne için kullanmayı planladığını, Mathekis ve solgunlarla yaptığı anlaşmayı. Neden Brunard'a gittiğini. Eş bağı artık kopmuş olduğunu. "Layala'yı ve hapsedilen diğerlerini kurtardıktan sonra, tahtımı geri alacağım."

"Sadakatimiz her zaman sizinle olacaktır, efendim," dedi Leif, başını eğerek. Gunner burnunu buruşturdu ve uzun bir nefes verdi.

"İnanamıyorum

Aldrich'in bir hain olduğuna inanamıyorum. Yıllardır sana yakındı. Bir Raven. Sana, *bize*, herkesin önünde sadakat yemini etmişti."

Thane kafasını eğdi, kafası karışmıştı. Aniden boynuna bir sıcaklık yayıldı ve yüzüne sıçradı. Bir hain mi? "Ne demek istiyorsun?" Aldrich hakkında özel olarak hiçbir şey duymamıştı. Piper ve Fennan ile birlikte tutulduğunu sanıyordu.

Gunner dudaklarını sıktı ve çenesinin pürüzsüz bronz tenini eliyle ovuşturdu. "Efendim, Aldrich babanızın tarafına geçti. Bazıları onun gayri meşru oğlunuz olduğunu söylüyor. Üvey kardeşiniz."

Boğazında yükselen mide bulantısını yutarak başını salladı. "Hayır, bu olamaz." Dedikleri gibi, Aldrich Thane'e sadakat yemini etmişti. Aldrich, Thane yıllar önce savaş alanında hayatını kurtardığından beri her gün onun yanındaydı. Thane olmasaydı, Aldrich solgun bir adam ya da ölü olurdu. Babasının başka bir oğlu olsaydı, bunu bilmez miydi? Tenebris bu sırrı nasıl saklayabilmişti? Thane, babasının hiçbir metresini görmemişti. Tüm kusurlarına rağmen, babasının tek iyi özelliğinin annesine olan sadakati olduğunu düşünürdü... ama Tenebris, Aldrich'i hapse atmak yerine neden ona ilgi duysun ki?

Leif'in ağızı büküldü ve boğazını temizledi. "Onun babanın oğlu olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz, herhangi bir açıklama yapılmadı, ama Aldrich'in Tenebris'in yanından nadiren ayrıldığını biliyoruz."

Thane'in etrafında tuğla duvarlar tek tek yıkılmaya başlamış gibi hissetti. Layala, arkadaşlarından birinin hain olduğunu ve onların hareketlerini ihbar ettiğini düşündüğünü söyledi, ama o bunu duymak bile istemedi. Bu düşüncenin kafasında yer etmesine bile izin vermedi. Terli alnını sert parmaklarıyla okşadı. Aklında arkadaşı ve Layala ile olan tüm anıları dönüp duruyordu ve hiç bir zaman onları ihanet ettiğine dair bir işaret olmamıştı, değil mi? "Aldrich babamın tarafında gibi davranıyor olabilir. Ona haber ulaştırabilirsek, Layala ve tutulan Kuzgunları kurtarmamıza yardım edebilir."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum." Leif'in ağızı kıvrıldı. "Şu anda kimin tarafında olduğunu bilmiyoruz. Ona güvenemeyiz. Layala'ya veya diğerlerine yardım etmek için üç haftadan fazla zamanı vardı ama Tenebris'in köpeği olmaktan başka bir şey yapmadı. İçeride bana bilgi veren birkaç arkadaşım var. Kuzenim aşçı, bir bayan arkadaşım da hizmetçi. Akşamüstü Adley'in Eczanesinde onunla buluşacağız."

Aldrich babasının tarafındaysa... bu kadar aptalca davrandığı için kendini çok kötü hissetti. Bunu göremedi. "O zaman zamanında yetişmek için hemen gitmeliyiz. Taş geçitten geçebiliriz."

Leif ve Gunner sırtıttı. "Bunu söylemeni umuyorduk," dedi Leif. "Buraya gelmemiz bir hafta sürdü."

"En azından dayanıklılığının yeterli olduğunu biliyorsun."

Leif karnından kahkahalar attı. "Siz kuzeyde yumuşak kanlısınız. Biz doğuda her gün kilometrelerce koşarız. Alışkınız."

"Bütün yolu yürüyerek mi geldin?" diye sordu Thane, Evalyn'e. Evalyn, altmışlı yaşlarında bir kadındı ve yürüyebildiğinden emin olmasına rağmen, Briar Hollow'dan buraya kadar uzun bir yol vardı.

"Calladira sınırına kadar atım vardı. Gunner ve Leif, orman elflerinin dikkatini çekmemek için bırakmamı önerdiler."

"Yolda size iyi baktıklarına eminim."

Gunner ve Leif, sanki bu soruyu sormasına bile alınmış gibi, ellerini göğüslerine koyup ağızları açık kaldı. Ama onlar biraz huysuz bir ikiliydi, bazılarının alışması zor olabilirdi. Briar Hollow'daki barda gördüğü arkadaşlarından anlaşıldığı kadarıyla, kadın pek rahatsız olmamıştı.

"Beni yanlarına alıp yiyeceklerini paylaştılar. Ağızlarını sabunla yıkamak lazım ama çok şikayet edemem." Dudakları

Sıkıca birbirine yapışmışlardı ve kız elini pelerininin önünden aşağı doğru kaydırdı. Adam, kızın söylemek istediği başka bir şey olduğunu hissetti. Bir an sonra kız, Thane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Beklediğimden farklısınız, majesteleri."

"Bana Thane diyebilirsin. Layala'nın tek ailesisin." En azından Evalyn, Layala kadar ikna edilmesi zor değildi. Ama Leif ve Gunner'ın bunda parmağı olduğu kesindi ve Thane ile Tenebris'in karşı tarafta olduğu herkes için açıktı.

Vesstan'ın topallayarak yürürken bastonunun çıkardığı sesler sohbeti böldü. Kulübenin girişinde durdu ve geriye dönüp baktı. "Hepimiz oturup konuşalım, böylece uygun bir plan yapabilirsiniz, yoksa hepiniz öleceksiniz."

BÖLÜM 6

T Thane'in dokunuşuyla portal canlanarak vızıldamaya başladı. Bacakları pes etmek üzereydi, ama bir görevi vardı ve bu tek başına ona devam etme gücü veriyordu. Eski taşın dibinde dağlar kadar eski yuvarlak taşın dibinde parlak renkli yabani çiçekler açmıştı. Kokuları ılık orman havasını dolduruyordu. Thane, bir ağaç gövdesine çekiç gibi gagasını vuran ağaçkakanı aramak için başını kaldırdı.

"Yani bu taş çember bizi Vadi'ye götürecektir mi?" diye sordu Evalyn şüpheyle.

"Evet," diye cevapladı Thane. O ve Evalyn, onun da gelmesi konusunda tartışmışlardı. Bu tehlikeli olacaktı ve Evalyn hayatını tehlikeye atacaktı. Layala'yı ona getirene kadar Vesstan'ın yanında kalsa daha iyi olurdu, ama kadın, sevdiği elf kız kadar inatçıydı.

"Merhaba, tekrar," diye tısladı portalın sesleri. "Hayatta kaldınız. Mutluyuz." Sanki taş birçok insandan oluşuyordu ve hepsi etraflarında duruyordu, bazıları daha yakın, bazıları daha uzakta, hepsi görünmezdi. Bu yere bağlı geçmiş büyücülerin hayaletleri miydi?

"Palenor'a geçmemiz gerekiyor." Thane derin bir nefes aldı ve yarasını daha sıkı tuttu. Portal, büyüsünü ve enerjisini çekmeye başladı ve ağırlık şiddetlendi, nabzıyla birlikte zonkluyordu. Leif ve Gunner, sanki raftan düşmek üzere olan kırılman bir cam parçasıymış gibi onu dikkatle izlediler. "Tercihen Güneş Vadisi'nin dışına. Karanlık basmak üzereyken isimsiz bir ormanda yürümek istemiyorum."

"Nasıl istersen."

Taş çemberin merkezi, dalgalanan mavi su gibi canlanarak dönmeye başladı.

Gunner boğazını temizledi. "Uh, bunu daha önce yaptın, değil mi?"

"Birçok kez. Beni takip et." Thane ellerini yanlarına indirdi, çenesini sıkı ve içeri girdi. Vadinin kenarındaki çimenli yamaçta belirdi ve şehrine baktı. Batan güneş gökyüzünü pembe, mercan ve koyu kırmızıya boyadı. Altın çatılar ölmekte olan ışıktaki parıldıyordu; Maker, bu muhteşemdi. Başka bir gün burada durup doğanın güzelliğini hayranlıkla seyredebilirdi. Aşağıda insanların kaldırım taşlı sokaklarda yürüdüğü, çocukların koştuğu ve oynadığı, her akşam gün batımında savaşta ölenlere saygı için çalan gongun sesini dinleyebilirdi. Güneşin sıcaklığını hissedip, bu saatte Dredwich Kalesi'nin arkasında parılayan güneşin ışınlarını inceleyebilirdi. Ama o gün, Thane uzaktaki yüksek kayalıklara inşa edilmiş birçok tepe ve kuleye bakarken kalbi acıyordu. Şiddetli rüzgar, Palenor bayrağını dev dalgalar gibi sallıyordu. Çocukluğundan beri ilk kez Yaz Gündönümü'nde gülüp eğleneli çok uzun zaman olmamıştı. Babasının uğursuz varlığı olmadan, kendisi olabilmıştı. Babasının sinirlenip birinin kafasını kesme emri vereceğinden veya "halk" ile fazla samimi olduğu için onu azarlayacağından endişelenmesine gerek yoktu. Tenebris bu konuda çok katıydı: "Halkla ilişki kurarak onlara zayıflık gösterme. Her zaman onların üstünde görünmelisin," derdi. Tenebris'ten kurtulmak, kısa bir süreliğine de olsa, içindeki gerçek kişiliğini keşfetmek için. Yıllardır yapmadığı gibi dans etti, güldü ve Laya'ya gerçekten aşık olmasına izin verdi. Ama kalenin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Artık orada babası hüküm sürüyordu ve Layala o koyu gri taş duvarların içinde tutsak olarak yaşıyordu. Onun yokluğunda kalbi gibi kafese kapatılmıştı.

Leif yanına gelip başını eğdi. "Bu taraftan, efendim."

Gücü tükenmek üzere olan Thane derin bir nefes aldı. Karnındaki ağrı, etini yakan bir ateş gibi zonkluyordu. Ondak başka bir şeye odaklanmak zordu ve ağır zırhı da onu daha da zorluyordu. Ama en azından küçük bir cücenin ağırlığını taşımak zorunda değildi. Leif, Tifapine'i taşımayı teklif etti, ancak kızın ağırlığı on kiloyu geçmiyordu. Bir an için gözlerini kapattı, dişlerini sıkı ve zonklamanın durmasını diledi. Tanrım, sanki biri içine kızgın bir demir çubuk sokmuş ve onu çevirip duruyordu. Kör edici beyaz bir ışık görüşünü kapladı ve kulaklarında yüksek bir uğultu çınladı. Kendini sallanırken hissetti ve avucunu yarasına bastırdı. Baskı, yakıcı acıyı az da olsa hafifletmişti.

Nazik bir el dirseğinin altından tutarak onu sabitledi. "Dinlenmeniz gerekiyor, efendim," dedi Evalyn. Derin kahverengi gözlerindeki endişe ruhunu ısıttı; onu tamamen nefret etmiyordu. Şu anda körü körüne nefret eden birini kaldırıbilir miydi, bilmiyordu.

"İyi olacağım," diye hırıltıyla konuştu ve nefes nefese kaldığına yüzünü buruşturdu.

"Bir Elf Yüksek Kralına ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye cüret edemem, ama kendi ayaklarınız üzerinde duramıyorsanız, bir kaleye sızmanız imkansızdır. Büyücü Vesstan haklıydı. Dinlenmeniz gerekiyor, majesteleri."

"Thane," diye düzeltti, sığ nefesler alarak.

Kadın dudaklarını sıktı. "Peki öyleyse, Thane. Ben de onu seviyorum ve geri istiyorum, ama bunu yapmak için güce ihtiyacın var."

"Eczacıya vardığımızda geceyi orada geçireceğim. Ama Layala'dan haber getiren kişiyle buluşmayı kaçırmamalıyız. Zamanında gitmezsek gelmeyebilir."

"En azından dengenizi korumana yardım edebilir miyim? Başka bir şey için çok irisin, korkarım fazla yardımı dokunmaz."

Acı içinde gülümsedi ve ağrıyı bastırmak için ileri doğru ilerledi. "Teşekkür ederim, Evalyn. Ne kadar nazik olduğun, senin için tahmin edemeyeceğin kadar önemli."

Elflerle dolu arnavut kaldırımlı sokaklara girdiklerinde, Thane başlığını çekti. Kimsenin onu tanıyıp şehir muhafızlarıyla kavga etmesini göze alamazdı. Kendi halkını öldürmek istemiyordu ve bu noktada yürümek bile zordu.

Kitapçılar ve demircilerden geçtiler. Bir çekiç at nalı üzerine vurdu, ardından elf erkek onu soğuk suya attığında metalin cızırtısı duyuldu. Leif, tahta direğe çakılmış bir afişi işaret etti. Thane bir an durdu.

ARANIYOR: RAVEN SAVAŞÇILARI

Vatana ihanet, cinayet ve isyan suçlarından.

Palenor'un güvenliği için hepsi adalete teslim edilmelidir.

Yalan söyleyen Yüksek Kral'a sadık olduğu bilinen herhangi bir Raven veya sadıkların yakalanması ve infazına yol açan bilgilere BEŞ ALTIN sikke ödül verilecektir.

Yüksek Kral Thane Athayel'in yakalanmasına ve idamına yol açacak bilgiler için BEŞ ALTIN sikke ödül ver

Vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladı ve Thane homurdandı. Demek şimdi hain oydu, onları güç için solgunlara satacak olan babası değil. İnsanların onu çok yakından izleyip izlemediklerini veya pelerini ve başlığıyla şüphe çekip çekmediğini görmek için etrafına bakındı, ama kimse ilgilenmiyor gibiydi.

"Hadi, efendim," dedi Gunner sessizce, göz bandını düzeltirken. "Afişin gerçek bir anlamı yok. Siz hain değilsiniz."

Thane başını salladı ve tekrar yola çıktılar. Leif, Thane'e yol açmak için insanları kenara itti, ama gökyüzü kararmaya başlayınca sokaklar boşalmaya başladı. Kızarmış domuz kokusu midesini guruldattı. Vesstan kötü bir aşçı değildi, ama sadece meyve, sebze, fındık ve bal ile ekmek yiyordu ve Thane'in de tek yemeği buydu. Bej renkli taş bacadan dumanlar yükseliyordu. Effy's Bakery adlı bir yerdi. Vitrinlerde, tabaklarda kat kat kekler, tereyağlı çörekler ve şekerlemeli çörekler sergileniyordu. Bir kadın, onlar geçerken *açık* tabelasını *kapalıya* çevirdi.

Kısa boylu, tıknaz bir elf Thane'e çarptı ve göğsüne keskin bir acı yayıldı. Thane yumruklarını sıktı ve keskin bir nefes aldı, belinden hafifçe eğilmeden duramadı. Yetersizliğini kabul etmek istemiyordu, ama Thane kurtarma görevine çıkacak durumda değildi.

Babasının muhafızlarından biri durup "Özür dilerim, efendim. İyi misiniz?"

Thane hızla yüzünü çevirip ayaklarının altındaki açık kahverengi taş bakmaya başladı. Sesini tanıyacıklarından konuşmaya cesaret edemedi. En kötüsüne hazırlıklı olarak, elini belindeki otuz üç santimlik hançere kaydırды.

Gunner, Thane'in kolunu tutup onu sabitledi. "Sadece çok fazla içti. Onu içeri sokacağım." Böyle dikkat çekmek riskli bir hareketti. Ravens, aranan elflerdi. Thane, muhafızların botlarının yaklaşmasını izledi ve hançeri kınından yavaşça çekip pelerinin altına sakladı. Leif, kızıl saçları ve Thane ile olan yakın arkadaşlığı nedeniyle daha kolay tanınabilirdi. Akıllıca sessiz kaldı.

"Pridam'dan mısın?" diye sordu muhafız.

"Malock," diye cevapladı Gunner.

"Doğu'dan gelen elflerin derilerine yaptıkları işaretleri hep sevmişimdir. Seninkiler ayın evreleri. Bir anlamı var mı?"

Thane sessizce inledi, Gunner'ın bu konuşmayı bitirmesi için bunun yeterli olmasını umuyordu. Çok fazla soru vardı. Tek bir yerde çok fazla zaman geçirmişlerdi.

"Bu bir aile geleneği, ama kusmadan önce onu içeri götürsem iyi olacak." Thane'in kolunu çekerek yola çıktılar.

Muhafız, "Bekleyin!" diye bağırdı.

Thane içini çekerek dişlerini sıktı ve hançerinin sapını daha sıkı kavradı. Dik durup gökyüzüne baktı. Pembe ve mavi renkler kayboldu ve yıldızlar ortaya çıktı. Sokaklarda insan sayısı azalmıştı, gerekirse kalabalık çekmeden bu ikisini öldürebilirlerdi.

"Sanırım bunu düşürdün."

Thane arkasına baktı. Muhafız, onların kimliğini ortaya çıkaracak siyah bir kuzgun mührü olan katlanmış bir parşömen tutuyordu. *Kahretsin*. Thane'in kalbi güm güm atıyordu. Diğer muhafız gözlerini kısarak parşömeni kapıp açtı. *Lanet olsun*. Gunner'ın koyu kahverengi gözleri Thane'e kaydı ve boğazı titredi. İçinde önemli bir şey yoksa, kendilerinin olmadığını söyleyip yoluna devam edebilirlerdi.

"İçinde ne var?" diye fısıldadı Thane.

"Yerler, isimler," diye fısıldadı Gunner. "Onunla gitmelerine izin veremeyiz." Gunner'ın kınından çıkan hançerin sessiz sesi yankılandı ve o öne adım atarak parşömeni kaptı. "Büyükanнемden bir mektup. Haber verdiğin için teşekkürler. Hasta." Parşömeni çekmeye çalıştı ama muhafız bırakmadı.

"Bu bir Raven mührü. Büyükanнем Raven mi?"

"Kardeşim öyleydi. Öldü. Lanet solgunlar. Hâlâ mektupları mühürlemek için o mührü kullanıyor. Duygusal biridir." Tekrar çekti ve ikisi de parşömeni bırakmak istemeden birbirlerine bakmaya başladılar.

"O gözünü nasıl kaybettin?"

"Evime giren bir hırsız tarafından bıçaklandım."

Köşeden başka muhafızlar geldi ve Thane sessizce küfretti.

"Emirler, efendim?" Leif, Thane'in yanına yaklaşarak fısıldadı. "Evalyn'i ve cüceyi al ve önceden git."

Artık başka seçenek yoktu. Üç adımda Thane, muhafızın yanına geldi, parşömeni bırakmak istemedi ve hançerini onun kalbine sapladı. Muhafız ağzı açık bir şekilde sessizce nefes verdi. Diğer kılıcına uzandı, Gunner onu ortasından bıçakladı.

"Diğer ikisi?" diye sordu Gunner, bıçakladığı muhafızı yavaşça yere yatırırken. Alnına dokunup sessizce dua etti, "Bu dünyada bulamadığın huzuru sonsuzlukta bulasın."

Diğer askerler kılıçlarını çekerek onlara doğru koştular. Gunner iki bıçak fırlattı ve ikisini de hedeflerinin göğsüne isabet ettirdi. Birkaç adım sendeledikten sonra yere düştüler. Vücutlarının etrafında kan birikerek ay ışığını yansıtıyordu.

"Bırak onları," diye emretti Thane, etrafına bakarak. Tanıklar olması kesindi. Hareket etmeleri gerekiyordu. Hemen. Gunner, Thane'in kolunu tekrar tuttu ve caddede koşarken ona yardım etti. Damarlarında dolaşan gergin enerjinin etkisiyle ağrısı biraz azalmış gibiydi.

"Eczacıya ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Thane, nefes nefese.

"İki blok," diye cevapladı Leif, bir ara sokağa girerken. Bir su birikintisinin içinden geçtiler ve turuncu ateş ışığının sızdığı pencerelerin önünden geçtiler. İki sokak ileride çıktıklarında Thane rahat bir nefes aldı; tabelada Adley's Apothecary yazıyordu. Hem dinlenebilecekti, hem de belki ona bir ilaç bulabilirdi. Görüşünün önündeki siyah noktalar ve bacaklarındaki güçsüzlük, tökezlemeden yürümek zorlaştırıyordu. *Hadi, devam et.*

Her iki yanından güçlü eller onu tuttu. "Sakin ol," dedi Leif. Ahşap kapıyı dört kez hızlıca vurdu. Menteşeler gıcırdadı ve başını koynuna gömmüş, gri elbiseli, koyu saçlı bir kadın kapıda belirdi. Arkasında mumların ve çeşitli kehribar, kırmızı ve mavi renkli şişelerin yaydığı sıcak ışık davetkardı.

Gözleri Thane'in yüzüne takıldığında iri iri açıldı. "Yüce Kral," diye soluk soluğa konuştu. "İçeri girin, çabuk."

Siyah lekeler artık daha büyüktü ve Thane'in botları eşiği geçerken ahşap döşeme tahtalarında gıcırdadı, bacakları pes etti. Gunner onun yere sertçe düşmesini engelledi, ama Thane sırtını sıcak tahtaya yaslayınca gözlerini kapattı ve karanlığa teslim oldu.

BÖLÜM 7

F Layala'nın odasını Thane'nin odasına bağlayan büyük taş ocakta ateş çıtır çıtır yanıyordu. Ya da eskiden Thane'nin odası olan yerde. Çoğu bacadan dışarı çıkmış olsa da, sedir ağacı ve hafif duman kokuyordu. O cesaret edememişti. Penceresinin dışında yıldızlar parıldıyordu ve cırcır böcekleri neşeyle cıvıldıyordu. Yumuşak yataktan kalktı, her adımında kalbi daha hızlı atıyordu.

Layala derin bir nefes aldı ve ateşin üzerindeki beyaz taş şömine rafına elini bastırdı. Oda yeterince sıcaktı, ateşe gerek yoktu, ama kulede geçirdiği birçok soğuk geceden sonra, ateşin yakılmasında ısrar etmişti. Terlemek titremekten iyiydi.

Üstünü eliyle yokladı, pürüzsüz taşta hiçbir kusur yoktu. Bu şeyi açmak için bir düğme veya kol var mıydı? Elini her iki yana doğru sürükledi ve kollarını kavuşturarak ayakta durup inceledi. Sıradan, güzel ve taç süslemeli görünüyordu, ama zorlu bir anahtar yoktu. Sadece Thane'in tarafından mı açılıyordu? Homurdandı ve odada volta atmaya başladı. Akşam yemeği, Tenebris'in kötü muamelesi nedeniyle şişmiş dudağı ve eli zonklesse de, haftalardır hissetmediği enerjiyi ona vermişti.

Bakışları şömine rafına kaymaya devam etti ve sonra donakaldı. Ateş çubukları. Üç tane vardı. Gereğinden fazla. Nefesi hızlanarak odanın diğer ucuna koştu ve ortadaki çubuğu avucunun içine aldı. Çubuk kolayca çıktı. Sol taraftakini de tuttu ve o da çıktı. Kahretsin. Belki de yanılmıştı. Sağ taraftakini tuttu ve çekti. Çubuk çıkmadı.

Onu geri itti ve taşın gıcırdaması onu gülümsetti. Taş duvar doksan derece döndü ve şöminenin her iki yanında bir açıklık bıraktı.

Ormanları, nehirleri ve vahşi doğayı andıran erkeksi bir koku burnuna çarptı. Boğazı rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Oda onun gibi kokuyordu. Kollarını kendine doladı ve gözleri yaşlarla doldu. Yatağa sürünerek, yastığının yumuşak kumaşını burnuna çekip derin bir nefes aldı. Tanrım, onu özlemişti. Uzandı, battaniyeyi boynuna kadar çekti ve gözyaşları yüzünden akıp gitti.

Yüzünü çevirip cam kapının üzerindeki beyaz perdelere baktı. Thane'in balkonundan atlayıp kaçabilir miydi? Yere inmeyi başarsa bile, muhafızları geçip köprüyü aşması gerekiyordu. Ama kaçmanın bir yolunu bulursa, Tenebris Piper, Fennan, Reina ve Pearl'ü öldürür müydü? Suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Bir süre Thane'in kokusunun tadını çıkararak yatağında dinlendikten sonra, kalkıp odada dolaşmaya başladı. Ayakları serin taş zeminde sessizce yürüyerek dokuz çekmeceli büyük şifonyere doğru ilerledi. Parmaklarını sarmaşık oymalarının üzerinde gezdirerek, üstüne konmuş şamdanlara gülümsedi. Bir keresinde Thane'i öldürmek için başarısız bir girişimde bulunurken onu ona fırlatmıştı. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Sağ üst çekmecedен bir parça parşömen çıkmıştı. *Bu ne?* Merakına yenik düşerek, onu çekip çıkardı. Kare şeklinde katlanmıştı. Onun özel eşyalarına bakmalı mıydı?

Parmakları ustaca kenarını açtı ve içindeki kağıdı çıkardı. Kağıdı beyaz şifonyerin üzerine tamamen açtı ve tüyleri diken diken oldu. Kağıtta *onun* karakalem çizimi vardı. Ciddi elf yüz hatları, kalın kirpiklerle çevrili iri gözleri, dalgalar gibi etrafına yayılan siyah saçları mükemmel bir şekilde çizilmişti. Çok üzgün görünüyordu. Onu böyle mi görüyordu? Thane bunu ne zaman çizmişti? Altında sevimli bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Rüyalarımındaki kız.*

"Seni bulacağım, Thane," diye fısıldadı, hıçkırıklarla boğulurken.

Şömine gıcırdadı ve Layala irkildi. Odada saklanacak bir yer aramak için çılginca etrafa bakındı ve çizimi komodinin içine itti. Yavaşça geri çekildi, nabızı boğazında atıyordu. Artık saklanmak için çok geçti.

Yumuşak kahverengi bukleler ve güzel mavi bir elbise görüldü. Talon sola, sonra sağa baktı ve Layala'yı gördü. "Gitmelisin. Hemen." Şömineyi sertçe kapattı, topukları yüksek sesle yere vurdu ve Layala'ya doğru yürürken elbisesinin etekleri her adımda hışırdadı.

Layala'ya doğru yürürken her adımında şıkırdadı. Elinde bir cam şişe tutuyordu. "Al, bunu iç. Kaçmak için yeterli enerji verir."

"Neler oluyor?" diye sordu Layala, sırtını duvara dayayarak. Şişeyi almaktansa ellerini yanlarında tuttu. Talon'a güvenmiyordu. Ne de olsa onu ormana çekip okla delik deşik eden prenses oydu.

"Pencereden çıkmalısın. Gölgede kal. Ben onu oyalarım." Talon, Layala'nın yaralanmamış elini tuttu ve içinde açık mavi sıvı olan şişeyi eline sıkıştırdı. "Hadi. Çabuk."

Layala başını salladı. "Gidemezdim. Ya baban Piper ve Fennan'ı öldürürse?"

"Öldürmez..." Geniş yeşil gözleri, bunu hiç düşünmemiş gibi gerçek bir korku gösterdi. "Onları şimdilik koz olarak elinde tutacaktır." Kapıya ihtiyatla baktı. "Babam ve Aldrich'in düşündüğü kadar aptal değilim. Oh, rolümü iyi oynayabilirim, ama gerçekte olanın bu olmadığını biliyorum. Thane öylece çekip gitmezdi." Derin bir nefes aldı. "Ve şu anda *gerçek* kardeşim acı çekiyor ve *sana* ihtiyacı var. Sen bir büyücüsün. Ona yardım edebilirsin. O ürkütücü kadının, elini onun *içinden* geçirdiğini söylediğini duydum. Hızlı iyileştiğini biliyorum ama..." Elini ağzına götürdü ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Oh, Tanrım, ya ölmüşse? Ya çok geç kalırsak? Yaşasaydı, seni almaya gelirdi. Biliyorum, gelirdi."

"Bana bir not bıraktı. Neden gelmediğini bilmiyorum ama hayatta olduğuna inanıyorum," dedi Layala, tam olarak emin olmasa da inanmak zorundaydı. "Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Ya da saklanabileceği bir yer? Babanın tüm ordusu onu arıyor olacak."

Kız yavaşça başını salladı. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye ağlayarak Talon, ellerini saçlarına gömdü. "Babam *onlardan birini* burada tutuyor. Burada, benim evimde. Saklamaya çalışıyor ama onu *gördüm*." Kız odada volta atmaya başladı, nefesi gittikçe hızlanıyordu. "Babam lanet bir hain, Aldrich de öyle."

Talon'un bilmediği çok şey vardı. Açıklamak çok uzun sürerdi. Üç yüksek sesli vuruş sessizliği bozdu. Sesin odasından geldiğini anlaması bir an sürdü.

"Kapıyı aç! Gidiyoruz!" O kötü niyetli sesi çok iyi tanıyordu. Kral Tenebris, şüphesiz bir sürü muhafızla birlikte koridorda olmalıydı.

"*Gidiyoruz mu?*" Panik terleri sırtında damladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Soluklara," diye fısıldadı Talon. "Bunca yıldır seni bulup Boşluğu yok etmek istediğini söyledi ama... ama bence seni onlara kurban etmek niyetinde."

Beni kurban etmek mi? Kahretsin. Belki de bu yüzden Kara Büyücü'yü nasıl geri getirebileceğini söylemediler. Ya onun hayatı için kendi hayatını feda etmek zorunda kalırlarsa... "O Boşluğu yok etmek istemiyor. O..."

Bir başka sarsıcı vuruş. "Hemen kapıyı açın yoksa kırarım. Sonra yapacağım şey hoşunuza gitmez."

"Git," diye tısladı Talon ve Layala'yı itti. Layala, Thane'in yatağının yanındaki büyük ahşap direklere çarptı, sonra dönüp küçük şişeyi göğsüne sıkıştırdı ve koştu. Kapıları açıldığında, serin gece havası içeri doldu ve saçları buğday sapları gibi dalgalandı. Balkonun taş kenarına vardığında, şişenin tıpasını çekti ve iki büyük yudumda içti. Köpüklü sıvı gözlerini ve burnunu yaktı, ama etkisi göğsünden uzuvlarına yayıldı ve ona enerji ve güç verdi. Zihni bile daha keskinleşmişti. Taş korkuluğa tutunup aşağıya baktı. Burası ikinci kattı; başarabilirdi.

Sessiz sesler yükseldi. Muhafızlar. Eğildi ve sağında uzun bir ağaç gördü. Yıldız şeklinde mavi ve gümüş uçlu yaprakları olan, dalları güçlü bir luminordu. Bulutlar ayı kaplamış, kaleyi karanlığa boğmuştu. Bu gizliliği sağlayan Yaratıcıya sessizce "teşekkür ederim" dedi ve balkonun kenarına tırmandı. Çömelmiş halde, bir rüzgârın onu sallamasına karşı tutundu. Elbisesini değiştirmedeği için kendine lanet etti. Bacaklarını saran ağır kumaş işini zorlaştıracaktı. Ağaç beş-altı metre uzaktaydı, ama tutunabileceği bir dal vardı; tek yapması gereken atlamaktı.

Kapı tekmelenince yüksek patlama sesleri ve ahşap çatlama sesleri duyuldu. "Nerede o?!" diye bağırdı Tenebris. "Hemen bulun!"

Layala derin bir nefes aldı. *Bir. İki...* Kendini itti ve zıpladı, gece havasında uçtu. Ellerini dalın etrafına doladı, dal onun ağırlığı altında eğildi. Yaralı elinin acısıyla neredeyse çılgık atacaktı. İyileştirici merhem henüz yeterince etki gösterememişti ve kırık kemiklerin iyileşmesi günler alabilirdi. Acıyı bastırarak nefes aldı ve dala fısıldadı, "Eğer kırılırsan, yemin ederim..." Yanlara doğru kayarak, her adımda elini ezip parçalayan Tenebris'e lanetler okudu ve sessizce aşağı indi. Nemli çimlere bir dizini çökerek,

gizlendi, varlıklarından habersiz iki muhafızın yanından geçmesini izledi. Kaleyi çevreleyen tuğla yol her iki yönde de açıktı. İleride, yuvarlak yeşil çalılarla çevrili büyük, çiçek açmış bir kavak ağacı vardı. O ve at ahırları arasında, saklanabileceği tek yer olan geniş bir açık alan vardı. Nehir üzerindeki köprü buradan en az yarım mil uzaktaydı. Nefesini tutarak, elbisesinin eteğini kaldırdı ve koşmaya başladı. Yolu geçerken, Thane'in balkonunun kapıları açıldı. Layala arkasına baktı. Kral Tenebris ve bir sürü muhafız terasa akın etti.

"Durdurun onu! Alarmı çalın! Köprüyü geçmesine izin vermeyin!"

Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Bacakları ve ciğerleri, tarlalarda koşan atlar gibi koşmaktan yanıyordu. Rüzgârın şiddetiyle gözleri yaşardı. Ağır, zırhlı ayak sesleri solundan geldi. Muhafız ona uzanırken kaçmak için yön değiştirdi. Muhafız elbisesinin eteğini yakaladı ve çekti. Layala öne doğru düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Seni piç kurusu!" diye tükürdü ve yuvarlandı. Adam onun üzerinde dururken, Layala ayağını adamın karnına soktu ve onu kışının üstüne düşürdü.

Layala ayağa fırlayıp koştu. "Bundan sonra bir daha asla elbise giymemeye yemin ediyorum," diye mırıldandı, at ahırının ve otlağın yanından koşarak geçti. Çitin diğer tarafında, alnında beyaz bir yıldız olan kocaman siyah bir at onunla aynı hızda koşmaya başladı. Nalları yere vuruyordu. "Midnight!" diye bağırdı. Başka bir at da yanlarına katıldı. "Phantom!" *İkisi de buradaydı!*

Arkasını dönüp baktı; yedi muhafız peşindeydi. Kolları ve bacaklarını daha hızlı hareket ettirerek köprüye doğru koştu. Girişte üç muhafız vardı, ama ikisi sırtlarını ona dönerek taş kemere yaslanmış, biri de yerde yatıyordu. Kral onu görürse, "kafası uçar"dı.

Çit sona erdiğinde Layala iki ata gülümsedi ve onları almaya geri geleceğine söz verdi. Ancak yüksek bir gürültü ve tahta parçalarının kırılma sesi onu irkitti. Phantom ve Midnight çiti aştılar ve onun iki yanına koştular. Riski göze alarak atladi ve Midnight'ın sırtına zar zor ulaştı ve bacağını üzerinden attı. Gülümsedi ve göğsünde coşkulu bir duygu yükseldi. *Başaracağım!*

Arkasındaki muhafızlar küfürler ve emirler haykırıyordu. Köprüdeki üçlü nihayet kargaşayı fark etti ve silahlarını çekti.

Midnight'ın yanlarına hafifçe vurdu; artık durmamalıydılar. Phantom'un elfleri ve solgunları kovaladığını görmüştü. İhtiyacı olan enerji buydu.

Zincirlerin kayaların üzerinde sürüklenmesi gibi metalik bir ses midesini alt üst etti. *Hayır*. Alçalan sivri uçlu kapı kaçış yolunu kapatıyordu. Gözlerinden sıcak gözyaşları boşandı. Hayır! Kaçmalıydı. Thane'e ulaşmalıydı. Kapı yere çarptı ve Midnight, muhafızlar etraflarını sararken arka ayakları üzerinde yükseldi ve kişnedi. Phantom yüksek sesle kişnedi ve bir muhafızın omzuna çarptıktan sonra durdu. "Bu kralı lanetle, burayı lanetle!"

Layala aşağı kaydı ve uçurumun kenarına koştu. Aşağıdaki nehre elli fit, belki daha fazla mesafe vardı ve her iki tarafta da yüksek uçurumlar vardı. Şelale beyaz gök gürültüsü bulutları gibi gürültüyle akıyordu ve esen rüzgârla birlikte yüzüne sis püskürüyordu.

"Kenardan uzaklaşın, Işık Getiren Hanım," dedi bir muhafız, teslim olurmuş gibi avuçlarını yukarı doğru açarak.

Düşüp bu akıntıda yüzerek hayatta kalabilir miydi? Tırmanabileceği kadar alçak bir yer var mıydı? Diğer tarafa baktı, gölgelerde Thane'i görmeyi umarak. *Lütfen, Thane, lütfen*. Daha önce de başı dertteyken gelmişti, şimdi de orada mıydı? "Thane!" diye bağırdı, diğer taraftaki sallanan çimleri arayarak. *Lütfen burada ol*. Ne kadar uzun bakarsa, midesindeki boşluk o kadar ağırlaşıyordu. Omzunun üzerinden baktığında Kral Tenebris ve en az on beş muhafızın yaklaştığını gördü. Kimse kol mesafesinde değildi, ama yavaşça yaklaşıyorlardı.

"Lady Lightbringer, size zarar vermeyeceğiz. Lütfen geri çekilin."

Kenara yaklaştı, kayalar ve ufalanan toprak düştü. Midesinde, mesafeyi algılayarak bir hüznün belirdi. Düşüp suya düşme riskini mi almalı, yoksa kötü krala geri mi dönmeli? Titreyen ellerle bir adım daha attı, daha fazla toprak ve kaya uçurumun kenarından döküldü. *Atla!* Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi. Etrafında rüzgârın esmesini, kendi çığlıklarını duymayı bekliyordu, ama bunun yerine parmakları kafa derisine saplandı ve bir avuç saçını tutan bir el onu geriye çekti. O kişinin elini tırmalayarak dönmeye çalıştı ama o kadar sıkı tutmuştu ki, kendisiyle kenar arasındaki boşluk askerlerle dolana kadar dönmesi imkânsızdı. Özgürlüğe, Thane'i aramaya çok yakındı. Tutuş gevşedi ve Aldrich'e döndü. O piç! Öfke tüm vücudunu sarsıyordu. Özür diler gibi kaşlarını çatması onu daha da öfkeliendirdi. Boğazını yakan bir çığlık atarak adamın yüzüne tırmandı. Muhafızlar onu yanlarından tutup

ona ulaşmasını engelledi. "Bırakın beni!" diye bağırdı, tekmeliyor ve çırpınıyordu, bir elften çok vahşi bir kedi gibi ses çıkarıyordu.

Muhafızlardan biri, yaralı sol elini sıkarak zaten kırık olan kemiklerini ezdi. Acıdan bağırmamak için dişlerini sıktı. "Yeter," dedi adam.

"Domuz," diye mırıldandı muhafızlara. "Sadece alçak bir pislik birinin yarasını kullanır. Kraliçe olduğumda yüzünü hatırlayacağım."

Muhafızın kendini beğenmiş ifadesi soldu ve kızın elini bıraktı.

"Aferin oğlum," dedi Layala.

Ellerini arkasına saklayarak Aldrich başını salladı. "Atlamana izin veremezdim," dedi, babasının önünde cesurca. "Ölebilirdin. Aklından ne geçiyordu?"

Tenebris onun önüne geçti, uzun sarı saçları rüzgarda dalgalandı. Çenesini kaldırdı ve her zaman taktığı altın taç ay ışığında parladı. Eğer bu kadar hasta bir piç olmasaydı, yakışıklı denilebilirdi. Yüzündeki şeytani gülümseme, ona öldürmeden önceki anlardaki solgun gülümsemesini hatırlattı. "Sen aptal bir kızsın. Ve bir ders almalısın, böyle bir şeyi bir daha denememen için."

Layala sırtını dikleştirdi. Bu sefer ne kadar sert vurursa vursun, onun darbesini kabul edecek ve yere düşmeyecekti. Ona bu zevki tattırmayacaktı.

Yanındaki muhafızlar endişeyle hareketlendi ve birbirlerine bakiştılar. Tenebris elini kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı. Yüzündeki ifade, midesini burkan acımasız ve sadist bir ifadeydi.

"Yolu açın!" diye bağırdı arkadan biri.

Muhafızlar, iki askerin geçmesi için yol açtı ve aralarında Reina yürüyordu. Normalde başının üstünde sıkı bir topuz olan saçları dağınıktı. Koyu kahverengi gözleri etrafındaki yüzleri taradı ama Layala'nın üzerinde durdu. Çenesi titriyordu ve yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. İki muhafız, onu sıkıca kolundan tutup aralarında tutuyordu.

Midesinin altının düştüğünü hisseden Layala, kralın yüzüne bakarak hizmetçisinin hayatını kurtarmak için yalvarmaya hazırdu. Reina ona bunun olabileceğini söylemişti. Kral, Reina veya Pearl'ün kaçma girişimine karıştığından şüphelenirse, onları idam ettirecekti. Muhafızların tutuşuna karşı direnen Layala, "Durun, durun, bu onun suçu değil. Benim suçum. O bilmiyordu" dedi.

Tenebris Reina'nın yanına yürüdü. Elindeki metalin parıltısı soluk yıldız ışığında parladı ve Layala'yı daha da çılgına çevirdi. "Onun bir çocuğu var! Lütfen yapma! Lütfen!"

Bıçağı boğazına dayadı. İnce bir kırmızı çizgi belirdi ve boynundan aşağı akarak göğsüne döküldü. Layala nefesini tuttu, inanamadan birkaç kez gözlerini kırıştırdı, gözlerinin önünde olanları kabul edemiyordu. Reina kendi kanıyla boğuldu; ağzından çıkan köpürme sesi Layala'nın kusmak istemesine neden oldu. Kırmızı sıvı çenesinden damlayarak elbisesine sıçradı. Bu olamazdı. Bu gerçek olamazdı. Bu bir hayal, bir kabustu.

"Reina, hayır," diye fısıldadı ve yükselen kusmuğu yuttu. O ölürse o küçük çocuğa kim bakacaktı? Acele edip Reina'nın boğazına elini koymalı ve kanamayı durdurmalıydı. Ama birkaç saniye içinde Reina'nın yüzü renksizleşti, başı yana düştü ve vücudu muhafızların kollarında sarktı.

Layala'nın kulaklarında kanın akışından gelen gürültü, kralın sesini bastırdı. Ağzı hareket ediyordu ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyordu. Ama yüzündeki alaycı gülümseme, kibirli sırıtış... Layala bacağını uzattı, yanındaki askeri yere düşürdü, dirseğini diğerinin burnuna çarptı ve belinden hançeri çekip aldı.

"Kılıcım!" diye bağırdı. Başka bir asker yoluna çıkarak onu yakalamaya uzandı. O da ona saldırdı. Adam, saldırısını engellemek için ön kollarını kaldırdı, ama Layala hançerin keskin ucunu kollarının üzerinden geçirdi ve ayağını adamın karnına saplayarak onu geriye fırlattı. Gördüğü tek şey, ölmesi gereken piç Tenebris'ti. Acı çekmeyi ve hayatı için yalvarmayı hak etmişti, ama bunu çabuk halletmesi gerekiyordu. Yavaşça muhafızların arasına çekildi ve birkaçını yakalayıp önüne itti.

"Onu canlı istiyorum."

Korkak. Aralarında dolaşarak bıçakladı, tekmeledi ve kesti. Darbeleri ve bıçakları atlatarak, hız ve hassasiyetle onları yere serdi. Düşünmüyordu; arkasında her şeyi yok eden bir fırtına gibi hareket ediyordu. Tüm elflerin kendisi kadar hızlı hareket edebileceğini sanıyordu, ama onlar saniyelerce gerisinde kalmıştı. Arkasında bir dizi ceset kalana ve korku dolu gözlerle bakan korkak kralın karşısına çıkana kadar. Lanetli ormana ait vahşi bir hayvan gibi kükreyerek, ona doğru kılıcını indirdi. Boynu ile omuzu arasındaki yumuşak eti hedef aldı.

"Silahını indir, Layala!" Mathekis'in emri onu sardı, kaslarını dondurdu. Kılıç, hedefe bir nefes kala durdu. Gücü onu sardı, sanki derisi zonkluyordu ve görünmez pençeler etini kavrayıp onu geri çekiyordu. *Hayır!* Ondan bu anı alamayacaktı. Çocukluğundan beri istediği tek şey, tek takıntısı. Homurdandı, tüm gücüyle itti, kolu çabadan titriyordu, ama vücudu ona uymuyordu. Bakışları, askerlerin arasında duran Mathekis'e kaydı. Mathekis, başlığının altında kısmen gizlenmişti, ama yüzündeki gerginlik belirgindi. Bu sadece bir irade savaşı mıydı?

Tenebris, çılgın bir elf gibi sırtarak gülümsedi ve kahkahaya boğuldu. Karanlık, alaycı bir kahkaha.

"Şimdi kralın yanından uzaklaş," diye emretti Mathekis.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak, kaslarını bir kez daha gererek saldırmaya çalıştı. Onun ikna çabalarını kırdı ve Tenebris geri çekilirken kılıcı indirdi. Kılıcı tuniğinin üzerinden kaydı, ama etine batmadı. Birkaç muhafız onu kollarından ve belinden yakaladı ve ne kadar çırpınsa da, tekmelese de kurtulamadı.

"Sen bir savaşçı olabilirsin Layala, ama Mathekis'in gücüne karşı koyamazsın," dedi Tenebris.

"Sen çoktan öldün," diye kükredi Layala. "Sadece henüz bilmiyorsun."

BÖLÜM 8

T Hane gözlerini açtığında, üzerinde tahta döşeli bir tavan gördü. Kalbi güm güm atarken hızla oturdu. Çıplak gövdesini örten yumuşak fildişi battaniye, bu oda gibi ona yabancıydı. Karanlık perdeler çekilmişti. Pencerenin üzerinde, tek bir mumun yandığı küçük beyaz bir masa, odanın tek ışık kaynağıydı ve köşelere gölgeler düşürüyordu. *Neredeyim?* diye düşündü, garip odaya bakınarak.

Çıplak ayaklarını tahta zemine koydu ve ayağa kalktı. Tahtalar ağırlığıyla gıcırdadı, uyanık olduğunu belli ediyordu. *Ve neden sadece iç çamaşırlarımla duruyorum?* Uzun zamandır yabancı bir yerde neredeyse çıplak uyanmamıştı. Parmak uçları, beline sıkıca sarılmış kahverengi bir örtünün üzerinde kaydı. Ve acının neredeyse tamamen geçtiğini fark etti. Yataktan kalkmak için hiç zorlanmamıştı, hareket ettiğinde keskin bir sızı hissetmemişti, ağrıdan dişlerini sıkarak zorunda kalmamıştı. Sargının köşesini çekip, yere düşene kadar çözmeye başladı. Yara izi hala oradaydı ama daha küçüktü ve kızgın pembe renginden ziyade ten rengiyle uyumluydu. Karnı, çam iğneleri, nane ve adını koyamadığı başka bir şeyin kokusunu taşıyan yağlarla kaplıydı.

Şimdi bir eczacıda biriyle buluşacağını hatırladı. Tehlikede olmadığını hissedince sırt ve omuzlarındaki kasları gevşedi. Giysileri yatak ayak ucundaki sandığın üzerinde düzgünce katlanmış, silahları da yanlarına dizilmişti. Hızla giyindi, her hareketinde neredeyse hiç acı hissetmediği için gülümsedi. Buradaki kişi Vesstan'dan çok daha fazla şifa bilgisine sahipti.

Pencerenin koyu gri perdesini çekince, sabah gökyüzünün parlak pembe ve mavi renklerini gördü. Bütün gece burada kalmış olmalıydı. Elini kapı koluna koyup, dışarıdan gelen kuşların cıvıltılarını ve aşağıdan gelen sesleri dinledi. Yakınlarda iki erkek ve iki ya da üç kadın vardı. Kapıyı açtığında bir klik sesi duyuldu ve parlak bir koridora adım attı. Sağdaki vitray pencereler, ikinci kattan sokağı ve binaları görüyordu. Koridorun sonunda bir merdiven vardı ve sessizce aşağı indi. Köşeyi dönüp ana eczaneye göz attı. Ahşap kirişlerden sarkan ağlayan bitkiler ve masaların ve bitki sütunlarının üzerinde renkli saksılarda duruyordu. Tifapine, tavandan yere kadar uzanan büyük pencerenin önüne yerleştirilmiş bir bankta oturmuş, dışarıya bakarken küçük bacaklarını sallıyordu. Kendi kendine kıkırdadı. Leif ve Gunner, küçük bir salon köşesinde kahverengi deri koltuklarda rahatça oturuyorlardı. Elllerinde buhar çıkan beyaz bardaklar vardı ve yanlarında kızıl kökleri sarışın uçlara uzanan bir kadın vardı: Pearl. "Layala'dan haber var mı?"

Grup ona döndü, Leif ve Gunner ayağa kalktı. "Efendim," dediler ikisi bir ağızdan. Pearl yavaşça ayağa kalktı, gözlerini yere indirmiş, önlüğünün kenarını sinirli bir şekilde çekiştiriyordu. Bu yeni bir davranış değildi; onun yanında hep böyleydi.

Kalça boyuna kadar uzanan kıvrıkcık siyah saçları ve açık tenli bir kadın tezgahın arkasındaki kapıdan çıktı. O ve Evalyn, iki eski arkadaş gibi gülümsediler ve sohbet ettiler. "Derin yaralar için haşhaş yağı en iyisi ama bir dahaki sefere gül yağını denemeliyim," dedi. "Peki rezene tohumu? Toniklerinde kullandın mı?"

"Kullanmadım," dedi Evalyn kaşlarını kaldırarak. "Kullanmam gerek galiba."

Tütsü çubuklarından çıkan dumanlar arkalarında kıvrılarak hareket ediyordu. Odanın içinde durduğunu fark eden şifacı irkildi, sonra gülümsedi. "Günaydın, majesteleri. Nasıl hissediyorsunuz? Bir şey ister misiniz?" Arkasında duvara dizilmiş farklı renkli şişelerin bulunduğu rafların yanında durdu. Bazıları kehribar renginde, diğerleri kırmızı, mavi veya yeşil. Hepsi farklı şekil ve boyutlarda, ince, uzun beherlerden mantarlı şişelere kadar.

Artık sadece hafifçe hassas olan gövdesine bir elini koyarak, boğazını temizledi ve dışarı çıktı. "Çok daha iyi hissediyorum. Sana teşekkür borçluyum." Onu iyileştirdiği için değil, burada bulunmasının onun hayatını tehlikeye atacağı halde sessiz kaldığı için.

Kadın yumruğunu kalçasına koydu ve kahverengi gözleri onun üzerinde dolaştı. "Her seferinde işe yarıyor." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Ben Madam Adley ve bu da eczacım." Kendine güvenen bir tavırla elini sıkıca sıktı ve kanepede oturan dördüne başıyla selam verdi. "Bu sabah ayağa kalkabileceğine inanmamışlardı. Ama benim ne iş yaptığımı bilmiyorlar."

"Ne kullandın?"

Kadın göz kırptı. "Biraz çam, biraz frivalla, baz olarak haşhaş yağı ve biraz da sihir."

Thane'in kaşları çatıldı. "Sen bir büyücü müsün?" Başkaları da var olabileceğini ya da hiç denenmemiş olabileceğini düşündü. Özellikle de Layala'nın ailesine olanları gördükten sonra; çocuklarını saklamış olabilirdi.

"Büyücü tanımına bağlı. Doğuştan sihirli mi doğdum? Hayır, ama bu dünyada başka kaynaklar da var. Bir süre ejderha şekil değiştirenlerin arasında yaşadım. Onlar içlerinden gelmeyen bir güce ulaşmışlar. Elfler diğer ırklarla nadiren ilişki kurduğumuzdan, daha doğrusu onlar bizimle ilişki kurmadığından, onlardan bir şey öğrenemiyoruz."

Thane, ejderha şekil değiştirenlerin gücünü çok iyi biliyordu. İnsanlar ve elfler, onların aşağıdaki toprakları fethetmek yerine dağları ve içindeki altını tercih ettikleri için şanslıydılar. "Umarım bir gün bunu düzeltebilirim."

"Biliyorum. Bu yüzden sana yardım ettim, genç kral. Baban yolunu kaybetti. Birçoğumuz onun yaptıklarını biliyoruz, diğerleri ise ona sadık kalacak. Onu durdurup liderlik edecek birine ihtiyacımız var."

"Öyle, ama Pearl'den haber var mı? Layala iyi mi?"

Leif'in ağzı büküldü, bu Thane'in istediği tepki değildi.

"Efendim," diye başladı Pearl. "Dün Layala'yı görebildim. Neredeyse bir aydır kuleye kilitli tutuluyor. Ona ne yemek ne de su veriyorlar. Ona gitmek istedim, ama görünmeden oraya ulaşmam imkansızdı..."

Thane elini kaldırarak, "Seni suçlamıyorum. Şimdi nerede?" dedi.

Pearl, sivri kulağının arkasına kaçan saçlarını düzeltti. "Onu Kral Tenebris, Sör Aldrich ve iki kişi daha ile kahvaltıya giydirdik. Birinin solgun olduğunu sanıyorum, diğeri ise elf değil, bir kadın. Altın sarısı saçları ve kahverengi teni vardı, gözleri zengin buttercup çiçekleri gibiydi, parmakları siyah pençelerle bitiyordu... Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Varlett," diye mırıldandı Thane. O ateş püsküren kadın ölmeliydi. Yavaş ve acı çekerek, sonra da akbabaların çürüyen etini yemesini izleyecekti. "Şu anda nerede?"

"Odasına götürüldü ama... yaralandı. Dudakları morarmış, yaralı, elinde kırık kemikler olabilir. Reina dün akşam çıkarken söyledi. Dudakları çabuk iyileşir ama eli..."

Öfkeli bir sıcaklık vücudunu kapladı, yanaklarında alevler yükseldi. Tanrım, babasının göğsüne kılıcını saplamadığına şimdi her zamankinden daha çok pişman oldu. O zaman Layala ile birlikte hüküm sürebilecekleri temiz bir iktidar devri olabilirdi. Thane içinden küfretti ve Leif'e döndü. "Onu almamız lazım."

Leif kaşlarını çatarak boğazını temizledi. "Karanlık olana kadar beklemeliyiz. Gündüz vakti kaleye sızmamız imkansız. Birçok kişiyi öldürmeden ve kendi hayatlarımızı tehlikeye atmadan yapamayız. Ayrıca daha fazla Raven'a ihtiyacımız var."

"Onu kurtarmak için kaledeki tüm muhafızları öldürmem gerekirse, yaparım." Leif kollarını kavuşturdu ve tartışmaya girmek üzereydi.

"Ya benimlesin," Thane Leif'e yaklaştı, "ya da babamın. İki seçeneğin var."

"Seninleyim, efendim. Her zaman."

"Dahası var," dedi Gunner, çemberin içine adım atarak. Boğazındaki yumru sallandı ve parmaklarını saçlarına geçirdi. Pearl'e döndü ve uzun bir nefes verdi. "Sana bunu söylemek istemedim..." sesi kesildi.

Pearl endişeyle yüzüne baktı. "Neyi söyleyecektin?"

Gunner, yavaşça başını sallayan Leif'e baktı. Thane homurdandı ve sabırsızlanmaya başladı. "Layala'ya bir şey olduysa, söyle şimdi."

Tezgahta camların tıkırdaması herkesin dikkatini Bayan Adley'e çekti. "Arkadaşın Reina, hizmetçi... Kral onun boğazını kesti. Layala dün gece kaçmaya çalıştığı için ona ceza olarak. Benim de kalede bir arkadaşım var."

Pearl'ün eli ağzına uçtu ve bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Ona söylemiştik." Pearl ellerinin arasına gömülerek hıçkırarak ağladı. "Layala'ya ne olacağını söylemiştik!" Daha yüksek sesle ağlayarak kendini kıvrıldı. Leif onun önüne diz çöktü ve Pearl onun göğsüne yığıldı. "Reina çok korkmuştu. Çok korkmuştu ve şimdi öldü!"

Çılgılığı Thane'in kalbini deldi ve o bakışlarını kaçıarak duvardaki şişelere odaklandı. Hayatında o kadar çok ölüm ve umutsuzluk görmüştü ki, bu hiç kolaylaşmıyordu. Babasının acımasızlığı yüzünden kaç kişinin acı çekmesine tanık olmuştu? Yüzlerce? Binlerce?

"Leif, Gunner, en iyi on Raven'ımı buraya getirin." Thane pencereye gidip dışarı baktı. Caddenin karşısındaki dükkân sahibi, dükkânının girişini süpürüyordu. Köşede iki muhafız duruyordu. Bugün yüksek alarmda olacaklardı. "Alacakaranlıkta kaleye sızacağız." Madam Adley'e döndü. Kadın beyaz bir bezle kısa, kalın bir bardağı parlatıyordu. "Küçük çocuğunuz yoksa bizimle gelmenizi istiyorum. İyi bir şifacıya ihtiyacımız olacak. Sizin gibisini görmedim."

Kadın kaşlarını çattı ve bardağı tezgahın üzerine koydu. "Majesteleri, isteğiniz beni onurlandırdı ama saygıyla reddetmek zorundayım. On yaşında bir kızım var ve babası hayatta değil. Ayrıca mahallede düzenli olarak bana gelen birçok hasta var." Evalyn'i işaret etti. "Ama Evalyn bu işi gayet iyi yapar. Ona en iyi ilaçlarımdan birkaç şişe verebilirim."

Evalyn başını salladı. "Hayatım boyunca birçok insan öldü ve birçok insanı kurtardım. Adley gibi sihir bilmiyorum ama acil durumlarda yardımcı olabilirim."

Thane hala onun eve gitmesini ya da en azından burada, güvende kalmasını istiyordu. Önlerindeki yol, muhtemelen sağlığı bozuk yaşlı bir kadın için uygun değildi, ama Layala'yı görmeden gitmeyeceğini zaten biliyordu. "Savaşabilir misin, Evalyn?"

Tezgahın üstünden bir çay fincanı aldı ve dudaklarına götürdü. "Sen bunun için varsın."

Her iki elinde kılıçla, yanlarında asılı duran Thane, Tif, Evalyn ve on iki Kuzgun, Dredwich Kalesi'ne giden uzun köprünün yanındaki çimenli tepede toplandılar. Güneş kalenin arkasına batarken havayı soğuttu, ama alnında ter damlaları belirmişti. Kendi askerlerini öldürme düşüncesi midelerini bulandırıyordu. Burnundan derin bir nefes aldı ve uzak taraftaki kulede, saldırı sinyali vermek için büyük bir çan bulunan iki muhafızı gördü. Nehrin bu tarafında iki tane daha ve köprüde yedi tane daha vardı. Thane'in kaçak olduğu halde babasının ön tarafı korumak için daha fazla adam görevlendirmedikğine şaşırdı. Başını iki yana eğdi ve boynunu kırdı.

Boynunu kırdı. Kuzgun kaskı kafasına tam oturmuştu ve kömür rengi, parlak zırhı batan güneşin ışığında parıltıyordu. Savaşa hazırdı.

"Köprü muhafızlarını halletmek kolay olacak. Asıl sorun iç muhafızlar. Her zaman en az yüz kişi olduklarını biliyoruz. Çanı çalmadan ilk gelenleri susturabilirsek, arazinin kenarlarından ilerleyip nispeten fark edilmeden geçebiliriz." Thane askerlerinin sol tarafını işaret etti, "Siz altı kişi batıya, hapishane zindanlarına gidin ve Kuzgunlarımızı kurtarın." Sağ tarafı işaret etti, "Siz altı kişi benimle kalın. Arkadaki hizmetçi kapısından gireceğiz. Evalyn, sen de benimle kal. Yakınımda dur."

Siegfried, gece rüzgarı gibi hareket eden, ince ve uzun boylu bir elf, kendisine yakışan Wraith lakabıyla, kılıcını dış bacağına vurdu. "Peki ya köprü muhafızlarını öldürmeden önce alarm çalarsa?"

"O zaman savaşarak içeri gireriz," dedi Thane derin bir nefes alarak, "ve bugün merhamet gösterilecek bir gün değil. Babam asla merhamet göstermez. Ama onlar zırhlarımızı biliyorlar. Biz yaklaşmadan önce hangi tarafta olacaklarına karar vereceklerdir."

Onun tutulduğu kuleye ve tek pencerenin içindeki karanlığa baktı. *Geliyorum, Laya.*

Tepeden aşağı her adımda Thane'in kalbi daha hızlı atıyordu. Avuç içleri terlemiş, kılıçlarını daha sıkı kavramasına neden olmuştu. Şelale her zamankinden daha gürültülü akıyordu, mavi ve gri kayalıkların üzerine beyaz sıçramalar yapıyordu. Üzerlerinden uçan bir kuzgunun cıvıltısı dikkatini çekti. Rüzgarda süzülürken üzerlerine gölge düşürdü. O gün Yaratıcı onlarla birlikteydi; kuzgunlar ona her zaman şans getirmişti. Boğazını ıslatmak için yutkundu; daha önce hiç kendi halkından birini öldürmemişti. Bu muhafızların çoğu, kısa bir süre hüküm sürdüğü dönemde emrinde çalışmıştı ve çoğunu hayatı boyunca tanıyordu.

Nehirdeki bu tarafta duran iki köprü muhafızı, Thane ve Kuzgunlarını görünce dik durdu. Soldaki muhafız dönüp köprüde koşmaya başladı.

Gunner bir ok çekti. "Nefes almak istiyorsan bir adım daha atma!"

Akıllıca donakaldı. Thane'in göğsünü ve kollarını saran sıcak bir dalga gibi bir uğultu, çarpan kalbini sakinleştirdi. Zihni sessizleşti, düşünceleri ve endişeleri rüzgarda uçup gitti ve dikkati çan kulesi muhafızlarına odaklandı. Yoğun bir konsantrasyonla gücünü dışarıya doğru itti, görünmez bir güç

onları korku içinde donmuş heykeller gibi gösterene kadar etraflarını sardı. "O çana dokunmayacaksınız."

"Yavaşça dönün," Gunner köprüdeki diğerlerine emretti. "Ve bu tarafa gelin." Başını salladı. "İşte böyle. Aferin."

Thane en yakın erkek muhafızın yanına yaklaşarak sağ kılıcının ucunu muhafızın boğazına dayadı. Ter yüzünün yanlarından ve gömleğinin yakasından sızıyordu. İnce yapılı, siyah saçlı elf avuçlarını kaldırdı.

Tifapine, Thane'in sırtındaki küçük çantadan fırladı. "Söyleneni yapsan iyi olur elf, yoksa küçük aletini kaybedebilirsin." Küçük bir bıçağı ona doğrulttu. Thane gözlerini devirdi ve ona susmasını işaret etti; şimdi de cesur mu olacaktı? Bir ciyaklama ile tekrar çantanın içine saklandı. Layala'nın hatırı için bu küçük yaratığı yanında taşıdığını unutmamalıydı.

"Yüce Prens, siz... hayattasınız." Köprü muhafızı yutkundu. "Sizinle savaşmayacağım."

"Yüce Kral," diye bağırdı Gunner. "Gerçek kral."

"Sahte kral," diye tükürdü diğer muhafız. Leif onun kafasının yan tarafına tekme attı ve onu köprünün taşlarına fırlattı.

Thane, kılıcının ucundaki muhafızın çenesini hafifçe kaldırdı. "Şimdi, diz çöküp bana sadakat yemini edecek misin? Yoksa burada, şu anda ölecek misin?"

Muhafızın gözleri, Thane'in yüzüne gelene kadar parlak kılıcın uzunluğunu takip etti. Dizleri bükülerek yavaşça yere çöktü. "Sadakatim sizin, efendim. Son nefesime kadar emirlerinize itaat edeceğim." Yutkundu. "Kral Tenebris, solgunlarla güçlerini birleştirdi. Birini buraya, surlarımızın içine getirdi. Artık onun arkasında duramam."

Thane silahını indirdi ve çan kulesindeki ikisini kontrol etti. Garip bir şekilde hareketsiz duruyorlardı. "Peki diğer muhafızlar ne düşünüyor? Benim sahte bir kral olduğumu mu? Bir hain olduğumu mu?"

"Bir şekilde, solgun olanın burada olduğunu unutmuşlar. Kara büyü ya da benzeri bir şey olmalı. Babana sadık kalacaklardır. O, onun yerini almak için onu öldürmeye çalıştığını söyledi."

Thane gözlerini kısarak, "Ama *sen unutmadın*, değil mi?" diye sordu.

"Soluk tenli adam, Leydi Lightbringer kaçmaya çalıştıktan sonra onu gördüğümüzü ve yaptıklarını unutmamızı söylediğinde, herkes unuttu. Ama ben unutmadım. Neden bilmiyorum." Mavi gözleri bir an aşağıya baktı. "Leydi Lightbringer dün gece

on bir muhafızı öldürdü... Korkarım çok düşman edindi. Önceden sadece emirleri yerine getiriyordu, ama artık bu kişisel bir mesele."

Thane homurdandı. "Onu esir tutuyorsun. Ne bekliyordun ki?" Ve çoğu kişi, Yüksek Kral'ın solgunlarla ilişki kurduğunu, hatta onları içeri davet ettiğini asla inanmazdı. Bu yüzden Thane ve Layala düşman, Tenebris ise kahraman olarak görülecekti. Tanrım, Tenebris nasıl hep üstün geliyordu?

"Yani, Layala'yı almaya içeri girdiğimde diğerleri benimle savaştacak mı?"

"Gerek yok. Onlar burada değil." Nefesi kesilmiş gibiydi. "Kral dün gece eşini alıp gitti. Kuzgunlarını da aldılar."

"Nereye?" diye bağırdı.

Hafifçe geriye yaslanarak cevap verdi, "Bilmiyorum, ama güneye gittiler."

Leif, Thane'in yanına yaklaşp elini omzuna koydu. "Onu Void'a götürmez, değil mi?"

Thane'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Vadinin yamacına çıkan toprak yol, ağır at nalları, botlar ve araba tekerleklerinin izleriyle doluydu. Bunu daha önce fark etmediği için içinden küfretti. Vücudu soğuk terlerle kaplandı ve yükselen mide bulantısını bastırdı. "Bence onu tam da oraya götürüyor."

BÖLÜM 9

Layala'nın sırtı saatler önce uyuşmuştu. Hapishane arabasında oturduğu sert tahta sıra rahatlık için yapılmamıştı. Aniden, aylar önce Thane'in onu götürdüğü konforlu arabayı özledi.

En azından o yumuşaktı. Şimdi dışarıya baktığı küçük, parmaklıklı pencereler yeterince temiz hava sağlıyordu, ama burası bir kafesti. Vagon gıcırıyor, sallanıyor ve engebeli yolda zıplıyordu. Layala ayağa kalktı, arka kapıya gitti ve parmaklıkları elleriyle kavradı. Kulaklarında uğultu sesi onu rahatsız etti. Bu lanet olası arabadaki sinekler onu rahat bırakmıyordu. Yerdeki kurumuş hayvan pisliğinin kokusu sadece burnunu tırmalamakla kalmıyor, haşereleri de çekiyordu. Elbisinin etekleri kirli ve kokuyordu.

Dışarıdaki atlar ve piyadeler toz bulutları kaldırıyordu. İçlerinden biri döndü, ağır kapaklı gözleri Layala'ninkilerle buluştu. Gözlerinde keder vardı, ama yanındaki elf ona derin bir nefretle bakıyordu. Onu, kendini kaybedip cinayetler işlediği önceki geceden tanıyordu. Nazik gözlü olana onu serbest bırakmasını, zalim krala karşı çıkmasını istemek istedi, ama bu sadece bu elfin ve muhtemelen ailesinin de ölümüne yol açardı. Onun her şeyi onun için riske atmasını isteyemezdi. Hiçbirine isteyemezdi.

Tenebris, değerli kurtarıcıları, Boşluğun yok edicisi hakkında onlara ne yalanlar söylemişti? Onu şimdi kendilerini kurtarmak için götürdüklerini mi sanıyorlardı? Ya da onun Thane'in tarafına geçmiş ve şimdi Tenebris'in tutsağı olan bir hain olduğunu mu? Sadık askerler kralının emirlerine uyardı. Belki de olan biteni hiç sorgulamamışlardı, belki de cesaret edememişlerdi. Belki de onun Palenor için en iyisini yaptığını düşünüyorlardı.

Sanki karnına bir taş düşmüş gibi hissetti. Esir alındığından beri ilk kez, Thane'in onu kurtarmaya gelemeyeceğini kabul etti. Artık tek başınaydı. Belki Thane'in yaraları çok ağırdı. Belki de notu onu işkence etmek, umutsuz bir durumda ona boş umutlar vermek için başka biri göndermişti.

Kızıl lekeler zihnini kapladı. Ölüm, kış fırtınasındaki uluyan rüzgarlar gibi onu takip ediyordu. Önce ailesi, Novak, sonra Reina... Thane. Elini göğsüne bastırdı, oradaki zonklayan acıyı hafifletmek için bastırdı. İşe yaramadı. Kalbi acıyla sızlayarak geriye yaslandı ve gözlerini kapattı. Uyumak istemiyordu. Öldürdüğü muhafızların yüzleri ve Thane ile geçirdiği son anlar onu orada rahatsız edecekti, ama arabanın sallanması uzuvlarını ağırlaştırdı, nefesleri sık ve düzenli hale geldi, ta ki atların kuyruklarının şakırtısı ve ordunun düzenli yürüyüşü onu uykuya daldırıncaya kadar...

GEL BANA. Sana ihtiyacım var. Layala sesin geldiği yöne döndü. "Thane?" diye seslendi.

Lavanta ve pembe çiçeklerle bezeli egzotik ağaçlarla çevrili bir bahçede, taş bir yolun üzerinde duruyordu. Burası tanıdık bir yerdi, ama nedense sadece rüyalarında var olduğunu biliyordu. Sıcak havada yaseminlerin tatlı, yoğun kokusu yayılıyordu. Bu kokuyu her zaman sevmişti. Kendini evinde hissettiriyordu. Yavaş adımlarla ilerlerken, gece zambaklarının açık yapraklarına parmaklarıyla dokundu. Başını kaldırdı, yıldızlar parılıyordu ve dolunay bahçeyi soluk ışıyla kaplamıştı. Burası çok güzeldi. "Thane, neredesin?" Gerçek olmasa bile onu görmeliydi.

"Merhaba, aşkım. Buradayım."

Sesi hatırladığından biraz farklıydı ama o olmalıydı. O derin ses omurgasında ürperti yarattı ve neredeyse başı dönerek gülümsedi. Dönüp kollarıyla ona sarılmak için hazırlandı ama etrafında Thane değil, siyah pelerinli bir silüet belirdi. İçindeki bir içgüdü ona kaçmasını söyledi. Uzun kırmızı elbisesinin eteğini kaldırdı ve karanlık, ürkütücü ormanın içinden koşarak uzaklaştı. Kurt ulumaları, baykuş sesleri ve parlayan sarı gözler onu takip ediyor gibiydi. Kapüşonlu figür gülerek kahkahalar attı ve sesleri karanlıkta yankılanarak onu bir bulut gibi sardı. Adımları yere çarparak onu takip ediyordu, çok yakındaydı.

Kapüşonlu figür onun önünde belirdi ve kız kayarak durdu, geriye doğru sendeledi. Adam yavaş, metodik adımlarla ilerledi. "Kaçma.

Bu sana yakışmaz."

Geri çekilirken sırtı bir ağaca çarptı, keskin kabuğu derisini sıyırdı. Bu bir rüya olamayacak kadar gerçekçiydi. "Uzak dur."

Eli ona uzandı, kolunda asmaların arasında siyah zambak dövmeleleri vardı. Tanrım, oydu, Kara Büyücü! Göğsü hızla inip kalkıyordu ve ağaca daha sıkı sarıldı. Gözlerini kapatıp bu kabusun yok olmasını istedi, ama bakışları sabit kalmıştı. Sıcak parmaklar yanağına dokundu. "Ben senin kaderisin."

UYANIKLAŞAN Layala hızla gözlerini kırptı. Arabası durmuştu, artık engebeli yolda sarsılmıyordu. Ne kadar süre durmuşlardı? Serin sonbahar gecesi havası parmaklıkların arasından esiyordu. Üşümek için kollarını ovuşturdu ve dik oturdu. Rüya çok gerçekçiydi. Neredeyse yasemin kokusunu alabiliyor, yanaklarını okşayan parmakların hayaletini hissedebiliyordu. Titreyerek ayağa kalktı ve parmaklıkları pencereye doğru ilerledi. Dışarıda meşaleler çatırdayarak parlak bir şekilde yanıyordu. Etrafta çadırlar kurulmuştu ve konuşan ve gülen askerler onu çevreliyordu. Seslere bakılırsa harika vakit geçiriyorlardı. *Ve ben bir kafeste sıkışıp kalmışım*, diye düşündü.

Onlar da yemek pişiriyorlardı. Kızartılan etlerin kokusu ağzını sulandırdı. Bir tabak alabilir miydi? Haftalardır açlıktan kıvranırken, etin kokusu bile onu açlıktan deliye çevirmişti. Arabaya çarpan metal sesi Layala'yı irkiltti. Kimsenin geldiğini duymamıştı. Metal menteşeler gıcırdayarak açıldı ve Aldrich ile arkasında üç asker ortaya çıktı. Anahtarlığı kemerine taktı ve eliyle selam verdi. "Gidelim."

"Nereye?" Kralın aklındaki nihai varış noktasını tam olarak bilmiyordu, ama bir fikri vardı. Daha önce geçtiği büyük gelincik tarlalarını tanıdı. Doonafell'e, Boşluğa doğru güneye ilerliyorlardı ve henüz oraya varmamışlardı. Bir veya iki gün daha yolları vardı.

"Mathekis seni görmek istiyor."

Aldrich elini uzattı. Layala elini itti ve yumuşak çimlerin üzerine düştü. Üç asker kılıçlarının kabzalarını sıkıca tutarak birkaç adım geri çekildi. Pişmanlığını gizlemek için onların ihtiyatlı tavırlarına gülümsedi. Palenor askerlerinin kendisinden korkmasını hiç istememişti, ama işler değişmişti ve zayıf görünmemesi gerekiyordu. Önceki gece Tenebris'e ulaşmak için öfkeyle kaç kişi öldürmüştü? Dokuz, on mu? Bıçak Reina'nın boğazına kayıp

Reina'nın boğazına değdiği andan Tenebris'in boynuna bıçağın keskin ucunu dayadığı ana kadar her şey bulanıklaşmıştı.

Yine de Aldrich ondan korkmuyordu. Onu öldürürken tereddüt edeceğini düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya kapılmıştı. Ona, Thane'e ve diğerlerine olanlardan Tenebris kadar o da sorumluydu. Onu öldürme fırsatı eline geçtiğinde, bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Çenesini dik tutarak, Aldrich'in yanında yürüdü, üç asker ise birkaç adım gerideydi. "Kartlarını doğru oynarsan, yakında özgür olacaksın."

"Kart oyunlarında hiç iyi olmadım," dedi Layala alaycı bir sesle. "Baban istediğini alır almaz beni öldürmeye çalışacak." Layala kolunda hissettiği keskin bir acı ile tısladı. Aldrich'e dönerek kolundan bir diken çıkardı.

"Katagas serumunu vermek için seninle dövüşmek zorunda kalmazsam benim için çok daha kolay olur." Mızrağı belindeki kahverengi keseye soktu. Yarı gülümsedi. "Ruhunu geri kazanmış gibisin. Babam seni tamamen kırmış olabilir diye düşünmüştüm."

Onu tamamen kırmak mı? Hayır, Tenebris ölüp gömülene kadar öfkesinin közleri sönmeyecekti.

Sarılı, yaralı elini işaret etti. Bandajlar kirlenmişti ama artık acımıyordu. "Bunu değiştirip baktırmalıyız."

Layala elini arkasına sakladı. "Sorun yok." Ama zonklayan ağrı aksini söylüyordu. Muhafızlara saldırıp kralın peşine düştüğünde ağrı daha da şiddetlendi. Başını aşağıdaki kasabanın ışıklarına çevirdi, uzaktaki altın rengi buğday tarlaları gece rüzgârında dalgalanıyordu. Luminor cırcır böcekleri cıvıldıyordu ve vücutları minik yıldızlar gibi parlıyordu. Burası ona pek çok anıyı geri getiriyordu. Burada, Kuzgunlar tarafından çevrili halde Aldrich ile savaşmış, ona "Savaşçı" adını vermişlerdi ve hayatında ilk kez ait olduğunu hissetmişti. Tanrım, onları özliyordu. Hepsini. Aldrich'in Kuzgun olmak için Thane'e ettiği sadakat yemini ve bu yemini ne kadar kolay bozduğunu bildiği için ona bakmaya tahammül edemiyordu.

"Bu taraftan," dedi Aldrich, başını sola eğerek.

Dikkat çekmemek için kampın dış kenarlarından geçtikten sonra, büyük bir bej renkli çadırın önüne geldiler. Çadırın açıklığındaki yarık, içinden parlak bir ışığın sızdığını gösteriyordu. Layala, içeride kimin beklediğini çok iyi bildiği için zorlukla yutkundu. Aldrich çadırın kapısını çekip

içeri girmesini işaret etti. Mathekis'in üzerinde bu kadar kontrolü olduğunu düşünmek midisini ağrıtıyordu. Onun *emriyle*, Tenebris'in boynuna bıçağı saplamak için onu durdurması, onu çaresizliğe ve öfkeye sürükleyen her şeye rağmen. Dört yüz yıl önce, Kara Büyücü ile birlikte gücünün zirvesindeyken nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyordu. Mathekis'in önünde eğildiği Kara Büyücü Zaurahel Everhath'ın nasıl biri olduğunu hayal edemiyordu. Atarah, en korkulan kişi olmadan önce ona tanrı gibi taptıklarını söylemişti.

İçeri girip girişin yanında durdu. Sert bir el onu biraz daha içeri itti ve çadırın girişi arkasında kapandı. Mathekis bacak bacak üstüne atmış, büyük bir tahta sandalyede oturuyordu. Kimliğini gizlemek için giydiği büyük cüppe sandalyenin koluna asılıydı. Askerler onun kim olduğunu sanıyordu? Onun aralarında at sürdüğünü fark etmişler miydi, ondan yayılan kötülüğü hissetmişler miydi?

Uzun, kar beyazı parmağının ucundaki sivri siyah tırnağı şakağına dokundu, diğer eli ise rahatça kucağında duruyordu. Oniks gözleri onu baştan aşağı süzdü. "Sık sık nasıl görüneceğini merak ederdim. Doğmanı beklemek garipti. Bazen Zaurahel'in yanıldığını düşünürdüm. Ama işte, tam da onun dediği gibi buradayız."

"Beni öldürecek misin?" Talon'un söylediklerinden sonra, bu düşünce kafasından çıkmıyordu. Ya onu kurban edip Kara Büyücü'nün gücünü emmesi için kullanırlarsa? Düşündükçe bu ihtimal daha da olası geliyordu.

Siyah kaşları kalktı. "Zaurahel seni çok canlı istiyor. Birlikte yapacağınız şeyler..." İğrenerek, Layala bakışlarını onun sonsuz karanlık gözlerinden çekip, çadır direklerinden sarkan parlak sarı kürelere çevirdi. Parlayan taşlara benziyorlardı. "Büyü," dedi Mathekis, dik oturarak. "İstersen onları ateşleyebilirsin. Sana gösterebilirim. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, gücünü neredeyse hiç kullanmadın. Henüz ne yapabileceğini bile bilmiyorsun."

"Hatırlatayım, haftalardır vücuduma sürekli katagas serumu enjekte ediliyor," dedi sakın bir sesle, ama çığlık atmak istiyordu.

Adam gülümsedi, sivri dişleri göründü. Layala istemeden bir adım geri attı. "Görünüşüm seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki rahatsız ediyor. Sen insan *yiye*n bir canavarsın."

Onun yorumundan etkilenmeden, "Bir zamanlar ben de senin gibi, tüm elfler gibi güzelim. Canlı zeytin rengi ten, orman gibi yeşil gözler, kalın altın rengi

kahverengi saçlarım vardı." Çadırın kumaşı olmasaydı yıldızlara bakıyormuş gibi yukarı baktı. "Annem, sıcak bir bahar günü kadar yakışıklı olduğumu söylerdi. Şimdi ise sonsuz bir kış gibiyim, soğuk, karanlık, pişmanlık duymadan hayat alıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ve kimseyi sevmiyorum. Benden nefret etmekte haklısın, çünkü ben ölüm oldum, başka bir şey değil."

Bir an için, bir zamanlar olduğu elf için üzüldü. Onu bahar günü olarak tanımlamak zordu. Şu anda önünde oturan yaratık çirkin ve groteskti; siyah dudaklar ve gözlerinin etrafında kömür gibi gölgeler, sivri dişler, ama en çarpıcı olan tamamen siyah gözleriydi. "Kara Büyücü seni bu yaratığa dönüştürdüyse, neden onu takip ediyorsun? Neden geri dönmesini istiyorsun?"

"O beni bu lanetten kurtaracak güce sahip. Elf etine susamayı istemiyorum. Seni yere yatırıp güzel boynundan bir ısırık almak istemiyorum." Ayağa kalktı ve Layala geri çekildi, kalbi daha hızlı atıyordu. Kendini savunacak ne büyüsü ne de silahı vardı. Onun bu arzuları olduğunu biliyordu, ama Kara Büyücü onu incitmek istemediğini söylediği için, onun yanında biraz fazla rahatlamıştı. O da diğerleri gibi elf yiyen bir canavardı ve gardını düşüremezdi.

Mathekis ona bakarak hesaplar yapıyordu, gözleri kısılmıştı. Orada ne görüyordu? "Ve beni özgürleştirebilmesinin tek yolu, senin onu özgürleştirmen."

Onun kelime seçimini tuhaf buldu. Onu kurtarmak, sanki o hiç ölmemiş gibi, sadece... kapana kısılmış gibi. "Sen onun arkadaşı mıydın?"

"Evet."

"O zaman neden senin böyle olmana izin verdi? Ben bir arkadaşımı asla senin gibi olmaya lanetlemezim. Düşmanımı bile."

Mathekis ellerini arkasına koydu ve yavaşça yatay bir çizgi çizerek yürüdü. "Anlaşmamız yerine getirilmedi. Bedelini biliyordum. Bana büyüü yapmamamı söyledi."

"Yapmamamı mı istedi? Sanki cezayı kontrol edemezmiş gibi? Koşulları o koydu. Anlamıyor musun? Lanetlendiğin için suçlu o. O senin arkadaşın değil. Düşmanın olmalı."

Siyah dudaklarını sıkıca kapattı.

Layala iç çekerek, "Sonuçlarını biliyorsan neden yaptın?" dedi.

"Çünkü onu seviyordum—ama meğer o beni sevmiyormuş." "Bir eş bağı mı?"

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

"Geri döndüğünde seni serbest bırakacağını da nereden biliyorsun?"

Adımları ve nefesi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Küçük kiraz ağacından masanın üzerindeki mumların cızırtısı daha yüksek sesle duyuluyordu. Birine gizlice yaklaşması ne kadar kolay olurdu. Hayalet gibi sessizdi, sanki hiç ağırlığı yokmuş ve nefes almıyormuş gibi. Layala'nın tüyleri diken diken oldu.

"Seni ona teslim edersem, beni serbest bırakacağına söz verdi."

"Beni Boşluğa götürüyorsun." Bu bir soru değildi.

Yürümekten vazgeçti ve ürkütücü bakışlarıyla Layala'ya baktı. "Evet. Sana zarar verilmeyecek."

Yutkundu ve çadırın kumaşı cildine değene kadar geri çekildi. Bu insanlardan uzaklaşması gerekiyordu. Elini kullanarak çadırın açıklığını aradı. Kumaşın kenarını bulduğunda, onu kavradı ve dönüp koşmaya hazırlandı.

"Hikayelerden korktuğunu biliyorum, Zaurahel'den korktuğunu," diye durakladı, "ama korkmana gerek yok. Ve içimden bir ses, sonunda korkmayacağını söylüyor."

"Herkes ondan korkuyor."

"O sana borçlu olacak."

Ona borçlu olmayacaktı, çünkü onu geri getirmeyecekti. Layala derin bir nefes aldı ve zihninde kaçış yolunu planladı. Uzun buğday tarlalarının arasından nispeten görünmeden koşup aşağıdaki kasabaya ulaşabilirdi. Saklanacak bir yer bulabilirdi.

"Kaçmaya çalışma." Mathekis, ellerini arkasında tutarak volta atmaya devam etti. Sözlerinde güç yoktu. Bu büyülü bir emir değildi. "Uzaklaşamazsın ve Tenebris sana daha çok zarar verir. Arkadaşlarını o getirdi. Hizmetçiye ne olduğunu hatırlıyorsundur."

"Hangi arkadaşlar?" Tenebris, Evalyn teyzeyi, Forrest'ı veya Ren'i bulmuş muydu?

"Kızıl saçlı savaşçı kız, Piper, ve prensin sağ kolu, Fennan. Onları iyi tanıyorum."

Layala kumaşı bıraktı ve omuzları çöktü. Gitmek onlar için ölüm fermanı anlamına geliyordu... Gözleri biraz büyüdü. Ama onlar bu kampta ise, onları bulabilirdi. Birlikte kaçabilirlerdi. "Beni buraya çağırmanın bir nedeni var mı, yoksa gidebilir miyim?"

O, ona sırtını döndü. "Gidebilirsin."

Layala çadırın girişinden sıyrılıp dışarı çıktı ve Aldrich ile aynı üç muhafızın beklediğini gördü. Hepsi sırtlarını dikleştirip omuzlarını geriye attılar.

"Sana yemek getirdim." Aldrich tabağı ona doğru uzattı. İçinde bir parça ekmek ve belki bir gram et vardı. "Ve seni arabaya geri götüreceğiz."

Tabağı kaparak, kampın içinden geçerken Piper ve Fennan'ın tutulduğu başka bir hapishane arabası ya da yer arıyordu. Yanan ateşlerin, çadırların ve asker gruplarının arasından, parmaklıklı başka bir araba gördü.

BÖLÜM 10

T İki gün ve iki gece geçti. Bir tarafta uçsuz bucaksız yeşil tepeler, diğer tarafta sık ağaçlar ile Doonafell'e yaklaşmışlardı. Soluk yüzlü yaratıklardan kaçmak için Fanvore Ormanı'nda koştuğunu hatırladı.

Layala, şehirleri yanarken ve sevdikleri ölürken insanların gözlerindeki çaresizliği ve yanık etin kokusunu asla unutamayacaktı. Ayrıca bu şehri, Thane'e aşık olduğu yer olarak da sonsuza dek hatırlayacaktı.

Parmaklıklılı pencerelerden parlayan yüksek ve parlak ay, gece yarısını haber veriyordu. Elleri başının arkasında, Layala sert ahşap bankta yatarak sırtındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordu. Yakınlarda bir baykuş ötüyordu, yatıştırıcı sesi göz kapaklarını ağırlaştırıyordu ama son iki gece, Thane'i aradığı ama onun yerine Kara Büyücü'yü bulduğu sonsuz kabuslar görmüştü. Yorgun vücudu uyumak istiyordu ama o uyumak istemiyordu. Sadece ara sıra mırıldanan sesler ve geçen askerlerin hafif ayak sesleri duyuluyordu. Karnı gurulduyordu; bu gece ona yemek getirmediler ve havada kalan kızarmış et kokusu onu daha da acıktırıyordu.

"Konuşmamız gerek." Varlett, arka tarafta parmaklıklılı pencerenin diğer tarafında belirdi.

Layala birden ayağa fırladı, yorgunluğunun izi kalmamıştı. "Ne istiyorsun?" "Yarın Boşluk'ta olacağız."

"Ve?"

Layala durakladı; parlak altın rengi gözleri karanlıkta daha da hayvanvari görünüyordu. "Ve sana anlaşmamızı hatırlatmak istiyorum. Benimle bir anlaşma yaptın."

"Unutmadım."

"Ben senin tarafındayım, biliyorsun," diye mırıldandı, sesi şeker gibi tatlı ama zehirliydi, onun tarafında olmadığı çok belliydi. "Bana istediğimi verebilirsin. Bu yüzden benim için çok değerlisin. Benim değerli küçük büyücüm."

Layala alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. Ve tekrar uzandı. Bu kadının küstahlığı. "Benim eş bağımı benden kopardın ve onu öldürmeye çalıştın, ama bir şekilde benim tarafımda mısın?" Layala, Kara Büyücü'yü veya son birkaç gündür onu geri getirmek için ne yapabileceklerini düşünmekten aktif olarak kaçındı. Bu, midesini ağrıtıyordu. Mathekis'in onu kontrol etmesini engelleyemeyeceğinden korkuyordu. En azından bu, kırılanda kadar arkadaşlarının öldürülmesinden daha iyi bir alternatifti.

Varlett siyah pençeli parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdirdi, dilini şaklattı ve acımasız bir gülümseme belirdi. "Demek eş bağını geri istiyorsun? Cesur prensin seninle bağlanmak isteyeceğini biliyorum," gülümsemesi somurtkan bir ifadeye dönüştü, "o bağı kopardığımda, içimden bir şeyin akıp gittiğini hissettim. İkinizin arasında olan bağ..." Burnundan derin bir nefes aldı. "Sarhoş ediciydi. Kemiklerimi titretti, yok olmadan önce beni coşkuyla doldurdu. Böyle bir bağ, sihirle bile nadir görülür. O bağı elinden alınmışken, içten içe yavaş yavaş ölüyor olmalı."

Layala göğsüne dokundu; acının hayaletleri hâlâ orada duruyordu. O Öyle olmalı. O değil.

"Onun sana olan bağı, senin ona olan bağından daha güçlüydü."

Aynı değil miydi? Aşağı baktı. Thane her zaman bağlarını kucaklamıştı, o ise yakın zamana kadar kucaklamamıştı. Kırılan bağ artık fiziksel olarak acıtmıyordu ama her şeyi daha da yoğunlaştıran, sonsuz bir gece gibi soğuk bir yalnızlık vardı.

"Eğer tekrar bir eş bağı istiyorsan, Zaurahel bunu yapmak zorunda. Aynı büyü geri getirilemez."

Layala alt dudağını dişlerinin arasına nazikçe aldı. Thane ile tekrar eş bağlanamazdı, değil mi? Bu gerçekten doğru muydu? Büyü şato kütüphanesindeydi. Başını salladı ve kendini geri iterek ejderha şekil değiştireniye bakmak için ayağa kalktı. "Bunun için bile Kara Büyücü ile anlaşma yapmam."

Varlett pençesini bardağın kenarına kaydırды, sessizce kazıyarak dudaklarını yaladı. "Thane yapardı."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Onu senden bile daha iyi tanıyorum."

Layala'nın yüzü kızardı, yanakları yanıyordu. Ne cüret! Thane'i öldürmeye çalışana kadar onu hiç görmemişti. "Neden bu pazarlığı yapıyorsun ki, iyiliğini isteyebilirsin? Onu geri getirmek, bu anlaşmayı yapmanın asıl nedeni."

Ejderhanın sarı gözleri karanlıkta parıltıyor gibiydi. Dilini şaklattı. "Bu satranç oyununda henüz tüm parçaları görmüyorsun. Benim iyiliğim onu geri getirmek olmayacak. O daha sonra gelecek. Zaurahel tekrar aramıza döndüğünde her şey anlam kazanacak."

Layala gözlerini kısarak baktı. Kara Büyücü hayatta olduğuna göre Varlett ondan ne isteyebilirdi? Gücü onun kadar çok istediğini söylemişti, ama Layala bununla ne ilgisi olabilirdi? Başka bir neden olmalıydı. "Anlamıyorum."

"Ve onu geri getirene kadar da anlamayacaksın."

Yine baskı. Layala şakaklarını ovuşturdu. Onun büyü, yenilenme ya da hayat vermeyle hiçbir ilgisi yoktu; bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. "Neden onu geri getirebilecek kişi ben oluyorum da başka bir büyücü değil? Kolumdaki işaretin neden orada olduğunu da bilmediğim için, bununla ilgili bir şey söylemenin bir faydası yok."

Varlett pençelerini metal parmaklıklara vurdu. Çınlayan ses Layala'nın sinirlerini bozdu. "Sana söyleyemem."

"Neden?"

"Söylemek istesem bile..." Dişlerini sıkarak konuşmaya çalışır gibi yaptı. "Söyleyemem. Dilim tutuldu."

Layala'nın kaşları çatıldı, gerçeği söyleyemiyor mu? Nasıl? "Yani, bir şekilde sihirle sana bunu söylemeni yasakladı mı?" Bu da mantıklı gelmiyordu.

"Söyleyemem."

Layala inledi. "Ne söyleyebilirsin?" Hayatı boyunca kendi büyü ve vücudundaki bu iz hakkında merak etmişti. Thane, düşmanın onu kullanmak istediğini söylediğinden beri, neden onun seçildiğini anlayamıyordu. Kara Büyücü neden siyah zambaklara bu kadar ilgi duyuyordu? Atarah, onun ön kollarında dövme yaptırdığını söylemişti, bir de büyücünün kulesindeki sandalye vardı; onun Layala'nın büyüyle olan benzerliği inkar edilemeyecek kadar tuhaftı. Sırf onun doğumunu önceden gördüğü için miydi? Onun kurtarıcısı olduğu için, daha var olmadan ona tapıyordu? Ve eğer geleceği görebiliyorsa, kendi düşüşünü engelleyemez miydi?

"Bak, sadece buraya gelip biraz konuşmak istedim, böylece yarın arkadaşlarını öldürmek zorunda kalmayız ve senin işbirliğini sağlayabiliriz. Gerçi, kızıl saçlının kanı çok lezzetli olurdu."

kızıl saçlı adamın kanı çok lezzetli olurdu. Öyle ya da böyle seni zorlayacağız. Bunu engelleyemezsin. O geri gelecek. Bu bir umut değil. Bu bir gerçek. Ancak o zaman gerçeği anlayacaksın."

"Defol git." Ama zihni çalışmaya başladı. "Taş," diye mırıldandı, parmağını dudaklarına dokundurarak. Varlett'in ya da Kara Büyücü'nün cevaplarını vermesine ihtiyacı yoktu. Her şeyi gören taş, bağı, Kara Büyücü ile olan bağlantısı ve bu topraklardaki laneti nasıl yok edeceği hakkında tüm sorularının cevabını barındırıyordu.

"Taş mı?" Varlett başını hafifçe eğerek sordu. "Her Şeyi Gören Taş'ı mı kastediyorsun?"

Layala başını çevirdi. Lanet olsun. Neden bunu yüksek sesle söylemişti?

"Onda olsa bile hiçbir şey değişmez."

Layala tekrar baktığında Varlett gitmişti.

Layala'nın duyularını keskin bir yanık kokusu sardı. Hafif uykusundan uyanan Layala, hızla arabanın arka kapısına koştu. Hala karanlıktı, ama ufukta sabah ışıkları belirmeye başlamıştı. Yanık odun kokusu geliyordu. Tanrım, hayır. Yine mi? Doonafell solgunların bir saldırısını daha kaldıramazdı. Sadece birkaç ay önce çok acı çekmişlerdi ve hâlâ yeniden inşa ediyorlardı. Layala kapıya tekme attı, ayağı kapıya çarptıkça homurdandı. "Hadi, seni pislik."

Neden tüm kamp alarında değildi? Kimse bu kokuyu almıyor muydu? Yakınlarda yürüyen birkaç muhafız gülüyordu. Aldrich, ona en yakın çadırdan çıktı ve büyük bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Birkaç saniye sonra, büyük dağınık bukleleri olan ince esmer bir kadın çıktı ve kollarını onun beline doladı. Layala, onun duyacağını bildiği için tekmelemeyi bıraktı. O ona baktığında, kolunu parmaklıkların arasına soktu ve orta parmağını gösterdi. "Aptal piç," diye mırıldandı. Duman kokusundan bahsetmek üzereydi, ama dişlerini sıktı. Soluk tenliler saldırırsa, buradan kaçmanın yolu buydu.

Sadece büyük bir beyaz tunik giymiş olan bakireye kolunu dolayan Aldrich, yavaşça yanlarına geldi. Layala, arabaya yaklaşınca sinsi bir gülümseme belirdi.

"Bir kez olsun gülümsüyorsun," dedi Aldrich.

"Senin Thane ve bana yaptığın gibi seni sırtından bıçakladığım anı düşünüyordum, ama ben seni gerçekten sırtından bıçaklayacağım ve sonra kafanı kesip mızrağa saplayacağım, böylece herkes bana asla ihanet etmemesi gerektiğini bilecek... ve bu düşünce beni gülümsetti."

Aldrich, kıvranan kızın belinden kolunu çekip yanına koydu. "Biliyor musun, babamdan bu kadar nefret etmene rağmen, tıpkı ona benziyorsun."

"Baban sadece benim yapacağım şeyi yapabilmeyi diliyor. Yanlış tarafı seçtin." Kız kocaman sahte bir gülümseme takındı. "Afiyet olsun."

Kadın Aldrich'in arkasına geçti ve Aldrich ona uzun uzun baktıktan sonra uzaklaştı. Belki yaptığından pişman olmuştu. Bakışlarında bir hüznün vardı. Ama bu büyüklükte bir ihanetten sonra ona bir daha asla güvenilemezdi, affedilemezdi. O sadece kendini ve kendi gücünü düşünmüştü ve Thane bu yüzden yok olabilirdi. "*Sihri elflerin geri getireceğim ve bunun için beni sevecekler.*" Kibirli, kendini beğenmiş aptal.

Kulağının arkasından son saç tokasını çıkardı ve yüzünün önüne tuttu. "Beni hayal kırıklığına uğratma." Sonra eğilip tokayı büyük metal kilide soktu. Üç gündür her gece bunu deniyordu ve bu sırada altı tane dayanıksız saç tokası kırmıştı.

Durdu; karanlık ormanın önünden bir gölge geçti. Çenesini kaldırmadan önce kolundaki tüyler diken diken oldu. Soluk tenliler burada mıydı? Ağaçların arasını aradı. Dallardan yosunlu sarmaşıklar sarkıyordu. Orman zeminini kaplayan kalın yeşil yapraklar ve geniş, kıvrımlı ağaç gövdeleri, ormanın içini görmek zorlaştırıyordu. Hapishanesine bağlı at, kişnedi ve hareket etti, arabayı Layala'nın yana devrilip pimi elinden kaçırarak kadar salladı. Lanet okudu ve pimi tekrar almaya uzandı, hala kilitte olmasını dileyerek. Parmakları küçük metal çubuğu kavradı ve rahat bir nefes aldı. Ormanda başka bir gölge hareket etti. *Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı,* diye kafasında tekrar etti.

Metalin çıtırtısı ve yakınlarda birinin son nefesini veren inlemesi Layala'yı kilidi açmak için çılgınca çalışmaya itti. Çevirdi, itti ve dürttü. *Lütfen. Lütfen açıl.* Metal pim kırıldı. "Lanet olsun," diye homurdandı.

Başka bir sessiz inilti ve yere düşen bir beden, kolunu içeri çekmesine neden oldu. En azından solgun olanlar onu buraya sokamazlardı, değil mi? Ama genelde bu kadar sinsi değillerdi, değil mi? Daha çok çılglık atarak ve kaba kuvvet kullanarak saldırırlardı... Kara kanatlı bir miğfer gözüne çarptı. *Kahretsin.*

"Bu bir Raven miğferi," diye mırıldandı. Haftalardır tutunduğu küçük umut ışığı parladı. O burada mıydı? Sonunda gelmiş miydi?

Pencerenin dışında, açgözlü bir yüzün üzerinde çeneleri kapanıp açılan ve tamamen siyah gözler belirdi. Layala çığlık attı ve bileğine sertçe düştü. Duvara çarpana kadar sürünürken bileği ağrıyordu. Soluk tenli yaratık havayı kokladı. "Mmm, çok lezzetli kokuyorsun." Göğsü inip kalkarken, yaratık yanına yaklaşıp daireler çizdiğinde duvara daha sert bastırdı. "Sen büyücüsün, değil mi? Efendinin dokunmamamızı söylediği kişi." Sesi kaba ve haftalar önce ölmüş gibi kokuyordu, sanki yürürken ve nefes alırken eti çürümüş gibiydi. "Ama küçük bir yalamak zarar vermez."

Gözleriyle onu yakından takip eden kız, zorlukla yutkundu. *Buraya giremez. Buraya giremez.*

Beyaz ellerini parmaklıklara doladı, yüzünü metale bastırdı ve uzun siyah dilini dışarı çıkardı. O iğrenç şeyi kesmek için bir silahı olsaydı, ne yapmazdı. "Buraya gel," dedi şarkı söyler gibi. "Bize de tatma izni ver."

Gözleri aniden şişti, vücudu kaskatı kesildi ve ağzı sessiz bir çığlık atarcasına açıldı. Sonra yere düştü ve gözden kayboldu. Daha önce gördüğü kuzgun kanatlı miğfer, canavarın yerini aldı. "Leydi Layala?" diye sordu aksanlı bir erkek.

Layala sıçradı ve pencereye atladı, kalbi gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Parlak kırmızı saçları, güzel mavi gözleri ve kahverengi teninde ay dövmeleri vardı. Layala gülümsedi. "Leif," diye bağırdı ve parmaklıkların arasından uzandı.

Leif elini tutup tuttu. "Fightbringer," dedi gülümseyerek. "Seni görmek güzel. Endişelendik."

"O nerede? Burada mı?" Sesinden çaresizliği gizleyemedi. Etraflarındaki karanlığı aradı. Başka bir Raven, yakındaki bir çadırın gölgesinde hareket ediyordu, ama Thane olacak kadar iri görünmüyordu.

"Senin için burada."

Bu sözler onu rahatlatmış ve mutlu gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Yaşıyor mu? Tanrım," diye fısıldadı gülümseyerek. "Yaşıyor. *Yaşıyor.*" Tüm endişesi, o gelip giden merak, sonunda sona ermişti. Adını haykırmak, onun koşarak gelmesini görmek ve güzel yüzünü görmek istiyordu. Sabredemiyordu.

Leif elini okşadı. "O burada. Seni almaya geldi. Kuzgunlar senin için burada, ama kralın muhafızlarını yenmek için yeterli değiller. Sessiz olmalıyız."

"Kilit." Layala kapıya doğru yürüdü. "Kilidi kır. Beni dışarı çıkar."

Leif eğilip kilidi inceledi. "Bu çok sağlam bir kilit. Kırmak için çok güç gerekir. Ve çok gürültü çıkar. Thane'i çağırmalıyım. O seni sihirle dışarı çıkarabilir."

Bir adım geri çekildi ve Layala elini uzattı. "Beni bırakma. Lütfen." Nefesi hızlanmıştı. Onun karanlıkta kaybolup bir daha asla göremeyeceğini hayal edebiliyordu.

Onu sakinleştirmek için gülümsedi ve "Hiçbir yere gitmiyorsun, hemen Thane'i getiriyorum. Söz veriyorum. Artık güvendesin." dedi.

Layala, gözlerinden yaşlar süzülürken yavaşça başını salladı. Adam gizlice koşarak uzaklaştı ve ağaçların arasında kayboldu. Birkaç saniye sonra yüksek bir korna sesi duyuldu. Layala sıçrayarak sesin geldiği yerin karşısına koştu. Dört ila altı kişilik birkaç grup asker, metal zırhları çınlayarak kuzeye, korna sesinin geldiği yere doğru koşuyordu.

"İzinsizler!" diye bağırdı derin bir ses. "Soluk tenliler! Ve Kuzgunlar!" Ses artık korkuyla doluydu. "Saldırıya uğradık!"

"Büyücüyü yakalamalarına izin vermeyin!" diye bağırdı biri. "Onlar onun için buradalar!"

Soluk tenli biri arabayı yanından dolaştı ve Layala'nın arabasına bağlı kızıl at yüksek sesle kişnedi. "Burada ne varmış bakalım? Korkmuş küçük bir dişi elf mi? Haydi, çığlık at bakalım." Yumruklarını tahta kapıya defalarca vurdu, kapı o kadar gürültüyle sallandı ki Layala'nın kulakları acıdı. Layala dişlerini sıkıp olabildiğince uzaklaştı. "Buraya gel." Parmaklıkların arasından uzanıp onu tırmaladı. "Buraya gel de sana küçük bir atıştırma vereyim."

Layala eğilip bir avuç yuvarlak keçi pisliği aldı. "Bundan tadına bak!" diye bağırdı ve adamın yüzüne fırlattı.

Keskin bir çığlık atarak solgun adam geri çekildi ve siyah gözlerinde saf nefretle, arabaya koştu ve atı direğe bağlayan ipi kesti. Atın arka bacaklarına vurdu ve Layala kulaklarını tıkama dürtüsüne karşı koyana kadar zavallı hayvana bağırdı. At ileriye doğru sıçradı ve Layala arka kapıya çarptı.

Hayır! Hayır, buradan ayrılamazdı.

Soluk tenli adam, at, araba ve Layala hızla uzaklaşırken güldü. "Çığlık at, küçük elf," dedi soluk tenli adam gülerek.

Layala, arabada sarsılırken çaresizce tutunacak bir şey aradı ve içindeki oyuncak bebek gibi bir o yana bir bu yana savruldu. Kafası arabanın zeminine çarptı, sonra tekrar bankın üzerine. Sıcak kan sol gözüne aktı. Lanet olsun. Koluyla kanı sildi ve yukarı çıkarak parmaklıklara atladı. "Dur, at!" diye bağırdı. Yardım istemek için bağırarak istemiyordu. Yanlış kahraman onu yakalayabilirdi.

Çadırlar, ateşler ve ağaçlar o kadar hızlı geçiyordu ki her şey bulanıklaşmıştı. Tekerleklerin gıcirtısı ve atların nalları yere vurma sesleri arasında kılıçların çarpışması sesi yankılanıyordu. Bu at yakında durmak zorunda kalacaktı, değil mi? Yorulacaktı ve umarım onu Thane bulurdu. Keşke aralarındaki eş bağı hâlâ olsaydı, o zaman onu doğrudan ona götürürdü.

Aniden ivme değişti ve yokuş aşağı savrilmaya başladılar. Harika. Layala parmaklıkların arasından baktı; etrafta kimse yoktu. Doonafell şehri ters yöndeydi. Arkasında kampın ateşlerinin ışıkları sönüyordu ve kavga sesleri uzaklaşıyordu. Bulundukları yol otlarla o kadar kaplıydı ki, artık yol denemezdi. Daha önce bu yoldan geçmişti mi? Tanıdık gelmiyordu.

Hemen önünde kazıklarla sabitlenmiş tahta bir tabela göründü. Gözlerini kısarak okudu: "Dikkat: yol sonu. Uçurum."

"Kahretsin. Uçurum! Lanet olası bir uçurum mu?" Günlerdir içinde kullanabileceği bir şey aramak için karıştırdığı arabayı aradı. Hiçbir şey yoktu ve atı kontrol etmek için dizginler çok uzaktaydı. "Dur! Dur, lanet olası at!" *Emirleri anlamıyor mu?* "Dur! Ho! Yürü!" Gergin tekerlekler daha da yüksek sesle gıcırdadı.

Hayal kırıklığıyla avucunu metal çubuklara vurdu. Tek bir umudu kalmıştı. "Thane!" diye bağırdı, boğazı yandı. "Thane!" Sesi yamaçta yankılandı ve bu dudaklarından çıkan son kelime olsaydı, en azından onun adı olurdu.

BÖLÜM 11

THane, şarap fiçılarının arkasına çömelmiş, geçen muhafızların ayak seslerini dinliyordu. Nefesini kesip sessizce dışarı baktı. Uzun ve geniş bej renkli bir tuvali ve

figürlerin gölgesine bakakaldı. Biri erkek, biri kadın. Garip bir titreşim içinden geçti, cildini hassaslaştırdı ve beklenti, öfke ve sakinlikle karıncalandırdı. Tenebris açıklıktan fırlayarak çadırın kepçesini bir kenara attı.

Thane, öfkeli bir öfkenin içini kaplamasını bekliyordu. Bu anı hayal etmişti, ileri koşup babasını sonsuza dek öldürecekti, ama göğsünden bir ağırlık kalkmış gibi hissedince şaşırdı. Ve bağırsaklarındaki gerginlik gevşedi. Neden onu hâlâ seviyordu? Neden nefrete tutunup onun tüm kötülüklerine inanamıyordu? Yine de babasının tanıdık sert yüzünü, soluk sarı saçlarını, her zaman dik duran omurgasını görünce Thane'i bir rahatlık kapladı. Tenebris gerçekten hayattaydı. Her şey mahvolmadan önce Dredwich Kalesi yakınlarındaki tepeden onu uzaktan gördüğünde bunu biliyordu, ama şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı ve gerçekten oydu. Bir yanılsama ya da hile değildi.

Boynundaki zırhını düzelten Tenebris, çenesini kaldırdı. "Onu iyi koruyun," diye yanındaki muhafızlardan birine bağırdı. "Kaç kişi var?"

"Aldrich ona göz kulak olmakla görevlendirildi. Emin değilim, Yüce Kral." "Oğlum da aralarında mı?"

Muhafız bir an sessiz kaldı. Diğer üç muhafızla hızlıca bakiştılar. "Prens Thane?"

"Elbette, Prens Thane," diye tersledi Tenebris.

"Bilmiyoruz."

"Bulun ve bana getirin."

Thane'in terli avuç içi kılıç kabzasını daha sıkı kavradı. Kalbi göğsünde çılginca çarpıyordu. Buraya Layala için gelmişti, intikam için değil, ama babası çok yakındaydı... ve yine de onu vurmaya karar verirse, bunu yapabilir miydi? Yaratıcı, haftalarca onu yıkan, rüyalarına giren pişmanlık, hepsi boşunaymış gibi geliyordu. Bununla bir kez daha yaşayabilir miydi?

Dört muhafız gergin bir şekilde hareket etti. "Onu getirelim mi, efendim? Öldüğünü sanmıştık."

"Söyleneni yapın, yoksa ölürsünüz."

"Ama Prens Thane... tehlikeli. Nasıl yapabiliriz bilmiyorum..." Hızlı bir tokat muhafızın yanağına indi. "Onun ne olduğunu biliyorum.

Onu ben yetiştirdim, aptal değil. İsteddiği şey bende. Babasını görmek için isteyerek gelecektir."

Tenebris Layala'yı öylece teslim etmeyecekti, öyleyse babasının ne tür bir teklifi olabilirdi? Emrin onu gördüğü anda öldürmek olacağına emindi. Aralarında olan onca şeyden sonra, Tenebris yüz yüze konuşmaya razı mıydı? Thane'in onu öldüreceğinden korkmuyor muydu? Oysa Thane, muhafızları alt etmek ve babasını kılıcının ucuna takmak için çok az çaba sarf etmesi gerekirken, hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Kolay ve temiz bir ölüm. Göğsünün ortasında hissettiği bir acı, son birkaç hafta boyunca babası yüzünden Layala'yla birlikte çektiği acıları hatırlattı. Çocukken aldığı dayaklar ve bu zorba yüzünden masum insanların çılgınlıkları. Dişlerini sıktı ve ayağa kalktı.

"Tenebris," diye seslendi çadırın içindeki kadın. Thane annesinin sesiyle donakaldı ve gölgelerin içine geri çekildi. "Neler oluyor?"

"İçeri gir, canım. Soluk tenliler yakınlarda."

"Suluk tenliler umurumda değil." Sesi, ince bir mızrak kadar keskin çıkıyordu. "Thane burada mı dedin? Bu karışıklığı geride bırakıp yanlış anlaşılmayı çözelim. Oğlumu geri istiyorum."

"Bu meselenin halledilebileceğini sanmıyorum, Orlandia. Beni öldürmeye çalıştı."

Çenesini kaldırdı ve elini onun koluna koydu. "Buna inanmıyorum. Thane asla yapmaz. Benim sevgili oğlum asla. O seni hep korumuştur."

Yüzü alaycı bir ifadeye büründü ve alçak, kısık bir sesle, "O günü çok net hatırlıyorum," dedi.

"Onu bağıladığın o aşağılık elf büyücü yüzünden. O, onun zihnini karıştırdı. Bundan eminim. Ailesinin ölümünden dolayı sana kızgın, hatırlatmama gerek yok herhalde? O duygular oğlumuza da bulaştı." Orlandia, Tenebris'in pelerinini parmaklarıyla okşadı. "Bunu düzeltebiliriz."

Thane, içinde yumuşayan acı öfkeyle gözlerini sımsıkı kapattı. Bu durum düzelebilir miydi? Hayat ona ve ailesine ikinci bir şans mı vermişti? Gençken, babasının onu sevmesinden başka bir şey istememişti. Bir kez olsun bunu dile getirmesini. Layala ile olan bağlantısı dışında herhangi bir nedenle ona değer vermesini yalvarmak istemişti. Ve her ne kadar nefret etse de, o eski duygular hâlâ içinde kalmıştı. Babasının sevgisini kazanmak için ölümcül, etkili bir katil olmak için çok çalışmıştı. Elf kralı sayesinde bugün bu hale geldiğini inkar edemezdi... ve bu ilişkiyi düzeltmezse, annesinin yüzüne bir daha bakamazdı. Tenebris'i öldürürse annesi onu asla affetmezdi, özellikle de sevgili kocasını geri kazandığı şu anda. Peki, Thane de annesinin istediği gibi affedebilir miydi?

Hayır. Tanrım, bu konuda nasıl tereddüt edebilirdi ki? Babası, Thane'i öldürmek ve eşini çalmak için ejderhayı göndererek eş bağına koparmıştı. Onları pişmanlık duymadan ayırmıştı. Sanki hep birlikte büyük bir aile olarak yaşayabileceklermiş gibi. Sanki Layala'dan, ailesini idam ettiren kralın aynı masasına oturmasını isteyebilir miydi? Bu kan davası aşk ve güçle ilgiliydi ve iki taraf da pes etmeyecekti. O pes etmeyecekti. Pes edemezdi. Çünkü Layala onu bir seçim yapmaya zorlayacaktı ve o asla onu terk edemezdi. Onu tanımadan yıllar önce bu seçimi yapmıştı.

"Sihir gücümüzü elde ettiğimizde her şey yoluna girebilir. Thane nişanlısını geri alabilir ve sen de onun sana yapmaya çalıştığı şeyi affedebilirsin. Eşini elinden aldığın için onu ikna etmen gerekecek. Bunun ne kadar acı verici olduğunu duydum. Oğluma zarar verdin, Tenebris."

Tenebris elini itti. "O kadar basit değil. Henüz bilmediğin şeyler var."

Parmağını onun yüzüne yaklaştırdı. "Başka birinden çocuk sahibi olduğunu affettim, hatta onun ailemizin bir parçası olmasına izin verdim, oğlumla arkadaş olmasına izin verdim. Sen de bunu affedebilirsin. Bu kadar basit."

Annesi bile Aldrich'in üvey kardeşi olduğunu biliyordu ve hiç bir şey söylemedi mi? Neden? Aldrich'in annesi kimdi? Ve Aldrich taht için onu ihanet mi etti? Thane'in kesin olarak bildiği tek şey, Orlandia'nın Thane'in yerine bir piçi asla kabul etmeyeceğiydi, ama onun bir hakkı var mıydı?

"Psst."

Thane gözlerini anne babasından ayırıp omzunun üzerinden baktı. Leif, toplanan atların gölgeleri arasında sürünerek açıklıktan geçip Thane'in yanına diz çöktü. "Onu buldum. O..."

"Thane!" Layala'nın tiz, çaresiz çığlığı göğsüne ok gibi saplandı. Tenebris, annesi veya muhafızların onu görüp görmediğini umursamadan ayağa fırladı. Ne kadar uzaktaydı? Çığlığı yükselen kayalıklarda yankılanarak bozuluyordu. Uzaklardan gelen sesin geldiği doğuya dönerek karanlığı aradı. Babasının askerleri ile solgun yaratıklar arasında şiddetli bir çatışma devam ediyordu, ama ay ışığında parıldayan metallerin ve çarpışan gölgelerin arasında onu bulamadı. Neden kampta korunmuyordu?

Babasının bakışlarıyla karşılaştı, ama kasları gerildi. *Koş, koş, koş, ona ulaş,* ve koştu. Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi, ama onu bulacağına dair içgüdülerine güveniyordu.

"Thane, buraya gel!" diye bağırdı Tenebris.

Ama onun için önemli olan tek ses Layala'nın sesiydi. Ayakları sanki kanatlı botlar giymiş gibi çimenli arazide kayıyordu. Kırık varillerin üzerinden atladı, omzuyla bir muhafızı yere devirdi. Soluk tenlilerden biri yoluna çıkmaya cesaret etti. Bir düşünceyle o iğrenç şeyin uyluk kemiklerini kırdı ve adam bir çığlık atarak yere yığıldı. *Dayan, geliyorum.*

"Thane!" Layala'nın çığlığı, göğsüne pençelerle saplanıp kalbini sıkıyor gibiydi.

Onu hiç bu kadar çaresiz duymamıştı ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Ona ne olmuştu? Kim saldırmıştı? Tanrım, tek görebildiği onun kanı ve güzel yüzündeki acıydı.

Leif'in elindeki kılıç, soluk ışıktaki parıldayarak Thane'e yetiştirdi. "Lanet olsun, onu bırakmamalıydım."

"Onu *terk mi ettin?*" Thane, çimenli arazinin üzerinde uçarken hırladı. Sonra onu gördü, kaçak araba, uçuşuma çıktığını bildiği bir tepeden aşağıya doğru hızla ilerliyordu. At koşudan kurtuldu ve başka bir yöne doğru fırladı. Kız saldırıya uğramamıştı, işkence görmemişti; ama düşüp ölecekti. Küçük nesnelerin hareketini durdurabilirdi ama hızla giden bir arabayı? Rüzgarı itti ve arabanın tekerleklerinin durduğunu hayal etti, ama metalin tahtaya sürtünme sesi duyulsa da araba yeterince yavaşlamadı.

Kahretsin. Bacakları ve ciğerleri çığlık atana, kasları yırtılana kadar daha da sert itti. "Laya!" *Hadi, uzayda yer değiştir. Bir şey yap!* Ama o kısmı üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Kızın kollardan biri parmaklıklılı pencereden dışarı çıkmış, ona uzanıyordu. "Thane, yardım et!" Sesi boğuk ve acı doluydu. Duymak bile ona acı veriyordu. Büyü avuçlarını ısıttı ve parmak uçlarında yine karıncalanma hissi uyandırdı. Kilidi görebilecek kadar yakındı ve gözünü kırpmadan kilidi kırdı. Kapı açıldı ve kız kenarda duruyordu.

"Atla!" diye bağırdı ve sihirle arka tekerleği kırdı. Araba toprağa düştü, yan yattı ama birkaç metre ötedeki uçuruma doğru kaymaya başladı. Kızın birkaç saniyesi vardı, bir an, ama çimler bitti ve sanki yavaş çekimde, pencereden damlayan yağmur damlaları gibi, araba kızla birlikte uçurumun kenarından kayboldu. Kızın dehşet dolu çığlığı gece havasını deldi. Thane'in kalbi boğazına kadar çıktı, *hayır, hayır, hayır, hayır*. O ölmüş olamazdı. Ona çok yakındı, çok yakındı! Gülümsemeleri, kahkahaları, onu ilk kez öptüğü ve sonra boğazına bıçak dayadığı anlar zihninde canlandı. Onun ölmesini istemiş olsa da, dudakları dudaklarına değdiğinde hissettiği enerjiyi asla unutamayacaktı.

Kalbinin çarpıntısı kulaklarında yankılanıyordu. Adımlarının sesi kalp atışlarıyla uyumluydu ve hızını kesmeden, onun peşinden uçurumdan atladı.

BÖLÜM 12

W Rüzgar hızla eserek gözlerini yaşlarla bulanıklaştırdı, ama kız oradaydı. Layala arabadan kurtuldu ve etekleri etrafında dalgalandı, yabani siyah dalgalar gibi özgürce dalgalanan saçları, yırtık bir bayrak gibi

Rüzgâr kulaklarını sağır ediyordu, adını haykırarak bağırdığı sesi bastırıyordu. Parmakları kıpırdadı, kolu ona ulaşmak için gerildi. *Çok yakındı. Onu yakala!*

Birkaç saniye önce yüzü korkuyla buruşmuştu, sanki tüm umutları yok olmuş gibiydi. Ama şimdi birbirlerine bakarken, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinin etrafındaki yumuşak çizgiler sakinleşmiş, dudakları hafifçe aralanmış, neredeyse gülümsüyordu. Odaklanmış ve rahatlamış. Sanki onun, aşağıdaki sivri kayalıklarda parçalanmaktan kurtaracağına tüm güveni varmış gibi. Eller birbirine uzandı, sonunda tenler birbirine değdi. Thane onu kavradı ve kendine doğru çekti, vücudu onun vücuduna yapıştı, sonra sahip olduğu tüm büyüü topladı. Layala'yı büyücü kulesine ulaştırmak için imkansız bir mesafeyi aşarken olduğu gibi, gücü derisinin altında vahşi davullar gibi çınlıyordu. Rüzgar, etraflarında dönen jet akımları halinde eserek, düşüşlerini yavaşlattı ve havada asılı kalana kadar sürdü. Layala, bacaklarını beline doladı ve dirseklerini boynunun arkasına geçirdi. İkisi de aynı anda ağır ağır nefes alıp, açgözlülükle havayı ve rahatlamayı içlerine çektiler.

Uzun bir süre geçtikten sonra, Layala fısıldadı, "Uçuyor muyuz? Yoksa öbür dünyada öldük mü?"

Thane gülümsedi, ama aşağıya baktığında midesi düğümlendi. Arabası gürültüyle çukura düştü ve aşağıdaki sert kayalara parçalandı.

Aynı kadere saniyeler kalmıştı. Thane daha önce hiç uçmayı denememişti, ama büyüğü onun çağrısına cevap verdi ve bunu söylemek garip gelse de fısıldadı: "Sanırım uçuyoruz." Bunun ne kadar saçma olduğunu düşünerek durakladı. "Ve hala Palenor'dayız." Bir elini sırtına düz bir şekilde bastırdı, diğer eliyle ise onu arkadan kavradı. "Sıkı tutun." Güçlü bir rüzgar onları sağlam zemine geri getirdi ve o, onu sıkıca tutarak uçurumun kenarından uzaklaştı. Birkaç kez derin nefes alıp, hayatta olduğu ve gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok sevdiği kızı kollarında tuttuğu için Yaradan'a şükretti. Layala'nın sırtını nazikçe okşadı ve onun kollarının sıcaklığını tekrar hissetmenin tadını çıkardı. Birkaç dakika geçti ve kız hala onu sıkıca tutmaya devam edince, "Artık gözlerini açabilirsin," dedi.

Layala yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildi. Parmakları çılgınca bir güçle ona yapıştı. "Thane," diye fısıldadı ve dudakları onun dudaklarına çarptı. Çılgınca ve açgözlü, uzun zamandır kayıp bir ödülü geri alıyordu. Dudaklarına gülümsedi, boğazından kahkahalar çıkmak üzereydi. Bu çok mutluluk vericiydi. Tanrım, onu çok özlemişti. Haftalardır bu anı hayal etmişti, ondan önce de hayatının büyük bir bölümünde. Ve şimdi o buradaydı ve onu seviyordu. Eşi, rüyalarının güzel kızı.

Bacakları hala gövdesine sıkıca sarılmış halde, yüzünü ellerinin arasına aldı ve geri çekildi, yanakları parlıyordu. "Gerçekten sensin. Buradasın. Hayattasın."

"Gerçekten benim."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsemesine rağmen hıçkırarak ağladı. "Seni kaybettiğim için çok korktum. Onu durdurmaya çalıştım. Sana ulaşmaya çalıştım..."

Thane onu bir öpücükle susturdu, onu ne kadar çok sevdiğini okyanusun derinliklerinde hissetmesini istedi. Hiçbiri önemli değildi; önemli olan tek şey, onun güvende olması ve birlikte olmalarıydı. "Biliyorum."

"Ama... Ne oldu? Varlett beni bir ağaca çarptı ve kafamı vurdum. Kaçmaya çalıştım," diye nefes nefese konuştu, "seni bulmak için." Sesi hâlâ telaşlı ve gergindi.

"Laya," dedi sakın bir sesle, parmaklarını yanağına değdirip gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum. Ve şimdi buradayım."

Yüksek sesle boğazını temizleyen bir ses ikisinin de başını çevirmesine neden oldu. Leif botuyla yere vurdu. "Uh, buluşmanızı bölmek istemem ama çok geçmeden bu tarafa bakmaya gelirler. Ayrıca, ikiniz gelecekte uçurumdan atlamaktan kaçınabilirsiniz

uçurumdan atlamazsanız çok sevinirim. Sen uçabileceğini biliyor olsan da, ben bilmiyordum." Elini göğsüne koydu. "Biraz kustum."

Thane güldü. "Bilmiyordum. Ama onu ölmesine izin vermeyecektim." "Beni bırakma demiştim," dedi Layala ve ona sert bir bakış attı.

Leif boynunun arkasını ovuşturarak, "Özür dilerim. Bir daha böyle bir hata yapmayacağıma inan."

Layala, Thane'in vücudundan yere kaydı ve elini tutarak parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Leif, Layala'nın parmak eklemlerini dudaklarına götürerek nazikçe öptü. "O haklı. Babam beni gördü. Şüphesiz, güçlü bir kuvvetle buraya doğru yola çıkmışlardır."

Havalanarak, Doonafell şehrine doğru batıya yöneldiler. Babasının şimdi özgürce birlikte at sürdüğü düşmandan korumak için çok şiddetli bir şekilde savaştıkları bir yer. Babasının Mathekis ile nasıl bir anlaşma yaptığını ve yine de solgunların düzenli aralıklarla saldırmaya devam ettiğini hiç anlamamıştı. Babasının istediği bu muydu? Saldırıları durdurmak için anlaşma yapmaz mıydı? Ya da belki Layala'yı Mathekis'e teslim ederse saldırılar dururdu. Ya da Tenebris, Palenor'a saldırımları için solgun tenlileri kullanarak iktidarını korumak mı istiyordu? Tenebris'in halk üzerinde sahip olduğu tek şey, onları korumasıydı ve bu konuda çok başarılıydı. Bu da ona güven ve sadakat kazandırmıştı.

Brunard bile babasının onları uzak tutma yeteneğiyle alay ediyordu, ama Thane iktidara gelince, büyük bir elf şehrinin istila edip yüzlerce kişiyi öldürdüler. Daha önce bunu yapabilecek güçleri yoktu, en azından o öyle inanıyordu. Bunun kendi yetersizliğinden ya da Layala'nın yerini öğrendikleri için daha fazla bastırdıklarından kaynaklandığını düşünüyordu. Belki de her şeyin birleşimiydi. Babasının bu krallığa ihanetinin derinliği tam olarak ne kadardı?

Şehre yaklaştıklarında, Thane izlenmemek için iyi bilinen yollardan ayrılmamaya özen gösterdi. Ara sıra Layala'nın elini sıkarak, onun orada olduğunu ve bunun kırık zihninin bir yanılsaması olmadığını kendine kanıtlamak için güzel yüzüne baktı. Normalde parlak olan kuzgun kanadı gibi saçlarının karışıklığı, yanaklarında kir lekeleri ve çatlamış, kabuk bağlamış dudakları öfkesini alevlendirdi. Babasına duyduğu ateşli nefret bir kez daha alevlendi.

Sessizce, elflerin taşları üst üste dizip çamurla delikleri onardıkları Doonafell'in dış taş duvarının etrafından dolaştılar. İşçiler, üçlü koşarak geçerken başlarını kaldırıp bakmadılar.

Beyaz taştan yapılmış büyücünün kulesi görüldü. Hava koşullarından yıpranmış taşların çoğunu kaplayan sarmaşıklar ve tırmanan asmalar, son gördüğünden daha yeşil ve kalın görünüyordu, bunun nedeni sonbahar yağmurlarının başlamasıydı.

"Burada durup dinlenebilir miyiz?" Layala nefes nefese sordu. "Bizi takip eden kimseyi görmedim," diye ekledi, "belki Atarah bizi saklayabilir."

Thane yavaşlayarak durdu ve bakışlarını ona çevirdi. Onun vahşi atlar gibi koşabildiğine o kadar alışmıştı ki, bu durum onun nasıl muamele gördüğünü gösteriyordu. Aslında, onu daha yakından incelediğinde, daha zayıf ve solgun olmamasına şaşırdı. Göğüsleri, beli ve kalçaları daha küçüktü, ama daha önce birçok kez vücudunu iyice incelememiş olsaydı bunu asla fark etmezdi. "Durmamız gerekmez. Babam buraya bakarsa seni tehlikeye atarız. Sırtıma atla."

Her zamanki kendi başına halletme tavrından uzaklaşarak başını salladı. Dizlerini büküp ona atladı ve vücudunu ona sarıp sarmaladı. İlk tanıştığı elften ne kadar da değişmişti. En azından kavga etmeden, bu şekilde yardımını asla kabul etmezdi.

Fanvore Ormanı'na vardılar ve devrilmiş ağaç kütüklerinin üzerinden atlayıp, kalın sarmaşıkların arasından geçip, yılanlardan ve böceklerden kaçarak, belirlenen buluşma noktasına ulaştılar: en az üç metre yüksekliğinde, dört eski tanrının yıkık heykelleri. Thane, onların isimlerini veya hangi tanrılar olduklarını bilmiyordu; tarih içinde kaybolmuşlardı ama üçü erkekti, biri yanında kırık bir kılıç tutuyor, diğeri ise başının üzerinde büyük bir balta kaldırmıştı. Uzun saçları dalgalar halinde göğsüne kadar uzanıyordu. Çenesi ve burnu bir zamanlar kırılmıştı ama taş gözlerindeki vahşilik, onun kim olabileceği konusunda Thane'in kafasını kurcaladı.

İkinci erkek dik ve dimdik duruyordu, elleri arkasında. Sanki herkesin bilmediği bir şey biliyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme vardı. Akıcı pelerini yıpranmış ve yırtılmıştı, kalçasındaki kılıç kabzası ise çok karmaşıktı. Kılıç da diğerleri gibi kırılmıştı. Bunların harap olmasına izin vermek yerine kimse bakmamış olması çok yazık.

Üçüncü heykelin başı parçalanmıştı ve vücudu o kadar aşınmıştı ki, elindeki trident ve pantolonunu tutan kemerden başka bir şey görmek zordu. Yanındaki sütun, yapraklar ve enkazla kaplı devrilmiş kaya yığınları arasında ayakta kalan tek şeydi.

"Bunlar çok güzel," dedi Layala ve bandajlı eliyle tanrıçaların yosun kaplı dizine dokundu. "Neden beni daha önce buraya getirmedi?" Herkesin hayranlıkla baktığı kadın tanrıçaydı. Onunki en iyi korunmuş olanıydı. Arkasında derin yılan oymaları olan bir tahtta oturuyordu ve yılanlar kollarının etrafına dolanmıştı. Başının arkasındaki yıldız patlaması sanki bir taç takmış gibi görünüyordu, bacakları çapraz, çenesi dik, uzun saçları rüzgarda dalgalanıyormuş gibi oyulmuştu. Göbeğine kadar uzanan derin V yakası, dolgun, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Bu tanrıça güç ve cazibenin vücut bulmuş haliydi. Eğer gerçek olsaydı, hiç şüphesiz diz çökerdi. Adalon'da başka heykellerin de olduğu söyleniyordu ama o hiç görmemişti.

Thane gülümsedi ve boynunun arkasını ovuşturdu. "Düşünmemiştim ve kamp yerimizden oldukça uzak."

"Onlar kim?"

"Eski dünyadan," dedi Leif. "Ninem, büyükannesinin ona anlattığı eski tanrılar hakkında hikayeler anlatırdı. Burası eskiden bir kutsal yerd sanırım. Geriye pek bir şey kalmamış. Birçok kişi burayı görmek için her yerden gelirdi."

Mezarlık kadar sessiz olan Kuzgunlar grubu, hayaletler gibi gölgelerden ortaya çıktı. Thane'in gözü, yardımcılarının kollarına yaslanmış olan ikiliye hemen takıldı. Giysileri temizdi, ama saçları kirliydi. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Piper. Fennan." Birkaç adımda onların önüne geldi ve ikisini de kemiklerini kıracak kadar sıkı bir şekilde kucaklamak istedi, ama Piper'ın morarmış yanaklarında iyileştirici merhem parlıyordu, bu yüzden kendini tuttu. Piper, onu tutan Raven'ın kollarından kurtuldu ve başını Thane'in göğsüne yasladı. Thane, fazla bastırmamaya dikkat ederek onu nazikçe kucakladı. Fennan'ın sağ kolu askıya alınmıştı, ama arkadaşını kucaklamak için rahatlıkla yürüdü. "Buraya gel, Fightbringer," dedi Fennan. O da gülümsedi ve grup kucaklaşmasına katıldı.

"İkinizi de görmek çok güzel," dedi Thane gülümseyerek. Onların yaşadıklarına kızmak istiyordu, ama rahatlama her şeyin önüne geçmişti. En iyi arkadaşları hayattaydı.

"Layala?" Evalyn, iki Raven'ın arkasından çıkarak seslendi. "Gerçekten sen misin?"

Layala onlardan uzaklaştı ve kirli elini ağzına götürdü. Koşarak teyzesine sarıldı. "Burada olduğunu söylemedi!" Teyzesini iterek yüzüne baktı. "Buraya nasıl geldin?" Thane'e baktı. "Neden söylemedin?"

"Sürpriz olsun diye düşündüm."

Evalyn onu sıkıca kucakladı. "Seni özledim, tatlı çocuğum. İyi misin? Senin için ne yapabilirim?"

"Şimdi iyiyim." Gülümsemesi güzel, beyaz dişlerini ortaya çıkardı ve gözlerinde yaşlar parladı. "Thane'le nasıl tanıştın? Burada olduğuna çok şaşırdım."

"Şey," dedi Evalyn. "Seni bulmak için onu buldum." Elini Layala'nın dağınık saçlarının üzerinden geçirerek düzeltti. "Artık eve gelebilirsin. Herkes seni özledi. Forrest ve Ren sensiz çok sıkıldılar. Seni bırakıp planladığımız şeyi yapmamıza izin vermesi için her gün onları ikna etmek zorunda kaldım."

Layala teyzesinden nazıkçe uzaklaştı ve Thane'e baktı. "Ona söylemedin mi?"

"Ona yeterince anlattım."

Evalyn, Layala'nın bileğini okşadı. "Eş bağınız koptu ve eve dönmekte özgürsün. Eğer istediğin buysa seni bırakacağını söyledi ve senin istediğin bu, değil mi?"

Herkes, Thane de dahil, büyük bir dikkatle izliyordu. Layala gitmeyi seçecek miydi? Bunu hayal bile edemiyordu, ama eğer öyle bir seçim yaparsa... Tanrım, bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor. Onun onu ikinci kez terk etmesine dayanamazdı.

"Onu seviyorum," dedi Layala. "Ve onun olduğu yere gideceğim. Briar Hollow'u, seni ve diğerlerini ne kadar sevsem de, Thane artık benim evim." Ona baktı. "O benim her şeyim."

Fennan ısıklık çaldı ve Thane'i sırtından itti. "Hadi, öp onu." Etrafta duran Ravens'ların derin kahkahaları Layala'nın yanaklarını sevimli bir şekilde kızarttı.

"Benim yüzüme utanma," dedi Evalyn, başını sallayarak ama sırtarak. "Sadece biraz şaşırdım, olan biten her şey yüzünden."

"Şimdi hepiniz izlerken rahatsız oldum," dedi Layala, gözlerini devirip elini sallayarak.

"Merak etme, o öpücüğü sonra alırım."

Leif, Thane'in omzuna vurdu. "Umarım kurtarma operasyonundan sonra daha fazlasını alırsın, değil mi?"

"Aman Tanrım," dedi Layala ve kollarını kavuşturdu. "Thane ve benim yaptıklarımız hakkında herkesin önünde tartışmaya bile girmeyeceğiz." Gözlerini devirdi ve etrafına bakındı. "Tifapine'e ne oldu, bilen var mı?"

"Buradayım!" Tifapine, yakındaki ağaçların arasında Phantom'un eyer çantasından kafasını çıkardı. Kolunu dışarı uzatıp el salladı ama deri kapağı yarı kapalı tuttu. "Benim için endişelenmeyin."

Layala elini göğsüne bastırdı. "Tif, iyi olduğuna sevindim." Tif gülümsedi ama birçok Raven ona bakınca hemen geri çekildi ve kapağı kapattı. Layala yavaşça başını salladı ama gülümsedi. Küçük cüce hiç değişmemişti.

Thane, beceriksizliği yüzünden dövülmüş ve yaralanmış Piper ve Fennan'a döndü. Aldrich'in bir hain olduğunu daha önce fark etmeliydi. Piper'in şişmiş siyah gözü göğsünü acıtıyordu ve Fennan'ın kolunun yarasının ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Sizi daha önce kurtarmalıydım. Kurtaramadığım için üzgünüm."

"Öyle söyleme. Hayatta olduğun için minnettarız," dedi Fennan, Thane'in zırhlı omzuna hafifçe vurarak. "Birçok söylenti duymuştuk. Birkaç hafta boyunca öldüğünü sandık ve hayatta tutulmamızın tek nedeninin sana karşı kullanılmak olduğunu düşündük," bakışları Layala'ya kaydı, "Sana."

"Sizi hayatta tutmalarının tek nedeni *buydu*." Layala gözlerini indirdi ve kusursuz dudakları kaşlarını çatarak büküldü. "Ve bu işe yarayacaktı. Ben yapardım."

Thane parmaklarını omzundan bileğine kadar gezdirdi ve elini nazikçe onun elinin etrafına doladı. Onun duygularını hissedip ona rahatlık verebilmeyi diledi. Bunu yapamaması çok garipti. Bir ömür boyu hissettiği o nazik çekiş, o bağlantı hattı birkaç saniye içinde yok olmuştu. Bunu geri kazanabilecekler miydi? Layala onunla tekrar eş bağı kurmak isteyecek miydi? Artık bir seçim vardı.

"Efendim, burada uzun süre kalmamalıyız," dedi Leif, miğferini çıkararak. Uzun kızıl saçlarını salladı ve düzeltti. "Bizi buradan takip edecekler."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Fennan.

"Kuzeye gidelim." Thane, Layala'nın elini bırakıp kollarını kavuşturdu.

"Buradan gidemeyiz," diye patladı Layala. "Babanıza ölüm sözü verdim ve sözümü tutmadan buradan ayrılmayacağım." Çenesi hafifçe titredi. "Reina'nın boğazını kesti. Bunu biliyor muydun? Beni haftalarca aç bıraktı ve o kuleye kilitledi. O piç kurusu ölmeli ve şu anda nerede olduğunu tam olarak biliyoruz. Bu mükemmel bir fırsat." Layala çenesini kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. "Ve Mathekis'i de bu arada halledebiliriz."

." Bazı Kuzgunlar mırıldandı. Layala onları sert bir bakışla susturdu. "Korkuyor musunuz?"

Evalyn yanına yaklaşıp elini tuttu, diğer eliyle sırtını ovuşturdu. Ne kadar annesce bir davranış. "Tatlım, dinlenip iyileşmen lazım."

Thane, Evalyn'e hak vererek başını salladı, ama kavga etmek istemiyorsa ona bir şeyi yapamayacağını söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Sen cesursun ve bunu takdir ediyorum. Ama Mathekis'i öldürmeye birçok kişi denedi. O dokuz yüz yaşında ve henüz kimse başaramadı. Babamın emrinde bizi öldürmekten çekinmeyecek iki bin ya da daha fazla askeri var. Buradaki beş yüz Raven'ımın hepsi burada olsa bile, çok kanlı bir savaş olur ve çok sayıda askerim hayatını kaybeder."

Bakışlarını ondan ayırarak küfürler mırıldandı. "Bana yemin et, intikamımı alacağım."

Evalyn de ona baktı ve bekledi. Tenebris'in ölmesini isteyen tek kişi Layala değildi.

"Yemin ederim. Zamanı geldiğinde."

"Mathekis'i öldürecek olan da ben olacağım." Dudaklarını yaladı. "Bir yolunu bulacağım."

Thane, diğerleri gibi, onun kendine güvenine gülümsedi. O, aradığı kişi olabilir, ama henüz bunu öğrenmek istemiyordu. Mathekis ile daha önce teke tek dövüşmemişti. Thane ve Mathekis, istemeden de olsa, içten içe çatışmadan kaçınıyorlardı.

"Fightbringer," dedi Leif, kollarını kavuşturarak, "Hepimiz ikinizin de ölmesini ve yanıp kül olmasını isteriz ve senin yeteneğine olan inancımız büyük olsa da, Mathekis'e bunu yapacak kadar yaklaşan kimse olmadı. Oklarımız sanki bir güç tarafından korunuyormuş gibi onu ısıtıyor. Thane bile büyüyle ona dokunamadı."

Ravens'tan birkaç kişi "evet" diye mırıldandı ve bazıları başlarını salladı. "Mathekis'i öldürmenin tek yolu Void'u yok etmek," dedi Piper, tanrıça heykeline yaslanarak. "Her şey böyle bitecek, Layala. Void'u yok edersen intikamını alırsın."

Bu gerçek herkesin üzerinde bir an sessizlik yarattı, sonra Thane, "İzimizi kaybettirmek için ayrılmamız gerekecek. Fennan, Piper, Leif, Gunner ve Siegfried benimle gelecek. Geri kalanlar eski yoldan kuzeye, Brightheart'a gidip diğer Ravens'larla buluşacak ve bizi orada bekleyecek. Ana yoldan uzak durun," dedi.

"Sen nereye gideceksin?" diğer Kuzgunlardan biri olan Nash sordu.

"Göl kenarındaki yol."

Herkes atlarına bindi, ama Layala Thane'in elini tutup onu durdurdu. Güzel mavi gözleri bir an onun yüzünü aradı. "Varlett'in söylediklerini sana anlatmam gerek."

BÖLÜM 13

Layala, Thane'in dizlerini büküp avuçlarını ona doğru uzattığını gördü. Bir zamanlar beyaz olan terlikler o kadar kir ve pislikle kaplıydı ki ona dokunmaktan utandı. Kirli, yırtık elbisesi keçi pisliği ve ekşi ter kokuyordu. Ve saatlerce ona yapışık bir şekilde at sürmek zorunda kalacaktı? Ölümüne düşerken ve o onu kendine doğru çekip tutarken bunu düşünmemiştir ama şimdi hayatı tehlikede değildi. Biraz terli ve kirli olabilir ama nedense hala güzel kokuyor ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu.

O, kadına umutla baktı. "Ne oldu?"

Tif eyer çantasından fırladı. "Evet, ne oldu? Thane Midnight'ı getirmediği için mi üzüldün? Köprü muhafızı Phantom'u ahırdan getirirken 'atını isteyecektir' demiştin ama kimse zavallı cüceyi dinlemedi. Eminim Midnight bile geride kaldığı için üzgündür."

Layala, Ravens'lara bir göz attı, atlarına bindi ve yola çıkmaya hazırды. "O değil... Değişmek için temiz kıyafet var mı?"

"Midnight ahırda gayet iyi. Phantom'u almak ahır ustası için yeterince riskliydi," dedi Thane, Tife. Layala'ya dönerek, "Ve eğer görünüşünle ilgili yargılanacağından endişeleniyorsan, kimse yargılamıyor. Ayrıca, kirli görünüşün beni biraz tahrik ediyor," dedi.

Leif ve Fennan elbette güldüler. Layala gözlerini kısarak, "Sadece sen," dedi.

"Merak etme, Layala," dedi Tif, dişlerini göstererek gülümsedi. "Elbiseni en kısa zamanda yıkayacağım. Yeni gibi parlak ve temiz olacak."

Layala elleriyle oynayarak tırnaklarının altındaki kiri kazıyordu. Düşündüğünde aptalca geliyordu, ama hayvan pisliği kokan tek kişi oydu. En son istediği şey, Thane'e yapışıp kokusundan tiksinişini sağlamaktı. Yeniden bir araya gelmelerini kesinlikle böyle hayal etmemişti. Midnight yanındaysa, bunu görmezden gelebilirdi.

Atlar, kalan Ravens'lar atlarının üzerinde beklerken sabırsızca kişniyor ve dans ediyordu. Evalyn teyze bile sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. "Layala, gayet iyisin," dedi Evalyn. "Ne zamandan beri modaya önem vermeye başladın?"

"Görünüşüm umurumda değil." Bu sadece küçük bir yalandı. "Siz gidin." Thane onlara el salladı. "Biz yetişiriz."

Hiç tereddüt etmeden, grup ağaçların arasında karanlığa kayboldu, sadece Evalyn bir an bekledi, sanki onları yalnız bırakmaya korkuyormuş gibi, ama o da atına hafifçe vurdu ve yola devam etti.

O gittikten sonra, Thane belindeki silah kemerine başparmağını taktı. "Seni yine ata bindirmekle tehdit etmem mi gerekiyor, inatçı şey?"

"Oooo, bu çok eğlenceli olacak." Tif, kötü bir gülümsemeyle ellerini ovuşturdu.

Layala, Tif'in yorumuna gülümsememek için dudaklarını hafifçe ısırdı ve kollarını kavuşturdu. "Dene de ne olacağını gör. İstesende yapamazsın."

O güldü. "Yüce Tanrım, seni özledim."

Göğsünde sıcaklık yayılırken artık gülümsemesini saklayamadı. O da onu ne kadar özlemişti. "Sonra ne oldu?" Cümlelerin geri kalanı boğazında takıldı. Ormanın zemininde kanlar içinde yatan ve göğsünde kocaman bir delik olan onu hatırlamak acı veriyordu.

"Uzun bir hikaye değil ama sana anlatmak isterim." Phantom'u işaret etti. "Yolda anlatırım."

"Onu ben kurtardım," diye patladı Tif ve övünmek için elbisesi üzerinde tırnaklarını sürttü. Thane başını eğip ona tembel bir bakış attı. "Ne? Ben de yardım ettim. İnkâr etmeye çalışma, tweet dilini bilmesem ne hale gelirdik düşünsene."

"Tif seninle miydi?"

"Dediğim gibi, yolda," diye atı işaret etti. "Ayrıca, giydiklerinden çok sana yiyecek bir şeyler bulmakla ilgileniyorum." Çantasına uzanıp kahverengi bir bez parçası çıkardı. "Fazla bir şey değil ama en azından bir şey."

"Çantanda hiç giysi yok mu?" Diye sordu kadın inatla ve bezin içindeki şeyi kaptı. Bezden çıkardı ve sertleşmiş ekmeği ısırdı.

"Sana olacak yok. Ama seninkini çıkarabilirsin. Benim için sorun değil."

Tif'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi kulaklarımı tıkamalı mıyım? Sanırım kulaklarımı tıkamalıyım." Kızaran yanakları parlayarak tekrar çantaya daldı ve başını çantanın ağzına soktu.

Layala ikisine de gülümsedi, ama Thane'e konuştu. "Oh, beni çıplak mı sürmek istiyorsun? Üstelik Ravens'ların da görececek. Seni paylaşımcı biri sanmıyordum."

"Değilim." Bir adım öne çıktı ve parmaklarını hafifçe yanağına dokundurdu. Bu hareket onu irkiltti. Bu, rüyalarında Kara Büyücü'nün yaptığı şeyin aynısıydı.

Kaşları çatıldı ve elini indirdi. "Baban seni dövmüş." Sesindeki hırıltı tüylerini diken diken etti. Bandajlı elini kendi eline aldı. "Peki ya bu?"

"Bana zarar verdi. Tıpkı senin söylediğin gibi." Rüyalarını ve çekindiğinin gerçek nedenini söylemeye cesaret edemedi. Kara Büyücü ile herhangi bir bağlantısı olduğu için kendinden iğreniyordu.

Aniden, orman sanki bir bulut sabah güneşini kapamış gibi karardı ve Thane'in büyüünün keskin kokusu havayı kapladı.

"Ben iyiyim." Gözlerini kapattı ve kollarını onun beline doladı.

O da onu sıkıca kucakladı. "Senin yanında olamadığım için çok üzgünüm." "Biliyorum."

Uzun bir süre öylece durdular, sıcaklığın ve yakınlığın tadını çıkararak. Bu kucaklaşma, hiçbir merhem ya da sihrin sağlayamayacağı bir tür şifa veriyordu. Onun evi.

Ellerini kızın yanlarından aşağı kaydırды, kalçalarında durdu ve derin bir nefes aldı. "*Gerçekten* kötü kokuyorsun. Endişelenmene gerek yokmuş."

Kız geri çekildi ve onu göğsünden itti. "Bu anı mahvettin." Phantom'un eyeri tuttu. "Sırf bu yorumun için

yol boyunca kokunu çekeceksin. Fırsat bulduğumuzda banyo yapmayacağım, üstümü de değiştirmeyeceğim. O zaman kirli halim seni tahrik edecek mi göreceğiz."

O, kızdırması zor olan o yıkıcı derecede yakışıklı gülümsemesiyle gülümsedi ve bir dizinin üzerine çökerek avuçlarını açtı. Kız, onun bekleyen ellerine adım attı ve o da onu kolaylıkla kaldırdı. "Seni kızdırmak çok kolay, Laya," dedi. "Ama işe yaradı."

O yerine yerleşince, o da tırmandı ve arkasına oturdu. Arkasında duvar gibi hissettiği güçlü, sert vücudunun baskısını hissedince, dudaklarının köşeleri kıvrıldı. Tanrım, onu seviyordu. "Ne işe yaradı?"

"Seni ata bindirmek. İnatçılığını sana karşı başarıyla kullandım. Thane'e bir puan."

Ağzı açık bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Ne cesaret! "Öncelikle, hangi kibirli pislik kendinden üçüncü şahıs olarak bahseder ve oynamak istediğin oyun bu mu? Tamam o zaman."

"Tanıştığımızdan beri bu oyunda senden üstünüm, sevgilim." Sesinin tınısı cildinde titreşti.

Kıçını sertçe onun kasıklarına dayadı ve ona süründü. Orada sadece kumaş vardı, onun vücudunu hissetmesini engelleyecek zırh yoktu. Keskin bir nefes aldı ve tepki olarak kolunu beline sıkıca doladı. "Mmm, yapma."

Gülümsemesi giderek büyürken tekrar kıpırdadı. "Ne oldu, Thane?"

O kıkırdadı. "Seni o heykellerin önünde becerip, babamın gelip boğazımı kesip seni benden almasına izin veremem. Gerçi bunu birkaç kez düşündüm. Becerme kısmını tabii."

Gülümseyerek, heykellere bakmak için döndü. Fikir ilgi çekiciydi.

Thane kollarını onun etrafına dolayarak dizginleri tuttu. "Sanırım beni hayatta tutan şey buydu. Seni çıplak hayal etmek. Ya da belki de dolgun, yumuşak göğüslerinin benim..." Kız dirsekleriyle onun karnına vurdu ve o tekrar güldü. Topuklarıyla Phantom'un yanlarına hafifçe vurdu ve at yavaşça yürümeye başladı. "Seni utandırıyor muyum?"

Layala'nın yanakları gerçekten ısınmıştı. İçinde hoş bir sıcaklık yayılırken eyerinde kıpırdadı. Ama onun da dediği gibi, Tenebris ve adamları yakınlarda olabilecekken aşağı inip sevişmeleri mümkün değildi. "Hiç de değil. Bir dakika önce bana koktuğumu söylüyordun, şimdi de yatak odası konuşmalarına devam etmemi mi bekliyorsun?"

"Kızarıyorsun," diye fısıldadı kulağına. Dudakları kulağına değince titredi. "Ee, Varlett'in ne dediğini söyleyecek misin, yoksa beni yalnız kalmak için bir hile miydi?"

Layala kıkırdadı ve sırtını ona yasladı, daha önce yapmayacağı bir şeydi bu. "Eş bağımızın geri kurulamayacağını söyledi. Sence bu doğru mu?"

Onun nazik nefesi kulağına değdi. Yakındaki bir ağaç dalından bir baykuşun sessiz ötüşü yankılandı, ama o konuşmadı. Layala'nın ağzı büküldü ve Phantom'un yumuşak boynunu okşadı. Çok uzun sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, yumuşak bir sesle sordu, "Beni duydun mu?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Bunu istiyor musun? Tekrar benimle eş bağı kurmak?"

"Tabii ki istiyorum." Yüzüne bakmak için döndü. Ama sonra, belki de tereddütünün ona bağlanmak istememesinden kaynaklandığını fark etti. Yanakları kızardı. "Um, istemiyorsan sorun değil. Anlarım." İkisinin de çok iyi bildiği gibi, bunu ilk seferinde kendileri seçmemiştir. Büyüyle eşleşmek, sadakat ve bağlılığın en yüksek biçimiydi. Başka biriyle birlikte olmak, kelimenin tam anlamıyla ölüm cezasıydı ve yaşam güçleri birbirine bağlı olduğu için, aynı zamanda tek bir varlık olarak yaşayıp ölecekleri anlamına da geliyordu.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. Yumuşak dokunuşu kızın vücudunda bir titreme yarattı. "Sana bağlı olmamak bana çok zor geliyor. Fiziksel olarak hasta hissediyorum. Ama sen gerçekten istemediğin sürece, hayatını benimkine bağlamak istemiyorum. Artık bir seçeneğin var. Bunu senden asla almak istemedim. Seni hiçbir şeye zorlamak istemedim. Beni seçmeni istiyorum ve benimle evlenmek istediğini söylemiş olsan da, seçim ya ben ya da solgun birine dönüşmektir. Bu pek de bir seçim sayılmaz."

"Varlett, kulübesinde kolyeyle eşlik bağımızı koparma fırsatı verdi. O zaman seni seçtim. O anda seni seçtim." Yutkundu. "Bu yüzden onu bizden alması daha da acımasızca."

"Büyü kalede. Onu alacağız."

"O büyü tekrar kullanılamayacağı için sadece Kara Büyücü'nün bizim aralarında eş bağını yeniden kuracağını söyledi."

"Bu sadece seni manipüle etmek için bir yol."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm, ama... O, Kara Büyücü'nün büyüü yapmasına yardım etti ve Novak'ın ölümüyle ilgili bağlılık yemini nedeniyle her şeyi biliyordu." Layala iç geçirdi. "Ya yalan söylüyorsa?"

Thane kolunu Layala'nın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Biz birlikteyiz ve sen güvendesin, en önemli şey bu."

"Bence Her Şeyi Gören Taş'ı bulup ona soralım, bilmemiz gereken her şeyi."

"Bu planı beğendim, sevgili nişanlım."

Henüz ona karım diyemediği için biraz üzgündü. Bu da Tenebris tarafından onlardan çalınmıştı. Tek bir kişi her şeyi mahvetmişti. Thane'in ona verdiği yüzüğe baktı, bandajların arasından parmağını soktu. Mor mücevher ve gümüş bant, tıpkı kendisi gibi yeniden parlamak için yıkanmalıydı. Thane'in babasıyla savaş ve Her Şeyi Gören Taş'ı bulma görevi varken, düğün ve eş bağı beklemek zorunda kalacaktı.

BÜTÜN GECE BOYUNCA, dalların ve yaprakların oluşturduğu gölgeliklerin üstüne hafif bir yağmur yağdı. Sıcak bir yağmurdur ve orman havası ağır ve nemliydi. Thane ona pelerinini uzattı ama o, doğanın cildine değen yağmurun kirleri yıkamasını seviyordu. Atların nalları derelerde sıçrayarak yumuşak zeminde yankılanıyordu. Kuzgunlar yolculukları boyunca ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Kurbağalar ve cırcır böcekleri daha fazla ses çıkarıyordu. Sabah kuşları şarkı söylemeye başlayana ve ilk ışıklar karanlığı delene kadar saatlerce sürdüler. Ormanın kenarına vardıklarında, güneş yağmur bulutlarını yararak ortaya çıktı ve dalgalanan kehribar rengi tarlaları ve çiçek açan pembe yaban elma ağaçlarını ortaya çıkardı. Rüzgâr, etraflarında bir hava akımıyla bir dizi çiçek taşıyordu. Onlarla karışmış altı adet gümüş ve mor renkli peri, tatlı kokulu çiçeklerle oynayıp gülüyordu. Bu, Yaradan'dan gelen iyi bir alamet gibi geldi. Uzun, karanlık bir gecenin ardından muhteşem bir sıcak gün gelecekti. Sonunda özgürdü ve Thane ile yeniden bir araya gelmişti.

Thane yumruğunu kaldırdı ve grup durdu. Layala, Tenebris veya ordusunun izlerini aramak için etrafına bakındı, ancak ufukta hiçbir tehdit görünmüyordu. Thane dönerek gruba seslendi. "Batıya doğru gideceğiz ve göl kasabaları boyunca ilerleyeceğiz. Ana yoldan daha uzun sürecek, ama babamın ordusundan kaçmak için en iyi yol bu."

Babamın ordusundan kaçınmak için en iyi yol bu. Şüphesiz iz sürücüler gönderecektir, ama bizi yakalarlarsa onlarla başa çıkarız." Dizginleri sola çekerek dar bir toprak yola girdi. Layala'ya sessizce, "Bu kasabalarda, taşı kimin alabileceği hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz," dedi.

"Sence onu alan kişi kimseye söylemiş olabilir mi?"

"Böyle bir şeyi ele geçirenlerin komik yanı, bununla övünmek istemeleridir. Hatta satmak bile isteyebilirler. Yani, notu okudun. 'Ben önce aldım.' Bu, alay konusu olacak bir şeydi. Birine söylemişlerdir. Bir sonraki kasabada nadir eşyalar, eserler ve gizli bilgilerle uğraşan bir arkadaşım var. Bir şey duymuşsa, o duymuştur."

"Sen mi? Majesteleri." Ona dönüp baktı. "Yeraltı dünyasında mı takılıyorsun? Şaşırdım."

Gülümsedi. "Palenor'daki elflerin çoğu beni hiç görmedi. Neye benzediğimi bilmiyorlar. Aralarında fark edilmeden dolaşmak kolay. Arkadaşım Kail kim olduğumu biliyor ama tavernasındakilerin çoğu bilmiyor."

"Bir tavernada mı? Belki sarhoş olup sana küçük bir kucak dansı yapabilirim."

Evalyn teyze ona tiksinti dolu bir bakış attı ve Layala alt dudağını hafifçe ısırды. Teyzesinin Thane ile olan ilişkisine alışması biraz zaman alacaktı, değil mi?

Tif, bütün gece boyunca ilk kez kafasını çantadan çıkardı. "Oh, ben de yapabilir miyim? Sarhoş olmak yani, kucak dansı değil. Gerçi, yani, yapabilirim..." Thane kaşlarını kaldırarak ona baktı. Layala gülmekten kendini alamadı. Tif boğazını temizledi. "Ya da yapmayayım. Birçok nedenden dolayı uygun olmaz." Kıkırdadı ve terli alnını sildi. "Beni sarhoş etmek çok zor değil. Birkaç yudum içersem dans etmek yerine yodeling yaparım, Yüce Kral."

Derin bir nefes aldı. "Lütfen hayatımı daha da zorlaştırmayın. İkiniz de."

BÖLÜM 14

W Tepenin zirvesine vardıklarında, küçük bir göl kasabası görüldü. İki sıra renkli ev ve dükkanın arasından bir yol uzanıyordu. Elli kadar bina vardı. Bazı binalar

açık mavi veya sarı, diğerleri ise çeşitli pembe tonlarındaydı. Daha önce böyle parlak renkleri görmemiş olduğu için bunu biraz garip buldu, ama benzersizdi. Kasabanın kenarında, gölün kumlu sahilinde beyaz bir deniz feneri duruyordu. Birkaç beyaz yelkenli tekne demirlemişti ve tepenin altında bir tabela yazıyordu: Braxentown.

"Burası sevimli bir yer," dedi Layala.

"Sakın aldanma."

"Bu ne anlama geliyor?"

Fennan, bir eli dizginlerde, diğer eli hala askıda, yanlarına geldi. "Bu yerin şirinliği, gerçekte olanları gizlemek için bir maske diyelim."

Layala kaşlarını kaldırdı. "Meraklandım."

"Kumar var mı?" diye sordu Evalyn teyze.

"Kötü bir alışkanlık, teyze," diye alay etti Layala.

"Bol bol kumar oynanır." Thane suya doğru işaret etti. "Burası gölün en dar kısmı. Uzağa bakarsan, karşıda Vessache'nin insan topraklarını görebilirsin. Onlarla ticaret burada yapılır. Burası bir ticaret kasabası olduğu için, diğer yaratıkların yanı sıra çok sayıda insan da var."

Layala, demirlemiş birçok yelkenliyi fark etti. "Baban insanlardan nefret ettiği halde buna izin vermesine şaşırdım."

"İzin vermiyor," diye cevapladı Thane. "Sadece daha fazla güç elde etme takıntısıyla meşgul olduğu için görmezden geliyor."

"Senin ondan sonsuz derecede daha iyi bir kral olmanın bir başka nedeni," dedi Layala ve onun uyluğuna hafifçe vurdu.

Thane gülümsedi, sonra bacağını Phantom'un sırtına attı ve yere indi. "Zırhlarımızı değiştirmeliyiz. Artık Ravens suçlu olarak aranıyoruz."

Metal sesleri ve grup içindeki fısıltılar yeterince sessizdi ama Layala yine de Phantom'un sırtından etrafı gözetlemeye devam etti. Phantom uzun sarı buğdayları yiyip, kuyruğuyla sinekleri kovarken kulakları da seğiriyordu. Layala, düşman her an ortaya çıkabilirmiş gibi arkalarındaki ormanı ve açık alanları izledi. Diğer grup, Tenebris'i Thane ve Layala'dan uzaklaştırmak umuduyla saatler önce onlardan ayrılmıştı.

"Briar Hollow'da herkes nerede? Yanmış diye duydum." O yerle ilgili tüm anılarını düşünerek durakladı. "Bu, evimizin yok olduğu anlamına mı geliyor?"

Evalyn teyze eyerinde kıpırdadı. "Yok oldu Layala. Her şey." Sesi kalın ve boğuk çıkıyordu. "Ama komşu kasabaların yardımıyla yeniden inşa ediyoruz. Svenarum'un kraliyet müfettişleri de geldi. Tenebris'le savaşmaya cesaret edemiyorlar. Sanırım solgun olanlardan çok korkuyorlar, ama yeniden inşa etmemiz için bize bazı malzemeler verdiler."

Layala alt dudağını ısırdı. Çocukluğunun evinin yok olduğuna inanamıyordu. "Peki ya çocuklar? Ve yeni köpek yavrusu?"

"Çocuklar iyi, benim için Dregous'a bakıyorlar. Çok büyüdü ve beyaz tüylerini deli gibi döküyor. Bir not bırakıp onu Ren'in kapısına bağladım ve gece gizlice kaçtım. Neyse ki Ren ve Forrest'ın evleri yanmadı. En büyük hasar kasaba meydanında ve bizim evimizde oldu. Bazı buğday tarlaları da zarar gördü."

"Her şey normale döndüğünde, beni kalede ziyarete gelmelerini istiyorum. Yemekleri ve güzel hizmetçileri çok seveceklerdir."

Evalyn teyze alaycı bir şekilde güldü. "Kölelik için değilse, oraya hoş karşılanacaklarını sanma."

"Layala'nın tüm arkadaşları, ben kral olduğumda orada hoş karşılanacak, işçilik yapmaları gerekmeyecek," dedi Thane, dalgalı siyah saçlarını geri bağlarken. "Vadi'de yaşadığın zamanlar gibi olmayacak."

“İnsanları misafir olarak kabul edecek misin?” Evalyn teyze şüpheli bir sesle sordu.

"Evet. Ve solgun tenliler kalmadığında, birçok şeyin değişeceğini umuyorum."

"Bunun mümkün olduğuna inanıyor musun?" "İnanmak zorundayım."

Yine yokuş aşağı, aşağıdaki kasabaya doğru yola çıktıklarında, Kuzgunlar sadece pelerinler, çeşitli renklerde tunikler ve deri giysiler giymiş bir grup gezgin gibi görünüyorlardı.

Layala, birkaç adım arkalarında at süren Fennan'a döndü. Gözleri yukarıda ve tetikteydi. Bir zamanlar güzel olan siyah buklelerini kesmişlerdi, saçları kafasından sadece birkaç santim uzaktaydı. Ağzının çevresinde ve sağ şakağında morluklar vardı, ama Piper kadar kötü görünmüyordu. Hala şişmiş, siyah, mavi ve sarı renkteki gözü, açık tenli, çilli yüzünde inanılmaz derecede acı verici görünüyordu. Fennan'ın arkasında oturmuş, kollarını beline dolamıştı. Yaralanmamış yanağı sırtına yaslanmış, iki gözü de kapalıydı.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Layala.

Kahverengi atının yanlarına hafifçe vurdu ve yanlarına yetiştirdi. "Hapishane gardiyanlarından biri ön kolumun kemiğini kırdı. Bana sopayla vurdu, ben de yüzümü korumak için kolumu kaldırdım." Tarçın rengi gözleri bir anlığına aşağıya indi. "Biliyorsun, bize bu kadar çabuk düşmanca davranmaları çok şok ediciydi. Sanki bizi hiç tanımamışlar gibi. Piper'ı ve beni yıllardır tanıyorlar, ama bu hiçbir şey ifade etmedi."

"Korkuyorlar," diye mırıldandı Piper ve yanağını Fennan'ın sırtından yavaşça çekti. "Tenebris'in sadakatsizliği, ailelerinin infazıyla cezalandırıldığını biliyorsun. Devane'i ve karısına ve kız kardeşlerine olanları hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?" dedi Fennan.

Layala, Thane'in yüzünü görmek için arkasına baktı. Boş bakışları hiçbir şey belli etmiyordu. Layala'nın onu izlediğinden habersiz gibi görünen, uzaklara dalmış bakışları onu meraklandırdı. Bu anda ne düşünüyor ve hissediyordu? Babasını solgun yaratıklara yem olarak gönderdiğini düşündüğünde çok pişman olmuştu. İkinci bir şans verilirse onu öldürür müydü? Belki de yapamazdı ve bu yüzden şimdi onun ve Matheki's'in peşine düşmüyorlardı. "Devane'ye ne oldu?"

Piper boğazını temizledi. "Kralın yakınında çalışan bir kale muhafızıydı. Devane bir gece bana çılgınca geldi. Üç gündür kralın odasından garip sesler duyduğunu söyledi. Kara Büyücü ve kara büyü hakkında fısıltılar.

Karanlık Büyücü ve kara büyü hakkında fısıltılar. Tenebris'in onu casusluk yaparken gördüğünden korkuyordu. Ona Thane'e gitmesini söyledim ama gitmeden önce kalenin altındaki zindana sürüklendi. Ertesi sabah, karısı ve iki kız kardeşi asılırken o da izlemeye zorlandı ve sonra onların peşinden gitti. Kral Tenebris, meydandaki halka onların hain olduklarını, Calladira'ya bizi saldırıya açık hale getirecek gizli bilgiler verdiklerini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu
Layala. "Yaklaşık bir yıl önce," diye
cevapladı Piper.

Fennan kısa siyah saçlarını avucuyla okşadı. "Ondan önce ve sonra da başkaları oldu. O sık sık ibret olsun diye böyle yapıyor. Ya itaat edersin ya da ölürsün."

"Ama sen korkuyla yönetmedin. O neden böyle yapmak zorunda olduğunu düşünüyor?"

Thane sersemlemiş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. "Çünkü babam tehlikeli bir elf değil, o yüzden bunu yapması gerektiğini düşünüyor. Hayır, korkuyla yönetmedim ama bu onların korkmadığı anlamına gelmez."

"Onları tehdit ettin mi?" Hükümdarlığının ilk haftaları nasıldı? Herkes yeni kralına hemen boyun eğdi mi? Oyunlar ve festivaller sırasında halk ona hayranlık duyuyordu.

"Hiç gerek olmadı. Hepsi benim neler yapabileceğimi biliyor."

Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Senin yerini savaş alanında, onların arasında kazandın. Davası için savaşmaya giden çok fazla hükümdar yok. Sana saygıdan itaat ediyorlar, korkudan değil."

O eğilip kızın yanağına hafifçe öptü. "Sanırım öyle."

"Babanı herkesin önünde öldürüp onun yerini aldığında, kaç kişinin sana destek olacağını hafife alıyorsun. Seni kim durdurabilir? Senin kanunlarına aykırı olsa bile kim *bunu yapabilir*?"

Thane iç geçirdi. "Beni durduramazlar, ama babamın sadık adamlarını öldürmek ve onun gibi olmak zorunda kalmak istemiyorum. Ve kendi babasını öldürerek tahtına geçen ilk elf kralı olmak istemiyorum."

"Ama sen bunu yapmıyorsun," diye keserdi Fennan. "Bu taht için değil. Onun Palenor'u yok etmesini engelliyoruz."

"Ama halk da öyle görecektir mi?" Bir an durakladı. "Annem görecektir mi?"

Braxentown'un ana caddesinin girişine geldiler. Birkaç at bağlama direği ve kırmızı boyalı, yirmi bölmeli bir ahır onları bekliyordu. Çatı sazdan yapılmıştı ve kapılar sürgülü ahşaptı. Bölmelerin yarısı

zaten doluydu ve birkaç at direklere bağlıydı. Bir adam at gübresini bir fıçıya kürekle dolduruyordu, diğeri ise tabureden kalkıyordu. Geniş kenarlı kirli siyah bir şapka takmış ve bir parça buğday çiğniyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" Yuvarlak kulakları, şişkin karnı ve kaba sesinden, kesinlikle insandı.

"Atlarımızı bir gece burada bırakmamız gerekiyor," dedi Thane.

Gözleri grubun üzerinde dolaştı. "Altı at var. Ücreti ödeyeceksiniz."

"Paramız var." Thane arkasına uzandı, Tif sormadan kahverengi deri bir kese uzattı. Thane keseyi hafifçe salladı, içindeki paraları çalkaladı ve sonra açtı. "Sanırım gümüş bir sikke yeter."

"Bu çok cömertçe, efendim...?"

"Efendim, yeterli," diye yanıtladı Thane. İki gümüş parayı avuçlarına sıkıştırdı. "Biri hizmetiniz için. Diğeri sessizliğiniz için."

Adamın koyu renk kaşları yukarı kalktı. "Biri seni sorarsa, ben dilsizüm."

"Aferin sana," dedi Thane çekici gülümsemesiyle. "Eşyalarımıza dokunmadığını

dönüşte veririm, eşyalarımıza dokunulmadığından emin ol."

"Güneşin doğacağı kadar kesin, efendim." Başını eğdi ve Phantom'un dizginlerini tuttu.

Layala dikkatlice attan indi ve yere atladı. Çantanın kapağını kaldırdı ve Tifin çıkmasını bekledi. Layala, "Tif, hadi. Gidiyoruz," diyene kadar kıpırdamadı.

"Ben kalacağım."

"Hayır, kalmayacaksın. Burası güvenli olmayabilir."

"Ugh, tamam." Ayağa kalktı ve küçük bir çocuk gibi kollarını uzattı. Layala, Tif'i küçük bedeninden tuttu ve yere indirdiğinde cüce çığlık attı ve ayağını yere vurdu. "Aklını mı kaçırdın? Bu kalabalık caddede yürüyemem. Üzerime basıp ezilirim." Büyük köpek yavrusu gibi gözlerini Thane'e dikti ve gülümsemesi somurtkan bir ifadeye dönüştü.

İkisini birbirine bakarak Layala sordu, "Thane seni taşıyor mu?"

Thane eğilip Layala'yı elbisesinin arkasından tutup pelerininin kapüşonuna soktu. "Maalesef, bu sefil yaratığın yük hayvanı oldum."

Ağzı açık kalmış, kısa parmaklarıyla kapüşonun kenarını tutmuş, dışarıya bakıyordu. "Sefil mi?" Adamın ensesine öfkeyle baktı. "Söylenip duruyor ama bana alıştı. Biliyorum çünkü kısa bir süre önce beni

Kısa bir süre önce beni bir tilkinin yemesinden kurtardı ve beni parçalamasına izin verebilirdi. Yani, ölmeye ramak kalmıştım." İşaret parmağıyla başparmağını birbirinden biraz ayırdı. "O tilki için de güzel bir yemek olurdu." Yanaklarını okşadı. "Biraz tombulluk lezzeti artırır."

"Seni yemesine izin vermeliydim," dedi Thane ve Layala'ya göz kırptı.

Tif kollarını kavuşturdu ve kumaşa gömüldü. "Özür dilemeden tek kelime bile etmem."

"Harika."

"Onu taşıyan tek kişi o değil," dedi Leif. "Küçük şey bacakları kırılmış gibi davranıyor."

Yanakları daha da kızardı ve konuşmazsa gözleri yerinden fırlayacak gibi görünüyordu. "Tamam, peki, bir şey daha: Benim bacaklarım kırık değil, kısa, yani adımlarım küçük. Devasa adamlara yetişemem çok normal."

"Haklı," dedi Evalyn teyze. "Onu sevdim."

"Senin benim ikinci en sevdiğim olduğumu biliyordum," dedi Tif, sırtarak ve kısa parmağını Evalyn teyzeye doğru sallayarak. "Layala her zaman benim bir numaram olacak. Ben onun hizmetçisiyim, biliyorsun."

Evalyn teyze daha da gülümsedi, gözlerinin ve ağzının etrafındaki derileri kırıştı. "Bunu son birkaç gün içinde en az üç kez söyledin."

Tif parmağını dudaklarına dokundurup, sanki o anı bulmak istercesine bulutlara baktı. "Öyle mi yaptım?"

"O aynı zamanda en iyi hizmetçi kızdır," dedi Layala.

"Bu tartışılabilir," diye mırıldandı Thane, Fennan ve Piper yaklaşırken. Geniş kenarlı siyah bir şapka takıyordu... At bakıcısının taktığı şapka mıydı? Öyle olmalıydı ve morarmış yüzünü iyi gizliyordu.

"Bir şifacı bulacağız," dedi Fennan. "Sonra Kail'in evinde buluşuruz."

Evalyn teyze atının eyerinden çantasını aldı. "Ben de onlarla gidiyorum," dedi Evalyn teyze. "Sırtım hiç bu kadar ağrımamıştı. Bir daha ata binmesem de olur. Fennan'ın kolunu da ben düzelttim ama doğru ilaçları kullandıklarından emin olmak istiyorum. Piper'ın kaburgaları da kırılmış. Adley'in verdiği ağrı kesici şişesi bitmiş galiba."

Evalyn teyze her zaman yardıma koşan biriydi, ama Layala bunun Thane ve Layala'nın birlikte olmasını istememesinden kaynaklandığını hissediyordu. Ona kızamazdı; Layala'nın bile Thane'i sevmesi zaman almıştı.

Thane'i sevmesi zaman almıştı. Belki de sadece kaçıp kumar oynamak istiyordu, ya da ikisi de.

"O zaman size oda ayırtayım," dedi Thane. "Görünüşe göre Kail'in hanı yakında dolacak."

Evalyn teyze, Fennan ve Piper toprak yoldan ilerlemeye başladılar, birkaç metre sonra yol parke taşlı bir yola dönüştü. Layala, Evalyn teyzenin acı çekiyormuş gibi yürüdüğünü görünce kaşlarını çattı. Binmekten daha fazlası olabilir miydi? Evalyn teyze her zaman güçlü bir kadındı, ama bu tür bir yolculuk herhangi bir insan için zor olurdu.

"Sence o iyi olacak mı?" diye sordu Layala, Thane'e.

Thane onu bir an izledi. "Son birkaç hafta, onun itiraf ettiğinden daha fazla yorgun düşürmüş olmalı."

"O hiç seyahat etmeyi seven biri olmadı. Son beş yıldır evde kalmayı ve beni bitki toplamaya göndermekten hoşlanıyor." Layala, karışık siyah saçlarını parmaklarıyla taradı. "Sana kaba davrandı mı?"

Omzunu kaldırdı ve yavaşça gülümsedi. "Sana kıyasla hiçbir şey, canım. Ama beni 'kötü, bakireleri kurban eden bir kötü adam' olarak görmemesi zaman alacak, bizi kabul etmesi ise daha da uzun sürecek."

"Onu kabul etsin ya da etmesin, onu getirdiğin için çok minnettarım. Onu gerçekten özledim."

Thane başını salladı, homurdandı ve kollarını kavuşturdu. "O ne içindi?"

"Piper ve Fennan. Bir şey fark ettin mi?"

İkisi birbirine yakın duruyordu, ellerinin uçları birbirine değiyordu. Sonra Fennan kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti. *Hmm, orada neler oluyor?* Belki de birlikte hapiste kaldıkları sırada bir şeyler değişmişti. Romantik bir şey olmasa bile, en azından aralarında bir bağ vardı. "Onların yakın olmasını istemiyor musun?" Nedenini anlayamıyordu.

"Öyle değil," dedi ve elindeki nasırları karıştırdı. Bu ışıktaki neredeyse siyah görünen koyu kahverengi saçları, başını eğdiğinde yüzüne düştü. Elini uzatıp saçlarını kulağının arkasına atmak istedi.

"O zaman üçümüz sizinle kalacağız," diye araya girdi Gunner ve elini beline koydu. Alnındaki kahverengi bukleyi üflemek için nefes aldı.

"Kavga yok." Thane ona ve Leif'e anlamlı bir bakış attı. "Siegfried için endişelenmiyorum ama siz ikiniz..." Layala, Leif'in yaramaz olduğunu biliyordu, ama Gunner her zaman uysal birine benziyordu ve Siegfried'i iyi tanımıyordur. Onu Doonafell'de görmüştü, ama pek konuşkan değildi.

Leif, kırılmış gibi bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ben kavga mı? Neden, bu hiç duyulmamış bir şey."

"Uh huh," diye mırıldandı Thane. "Sen başlat," dedi Gunner'ı işaret ederek, "o bitirir."

"Genelde Siegfried bitirir," diye ekledi Leif ve omzuna itti. "Her zaman sessiz olanlar korkutucudur." Siegfried gözlerini devirdi.

El ele tutuşan Layala ve Thane, parke taşlı caddeden aşağı doğru yürümeye başladılar. Yolun ortasında, çadır ve tentelerin içindeki satıcılar mal ve hizmetlerini satıyordu. Ateşin üzerinde etler kızarıyor, kancalara balıklar asılı duruyor ve büyük baharat ve bitki demetleri burnunu gıdıklıyordu. Layala, şifa için franzen yaprağı ve uzun bir dizi kabarık yeşil gaudrey kökü gördü. Bir zamanlar Thane'e kullanmayı düşündüğü zehir, insanlara veya haşerelere karşı kullanılabilirdi.

"Pottifer," diye mırıldandı Layala, hız artırmak için kullanılan parlak turuncu yapraklara bakarak. Bu, Evalyn teyzesinin en sevdiği bitkilerden biriydi, ancak yedikten sonra aşırı yorgunluk hissetmek dezavantajı vardı.

İlerledikçe kalabalık o kadar arttı ki Layala, insanların omuzlarına çarpmaması için Thane'in arkasına geçti. Thane uzun boylu, güçlü görünümlü bir erkekti ve herkes onun için yol açıyordu. Leif birkaç adım geride kalarak Layala'nın arkasını kendi sanki kendi sırtıymış gibi koruyordu. Turuncu gelincik çiçekleri, cam vazolarda parlak laleler ve ip ile bağlanmış güzel pembe şakayıklarla dolu kahverengi bir çadırın önünden geçtiler.

"Güzel bayan için güzel çiçekler?" diye sordu yaşlı bir kadın, çatlak sesiyle, bir demet kapalı gece zambakları uzatarak. Layala ve Thane'in arasına girerek Layala'yı aniden durdurdu. "Bence bunlar sana yakışır."

Leif, Layala'nın omzuna elini koyarak ona yanında olduğunu belli etti. "Devam et," dedi.

Ama Layala elindeki demeti izledi. Siyah zambaklar. Yutkundu ve yaşlı kadının yüzünü inceledi. Gri ve gümüş rengi saçları, başının etrafında bir hale gibi kıvrılıyordu. Süt rengi, kırıksık cildi neredeyse küllüydü. Bulutlu mavi gözleri onu delip geçiyor gibiydi ve eksik ön dişi

hafif bir konuşma bozukluğuna neden oluyordu. "Zambaklar karanlıkta çiçek açacak, tıpkı senin gibi."

Karanlıkta çiçek açacak mı? Thane bir gölge gibi yaklaşarak Layala'nın önüne geçti. "Çiçeklerini istemiyoruz, cadı."

"Mmm, savaş prensi buraya gelmiş. Her zamanki gibi çok lezzetlisin." Diye kıkırdadı. Zambakları indirerek, bulutlu gözleri onun üzerinde dolaştı, sonra dikkatini Layala'ya çevirdi. "Sanırım ruhların söylediği doğru. Ben de merak etmeye başlamıştım. Senin gibileri görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Layala'nın kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Thane elini tuttu ve dikkatini kadından uzaklaştırdı. Bakışlarındaki sertlik onu şaşırttı. "Gidelim," dedi. Yüzündeki endişe onu hemen kabul etmeye zorladı. Bu kadın Tenebris için mi çalışıyordu? Belki de onu bırakmamaları en iyisiydi. Ama arkasına baktığında kadın ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 15

W Thane'in eli onun elini sıkıca tutarken, Layala onun kendisini kalabalığın içinden çekmesine izin verdi. Geçtiği her insanı şüpheyle izledi. Tenebris'in kaç casusu vardı? Layala, Thane'in onu kurtaracağına güvenebilir miydi?

Tanıyan biri çıkacak mıydı? Thane tanıyacak mıydı? All Seeing Stone'a ulaşmak için tek ipucu Thane'in bir arkadaşıydı ve riskli olsa da, gitmeleri gereken yer burasıydı.

Thane, Layala'yı beyaz boyalı bir tabela asılı olan sedir ağacından yapılmış bir binaya doğru çekti. Tabelada "Tuzlu Cüce" yazıyordu. Sokakta parlak ve canlı renklere boyanmamış tek dükkân buydu. Duvarları kırmızımsı kahverengi kütüklerle kaplıydı. Çatısından çimenler çıkmış, üzerinde minik lavanta çiçekleri açmıştı. Bacadan çam kokusu gelen dumanlar yükseliyordu.

Thane aniden durdu ve Layala ona çarptı. Kirli kahverengi deri giysiler giymiş, saçları dağınık iki adam, önlerindeki sallanan kapıdan sendeleyerek çıktı. Biri yanına düştü ve sırt üstü yuvarlandı, gökyüzüne bakarak gülüyordu. Ya sarhoştur ya da aklı tam yerinde değildi. O anda, adamın başının tepesinden kıvrılan siyah boynuzlar ve ucunda siyah tüyler bulunan kahverengi kürkle kaplı uzun, ince bir kuyruk fark etti. Adam kuyruğunu bir kedi gibi salladı. Daha önce böyle bir şey görmemiş olan Layala, bakmaktan kendini alamadı. Onun gibi insanların var olduğuna dair söylentiler duymuştu ama inanmamıştı.

Varil göğüslü iri yarı bir adam kapıda kollarını kavuşturdu. "Dışarıda kalın, pis köpekler." Kapıcının gür, koyu sakalının ortasından gri bir çizgi geçiyordu. Kahverengi gözlerini Thane'e çevirdi ve sonra

Layala'yı fark etti. "Buraya bir elf hanımı getirmek istediğinizden emin değilim, efendim. Bugün çok sorun çıktı. Havada bir şeyler var."

"O kendi başının çaresine bakabilir. Biz Kail'i görmeye geldik."

Homurdanarak omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Kapıyı açtığında duman ve gürültülü konuşmalarla dolu bir oda karşıladı. Gürültülü atmosfer ve loş ışık, dışarıdaki güneşli günle tam bir tezat oluşturuyordu. Neredeyse tüm masalar elfler ve insanlarla doluydu. Bir masada göbeklerine kadar uzanan sakalları olan cüceler ve bir çift, değerli bir geyikte bile bulunabilecek boynuzları olan boynuzlu adamlar oturuyordu. Sprite'lar duman bulutlarının arasında vızıldayarak içecekler ve küçük sepetler içinde yiyecekler taşıyorlardı. Sağdaki sahnede, yere kadar uzanan kırmızı bir elbise giymiş bir elf kadın şarkı söylüyordu. Sesi kırmızı şarap kadar yumuşak ve ıssız bir orman gibi akılda kalıcıydı. Layala, abartılı ama açık saçlı kadınlarla dolu bir masa gördü. Güzel altın kahverengi saçlı bir elf, parmakları arasında ince siyah bir sigara tutucu tutuyordu. Derin bir nefes aldı ve lavanta rengi gözlerini Layala'dan ayırmadan dumanı üfledi. Kadının ona saldırmak mı istediğini yoksa Layala'yı aralarına davet etmek mi istediğini anlayamadı.

Layala, elbisesinin ne kadar kirli olduğunu ve saçlarının ıslak bir paspas gibi görüldüğünü hatırlayarak ellerini oynatmaya başladı. Thane kolunu beline doladı ve kulağına eğildi. "Köşedeki masada olacak."

Thane onları içeri çekmeden önce, "O yaşlı cadıyı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama senin kim olduğunu bildiği belliydi. Hoşuma gitmedi." "Sana da. Ama garipti. Kör gibi görünüyordu."

O homurdandı. "Bazı insan cadılar diğer dünyayı görebilme yeteneğine sahiptir. Gerçeği görebilir ve bilebilirler. Belki o da öyleydi."

"Ruhlar hakkında ne demek istedi sence? Sence baban için mi çalışıyor?"

Omzunu kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla deli olabilir. Öyle görünüyordu. Babam için çalıştığını sanmıyorum. Kendi çıkarları için ejderha ve Mathekis ile çalışıyor olabilir, ama yaşlı bir insan kadını? Olmaz."

Masaların etrafında dolaşmaya başladılar. "Bir şeyler içelim," dedi Leif ve barın tezgahına doğru kaçtılar.

Thane ve Layala, müşterilerin arasından ve duman bulutlarının içinden geçerek ilerlerken, birçok kişi yanlarından geçerken dönüp onlara baktı, sanki onlarda bir şey hissetmiş gibi. Layala eğilip sessizce sordu, "Peki, o boynuzlu ve kuyruklu adamlar da ne?"

Thane gülümsedi ve onu daha sıkı tuttu. "Kendilerine fae diyorlar. Adalon'da çok fazla yoklar. Duyduğuma göre denizlerin ötesinden gelmişler. Delfaria adında bir yerden, sanırım. Hiç sorun çıkarmadıkları için onları dert etmedim."

Köşedeki masada, siyah şapkalı, vücuduna tam oturan mor bir içlik giymiş, kömür rengi bir takım elbise giymiş, tek başına oturan bir erkek elf gördüler. Önündeki masada bir yığın kağıt, mürekkep şişesi, tüy kalem ve kehribar rengi sıvı dolu bir bardak vardı. Kafasını kaldırdı ve yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı. "Vay canına! Ölmemişsin. Yaradan bizi kutsamış. Otur, dostum." Dikkatini Layala'ya çevirdi. "Sen de, güzelim."

Thane kırmızı deri koltuğa kaydı ve yanındaki yeri okşadı. Biraz isteksizce yanına oturdu. Thane başını ona doğru eğdi. "Kail, bu Laya. Laya, Kail."

"Memnun oldum," dedi gülümseyerek. "Sanırım ikinizin bir odaya ve bir şeyler yemeye ihtiyacınız vardır."

"Evet, birkaç oda, bazı arkadaşlar için, ve temiz kıyafetlere ihtiyacı var."

"Ve banyo yapmak istiyorum." Layala hala keçi pisliği gibi koktuğundan utanıyordu.

Kail elini kaldırdı ve parmağını kıvırdı. "Elbette. Alisara sana yardım edecek. Onun zevki mükemmeldir." Layala, Alisara'nın kim olduğunu bilmek için dönmesine bile gerek yoktu.

Birkaç saniye sonra esmer kadın masaya geldi ve Layala'ya tatlı kokulu bir duman üfledi. Layala'ya, Thane'e ve sonra Kail'e bakarak düzgün kaşlarını kaldırdı. "Evet?" dedi yavaş, melodik bir sesle.

"Kardeşim, Laya'nın yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Ona birkaç takım elbise getirir misin?" Thane ve Layala'ya döndü. "Bu yeterli olur mu? Ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Uzun değil. Belki bir gece kalırız," diye cevapladı Thane. "Ama bir haftalık kıyafetler çok makbule geçer. Tercihen seyahat kıyafetleri."

"Elbette." Başını eğdi. "Sizin için her şeyi yaparım, Majesteleri." Layala, Alisara'nın baştan çıkarıcı bakışlarının Thane'de takılması hoşuna gitmedi. Ama Alisara kolunu uzatarak ona gelmesini işaret etti ve Layala ayağa kalktı. Banyoya ihtiyacı vardı.

Thane bileğini tuttu, kısa bir gülümsemeyle parmaklarına öptü. "Burada olacağım."

İçinde gergin bir his uyandırırken başını salladı. Kısa süreli de olsa ondan bu kadar çabuk ayrılmak, eşlerinin bağının koparıldığını ve içinde hala acı veren büyük bir boşluk bıraktığını hatırlattı. Elini bıraktığı anda midesi düğümlendi.

Thane Kail'e döndü. "Senden bulmanı istediğim şeyi buldun mu?"

"Buldum," Kail'in sesi Layala'nın Alisara'nın arkasından gitmesiyle uzaklaştı. Ne bulmasını istemişti? Thane'den ayrılmamak için içinden gelen sesi görmezden gelmeye çalışarak bir kez daha arkasına baktı. Parlak yeşil gözleri onu avcı bakışlarla izliyordu. Derin bir nefes alan Layala, bakışlarını ondan ayırıp yürüdüğü yere odakladı. Sürtünerek bakan erkeklerle dolu masalar tüylerini diken diken etti.

"Merak etme, çoğu zararsızdır," dedi Alisara omzunun üzerinden, bir nefes daha duman üfleyerek. "Ama sen taze etsin, bakmalarına kızma."

"Korkarım şu anda bakılacak pek bir şey yok." Kirli elbisesini işaret etti.

Alisara lavanta rengi gözlerini Layala'nın üzerinde gezdirdi ve o da tek kelime etmeden arkasını döndü.

Salonun diğer tarafına varmadan, Thane yanına geldi. "Seni odana kadar geçireyim."

Onu saran rahatlama, sıcak bir yaz yağmuru gibiydi. Elini onun eline soktu ve yanağını omzuna dayadı.

Alisara hafifçe döndü ama yürümeye devam etti. "Bu senin eşin, değil mi? Bana hep beklediğini söylediğin kişi."

"Evet," diye cevapladı Thane. Layala, hayatı boyunca eşinin izinin olduğu bileğine dalgın dalgın dokundu. Artık iz yoktu. İkisini birbirine baktı. Alisara'nın Thane'e karşı hisleri mi vardı? Alisara'ya ondan bahsetmişse, aralarında bir geçmiş vardı.

Alisara'nın dudaklarında samimi olmayan bir gülümseme belirdi. "Tebrikler."

Duvarlarda eğri çerçeveler asılı olan gıcırdayan ahşap merdivenleri çıktılar, uzun koridorun iki yanındaki birkaç kapıyı geçtiler ve sağdaki son odaya vardılar. Cebinden altın bir anahtarlık tıkırdadı ve kalın gümüş anahtarı kilide soktu. Kilit açıldı ve kapıyı itti. Oda küçük ve sadeydi, içinde kırmızı kadife örtülü dar bir yatak vardı. Köşede, arkasında küçük kemerli bir tuvalet ve lavabo bulunan, metal bir pompa gibi görünen büyük gümüş bir

bir tür metal pompa bulunan büyük gümüş bir tekne duruyordu ve arkasında küçük kemerli bir tuğla şömine vardı.

"Kolu birkaç kez çekin, sıcak su akacaktır. Küvetin yanındaki tepside sabun ve yağlar var. Birazdan kıyafetlerle geri geleceğim." Kapının yanında durdu. "Sen ve ben yaklaşık aynı boydayız, bu yüzden sorun olmaz."

"Akan su mu?" diye sordu Layala, odanın karşısına geçerek. Metal kolu dokundu ve musluğu inceledi.

"Evet. Kardeşimin icadı. Kaleye takılması için seninle konuşması gerekecek."

Thane yatağa çöktü ve kadife battaniyenin üstüne elini kaydırды. "Belki de aranan bir kaçak olmadığım zaman."

"Kafana ödöl konduğunu duydum. Dikkatli ol, Thane." Elini kapı koluna koydu ve kalçasını dışarı çıkardı. "Para insanı yozlaştırır ve babanın teklif ettiği miktar, en sadık kişilerin bile sana sırtını dönmesine yetecek kadar fazla."

"O zaman biz ne olacağız?" diye sordu Thane, Layala'nın sadece birkaç kez gördüğü sert bir bakışla. Genellikle birini öldürmeden hemen önce böyle bakardı. Bu soğuk bakış Layala'nın sırtında bir ürperti yarattı ve bu bakış ona yönelik bile değildi.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Benim çok param olduğunu biliyorsunuz, *Majesteleri*."

"Yine de asla tatmin olmuyorsun."

Demek bu ikisinin bir geçmişi vardı. Layala, Thane'in ondan önce bir hayatı olmadığını düşünmüyordu, ama ikisi arasındaki gerginlik, kafasında birçok soru işareti bırakmıştı. Birbirlerini sadece tanıdık olarak değil, daha derin bir şekilde tanıyorlardı.

"Kardeşime ve bana her zaman güvenebilirdin." Kapıyı nazikçe kapattı.

Layala metal tekneye doğru yürüdü ve musluk kolunu birkaç kez çekti. Musluktan su akmaya başladı. Parmakları sıcak suyun içinde kaydı ve gülümsedi. Kirli cildine ve saçlarına harika gelecekti. Omzunun üzerinden Thane'e baktı ve ona Alisara ile ilişkisini sormayı düşündü.

Küvet dolarken, omuzlarını örten kumaşı itti ama sonra durdu. Adam onun çıplak teninin her santimini görmemiş değildi, ama karnında hissettiği gerginlik onu döndürdü. Haftalardır

ve birbirlerinin vücutlarını ilk kez keşfetmelerinin üzerinden haftalar geçmişti. "Sence burada güvende miyiz?"

Thane'in gözleri, kadının çıplak omzuna sabitlenmişti. Bakışlarındaki sıcaklık, kadının kalbini daha hızlı attırdı. "Şimdilik. Bizi ihanet etse bile, Tenebris bu gece buraya bizimle başa çıkacak kadar asker getiremez."

"Ona ve kardeşine güvenebilir miyiz?"

Güneş ışığının içeri sızdığı küçük pencereye baktı. "Artık kimseye güvenmiyorum." Boğazı titredi. "Aldrich'in yaptıklarından sonra."

Aldrich'in ihaneti onu çok üzmüştü ve o, Thane kadar ona yakın değildi. Thane'in ne kadar tiksindiğini tahmin edebiliyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatıp, sakallı yanağına nazikçe elini koydu. "Bana güvenebilirsin."

Yanaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve avucunu öptü. "Güveniyorum." Arkasına işaret etti. "Banyon yakında taşacak."

Hızla dönüp yere koşarak suyu kapattı. Birkaç damla su dolu küvete sıçradı. Gözünün ucuyla Thane'in onu izlediğini fark etti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Tamamen yalnızdılar ve onun bakışlarının sıcaklığı daha da yoğunlaştı. Düşünceleri, vücudunda kayan ellerine, mahrem yerlerine bastıran dudaklarına gitti. Ona daha önce hiç tatmadığı bir zevk vermişti ve o zevki tekrar tatmak istiyordu.

Neden ilk seferinde olduğundan daha fazla gergin olduğunu bilmiyordu. Belki de o zamandan bu yana çok şey yaşandığındandır. Ayrıldıklarında yeni başlayan ilişkileri henüz taze idi. Thane'in kim olduğunu ve dokunuşlarının ona ne yaptığını yeni yeni keşfetmeye başlamıştı.

Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Cücen çok sessiz," dedi, gergin sessizliği doldurmak için. "Onun bizimle olduğunu neredeyse unutuyordum." Pelerini tutan ipleri çekti ve nazikçe yatağın üzerine koydu. Gülümsedi ve kumaşın bir köşesini kenara çekti. "Uyuyor. Yemin ederim, bu yaratık bir kasırğa olsa bile uyanmaz."

Layala, parlak yeşil gözleri onun gözlerine takılana kadar yarı gülümsedi ve çenesindeki kaslar gerildi. Bir an birbirlerine baktıktan sonra, Layala'nın kalbi güm güm atmaya başladı. Artık eş bağı aracılığıyla onun duygularını hissedemiyordu, ama bu odadaki özlem dolu havayı hiç azaltmadı.

Sanki aralarında gergin bir ip gerilmiş gibiydi. Sıcaklık ve arzu, içinden aşağıya doğru akıyordu. Tanrım, o çok yakışıklıydı.

Sadece bakışlarında bile samimi bir şey vardı. "Yıkanmak için seni yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu sessizce, gözlerini ondan ayırmadan. Onun istediğinin bu olmadığını biliyordu. Havada onun uyarılmasının tatlı kokusunu duyuyor, hızlı kalp atışlarında arzusunu duyuyordu. Heyecandan göz bebekleri bile büyümüştü. Onun da onu arzuladığını bilmek, onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

Boğazındaki gerginliği yutarak nefes nefese kaldı. "Kalsan çok daha iyi olur... benimle birlikte yıkan."

O gülümsedi ve ona doğru yavaşça yaklaştı. "Bunu söylemeni umuyordum."

Her zaman önce onu düşünerek, elini tutup onu küvete yönlendirdi. İçeri girdi ve yavaşça buharlı suya battı. Nefesini çekip suya daldı ve saç derisini ovuşturdu. Kaşınıyor ve iğrenç geliyordu, ama sıcak su onu rahatlatmıştı. Nefesini verip kabarcıkların yükselmesine izin verdi.

onları takip etmeden önce yüzeye çıktı. Yüzündeki suyu silip, gözlerini Thane'in botlarından çıkardığına odakladı. Kemerini çınlayarak tokayı açtı ve pantolonunu indirerek uzun, kaslı bacaklarını ortaya çıkardı. *Güzel popo*, diye düşündü, alt dudağını ısırarak.

Thane omzunun üzerinden ona baktı, dudaklarında sinsî bir gülümseme vardı. "Gösterinin tadını çıkarıyor musun?"

"Çok." Suyun sıcaklığından mı, yoksa onun görüntüsünden mi bilmiyordu, ama yanakları birden parlak köz gibi yanmaya başladı. "Ve sen arkana dönüp yaklaşırsan daha çok keyif alırım."

Bir anda büyük metal küvetin kenarına geldi, gözleri merakla parıldıyor ve baştan çıkarıcı bir bakışla bakıyordu. Ayağa kalktı; su vücudundan akarak küvete sessizce sıçradı. Onu açgözlü bir bakışla süzerken, içinden düşük bir inilti kaçtı ve kalçalarına uzandı.

Kız onun elini itti. "Beni soyarak eğlendin.
Şimdi benimkini
yaşayayım." Adam
kıkırdadı. "Peki."

Kaşlarını kaldırarak tuniklerinin altını tuttu ve parmaklarını onun cildine değdirerek yavaşça yukarı doğru çekti. Nefesi derinleşti ve gülümsemesi daha az şakacı, daha çok şehvetli hale geldi. Kollarını kaldırdı ve kız, koyu renkli kumaşı başından geçirip attı. Kendini durduramayan kız, parmaklarını onun yuvarlak kaslı omuzlarından ve köprücük kemiğinden kaydırды.

"Sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum? Alaycı," diye mırıldandı.

"Şşş," dedi ve parmak ucunu dudaklarına bastırdı. Tanrım, o mükemmeldi; vücudu eskisi gibi güçlü ve kaslıydı. İncelemesine devam etti, ellerini göğsünden aşağıya doğru kaydırды, mükemmel teninin her santimini hayranlıkla incelerken... "Tanrım, şu yara izi. Thane." Calladira'daki kafeste aldığı onca kesik ve bıçak darbesi bile üzerinde iz bırakmamıştı, ama ejderhanın pençesi onu parçalamıştı.

Aşağıya bakarak, parmaklarını karnındaki kabarık pembe etin üzerinde gezdirdi. "Eskisinden daha iyi."

Yutkunarak avucunu üzerine koydu ve sert kenarları hissetti. Çok acı verici olmalıydı. "Hala acıyor mu?"

Elini onun elinin üzerine koydu ve başparmağıyla cildinin üstünü okşadı. "Sadece bazen. Endişelenmene gerek yok, aşkım."

Ama kız endişeliydi. Onun daha önce gelememesine şaşmamalıydı. O ejderha kaltak ölmeliydi. "Onu öldüreceğim. Yavaşça."

Adam küvete girdi, kızın elini dudaklarına götürdü, parmak eklemlerini öptü, sonra onu da küvete çekerek suyun seviyesini kızın omuzlarına kadar yükseltti. Kız dizlerinin üzerine çöktü, yan masadan süngerini aldı ve suya batırdı. Süngerini sabunla köpürttükten sonra öne eğildi, aralarında sadece birkaç santim kalacak şekilde, adamın sert göğüs kaslarını ve omuzlarını hayranlıkla seyrederek süngerini yavaşça göğsünde gezdirdi. "Nasıl... hayatta kaldın?" Onun neredeyse hayatta kalamadığını ima etmek bile ona biraz acı verdi.

Süngere konsantre olmuş, onun sıcak fildişi teninde kayarken yüzünü izledi; şimdi gözlerine bakarsa, kendini tutabileceğinden emin değildi. İçinde yayılan hoş sıcaklık yoğunlaştı ve dudaklarını ıslak omzuna nazikçe bastırdı. Teninin yumuşak ve pürüzsüz olduğunu hissetti.

"Zar zor," dedi adam, sesi kadının dokunuşuyla titredi. Parmak uçları kadının kalçalarının dışından dans ederek beline doğru kaydı. "Mage Vesstan'ın yardımı ve iyileştirme yeteneğim sayesinde. Birkaç hafta yürüyemedim. İlk hafta, ateşin içinde halüsinasyonlar görerek gerçeklikle hayal dünyası arasında gidip geldim."

Onun kaç gün kaç gece acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordu. Kendini, içip yiyemediği için acıyarak, o ölümün eşiğindeyken onu kurtarmasını dileyerek pişmanlık duyuyordu. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Süngerini boğazından aşağıya, koluna doğru kaydırды ve düşük bir uğultu duydu. "Bu çok iyi geldi, Laya."

"Bunu atlatabilmek için gerçekten eski tanrıların soyundan gelmiş olmalısın." Elini suya daldırdı ve şaşkınlıkla yara izine tekrar dokundu.

Adam sırtıttı. "Sen de öyle olmalısın, çünkü hiç bu kadar ilahi birini görmedim." Elleri kadının belini kavradı ve onu kendine çekti. Bir kalp atışı sonra adam kadının dudaklarını öptü. Yumuşak, çekingen bir öpücük değildi. Kesinlik ve sahiplenme vardı. Adamın ona ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı. "Ya da lezzetli." Adam kadını tekrar öptü. "Ya da seksi. Sen bir arzu tanrıçasısın, beni kendine çekiyorsun, her düşünceme giriyorsun... Senden daha çok istediğim bir şey olmadı, Laya."

Sünger suya düştü. Elleri onun boynuna dolandı. Sıcak su cildini kaygan ve sıcak hale getirdi. Sert avuç içleri onun sırtını kavradı ve o bacaklarını onun kalçalarına doladı. "Mmm," diye mırıldandı, dolgun dudakları tekrar dudaklarına çarptı ve dili dişlerinin arasından kayarak onun diline dokundu. "Tanrım, hiç bu kadar bir şeyi arzulamamıştım," diye mırıldandı, saçlarını yumrukladı. "Hiç böyle bir şeye ihtiyacım olmamıştı."

Kız, sertleşmiş penisine sürtünerek inledi, ellerini saçlarına doladı ve bacaklarıyla onu daha sıkı kavradı. Tırnakları sırtındaki kasların üzerinde kaydı ve adam ona daha da yaklaşarak sırtını kavradı. Nefesi hızlandı ve saçlarını hafif bir rüzgar gibi dalgalandı. Kokusu tatlı ama ağırdı, kız burnunu omzuna ve boynuna doğru kaydırды, sedir, nane sabunu ve ter kokuyordu. Dudaklarında adamın cildinin tuzunu tattı ve daha fazlasını istedi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ve seni ne kadar özledim."

Öpücükleri boynundan omuz kemiğine kadar indi, cildinde tüyleri diken diken etti ve sonra dili hassas meme uçlarına kaydı. Başı geriye doğru eğildi, ta ki o yüzünü elleriyle tutup bakışlarını kendine çevirene kadar. Orada gördüğü şey, özlem ve vahşi yoğunluk onu titretti. "Beni istiyor musun, Laya?"

Kalçalarını ona daha hızlı sürttü. "Evet," nefes alamıyordu, "seni istiyorum, her şeyini." Vücutları tamamen birleşti ve o da onun gibi sessizce nefesini verdi. Dudakları vücudunda dolaşırken, kalçaları onunla senkronize hareket ederken her duygu yoğunlaştı. Eş bağları olmasa bile, duygularının karıştığına yemin edebilirdi: ihtiyaç, arzu, talep... ruhunu derinden dolduruyordu. Sihir, sanki kendi tüy kadar hafif okşaması, kalabalık bir odada yasak bir sevgilinin fısıltısı gibi omurgasından aşağıya doğru aktı.

"Bana sonsuza kadar söz ver, Thane," dedi.

"Sonsuza kadar," dedi dudaklarına. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Gözlerini kapattı ve aralarındaki bağı hissetti. Adamın inlemesi içini titretti; onun varlığı onu aynı anda hem hafif hem de ağır hissettirdi, sarhoş etti. Adam bir eliyle kadının çenesini tuttu ve onu kendine bakmaya zorladı. "Adımı söylediğinde, kendini bıraktığında gözlerine bakmak istiyorum."

"Thane," diye fısıldadı. Elleri vücudunda aşağı kaydı ve uyluklarının altını kavradı. Bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Ona dokunduğunda gösterdiği özenli hassasiyet bir anda kayboldu ve hareketleri hevesli ve hızlı hale geldi. Keskin bir nefes aldı; çiçek açmak üzere olan bir gül gibiydi. "Thane." Adının dudaklarından çıkmasıyla titredi ve o da tepki olarak vücudunu ona daha sıkı sarıldı.

"Bırak, Laya," dedi adam, sesi alçak ve şehvetliydi, "bırak."

Kız, giderek daha sıcak yanarak, son halinin doruk noktasına ulaştığında en parlak şekilde parlayıp yavaşça karanlığa karışan bir yıldız kayması gibi olabilirdi.

Kalplerinin arpıntısıyla sessizce birbirlerine sarıldılar, arka planda ateş sessizce ıtırdadı. Kız ıslak saçlarını alnından itti ve sonra onun dolgun dudaklarını nazikçe öptü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı adam sırtarak. "Hatırladığımdan daha iyiydi." Kuvete geri oturdu, onu üstüne çekti ve parmak uçlarıyla omurgasını okşadı, dokunuşuyla tüylerini diken diken etti. "Seni seviyorum, Laya." Elini tuttu ve haftalar önce parmağına taktığı nişan yüzüğünü öptü. "Ve yakında, bunu tüm dünyaya duyuracağım."

BÖLÜM 17

R Thane'in göğsüne yaslanarak Layala gözlerini kapattı. Thane, tatlı bezelye ve narenciye kokulu yağla Layala'nın saçlarını okşadı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Layala, parmak uçlarının saçlarını okşayan basıncına içini çekerek

birkaç kez kapıyı sertçe vurdu ve o inledi. Muhtemelen Alisara kıyafetleri getiriyordu ama onun huzurunu tamamen bozuyordu.

O oturmak istedi ama Thane kolunu göğüslerinin üzerine doladı. "Benimle kal."

"Biri kapıyı açmalı."

O sıırttı ve yüksek sesle, "Girin," dedi.

"Thane," dedi Layala tereddütle. İkisi de banyoda tamamen çıplaktı. Kendi hizmetçilerinin onu çıplak görmesine biraz alışmıştı ama başkalarının görmesine alışamıyordu.

Kapı kolu aşağı itildi ve koridorun ışığı aralıktan içeri sızdı. Thane'in tutuşu sert olduğundan, Layala bir kez daha ona yaslandı ve kolunun göğüslerini tamamen kapattığından emin olmak için aşağıya baktı. Thane diğer kolunu da Layala'nın omuzlarına doladı. Kolları, Layala'nın gövdesinin çoğunu kaplayacak kadar büyük ve kaslıydı. Alisara ve çok daha sade bir elbise giymiş başka bir kadın içeri girdi. Alisara adımını yarıda kesip bir an için tamamen şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra başını hızla çevirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İkinizin bu şekilde olacağınızı bilmiyordum."

"Önemli değil," dedi Thane ve Layala'nın kulak memesini ısırıldı. Layala bu nazik dokunuşla titredi. Tanrım, bu adam çok kurnazdı. "Giysileri yatağın üzerine koyun. Teşekkürler, hanımlar."

Diğer hizmetçi kız onlara bakmadı bile. Gözlerini kasten yatakta tuttu, kıyafetleri yere koydu ve aceleyle çıkarken ayakları ahşap zeminde sessizce tıklıyordu. Alisara derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. Kollarındaki bohçayı yere koyarken çene kasları belirgin bir şekilde çalışıyordu. Kapıya vardığında durdu ve sırtını onlara dönerek bekledi. "Kail aşağıda bekliyor. Ama tabii, acele etme."

O gittikten sonra Layala, Thane'in kollarından kurtulup dönerek sordu. "O neydi?"

"Ne demek?"

Kaşlarını kaldırdı. O aptal numarası yapıyordu. "Bunu bilerek yaptın. Onu kızdırmak için, değil mi? O sana daha önce ne ifade ediyordu?"

Oturup, ılık suyu kaydırıp ve ayağa kalktı. Damlalar, onun muhteşem vücudunda akarak Layala'nın dikkatini dağıttı. "O benim için bilgi aldığım birinden başka bir şey değildi. Tıpkı kardeşi gibi." Yan sehpadan kalın bir pamuklu bez aldı, dışarı çıktı ve beline sardı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Onunla yakınlaşmış olamazdı, yoksa eş bağına göre sadakatsizlik nedeniyle ölmüş olurdu, ama orada bir şey vardı. Belki bir zamanlar ona karşı hisleri vardı.

O gülerek saçlarını elleriyle taradı, göğsüne kadar uzanan saç uçlarını çekerek. "Sen aptallığın dan akıl almaz bir halindesin." O geriye yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve onun cevap vermesini bekledi. "Dediğim gibi, bu kasabaya bilgi almak, dedikoduları öğrenmek ya da nadir bulunan bir şey bulmak için gelirim. Alisara bu işlerde iyidir, kardeşi Kail de öyle. Bir gece Fennan... Aldrich ve ben burada içki içiyorduk. Tuvalet gitmem gerekti ve arka tarafa giderken onu bazı arkadaşlarıyla konuşurken duydum. O gece beni yatağına atıp çocuğumu doğurarak Palenor'un gelecekteki kraliçesi olmayı planladığını söyledi." Layala bu skandal karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

O fahişe, kraliçe olmak yerine öleceğini bilmiyordu. "Kraliçemin kim olduğunu ve onun olmadığını bilmesini istedim. Evet, bunu kasten yapmış olabilirim." Gülümsedi ve sessizce güldü, elini suya daldırıp göğsüne ve boynuna sıçrattı. "Seni sevdiğimi söylemiş miydim? Çünkü seviyorum. Çok.

"Söyledin ama duymaktan hiç bıkmıyorum."

Yatakta Thane'in pelerini kıpırdadı ve iki küçük kol ortaya çıktı. Tif gerindi, esnedi ve kumaşı kenara itti. Küçük kırmızı şapkası

yanlamasına düşmüş, kahverengi bukleleri dağınık ve kıvrıkcıktı. Gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Oh, bir odamız var. Ne harika bir şekerlemeydi. Yani, sanki ölmüş gibi uyuyakalmışım. Ama rüyamda bir bebek ejderhayla uçuyordum ve o garip bir inilti sesi çıkarıyordu. Sanırım savaş çılgınlığıydı."

Layala gülmekten küvetten düşecekti ve Thane başını salladı, ama derin kahkahası Layala'nın içini delip geçti.

KAIL masanın üzerine iki bardak bira, peynir, et, ekşi mayalı ekmek ve çeşitli meyvelerden oluşan büyük bir tabak koydu ve kabine oturdu. Layala tereddüt etmeden yemeğe başladı, önce bir parça peynir alıp ağzına attı. Zengin ve lezzetli tadı tam da ihtiyacı olan şeydi. Antrenmana dönüp gücünü geri kazanmak için yeterince yemek yemeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Besin eksikliğinden dolayı kolları ve bacakları hâlâ güçsüzdü.

"Kıyafeti beğendim," dedi Kail, Layala'ya başını sallayarak. "Nedense sana elbiseden daha çok yakıştığını düşünüyorum." Alisara iki elbise getirmişti, ama diğer dört kıyafet seyahat için mükemmel olan pantolonlar ve uzun kollu tuniklerdi. Layala siyah pantolon, uyluk boyu taş grisi çizme ve çan kollu turkuaz bluzu seçti. Göğüslerinin hemen altında kesilmiş bir yeleği beline iliklemişti. Siyah kumaş sırtını kapladı ve omuzlarından aşağıya doğru uzanıyordu. Yanlarında silahlar için yarıklar vardı ve Layala bu yarıkları iki kısa bıçağı sokmak için kullandı. Etrafları düşmanlarla çevriliyken ve her an savaşmak zorunda kalabilecekken, giymek isteyeceği son şey bir elbiseydi. Kail devam etti, "Öldürücü bir suikastçı gibisin, kurbanın mutlulukla yere uzanıp ölebilir."

Thane güldü ve bir yudum bira içti. "Bu analizinde tamamen haksız sayılmazsın, Kail."

"Bir odaya gizlice girip birini bıçakladığımı bilir." Layala peynirden bir ısırık daha aldı, sonra bir parça ekmeği tereyağına batırdı.

Thane tekrar güldü ve Kail ikisine bir bakış attı. "Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

"O hikaye başka bir zamana," dedi Thane. "Önce önemli olan şey. İstedğim şeyi getirdin mi?"

Kail sırtıttı. "Tabii ki getirdim. Kısa bir süre önce poker oyununda zengin bir aptaldan aldım. Onu kaybettiğine çok üzüldü. Onda olduğunu öğrenince, kart oyununa mutlaka katılmaya karar verdim." Yanındaki bankta duran kılıcı çekip masanın üzerine dikkatlice koydu. Gümüş kılıç mum ışığında parladı ve ortasında eski elfçe yazılar gibi görünen oyma desenler ortaya çıktı. "Şimdi bir servet eder."

"Vay canına," dedi Layala, fildişinden yapılmış ve sarmaşık şeklinde yeşim taşıyla işlenmiş kabzayı inceleyerek. "Harika."

"Beğendiğine sevindim. Senindir."

Layala geriye yaslandı ve Kail'e, sonra Thane'e baktı. "Benim mi?"

Thane gülümsedi ve başını salladı. "Yaklaşık yüz yıl önce baban tarafından yapılmış. Onun elinden çıkmış kılıçlardan pek kalmadı."

Hediyenin düşünceli olması gözlerini yaşlattı. Babasının dokunduğu bir şeye sahip olmak istediğini söylemişti ve şimdi sahip olmuştu. Nasıl bu kadar harika olabilirdi? "Gerçekten mi? Üzerinde ne yazıyor?"

Thane ona uzun bir süre baktı. "Işık Getiren."

"Ama..." Eğer yüz yıllık bir kılıçsa. "Demek adımı bir kılıçtan almışım," dedi Layala gülerek. "Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Bir kılıcın adını almışsın, çok yakışmış." Thane köpüklü bir metal bira bardağı aldı. "Kız kardeşimin adının Talon Fearsome olduğunu biliyor muydun? Bir bakıma ona yakışıyor. Savaş alanında korkulan biri olmayabilir, ama krallıktaki tüm kızların o kızdan korktuğuna emin olabilirsiniz."

"Çocukken kızların benzersiz ikinci isimleri varken bizim babamızın ismini almamız gerektiği için hep kıskanırdım." Kail göğsünden bir kırıntı silkeledi. "Her zaman Kail Bravest of Them All olmak istemiştin."

Layala güldü. "Biraz uzun değil mi sence?"

"Ben pek akıllı bir çocuk değildim. Ya sen Thane? İstedğin bir isim var mı?"

Bir an sessizce oturdu ve uzun bir yudum aldı. Elini sallayarak, "Yok," dedi.

"Hadi ama," diye ısrar etti Layala. "Bize söylemelisin."

Çekici bir pembe renk yanaklarını boyadı ve bir parça ekmek aldı. "Gölge Katili."

"Aslında oldukça güzel."

"Işık Getiren ve Gölge Katili. Mükemmel bir ikili," dedi Kail göz kırparak.

"Mükemmel," diye tekrarladı Layala ve parmaklarını kılıcın yumuşak fildişi kabzasına doladı. Kılıcı kaldırıp ağırlığını denedi. Simetrisi ve dengesi eşsizdi. Ağırlığı fazla değildi ama hızlı ve hassas bir ivme yaratacak kadar ağırdı. *Bunu babam yaptı,* diye hayranlıkla düşündü. Kabzayı daha sıkı kavradı. *Bir zamanlar bu kılıcı o tutmuştu.* Onu ateşin üzerine koyup şekil vermek için dövdüğünü hayal etti. Metalin metale çarpma sesini neredeyse duyabiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Thane.

"İnanılmaz. Onu sallamak için sabırsızlanıyorum. Bir dövüş ne dersin?" "Her zaman. Beni istediğin zaman yere serebilirsin."

"Ne kadar da flörtöz, değil mi?" dedi Kail alaycı bir sesle. "Onun kim olduğunu bile bilmeden kaç kız, insan, elf ve Fae onun peşinde koşuyor, bilmiyor musun? Evde kuru bir koltuk bile yok."

"Belki de adı Thane Kalp Kırıcı olmalı." Layala meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Kalp *kırmaktan* bahsetmişken, Alisara'ya baktı. Ödüller ve ihanet hakkındaki sözleri Layala'nın aklından çıkmamıştı.

"Çekici olduğum için yapamıyorum, canım."

"Koca kafa," diye mırıldandı. Yeni kılıcını sırtındaki boş kınına soktu. Kılıcın ağırlığı onu rahatlatıyordu; artık babasının bir parçası yanındaydı.

"Neyse," dedi Thane gözlerini devirerek. "All Seeing Stone hakkında bir şey duydun mu? Biri onu çaldı ve bana lazım."

"İlginç," dedi Kail, gümüş kadehini dudaklarına götürerek. "Aslında, ben duydum. Yaklaşık altı hafta önce. Bir grup gezgin buraya gelip, taşı ele geçiren birini tanıdıklarını övünerek anlatıyorlardı. Ben sadece laf olsun diye konuştuklarını sanmıştım ama..."

"Kim aldı?"

Kail'in gözleri dumanlı odanın içinde dolaştı ve koltuğunda biraz kıpırdadı. Yakındaki bir masada biri kulakları sağır eden bir bağırış attı. Kail'in gerginliğini hisseden Layala, yakınlarda kimlerin olduğunu kontrol etti. Yakındaki bir masada Alisara, üç kızla birlikte sigara içiyordu. En yakın kabinde, ağızlarında pipo, ellerinde kartlarla dört insan erkek oturuyordu. Sahnede bir adam, hafif ayak vuruşlarıyla bir medley çalıyordu. Üç Raven arkadaşları ise, kucağında insan kadınlarla bir masada oturuyordu. Leif'in yanındaki kadın, ona sanki bir Yüksek Kralmış gibi eliyle çilek besliyordu.

"Cevabı beğenmeyeceksin," dedi Kail.

"Beğen ya da beğenme, bilmem gerek."

BÖLÜM 18

Layala'nın kaşları çatıldı. Bu, tanıdıkları birinin taşı elinde tuttuğu anlamına geliyordu.

Kail kupasını masaya koydu ve parmaklarıyla kenarına vurdu.

"Biliyorum

buradaki orman elflerini sevmediğini biliyorum, ama sorun çıkarmadıkları sürece kimseyi tavernamdan kovmam ve bunu konuşanların onlar olduğunu duydum. Lord Brunard'ın elinde olduğunu söylediler."

"Brunard," dedi Thane düz bir sesle. Layala neredeyse dişlerinin gıcırdandığını duyabiliyordu. Anında, vücudunun her yerinde yüzlerce küçük kesikle kanlar içinde, kolları zincirlerle bağlı, bir hayvan gibi kafese kapatılmış Thane'in görüntüsü gözünün önüne geldi. Kalabalığın alaycı ve aşağılayıcı sesleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu ve bir zamanlar onu dolduran öfke, yine göğsünde alev alev yanıyordu.

"Son zamanlarda onunla olan karşılaşmanızı duydum," dedi Kail. "Onu size vermeye nasıl ikna edeceğinizi merak ediyorum. Keşke orada olabilseydim."

"Kafasını kestiğimde, onu ikna etmeye gerek kalmayacak."

Kail güldü. "Önce onu konuşturman gerekecek."

Layala, yemeğini yıkamak için bir yudum bira içti ve boğazını temizledi. Thane öfkeye kapılıp kafaları kesmeden önce, daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı. Söylentilerden daha somut bir şey. Layala, söylentilerin tamamen uydurma olabileceğini çok iyi biliyordu. "Onun elinde olduğuna nasıl emin olabiliriz? Yalan iddialar olabilir."

Kail omuz silkti. "Tek duyduğum bu. Neden böyle bir şey uydursunlar ki? Eğer ikiniz de mezarda olmadığını kesin olarak biliyorsanız, o zaman birinde olmalı."

Layala, Thane'e döndü. "Brunard'ın tuzakları aşip onu alabileceğine inanıyor musun?"

"Brunard hem zeki hem de yetenekli. Mümkün. Sadece neden onu istediğini bilmiyorum."

"O Calladira'nın lordu, senin ve Palenor'un düşmanı," dedi Layala. "O zamanlar herkes babanın öldüğünü sanıyordu. Muhtemelen seni yok etmek ve Palenor'u ele geçirmek için onu istiyordu."

Thane'in ağzı kıvrıldı. "Neredeyse başardı." Birkaç saniye içinde birasını bitirdi ve bardağı masaya sertçe vurdu. "Onca insan içinde, o küçük pislik. Benim için kanlı bir diken... ve yine de beni zehirlemek için ne kullanacağını biliyordu. Ben geldiğimde bıçağı hazırlamıştı. Sanki orada olacağımı önceden biliyormuş gibi..." Parmaklarını ritmik bir şekilde masaya vurdu. Yüzündeki gerginlik, karanlık bir fırtına gibiydi.

"Ama hayattasın. Başaramadı."

Thane omuzlarını geriye attı. "Ama başardı, değil mi? Bir insanı yok etmenin birden fazla yolu vardır. Krallığım yok, tacım yok. Eşim benden koparıldı. Şimdi ben neyim ki, babasından kaçan aranan bir suçlu? Yüksek Kral Thane, ölü ya da diri, tamamen yok edildi diyebilirim."

Layala, zıplayan bacağına nazikçe elini koydu. "Krallığını geri alacağız. Ve olanların hepsi Brunard'ın suçu olamaz. Orada olmanın suçlusu benim."

Kail'in bardağı masaya sürtünerek dikkatlerini çekti. "Ben de fikrimi söyleyeyim. All Seeing Stone efsanesini okuduğuma göre, taş geleceği bilmiyor çünkü gelecek taşta kazınmış değil," dedi gülümseyerek parmağını kaldırarak, "kelime oyunu kasıtlı. Yani teknik olarak *All Seeing* değil. Ayrıca, onu çalıştırmak için bir büyücü gerektiğini duydum. Son baktığımda, o büyücü değildi."

"Öyleyse," diye başladı Layala. "Void ve solgunların lanetini nasıl sona erdireceğimizi söyleyebilmeli, değil mi?"

Başını bir yana eğdi. "Evet, eğer mümkünse."

"Teşekkürler, Kail," dedi Thane. Layala'ya döndü. "Sanırım Brunard'a gidip onun elinde olduğunu ummaktan başka seçeneğimiz yok."

"Olumlu tarafından bakalım." Layala bir yudum daha aldı. Bira artık kafasına vurmaya başlamıştı. Uzunlarında bir karıncalanma ve göğsünde bir hafiflik hissetti. "Sana yaptıklarının intikamını alabiliriz. O pislik, o gün ne büyük bir hata yaptığının farkında bile değil."

Thane gülümsedi, güzel beyaz dişlerini göstererek. "Kötü kalpli elf kız."

Gitarın hafif tınları ve tamburinin düzenli ritmi ayak parmaklarını havaya kaldırdı. Layala masanın altında botlarıyla ritmi tuttu ve yavaşça başını salladı. Thane'e dans edeceğine söz vermemiş miydi? Odadaki birkaç kişi dans pistine çıktı; kıvrımlı koç boynuzlu bir erkek ve Alisara'nın masasındaki kız elflerden biri sahnenin altında dönüp gülüyorlardı. Tek bir adam alkışladı ve ayağını yere vurdu. Çok gürültücü ve coşkulu bir adam sandalyesinin üzerine atladı ve şarkı söylemeye başladı, "Oh, güzel kıçlı güzel kız," ve odadaki çoğu kişi ona eşlik etti. Layala, bu melodiyi daha önce hiç duymamış olduğu için kıkırdadı.

"Eğer bu senin eşinse..."

Layala dikkatini karşısındaki elfe geri çevirdi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Alisara ya da Kail çoktan birini uyarmış olabilir miydi? Aldrich'ten sonra kimseye güvenmek zordu.

Kail'in gözleri Layala'nın üzerinde endişeyle dolaştı. "Kaçma sebebin o mu?"

Thane omzunu kaldırdı ve tabaktan bir parça peynir aldı. "Kaçıyoruz çünkü aylar önce babamı düzgün bir şekilde öldüremedim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Sakin görünüyordu ama masanın altında bacağını sallaması ona başka bir şey anlatıyordu.

Kail'in kaşları havaya kalktı. "Sen... onu neredeyse öldüren sendin? Şimdi nasıl ters gittiğini merak ediyorum. Savaşçı Kral'a karşı gelip hayatta kalan kimseyi tanımıyorum."

Thane'in delici yeşil gözleri masanın üstüne düştü. Göğsü bir nefesle inip kalkarken, bir avuç yeşil üzüm aldı ve omuz silkti.

"Benimle dans eder misin?" Layala, Thane'in ayrıntıları yeniden yaşamaması için dikkatini dağıtmak için patladı. Bir zamanlar babasını solgunlara yem ettiği için pişman olmuştu, şimdi ise bunun düzgün çalışmadığı için pişmanlık duyuyordu. Tenebris söylemesine gerek yoktu, Mathekis'in Thane onu Boşluğa gönderdikten sonra müdahale ettiğini biliyordu. Ya öyle olmuştu ya da adamlarına elf kralına dokunmamalarını emretmişti. Thane, babasının solgunların lideriyle iletişim halinde olduğunu bildiği için bu ihmali hesaba katmalıydı.

"Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Kiosktan çıkıp Kail'i yüzünde bir gülümsemeyle bıraktılar. Layala, Thane'in elini arkasında tutarak onu gürültülü, şarkı söyleyen kalabalığın arasından geçirdi. Ellerindeki bardaklar birbirine çarpıp kenarlarından yere döküldü. Botları küçük su birikintilerinin üzerinden geçti ve taze bira kokusu

burnunu deldi. Bu bölgede pipo dumanı yoğunlaşırken öksürüğünü bastırdı. Artık buna alışık değildi. Bu yer, birçok yönden ona Briar Hollow'daki Smoky Dragon'u hatırlatıyordu. Çocukluğunun geçtiği evin sunduğu güzel arkadaşlıklarını özölüyordu. Sahnenin altındaki dans alanı olan açıklığa vardılar ve Layala topukları üzerinde dönerek Thane'e döndü. Thane ona yumuşak gözlerle gülümsedi. Bileklerini tutup onu kendine doğru çekti. Nazik elleri sırtında aşağı kaydı.

Kulağına eğildi ve kalçalarını kavradı. "O gece Doonafell'de seninle dans edemedim."

"Belki de beni görmezden gelip diğer güzel kızlarla dans ettiğin içindir. Çok kıskanmıştım, bilmeni isterim."

Onun derin, gece yarısı kahkahası vücudunda titremeye neden oldu. "Oh, elbette biliyorum. Öfkeli kıskançlığını hissettim. Beni mızraklamaya hazır bir yaban domuzu gibi. O gece hayatta kaldığıma şaşıyorum."

"O çocuğun yanağına öpücük verdiğim için kıskanmadın gibi davranma."

"Onu piyon gibi kullandın, yaramaz kız."

"Sen kızları kullanmadın mı? Ne yaptığını çok iyi biliyordun." Ellerini göğsüne koydu ve boynuna doladı.

Gülümsemesi odayı aydınlatabilirdi. "Asla böyle bir şey yapmam."

"Yalancı."

"Onlarla dans etmiş olabilirim, ama her düşüncemi sen domine ediyorsun. Sen içimde yanan ateşi, onsuz kesinlikle öldürdüm."

"Gümüş dil," diye alay etti Layala.

"Seni bu gümüş dille baştan çıkardım."

"Aslında, beni temkinli yapan, güzel yüzün kadar güzel sözlerindi. Hatırlarsan, sevgililerini delirtip genç kadınları öldürdüğünü düşünmüştüm."

O güldü. "Ah evet, güzel genç kızları kurban etmek, ne canavarım ben."

Elini kadının kolunun arkasına kaydırdı, dirseğinden geçip elini tuttu ve onu döndürdü. Elini kadının arkasına atarak onu aşağıya eğdi ve sonra bir çekişle tekrar yukarı kaldırdı. "Dans etmeyi bilmediğini söylüyorsun ama rüzgar gibi hareket ediyorsun."

"Harika bir partnerim var." Davul ve kemanın hüzünlü melodisine uyarak sallanıp hareket ederken, kız kendini dansa kaptırdı. Etraflarındaki kalabalık kaybolmuş gibiydi ve onunla birlikte geçen ayın acısı ve kederi de. Şu anda sadece onlar ve bir şarkı vardı. Kız yanağını

onun göğsüne bastırđı ve keskin duman kokusundan kaçarak onun odunsu erkeksi kokusunun tadını çıkardı.

"Artık bu kadar yakınlaştığımızı göre, birimiz önleyici bir tonik almalı. Bu kaotik dünyaya bir bebek getirmek istediğim son şey. Babanın ne yapmaya kalkışacağını bile hayal edemiyorum."

Thane saçlarını okşadı, siyah buklelerden birini parmağıyla çevirdi. "Doonafell'den beri tonik içiyorum. Endişelenmene gerek yok."

Layala ona baktı, bir kaşını kaldırdı. "Doonafell'den beri, ha?"

Ona gülerek cevap verdi. "Hazırım ve dayanılmaz biriyim, eninde sonunda bana teslim olacağını biliyordum."

"Yine o büyük egon ortaya çıktı."

Bir el Layala'nın omzunu kavradı. "Araya girebilir miyim?"

Thane'in yüzündeki şakacı gülümseme, kara bulutlara dönüştü ve parlak yeşil gözleri gölgelere ve kabusların nesnesine dönüştü. Yanlarında duran insan adam, eli hâlâ Layala'nın omzunda, Thane'den bile daha uzundu, geniş omuzlu ve iri kollardı. Bir atı kaldırabilecek gibi görünüyordu ve kısmen düğmeleri açık olan bej renkli gömleği, kıllı, fıçı gibi göğsünü ortaya çıkarmıştı. Bir gözünde yama vardı ama genç görünüyordu, belki yirmili yaşların sonlarında.

"Benim umurumda," dedi Thane, onu belinden biraz daha sıkı tutarak. Gerginlik giderek artıyordu ve adam geri çekilmezse bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu.

"Dans etmek istemiyorum," dedi Layala, elini iterek. "Şimdi git ve başka birini bul."

Onu tamamen görmezden gelerek, bakışlarını Thane'den ayırmadı. "Hadi, elf. Burada çok fazla kadın yok ve ben bunu istiyorum."

Oh, başlıyoruz. Çevresindeki havayı kaplayan ham güç o kadar yoğundu ki, acı tadını bile alabiliyordu. Thane'in gücü yayıldıkça döşeme tahtaları bile gıcırdıyordu. Layala'ya bu, sevgilisinin tenine dokunan nazik bir okşama gibi gelmişti, ama adamın yüzünde korku belirdi. Yine de ya sarhoştu ya da aptaldı, çünkü ayakları yerinden kıpırdamıyordu. Layala ikisinin arasından çıktı. Bu kavgaya karışmayacaktı. Layala kenara çekilir çekilmez, Thane'in yumruğu adamın çenesini kırdı. Adamın vücudu gevşedi, gözleri geriye devrildi ve yere çarparak yere düştü. Adamın hareketsizliği biraz tedirgin ediciydi. Layala, adam inleyene kadar hayatta olduğundan bile emin değildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Layala. Müzik aniden durdu ve yüksek sesli sohbetler sanki biri sessizlik için parmaklarını şıklatmış gibi kesildi. Masalarda oturan birkaç adam ayağa kalktı.

"Hey!" diye bağırdı bir adam ayağa kalkarak. "O benim kaptanım, elf!"

Kınlarından çekilen birçok bıçak ve kılıcın çıkardığı ses odada yankılandı. Layala'nın kolunda sihir kaşındı ve parmak uçları karıncalandı. Göğsünü sevinç dalgaları kapladı. Gücünü geri kazanmıştı ve Yaradan da yukarıdaydı; bu çok iyi hissettiriyordu. Tabii ki burada kullanmayacaktı. Eğer yıkım gücünü serbest bırakırsa Kail'in evi tamamen yıkılırdı.

Thane'in ağzı yarı bir gülümsemeye kıvrıldı ve kollarını uzattı. "Kaptanının bir terbiye dersi alması gerekiyordu."

Yukarıdaki Yaratıcı, onu seviyorum. Layala onun yanına adım attı ve omzuyla ona çarptı. "Güzel yumruk. Sana tek vuruşluk mucize demeliyiz."

Thane'in gülümsemesi daha da genişledi ve odaya seslendi. "Aydınlanmaya ihtiyacı olan herkese memnuniyetle yardımcı olurum."

"Kavga mı çıkarmak istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Omuzlarını geriye attı. "Huzursuz hissediyorum." "Ah, ama Leif ve Gunner'a kavga çıkarmamalarını söylemiştin."

Birkaç adam masalardan kalkarken sandalyeler yere çarparak gürültü çıkardı. En az on iki kişi, bu kavgadan zevk alacakmışçasına sinsi sinsi sırtarak ilerledi. Layala hançerini çekip sırtını Thane'e dayadı ve ilk saldırganla hazırlandı. Thane silahını çekmedi, ama buna da gerek yoktu.

Leif, Thane'in önüne kayarak kırmızı saçlarını bir yandan diğer yana salladı. "Sizi küçük, korkak insanlar, geri çekilin."

Gunner, Siegfried ve odanın dört bir yanından birkaç elf daha savunma hattına katıldı.

"Kaptanınız pisliğin teki ve ona dans etmeyi teklif etmeye bile hakkı yoktu," dedi Gunner ve parmağını, kahverengi saçları dökülmüş, dişleri sararmış ve aralarında siyah lekeler olan bir adamın göğsüne bastırdı.

"Sözünü geri al," diye bağırdı adam.

Layala omzunun üzerinden bakıp Thane'e göz attı. "Görünüşe göre hafif işlerimizi halledecek arkadaşlarımız var."

"Onlara ihtiyacımız yok."

"Kesinlikle gerek yok," diye onayladı Layala. "Bu odadaki herkesi tek başıma halledebilirim."

Thane yavaşça başını salladı ama güldü. "Tüm eğlenceyi tek başına yaşamayı istemezdim, ama bu piçleri senin halletmeni izlemek eğlenceli olurdu."

piçleri alt etmeni izlemek eğlenceli olur."

Elflerden biri göğsüne bir itti ve oda kaosa dönüştü. Sandalyeler sırtlara çarptı, odaya tahta parçaları uçuşmaya başladı. Masalar devrildi, bira yere döküldü ve Layala'nın botlarına sıçradı. Ayak bileğini sallayarak bir kısmını attı. Layala'nın bile tüylerini diken diken eden öfke dolu homurtular, kükremeler ve küfürler kulaklarını tırmaladı. Yumruklar kemiklere çarptı ve çekilen silahların sadece gösteriş için olduğu anlaşıldı. Henüz kimse ölmemişti. Elfler daha hızlı ve güçlüydü, ama bu kaba insan erkekler kirli dövüşüyordu; tırmalıyor, ısırıyor ve habersizce yumruk atıyorlardı.

Aniden, arkasında ağlayan bir şarkı sesi yükseldi. *Ne oluyor?* Layala dönüp baktığında, Tifapine'in bir taburenin üzerinde durup kollarını açmış, yodeling yaptığını gördü. Yüksek sesli sesi, metalin tırnaklarla kazınması gibiydi ve kaosu daha da artırıyordu. "Aşağı in!" diye bağırdı Layala ve sahneye doğru yürüdü. Yükseltilmiş platforma avucunu vurdu. Bu küçük tehdit odada kalmalıydı.

Tif sadece daha yüksek sesle yodel yapmaya devam etti, ayağını yere vurup göğsünü dışarı çıkardı. Bu kadar küçük bir şey nasıl kulakları sağır edebilir? Ve devlere olan korkusu birdenbire nereye gitmişti? Çantadan ya da Thane'in başlığından yeni çıkmıştı, ama kavganın ortasında sahneye mi çıkacaktı?

Adamlardan biri diğer elfleri geçmeyi başardı ve Thane onu dirseklerle sertçe itti.

"Şu şeyi kapatın!" diye bağırdı biri ve yarım somun ekmek fırlattı. Ekmek Tifin yanından uçtu ama gözleri kapalı ve ağzı açık olan Tif farkına bile varmadı.

Layala inledi ve sahneye atlayarak Tifi elbisesinin arkasından yakalayıp kaldırdı. "Ne yapıyorsun sen? Kör mü, sağır mı?"

Yanakları kızardı ve küçük kırmızı şapkasını düzeltti. "Şarkı söylemek istedim." Hâlâ devam eden kavgayı işaret etti. "Ve hayranlarım var."

Oda bu sırada darmadağın olmuştu, erkekler ve elfler birbirlerinin üstüne yuvarlanıyor, masalar kırılmış, sandalyeler ikiye bölünmüş, her yerde yiyecek ve içecek vardı. Alisara ve arkadaşları ortadan kaybolmuş, Kail ise hala kabininde oturmuş, başını yumruğuna dayamış, her şeyi kızgın bir ifadeyle izliyordu.

Layala gözlerini devirdi. "Evet, çok hayran görünüyorlar, değil mi? Sana yukarıda kalmanı söylemişim."

"Bu meyve suyundan birkaç parmak dolusu içtim, meğer şarapmış, birden cesaretim geldi." Eteğinin altından küçük bir kılıç çıkardı. "Hadi yakalayalım onları."

Giriş kapısı gürültüyle açıldı ve güneş ışığı içeri doldu. Lacivert üniformalı Palenor askerleri içeri girdi. İlk başta sadece birkaç kişi vardı, ama gelmeye devam ettiler. Thane sahneye atladı, Layala'nın kolunu yakaladı ve gölgeli bir koridora doğru ilerlemeye başladı. "Gitme zamanı."

"Sence bizim için mi geldiler?"

Omuz silkti. "Olabilir. Ya da kavga için sokak devriyesinden yardım almış olabilirler. Her halükarda gitmeliyiz."

"Onları halledebilirim!" dedi Tif, silahını havada savurarak.

"Eşyalarımızı alıp arka kapıdan çıkalım." Merdivenlere çıkan köşeyi döndüklerinde, yolunu kesen bir düzineden fazla muhafızla karşılaştılar.

BÖLÜM 19

T Hane arkasına baktı ve arkalarından beş askerin daha geldiğini gördü. Hepsi silahlarını çekmişti. Layala'nın kolunu biraz daha sıkı tuttu, pazarlık yapmaya hazırdı, ta ki sarı saçlı ve kendini beğenmiş bir gülümseme

askerlerin arasından geçince, artık sadece kırmızıyı gördü.

Thane'in kılıcı bir anda çekildi ve Aldrich'in kalbine dayandı. "Bunu yapmadan önce," dedi Aldrich, teslim olarak ellerini kaldırarak. "Piper, Fennan ve sevgili Evalyn teyzem dışarıda tutsak. Benden önce dışarı çıkarsan, askerlerim onları öldürme emri aldı."

"Seni pislik," diye bağırdı Thane, eli öfkeden titriyordu. Aldrich'in göğsüne kılıcını saplamamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Elini uzattı ve Aldrich'in saçlarını avuçlayarak onu kendine doğru çekti. "Nasil yüzünü bana göstermeye cüret edersin? Hala nefes almanın sebebi benim. Seni defalarca kurtardım ve bunun karşılığı bu mu?"

Aldrich, ağzının köşesini yukarı doğru kıvrırma cüretini gösterdi. "Sen büyük bir hata yaptın, Thane. Beni tanıdığını unutuyorsun. Bizi izimizden saptırmak için Ravens'ı bölüneceğini biliyordum, ama yıllarca senin yanında oldum. İçgüdülerim beni buraya getirdi. Alisara güzel, değil mi?"

Thane onu Palenor askerlerinin arasına itti ve boğazından düşük bir homurtu çıktı. "Hata sendeydi, buraya gelebileceğini ve kanlı ellerimle kalbini göğsünden söküp çıkarmayacağımı sandın."

Etrafındaki askerler gergin bir şekilde hareket etti, nefesleri sık ve hızlıydı. Bir erkeğin eşini ne kadar şiddetle koruyacağını biliyorlardı ve

Thane'in tehditlerinin gerçek olduğunu biliyorlardı. Dışarıdaki askerler onlara zarar vermeden buradaki herkesi alt edip arkadaşlarına ulaşma şansını düşündü.

"Thane, eğer o..." Layala başladı, ama Thane onu sert bir bakışla susturdu. Layala ağzını sıkıca kapattı ve başka yere baktı.

"Bu ilk kez oluyor," dedi Aldrich alaycı bir sesle.

"Ağzından çıkanlara dikkat et."

Yüksek rütbeli generallerden biri olan Katmor, Aldrich'in önüne kısmen geçti. Thane'in çocukluğundan beri tanıdığı, babasının yakın bir arkadaşıydı. "Yüksek Prens Thane, onurlu bir davranış sergileyip eylemlerinizin sonuçlarına katlanmalısınız. Palenor'un Yüksek Kralı'na suikast girişiminde bulundunuz. Mahkeme yapılacak. Bu kararı Tenebris değil, Savaş Konseyi verdi."

Thane yavaşça başını salladı. "Sizinle gelmeyeceğim."

"Senin tarafını da dinlemek istiyoruz. Sonsuza kadar kaçıp, böyle bok çukurlarında saklanacak mısın?" Kollarını açarak etrafı işaret etti. "Yardım etmeme yemini ettiğin kanunların sonuçlarıyla yüzleşemeyen bir korkak mı olacaksın?"

Thane'in kolu kılıcını kaldırmak için seğirdi, ama bunun yerine kabzayı daha sıkı kavradı. Korkak olarak adlandırılmak onu rahatsız etmiyordu, korkak olmadığını biliyordu, ama Katmor'un hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerle onu suçlamasından hoşlanmıyordu.

"Onunla böyle konuşma," diye tersledi Layala. "Yüce Kralınız bir savaş suçlusu ve körü körüne takip edilecek değil, mahkemeye çıkarılması gereken biri. Mathekis'in tarafına geçti ve bu krallığın çöküşüne neden olacak."

Katmor ateşli bakışlarını Layala'ya çevirdi. "Erkekler konuşurken çeneni kapa."

Thane sessizce homurdandı. Layala'ya böyle bir şey söylenmemeliydi. Thane bir şey söylemeden Layala elini uzattı ve avucundan siyah bir asma filizlendi, Katmor'un boynuna bir yılan gibi dolandı.

"Bunu tekrarlamak mı istiyorsun?" diye hırladı. "Erkekler fiziksel güçleri sayesinde bizi yönetebileceklerini sanıyorlar, ama benimle senin arandaki gücü kim elinde tutuyor, domuz?"

Tifapine, Layala'nın bacağına yapıştı ama kısa orta parmağını uzattı. "Domuz," diye tekrarladı.

"Kötü bir kelime seçimi, Katmor," dedi Thane. "Dilini tutması gereken tek kişi sensin, yoksa dilini kesebilirim."

Katmor'un kılıcının yere çarpması, sessiz çok içindeki askerlerin arasında yüksek bir ses çıkardı. Nefes almakta zorlanarak boynunu saran asmaya tırmandı. "Thane, lütfen," diye soluk solua konuştu.

"Merhamet dilemen gereken kişi ben değilim."

Katmor'un gözleri sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Layala'ya kaydı. "Leydi Işık Getiren," diye hırılıyla konuştu. Layala büyüsünün etkisini azaltmış olmalıydı, çünkü Katmor daha rahat bir sesle, "Lütfen beni bırak," dedi.

Kadın çenesini hafifçe kaldırdı. "Dizlerinin zerine çöküp benden af dilersem seni bırakırım."

"Layala," dedi Aldrich yavaşça. "Kimin kaderi senin ellerinde olduğunu unutma."

Layala tek kelime etmeden diğer kolunu uzattı ve asma dalları fırlayarak Aldrich'in gėėne ve boynuna boa yılanı gibi dolandı. "Görünüşe göre *senin* kaderinin."

Askerlerden biri kılıcını kaldırdı; Thane elini kaldırdı. "*Yapma.*" Asker gözlerini genişçe açıp bir adım geri çekildi ve silahını indirdi. "Ne olacak, ocuklar?" Thane'in gülümsemesi daha geniş olamazdı. "Gelecekteki kralieniz saygı gösterilmesini emrediyor."

Katmor yavaşça eğildi, önce bir dizini yere koydu, sonra ikisini. Aldrich'in kızarmış yüzü koyu mor bir renge dönmeye başladı, sonra generalin hareketini taklit etti. Katmor'a baktı, parmakları onu boğan asmaya gömüldü ve tırnaklarının etrafında beyaz süt rengi bir sıvı sızmaya başladı. Thane'in duyduğu memnuniyet kelimelerle tarif edilemezdi.

"Saygısızlığımı bağışlayın lütfen," dedi Katmor.

Aldrich, inatçı bir eşek gibi dudaklarını sıkıştırdı.

"İkiniz de dışarı çıkın," dedi Thane ve parmağını kaldırarak koridoru işaret etti, "ve askerlerinize onları bırakmalarını söyleyin." İki de kıpırdamadı.

Thane güldü. Katmor her zaman inatçı bir piti ve muhtemelen Thane'in Tenebris'ten daha merhametli olacağına inanıyordu. Aldrich daha iyi biliyordu. Layala söz konusu olduğunda, merhamet onun sözlüğünde yoktu. "İstersen boyunlarını kır."

"Bekle, bekle." Katmor, Thane'in pantolon paasına tutunmak için sürünerek ilerledi, düzensiz nefesi gittikçe zayıflıyordu. Aldrich'in kan çanağına dnmş gözleri Layala'ya sabitlenmişti, sanki bakışlarını ondan ayırmazsa ona merhamet gsterecekmiş gibi. Onu sert bir uyanış bekliyordu.

Sihirli sarmaşıklar yavaşça daha da bükülerek Katmor'un nefes almasını tamamen engelledi. "Thane," diye hırıltıyla konuştu. Layala'nın büyüü gevşedi. Layala ona yaşam şansı vermek istiyor gibiydi.

Layala çığlık attı ve sarmaşıklar gevşedi, yere düştü. Thane, bir avuç saçını tutup kılıcını boğazına bastırarak askerlerden birine döndü. Basıcı o kadar güçlüydü ki, kadının cildinde iz kaldı.

"General'e yardım edin!" diye bağırdı asker. "Aldrich'i kurtarın."

Thane'in gerçekten öfkelenmesi çok zaman aldı ve boğazına dayanan bıçak, kalan azıcık sabrını da yok etti. Büyüsü, bir şimşek çakması gibi içinden geçerek, enerjiyle vücudunu sarstı. O askerin elindeki kemikleri kırmayı düşündü ve bir saniye sonra, bir çatırtı ve mide bulandırıcı bir kırılma sesi duyuldu. Asker acı içinde bağırdı, kılıcı yere düştü ve Layala ondan uzaklaştı. Titreyerek, asker bileğini tuttu, gözleri yanlış yönde kıvrılan parmaklarına sabitlendi ve Thane onun ön kolunu da kırdı. Kolu sarkarken daha yüksek sesle çığlık attı. Dehşet içinde ağzı açık bir şekilde duvara doğru sendeledi. Katmor ve Aldrich de dahil olmak üzere diğer askerler birkaç adım geri çekildi. "Kimse ders almıyor, değil mi? Ona dokunanı öldürürüm diye uzun zaman önce haber vermiştim."

"Thane, dur," diye bağırdı Katmor, sanki olacakları durdurabilecekmiş gibi ona uzanarak.

Askerin başı hızlı bir hareketle döndü ve bir daha asla kalkamayacak şekilde yere yığıldı.

Thane, hırlayarak arkasını döndü. Askerler saldırıya geçti ve öfkeyle kör olan Thane, en yakınındaki askerin göğsüne kılıcını sapladı. Tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu, ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Sıcak kan havada yayıldı ve yanağına sıçradı. Çığlıklar duyularını zar zor deliyordu. Metalin metale çarpması çok tanıdık bir melodi oluşturuyordu. Kılıçları zırhları kesip biçti, kemikleri parçaladı. Hiçbiri bu koridordan canlı çıkamayacaktı.

Kimse ona karşı savaşmadığında, işe yaramaz zırhlarla kaplı hareketsiz bedenler yere serildiğinde ve botları kırmızı sıvıdan oluşan bir su birikintisine batınca, Layala'nın geniş, şaşkın mavi gözlerle ona baktığını fark etti. Onu hiç böyle görmemişti, savaşta kendini bu kadar kaybettiğini hiç görmemişti. Onu reddedebileceğinden korktuğu için bu yönünü ondan saklamıştı.

Ağır ağır nefes alıp, onun şaşkın bakışlarından uzaklaştı. İçini korku sardı. Şimdi ondan kaçacak mıydı, onun kötü tarafından tiksinererek?

tarafından tiksiniþ kaçacak mıydı? Kendi türünü domuzlar gibi katletmiþ olmasına rağmen, onun ne düşüneceğinden daha çok endişelenmesi garipti. Ama ya onlar ya da Layala, başka seçeneği yoktu.

Ayağıyla bir cesedi iterek aralarında aradı. O hain sarı saçları görmeyince, "Aldrich nerede?" diye sordu.

"Ben... ben," diye kekeledi, "bilmiyorum." Kafasını salladı, bakışlarını ondan ayırdı ve koridora baktı. "Kaçmış olmalı. Oh, lanet olsun!" Yüzünde korku belirdi ve koşarak uzaklaştı.

Thane onun peşinden koştu, her adımda nefes alış hızlandı, ta ki kız son kapıdan fırlayıp penceresiz koridoru kör edici güneş ışığıyla aydınlatana kadar. Yan yana durup kalabalık caddeyi baştan sona süzdüler. Arkadaşlarını esir alan asker yoktu. Hiç asker yoktu. Kan damlaları sağa doğru uzanıyor, bir satıcının tezgahından diğerine dolaşan kalabalığın içinde kayboluyordu.

Bazı seyirciler Thane'e şaşkın bakışlar attı. Bir kadın iki çocuğunun kolunu tutup onu olabildiğince çabuk uzaklaştırdı. Thane homurdandı ve elini yüzünün yanından aşağı doğru sildi; eli kanla kaplıydı.

"Blöf yapıyordu," dedi Thane hırsla. "Onları hiç ele geçirmemişti. Ve o küçük piç kaçtı."

THANE ellerini küçük bir leğene daldırıp yüzüne su sıçrattı. Layala'nın uyarılmasının kokusu hâlâ havada asılı duruyordu, sıcak bir yaz gününün ardından toprağa düşen yağmur gibi ferahlatıcı ve nostaljik. Hâlâ ıslak olan kanı yıkamak için kollarını ovuştururken, istem dışı bir titreme vücudunu sarstı.

Layala kıyafetleri kahverengi deri bir çantaya tıktırdı ve ona baktı. Az önce yaptıklarından sonra onda tiksinti, hatta korku göreceğinden korkuyordu. O askerleri, *kendi* askerlerini, ne kadar yalvarsalar da, hızlı ve acımasızca öldürmüştü. Ama onun yumuşak bakışları anlayış ve bilinci yansıtıyordu. "Diğerleri sence nerede? Aldrich'e söyleyen Alisara mıydı sence? Adını söyledi."

Pencereden dışarı baktı. Bir kuzgun pencere pervazına konmuş, gagasını kanat tüylerine gömmüştü. Bu yaratıkların onu

onu her yere takip ediyor olması garip ve ironikti. "Diğerlerinin nereye gittiğini sadece Maker bilir. Bu yere yapılan baskının haberi yayılmıştır umarım ve onlar ahırda ya da oraya gitmişlerdir. Hayır, Alisara'nın söylediğini sanmıyorum. Kavga çıktığında o da bizimle odadaydı. Aldrich çoktan buraya gelmişti. O sadece bizi kızdırmak için öyle söyledi."

Tif yüksek sesle hıçkırdı ve onun dikkatini çekti. Bir şarap şişesini eğdi ve bordo renkli sıvıyı bir parmak ucu kadar bir kaba döktü. Tanrım, bu kız onun sonunu getirecekti. Bir çocuk kadar sinir bozucu ama bir yetişkinin yeteneklerine sahipti. "Onu bırak."

Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi dondu ve sıırttı. "Sadece bir yudumcuk? Az önce gördüklerimi unutmam lazım, ama zaten sarhoşum, sabah hatırlamayabilirim. Sabah oldu mu?"

"Bence yeterince *minicik* yudum aldın." En azından bu, Tif'in tanık olduğu ilk şiddet olayı değildi, yoksa daha da dramatik davranabilirdi. Şişeyi kapıp odanın diğer tarafına koydu. "Sen bir hizmetçi değil misin? Eşyaları toplamalısın."

"Oh." Yüzüne parmağını dayadı ve şişeyi emdi. "Doğru. Görevime dönmeliyim. Annem her zaman tembellerin iyi paketlemesi gerektiğini söylerdi, çünkü onlar paketlenip taşınırlar." Kırmızı, şişkin burnuna parmağını vurdu. "Belki de bu yüzden beni o delikten kovdu. Hep iyi bir fırıncı olmadığım için olduğunu sanmıştım. Gerçi limon kabuğu rendeli kurabiyelerim çok güzeldir. Bunu o bile inkar edemez."

"Sen elf hanımının hizmetçisi olmak istediğin için gittiğini sanıyordum," dedi Layala, çantanın askısını omzuna geçirerek.

"Evet. Çantamı ön kapıdan dışarı atıp beni hemen ardından kovarken, hep hayal kurup çalışmadığımı söyledi." Tif omuz silkti. "Kovulmak —kovulmak, aynı şey. Doğrusu, yaptığına sevindim. Onun yüzünden ne yapmak zorunda kaldığıma bak."

Thane kapıyı açtı. "Gidelim."

Gıcırdayan merdivenlerden aceleyle indiler. Cesetler hala yerde yığılmış haldeydi, ama biri onları sıraya dizmiş ve üzerlerine beyaz çarşaf lar örtmüştü. Kavga başlatıp bir sürü cesedi arkadaşı Kail'e temizlemesi için bırakmak gerçekten alçakça bir hareketti. Ana yemek salonuna açılan kapının önünde durdu. Bir özür ve yüklü bir ödeme gerekiyordu. Ama içeride gördüğü manzara onu dondu ve geri adım atarak kendini duvara yasladı.

Layala'nın kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Parmağını dudaklarına götürdü ve kolunu kadının göğsüne bastırarak onu arkasındaki duvara yasladı. Yavaşça kayarak içeriye görebilecek hale geldi. Odada artık sadece iki kişi vardı. Pullulu, pençeli bir el Kail'in boynunu sardı. Varlett'in altın sarısı saçları arkaya bağlanmıştı ve normalde kahverengi olan cildi parlak siyah ejderha pullarıyla kaplıydı. Kısmen dönüşmüştü ve üç inçlik zehirli pençesi Kail'in çenesinin altında okşuyordu. *Kahretsin*. Bu haliyle Thane, kılıcıyla o pulları delip geçemezdi. Ve birkaç hafta önce ormanın dışında olanlar bir göstergeyse, onun büyülu saldırılarına karşı dayanıklıydı ya da en azından dirençli bir kalkanı vardı. Layala'nın sarmaşıkları ona ulaşamamış ve dikenli kafesten kolayca kaçmıştı.

"Burada olduklarını biliyorum. Bu yerin kokusunun üstüne bile kokularını alabiliyorum. Bu masadaydılar. Ne istiyorlardı?"

"Kavgadan sonra gittiler. Sadece saklanacak bir yer arıyorlardı." Kail'in sesi titriyordu.

"Sadece bir kez daha soracağım." Pençesi, çenesinin hemen altındaki yumuşak eti bastırdı. "Ne istiyorlardı? Her yere gidebilirlerdi, ama burayı seçtiler."

Thane kapı çerçevesini daha sıkı kavradı. *Söyleme. Söyleme.*

Boğazı titredi ve içini çekti. "Her şeyi gören taşı nerede bulabileceklerini öğrenmek istiyorlardı."

Kayınvalidesinin kehribar rengi kedi gözleri kısıldı. "Tabii, elbette. Kimde? Senin gibi küçük bir solucanın duymuş olduğunu biliyorum. Yalan söylemeyi düşünmeden önce, yalanları tadabildiğimi bil."

Kail gözlerini kapattı ve cevap vermeden bir an durakladı. "Lord Brunard."

Varlett gülümsedi. "Ne uslu bir çocuk." Yanağını hafifçe okşadı, sonra ayağa kalkarken uzun tırnaklarıyla masanın üstünü tırmaladı. "Burayı gerçekten bakımsız bırakmışsın, Kail." Topuklu botları dışarı çıkarken yüksek sesle tıklıyordu. Kapı arkasından çarparak kapandı ve Kail kabine çökerek uzun bir nefes verdi.

"Taşı almaya gidiyor," diye fısıldadı Layala yanında. "Ondan önce ulaşmalıyız. Yoksa lanetten kurtulmanın yolunu asla bulamayız."

"Uçabildiğini düşünürsek bu zor olacak."

BÖLÜM 20

E Akşam çekirdekleri, yabani çiçekler ve kalın otların arasında cıvıldıyordu. Takas ve kalabalık sokakların gürültüsü yokken, göl suyunun kıyıya vurduğu hoş sesler duyuluyordu. Dışarıda kalmak için görünmemek için göl kenarında koşuyorlardı. Layala'nın baldırları ve uylukları koyu altın rengi kumun direncine karşı yanıyordu. Suyun yansıttığı batmakta olan güneşin sert ışığından korunmak için elini kaldırdığında, gölün üzerinde beyaz yelkenli tekneler ve rıhtımda mal taşıyan insanlar ve elfler gördü. Hiçbir yerde asker izi yoktu. Mathekis ya da solgun tenlilerden herhangi biri, daha önce kullandığı büyüü hissedecek kadar yakınlarda olsaydı, henüz buraya gelmemişlerdi.

Birkaç dakika koşuktan sonra, Braxentown'un sonundaki ahırlar görüldü. Thane kocaman gri bir kayanın arkasına çömeldi ve ona gelmesini işaret etti. Layala onun yanına çöktü ve dikkatlice etrafa baktı. Daha önce gördükleri ahır bekçisi, arka taraftaki yolda bir el arabasını iterken ısıklık çalıyordu. Bir at yüksek sesle kişnedi ve çimenler ile ağaçlar rüzgarda hışırdadı. Olağandışı bir şey görmeyen Layala, "Bir şey görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama bize pusuda bekleyen düşman olmadığından emin olmalıyım." Pelerinini başının üzerine çekti. "Güvenlik için yalnız gideceğim. İşaretimi bekle." Tif'i pelerininden çıkardı ve Layala'nın yanına yere bıraktı.

"Oh, Layala yokken gizli görevlere çıkmak için yeterince iyi değil miyim?" Tif kollarını kavuşturdu ve alt dudağını çıkardı.

Thane homurdandı. "Bu tavırlarına devam edersen bundan sonra yürüyerek gidersin." Bir kartalın hafifliği ve zarafetiyle uzaklaştı.

"Thane'e karşı çok cesur oldun. Belki biraz fazla," dedi Layala yarı gülümseyerek. "Eskiden onu görmesine bile izin vermezdin."

"Evet, meğer o da beni bir zamanlar düşündüğüm gibi botuyla ezmek istemiyormuş." Göğsünden birkaç kırıntı silkeledi. "En azından çoğu zaman."

Fısıltı sesleri ve metalin sessiz çınlaması yakın bir yerden geliyordu. Tabii ki Tifapine ısıklık çalmaya ve ayak parmaklarının ucunda zıplamaya başladı, ta ki Layala onu kafasının arkasına vurup parmağını dudaklarına koyana kadar. Hıçkırıkla boğulan Tif, elini ağzına kapattı ve çimlerin arasına daha da eğildi. Layala, taşın pürüzlü yüzeyine tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Gözleri etrafı taradı; yol boştu. Aşağıdaki kasabanın sokaklarında insanlar dolaşıyordu, ama seslerin kaynağı olamayacak kadar uzaktaydılar. Hayalet bir el onu sarmış gibi, Layala hızla döndü.

Nefes nefese, elini göğsüne koydu ve kayaya yaslandı. "Ödümü kopardın. Tanrıya şükür, hayattasın ve iyisin. Aldrich seni esir aldığını söylemişti."

Piper, Fennan ve Evalyn Teyze şaşkın bakışlarla ayakta duruyorlardı. "Aldrich'i gördün mü? O... öldü mü?" Fennan endişeyle sordu.

Neyse ki Piper'ın şişmiş mor gözü artık hafif sarımsı bir morluğa dönüşmüştü. Fennan'ın kolu artık askıda değildi ve kolayca hareket ettirebiliyordu.

"Hayır, kaçtı. Ama Thane..." "Katledildi" kelimesinin daha uygun olduğunu düşündü, ama "Katmor adında bir elf de dahil olmak üzere bir düzineden fazla Palenor askeri öldürdü. Savaş Konseyi'nde olduğunu söyledi."

"Tenebris buna çok kızacak," dedi Piper kollarını kavuşturarak. "Katmor en yakın müttefiklerinden biriydi."

"Katmor'un kim olduğunu ben bile biliyorum, ve bir düzineden fazla asker mi?" Evalyn teyze boynundaki kurutulmuş meyve dizisini sıktı. "Bu hiç iyi değil."

Fennan'ın temkinli tarçın rengi gözleri yola baktı. "Sen ve Thane'in Kail'in evinden koşarak çıktığınızı gördük. Kumdaki ayak izlerinizi takip etmek çok kolaydı, bu yüzden gidelim."

Piper yakındaki yolu dikkatle izledi. "Diğerleri nerede? Orada kavga olduğunu duyduk. Ne oldu?"

"Thane, bir insan erkek bana dans etmeyi teklif edince sinirlendi ve peşini bırakmadı."

"Bütün yer darmadağın olmuş." Tif kayanın arkasından çıktı. "İsyancıları sakinleştirmek için şarkı söylemeye başladım ama pek işe yaramadı. Sonra ejderha kadın ortaya çıktı."

"Varlett de burada mı?" Piper ve Fennan aynı anda sordu. "Ejderha kadın mı?" Evalyn teyze gergin bir şekilde sordu.

"Buradaydı," diye inledi Layala. "Şimdi, ihtiyacımız olan şeyi bulmak için tek şansımızı elimizden aldı ve oraya nasıl varacağımızı bilmiyorum. Thane ahırları kontrol etmeye gitti." Onlara gelmeleri için eliyle işaret etti ve yola çıktı. "Gidelim."

Layala, Thane ve diğer Kuzgunları ahırda atlarına eyer takarken, sanki onun işaretini beklemiyormuş gibi sohbet ederken buldu. Gözlerini devirdi ve kocaman kapıyı iterek içeri girdi. "İyi akşamlar."

Thane gülümseyerek dönüp, "Laya, tam seni almaya geliyordum," dedi.

"Tabii." Laya elini beline koydu ve diğerleri onun arkasına geçti.

"Oh, iyi," dedi Thane. "Hepimiz buradayız."

Ahır ustası, elinde sararmış bir parşömenle yakındaki bir kapıdan çıktı. Elinde sarılmış bir parşömen vardı. Elini parşömenin üzerinde gezdirerek toz bulutu oluşturdu. "Buradan hiç çıkmadığım için pek kullanamadım ama işte burada."

Bir mandalı çekti ve duvardan tahta bir masa çıktı. Parşömeni açıp düzeltti. Layala ve diğerleri Adalon haritasının etrafında toplandılar. Kenarları fareler tarafından kemirilmişti ve üzerinde birkaç leke vardı, ama okunaklıydı. Thane işaret parmağıyla Braxentown'u gösterdi. "Biz buradayız ve en fazla üç gün içinde Calladira'ya ulaşmalıyız."

"Bu imkansız," dedi Leif, çenesini ovuşturarak. "En az yedi günlük yol ve bu da ana yoldan gidebilirsek, ki gidemeyiz. En az on gün sürer."

"Ejderha, üç gün içinde, belki daha da kısa sürede, Brunard'ın evinde Newarden'da olacak ve taşı alacak."

Siegfried boğazını temizledi ve sol kalçasındaki hançerin kabzasına elini koydu. "Bir yol biliyorum."

Herkes, grubun arkasında duran ve Wraith olarak bilinen adama döndü. "Öyle mi?" diye sordu Thane.

"Bir adada taş bir geçit var. Tekneye binmemiz gereken kasabaya yarım günlük bir yolculuk mesafesinde."

Thane'in kaşları kalktı ve alını kırıştı. "Portalları biliyor musun?"

"Portalları biliyorum," diye tekrarladı gülümseyerek. "Kimse kullanmıyor ama bir büyücümüz var." Layala'ya, sonra Thane'e baktı. "Ya da iki."

"Emin misin?" dedi Thane. "Eğer değilse, zaman kaybetmeye tahammülümüz yok." "Orada," dedi adam.

"Wraith her zaman zor durumlarda ortaya çıkar," dedi Gunner, sırtına vurarak. Layala, ağzının köşesinde kırmızı morluklar olan kalın bir alt dudağı fark etti. Adamlarla kavga ederken sert bir darbe almış olmalıydı.

"Grup şifacısı olarak benim fikrim," dedi Evalyn Teyze sert bir tonla, "kamp kurup sabaha kadar dinlenmeliyiz. İki gündür hiç uyumadık. Ve korkarım ki, dayanıklılık için hazırladığım özel içecekler bile uykusuzluktan bizi ayakta tutamaz."

Layala haritaya baktı. Haritada hiçbir ada görmedi, ama portalların konumları da bu haritada yoktu.

Thane başını salladı. "Bu kasabadan çıkıp takip edilmediğimizden emin olur olmaz yapabiliriz."

Siegfried endişeli bir ifadeyle, "Sizi uyarmam gereken bir sorun var," dedi. Herkesin dikkati yine ona çevrildi.

Thane sabırsızca parmaklarıyla haritanın yüzeyine vurdu. "Hadi, söyle."

"Suları ölümcül yaratıklar tarafından korunuyor."

LAYALA, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kuşların neşeyle cıvıldamasıyla uyandı. Alnını ovuşturdu ve nemli teri sildi. Yine Kara Büyücü'nün onu alay ederek karanlık ormanda kovaladığı rüyayı görmüştü. Karizmatik sesin onu çağırdığını, yanına gelmesini istediğini duydu. Ailesinin mezarları üzerine yemin ederdi ki bu gerçektir ve artık onu çağıranın Thane olmadığını biliyordu. İçinde, onun asla Thane olmadığına dair kötü bir his vardı. Neden benzer şekilde konuştuklarını, aynı

ritimlerinin aynı olduğunu anlayamıyordu. Bilinçaltı, onu daha da korkutmak için Kara Büyücü'nün sesini Thane'inkine benzer bir sesle mi kullanıyordu? Gerçekten bir şekilde ona ulaşmaya mı çalışıyordu? Bu düşünce onu ürpertti. Rüyalara hiç fazla önem vermemişti ama bunlar... bunlar farklıydı.

Birkaç saat önce, parlak yıldızların altında, kumda oyulmuş bir çukura küçük bir ateş yakarak sahil kenarında toplanmışlardı. Gözlerini kırıştırarak uykusunu silkeledi ve kabusunun verdiği tedirginliği üzerinden atmaya çalıştı.

Thane'in sırtına değen vücudunun sıcaklığını hissedince, içini hafif bir rahatlık kapladı. Kuleye hapsolmemişti. O gitmemişti. Yine birlikteydiler. Derin bir nefes aldı ve ona daha da yaklaşarak, bu huzur dolu an için Yaradan'a şükretti. Su sessizce kuma çarpıyordu ve karanlığın son ışıklarıyla birlikte etraflarında minik ateşböcekleri uçuyordu. Kızarmış et kokusu burnuna çarptı ve ağzı sulandı. Birkaç kuzgun birkaç yabani tavuğu avlamıştı ve yemek, yarısı sönen ateşin üzerinde şişlerde bekliyordu. Layala biraz kıpırdadı ve Thane'in kolu beline dolandı, vücudunu tamamen sardı ve onu daha da sıkı kucakladı.

"Kal," dedi boğuk sabah sesiyle. O gülümsedi. "Hiçbir yere gitmiyordum."

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Keşke bütün gün böyle kalabilsek. Suyun sesini dinleyerek, kumda ve güneşin altında dinlenerek. Sadece sen ve ben."

"Başka ne yapardık?" diye alay etti.

"Mmmm," diye homurdandı ve kızın kulak memesini ısırdı. "Bu konuyu açma yoksa kaçmak zorunda kalabiliriz."

"Efendim," diye seslendi Fennan.

Thane inledi ve kendini yukarı iterek Layala'nın sırtına serin havanın esmesini sağladı. "Evet?"

"Birkaçımız kasabaya gidip tekne bulmaya çalışacağız."

Çenesindeki sakalları ovuşturdu ve başını salladı. "Teşekkürler. Hemen arkanızdan geliyoruz."

Layala oturdu, çıplak ayak parmaklarını serin kuma gömdü ve kollarını dizlerine doladı. Thane'in sert eli sırtında kaydı, sonra onu arkadan kucakladı. "Az önce kabus mu gördün?" Çenesini omzuna dayadı ve kadife gibi saçlarının bir tutamını oynadı.

"Neden soruyorsun?" Diye sordu ve zorlukla yutkundu. Ona söylemek istiyordu ama kara büyücüyle bir bağı olduğunu öğrenirse ne düşüneceğinden korkuyordu. Kara büyücü, bu topraklara laneti getiren kişiydi. Soluk tenlilerin ona ilgi duyması yeterince kötüydü. Şimdi de bu mu? Şimdi de onu çağırıyor, rüyalarına giriyor mu?

"Çünkü nefesin hızlıydı ve kalbinin hızlı attığını duydum." Avucunu göğsüne koydu. "Hâlâ öyle."

Neden onu çağırmak zorundaydı? Artık onun duygularını bile hissedemiyordu ama yine de biliyordu. Gülümsedi ve yanağına öptü. "Sanırım göğsüme dokunmak için bahane arıyorsun."

O güldü ve göğsünü sıktı. "Onlar en sevdiğim yerler." "Kabus gördüm ama önemli değil. Sadece garip bir rüyaydı."

"Konuşmak istersen bana anlatabilirsin. Bazen kabuslar, ölüm, savaşın kanı ve çılgınlıkları," yutkunmak için durakladı. "Ağır geliyor."

Kalbi bu sözlerin ağırlığını hissetti. Ve o, çoğu insandan daha iyi bilirdi. "Teşekkür ederim," dedi sessizce ve ona gerçeği söylemeyi düşündü. Thane anlardı, değil mi? Sonra midesi yüksek sesle guruldadı ve o güldü.

"Gitmeden bir şeyler ye." Kısa bir öpücük verdikten sonra Phantom'un yanına gitti.

Ona daha sonra söyleyecekti; muhtemelen önemsiz bir şeydi ve onun yeterince endişelenecek şeyi vardı. Gözünün ucuyla, Evalyn'in omuzlarına şalını atmış, elindeki metal çay bardağından yükselen buhara somurtarak kıyıda durduğunu fark etti. Neye kızmıştı? Layala, Evalyn teyzesini yeterince tanıyordu, Thane'e karşı samimi davransa bile ondan hoşlanmadığını biliyordu. Layala'nın hayatının çoğunu Athayel ailesini nefret ederek geçirmişlerdi. Evlatlık kızının düşmanına aşık olduğunu görmek nasıl bir şey olacağını ancak hayal edebiliyordu. Yakında, o ve Evalyn teyzesi Thane yüzünden kavga edeceklerdi, ama bu şimdilik beklemeliydi.

Diğerlerinin çoğu eşyalarını topluyor ya da matlardan su içip göle bakıyordu. Yelken açacakları ada, ufukta karanlık bir leke gibi görünüyordu.

"Gözüne ne oldu?" diye sordu Evalyn, Gunner'a. "Küstahça bir soruysa özür dilerim, ama seni gördüğümünden beri merak ediyorum."

Gunner göz bandına dokundu ve sonra gülümsedi. "Oh, kabalık değil. Kocaman soluk biriyle dövüşüyordum. Küçük bir köyde, çocukları yemeye çalışıyordu." Ayağa kalktı ve başının üstüne en az otuz santim kadar uzanarak işaret etti. "En az iki metre boyunda. Beni yere devirdi ve topuzu gözümü vurdu, ama kılıcımı tam ortasından geçirdim. O piçi öldürdüm."

"Çok cesursun."

Ölmek üzere olan ateşe baktı ve gülümsemesi kayboldu. Evalyn teyze ile Layala'ya bakışlarını gezdirdi. "Aslında, bu ben çocukken oldu. Ateşi karıştırırken bir kıvılcım gözüme sıçradı. Cesurca bir şey değildi."

Evalyn teyze dudaklarını yaladı. "İstemediğin halde gerçeği söylemek cesaret ister."

O da gülümsedi.

Layala'nın burnuna tarçın ve taze pişmiş ekmek kokusu geldi. Dönüp baktığında Tifapine'in arkasında bir çuval sürüklediğini gördü, kumda izler bırakıyordu. O her zaman atıştırmalık için iyidir. Layala'ya sırtıttı ve çuvalı önüne çekti. "Yakınlarda bir cüce topluluğu buldum. Bana bir sürü güzel şey verdiler." Tif çantasını açtı ve tarçın ve yaban mersini serpilmiş kalın bir rulo çıkardı. Bunlar ortalama bir elf veya insan tarafından pişirilen hamur işlerinden daha küçüktü, ama bir ısırık aldığında cüce yemeklerinin daha lezzetli olduğuna karar verdi. Tuzlu ve tatlı tadı çölde su gibiydi, gözlerini kapattı ve tadını çıkardı.

"Teşekkürler, Tif."

Küçük hanımının hizmetçisi seçtiği lezzeti ısırdı ve ağzı dolu halde şöyle dedi: "Ben de cücelerle konuşuyordum, her zamanki gibi, ve onlar bana bu yiyeceği verdiklerini söylediler çünkü adaya yolculukta hayatta kalamayacağımı düşündükleri için. Bana sorarsan biraz ürkütücü. Hiç cesaret verici değil. Acaba orada ne var?"

Layala yemeğini yuttu. Siegfried, suda tehlikeli olabilecek yaratıkların yaşadığına dair söylentiler olduğunu söylemişti, ama ayrıntıları bilmiyordu. Soluk tenliler, ejderhalar ve düşman elflerle başa çıkmışlardı. Her ne olursa olsun başa çıkabilirlerdi. "Her zamanki gibi bir şey olmaz."

Omuz silkti ve bir parça daha kopardı. "Oraya gidenlerin geri dönmediğini söylüyorlar. Adanın etrafındaki sularda kayboluyorlar. Ben yüzme bilmiyorum, tekne batarsa beni tutun, yoksa bir taş gibi dibe batarım."

"Tekne batmaz. Endişelenmeyi bırak. Palenor'un en iyi savaşçıları seni koruyacak."

"Bundan şüphem yok ama belki Varlett'in Brunard'dan taşı almasına izin verip sonra ondan çalmalıyız."

Layala başını salladı. "Bu, Brunard'dan almaktan daha zor olur. Thane'i neredeyse öldürüyordu. Ya saklarsa? Sanırım kendisi için bile istemiyor. Sadece bizim almamızı istemiyor." O zaman taş bir kez daha kaybolur ve Layala'nın Kara Büyücü ile bağlantısını bulma ya da düşmanı yok etme umutları ne olur?

Tif topuklarından parmak uçlarına kadar ileri geri sallandı ve parmağını dudaklarına dokundurdu. "Haklısın. Tek söylediğim, adaya gitmenin ejderha kadından daha kötü olabileceği. Cüceler kolay kolay yiyecek vermezler. Karşılığında hiçbir şey istemediler, bu da alışılmadık bir şey." Ellerini teraziyi dengeliyormuş gibi uzattı. "Keskin dişler ve zehirli pençeler, muhtemelen yenilme riski," dedi yüzünü buruşturarak, bir tarafa daha eğildi. "Iyy, boğulsam daha iyi."

ATLARIN nalları, bu küçük balıkçı kasabasının tahta iskelesinde yüksek sesle tıklıyordu. Sokaklara girdiklerinden beri hepsi huzursuz ve tedirgindi, bu kadar iyi eğitilmiş hayvanlar için alışılmadık bir durumdu. Uzakta sadece altı bina ve birkaç dağınık çiftlik vardı. Beyaz boyalı binalardan biri, balıkçıların çoğunun yemek yediği bir han gibi görünüyordu. İşyerlerinden daha fazla tekne vardı. Gölün üzerinde çeşitli boyutlarda ve mürettebatlı yirmi bir tekne saydı. Daha önce ayrılan Kuzgunlar iskelenin ortasında toplanmıştı. Thane, Layala'yı sürerken Phantom'u arkasına çekti. Siyah atın boynunu okşadı ve çantasından kafasını çıkaran Tif'e baktı.

"İnsanlar geri dönmez," diye fısıldadı ve tırnaklarından birini çiğnemeye başladı.

"Bir şey olmayacak, Tif," diye Layala onu teselli etti.

Gruplarına yaklaştılar. Birçoğu başlarını Thane'e doğru eğdi. Fennan kollarını kavuşturdu. "Kimse bizi almaya razı değil."

"Neden?" diye sordu ve elini Layala'ya uzattı. Layala avucunu tuttu ve aşağı indi.

"Çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar," diye cevapladı Piper. "Göl yaratıkları tarafından saldırıya uğrayıp öleceğimizi söylüyorlar."

Layala yutkundu. Belki de Tifapine'in endişeleri haklıydı. Elini alnına koyarak güneşin parlak ışığını engelledi. "Orada ne var?"

"Batıl inanç saçmalığı gibi geliyor," dedi Fennan öfkeyle. "Orası bir göl. Büyük balıklar dışında ne olabilir ki?"

Geniş siyah kenarlı şapkasına kartal tüyü takılı, parlak kırmızı bukledi genç bir kadın, birkaç metre aşağıdaki taş duvardan atladı. Soluk teninde burnunun üzerinde çiller vardı ve uyluklarına kadar uzanan çizmeleri, sallanarak yürürken yüksek sesle yere vuruyordu. "Kesinlikle balık değiller."

Thane döndü ve kadını baştan aşağı süzdü. "Sen kimsin?" "Ben Kaptan Fella." Siyah parmaksız eldivenle kaplı elini uzattı. "Adamlarınızın, benden hariç tüm kaptanlara adaya gitmek için yardım istediklerini duydum. Ama sanırım sorumlu kişi sensin."

Thane kaşlarını kaldırdı. "Belki de senin bir tekne kaptanı olduğunu fark etmemişlerdir."

"Gemi," diye düzeltti. "Benimki en büyüğü."

"Hizmetinizi mi sunuyorsunuz, Kaptan Fella?"

"Duruma bağlı." Tırnaklarına baktı ve çatlamış oniks ojesini kazıdı. "Ne kadar paran var, sivri kulaklı?"

Raven'ların çoğu yerinden kıpırdadı; Layala bile bu hakarete öfkeleni. Hayatının çoğunda insanlar tarafından böyle çağrılmıştı ve bundan nefret ediyordu.

"Kiminle konuştuğunu bilseydin, daha saygılı davranırdın," dedi Piper, gruptan çıkarak. "Ayrıca elflerin topraklarındayız. Kimi kıldığını iki kez düşünmelisin."

Fella geniş bir gülümsemeyle Piper'ın kırmızı örgüsünü hafifçe çekti. Saçlarının rengi neredeyse aynıydı, ama Piper'ınki birkaç ton daha açıktı. "Hassasmış. Ama oradan çıkabilen tek kişi benim ve senin de gitmen gereken yer orası, o yüzden ne istersem söyleyebilirim, sivri kulaklı."

Piper'ın eli yılan gibi uzandı ve kadını boğazından yakaladı.

"Yeter, Piper," dedi Thane. Piper'ın dişleri Layala'nın duyabileceği kadar yüksek sesle gıcırdadı, ama geri çekildi. Kaptan Fella, Piper'ın elinin gevşemesiyle güldü.

gevşediğinde Kaptan Fella güldü.

"Aslında," dedi Fennan, Thane'in omzunun üzerinden. "Ona sormadık çünkü diğerleri onun akıl sağlığının yerinde olmadığını söylediler. Bence haklılar."

Fella, Thane'in botunun yanına bol miktarda tükürdü ve hırladı, "Ben akıl hastası değilim, ama sizi o kayalığa götürecek kadar çılgın olan tek kişi benim ve bazılarınız benim dediklerimi yaparsanız hayatta kalabilirsiniz bile."

Thane'in gözleri karardı ve herkesi susturmak için elini kaldırdı. Fella bile çenesini kapattı. "Öncelikle, bir daha bana tükürme, Kaptan. İkincisi, saçmalamaya vaktim yok. Fiyatını söyle. Param var."

Onu baştan aşağı süzdü. "Mmm, eminim vardır; pahalı kıyafetler, güzel botlar ve o yüz çok çekici. Eminim yatakta da harikasıdır. Uzun zamandır elf sikini tatmadım."

Layala'nın tüyleri diken diken oldu ve sessizce kükredi. "Sen de alamayacaksın, kadın."

Fella kıkırdadı ve Layala'yı işaret etti. "Eminim o sana sert nasıl becerilir ve ne zaman yavaşlatman gerektiğini söyleyebilir."

Layala'nın eli hançesine doğru sekti ve yanakları kuru otları yakan köz gibi kızardı. Bu kadın birkaç dakika içinde nasıl bu kadar sinir bozucu olabilirdi? Tanrım, biri ona böyle bir şey söylese Thane ne yapardı, hayal bile edemiyordu.

"Sakin ol bayan, bu erkeğine... yani erkeğine bir iltifattır. Neden bu şekilde ayırım yaptığınızı hiç anlamadım. Aynı parçalara sahipsiniz."

"Çünkü biz erkek değiliz. Erkek, sadece insan erkeklerle ilişkilendirilen bir kelime," dedi Fennan.

Diğerlerinin mırıldanmaları ve fısıltıları "saygısız" ve "terbiyesiz" olarak özetlenebilirdi.

"Fiyatın ne, Kaptan Fella?" diye ısrar etti Thane.

Gözleri onun vücudunu aşağıya doğru izledi, kasıklarına takıldı ve bakışlarını başka yere çevirmek için aşırı uzun bir süre bekledi. Layala gözlerini devirdi.

Fella şapkasını hafifçe yukarı itti. "Eğer seninle yatmak istersem siyah saçlı güzel beni parçalar, o yüzden..." Grubun geri kalanına göz attı, Fennan'da durakladı, göz kırptı ve sonra bakışları Phantom'a düştü. "Güzel atın var."

"Atımı veremem."

"Tamam." Kollarını kavuşturdu. "Otuz altın."

"Otuz mu?" Layala, Thane daha ağzını açmadan itiraz etti. Hayatında tek bir altın sikke bile görmemişti. Sadece en zenginler bu kadar değerli metale sahip olabilirdi. Çoğu insan nikel sikkelerle, bazen de gümüş sikkelerle işlem yapıyordu. Otuz altın sikkeyle güzel bir ev satın alınabilirdi ve Thane bunu karşılayabilse bile, bu neredeyse hırsızlıktı. "En fazla beş."

Çıkık kalçasını eliyle tutarak, "Hayatımı tehlikeye atıyorum. Ödül buna değmedikçe ölmeye niyetim yok. Yirmi beş altın sikke, son teklifim."

"Yirmi," dedi Thane.

"Anlaştık."

Layala dişlerini sıkıca sıktı. Daha fazla pazarlık yapabilirlerdi. Ve o kadının Thane'in ödeme olarak onunla yatacağını söyleme cüretini göstermesi. Thane eyer çantasını açtı ve Tif ona bir torba dolusu tıkırdayan sikkeleri uzattı. Kaptan Fella'ya dilini çıkardı ve içeriye geri çekildi.

Thane çantayı açtı, birkaç parça çıkardı, cebine koydu ve küçük çuvalı Kaptan'a uzattı. "İstersen say."

"Tabii ki sayarım." Thane geri almaya çalışacakmış gibi çantayı kaptı. Paraları taş duvarın düz üstüne döktü. Layala kollarını kavuşturdu ve omzunu Phantom'a yasladı. Herkes sessizce onu izledi, paraları bir yığından diğerine aktarırken. Atların kuyrukları sallanıyordu ve hava biraz gerginleşmişti. Phantom yüksek sesle kişnedi ve ön toynaklarını tahta tahtaya vurdu.

Altınları keseye geri koyduğunda başını kaldırdı. "Adın ne demiştin?"

"Söylemedim." Thane'in sesi bu sefer daha keskin çıkmıştı. "Şimdi bizi gemine götür."

BÖLÜM 21

W Atlar bekleme alanına yüklendikten ve Tifapine de onların altına sabitlendikten sonra Layala ana güverteye atladı. Kaptan Fella, bu geminin

en büyük geminin kaptanı olduğunu söylerken yalan söylememişti. Gemi en az yetmiş beş fit uzunluğundaydı ve atları ve grubu rahatlıkla alabiliyordu.

Bir kadın halatları rıhtımdan çözüp gemiye attı, orada başka bir kadın onları almak için bekliyordu. Mürettebatın tamamı kadın mıydı? Şimdiye kadar altı kadın görmüştü ve kendi halkından biri dışında tek bir erkek bile yoktu. "Herkes gemiye!" Kaptan Fella devasa yuvarlak dümenin arkasından bağırdı.

Layala, Thane'e doğru eğildi. "Bu kadına gerçekten güvenebilir miyiz?"

"Birkaç dakika önce konuştuğum denizcilere göre, o iyi, dengesiz ama iyi. Hiçbiri adaya gitmeyecek ve bize sorduğumuz için deli olduğumuzu söylediler. Hoşuna gitse de gitmese de, bizim tek yolumuz o."

Gemi rıhtımdan uzaklaşırken sallanıp sallanıyordu. Siyah tenli, bileklerinde ve boynunda altın bilezikler takan bir kadın ipi çekti ve büyük beyaz yelkenler bir patlama sesiyle açıldı ve rüzgarı yakaladı.

Martılar çığlık atarak yukarıda daireler çiziyordu. Bu küçük yolculuğun ne kadar tehlikeli olabileceğine dair söylentilerle Layala'nın midesi bulanıyordu. Bunun sadece sınırlardan mı yoksa geminin sallanmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Tanrım, umarım deniz tutan biri değildir. Bu dev gölün üzerinde esen rüzgar, denize benzer dalgalar yaratıyordu. En son endişelenmek istediği şey, potansiyel tehlikelerle mücadele ederken kusup kusmayacağıydı.

tehlikelerle mücadele ederken kusup kusmayacağıydı. Orada ne vardı ki? Kimse tam olarak neyle karşılaşabileceklerini söylememişti. Sanki dedikoduların kendisi kötü şans getirebilirmiş gibi, suda yaşayanlar hakkında konuşmaktan aktif olarak kaçınıyorlardı.

Layala dirseklerini tahta korkuluğa dayadı ve sıçrayan beyaz köpüklü suyu izledi. Su sıçramaları cildini nemlendirdi ve yüzünün etrafındaki uçan saçlarını kıvırdı. Tuzlu, yosun kokusu vardı ama çok yoğun değildi, hatta hava taze kokuyordu.

Geminin ortasında toplanan diğerlerine baktı. Bazıları varillerin veya sandıkların üzerine oturmuş, rahatça sohbet ediyorlardı. Leif, dramatik bir hikaye anlatırken kollarını genişçe açmıştı. Örgülü ve düğümlü turuncu saçları ciddi şekilde taranmaya ihtiyaç duyuyordu. Layala birkaç küçük çubuk bile gördü... *ve o bir tırtıl mı yoksa tüylü bir yaprak mı?* "Ninem, yaramaz çocukları şarkılarıyla suya çekip büyüleyen güzel kadınlar hakkında hikayeler anlatırdı," dedi Leif. "Eğer aptalca davranırsam beni onlara atacağını söylerdi." Fennan'a hafifçe itti. "Fennan ilk yakaladıkları kişi olacak."

Thane, kollarını kavuşturmuş, direklerden birine yaslanmış, karnından gelen derin bir kahkaha attı. O sesi, onun kahkahasını duymak bile omurgasında bir titreme yarattı. Tanrım, ne kadar güzel olduğunun farkında değildi.

"Hey," dedi Fennan gülerek. "Ben iyi bir çocuğum. Hayatımda bir kadının göğsüne dokunmadım. İçki de içmem."

Layala gözlerini devirdi. Duyduklarına göre Fennan kadınları çok iyi idare ediyordu.

Evalyn teyze yanına geldi. Oğlanların konuşma konusuna daha da ilgisiz görünüyordu. "Senin için endişeleniyorum." Sesi alçaktı, diğerlerinin duymaması için bilerek.

"Ve ben de senin için. Bizimle birlikte olmak, avlanmak için tehlikeli."

"Bence sen çoktan tuzağa düştün, Laya, ve bunun farkında bile değilsin." O, kolunun ucunu çekiştirdi. "Bu mükemmel bir satranç hamlesi olurdu, güvenini, sevgini kazanmak ve sonra senden yasak olanı istemek."

"Onu tanıyorsun." Aklında en ufak bir şüphe bile yoktu. "O çekici, oldukça yakışıklı ve sarayda uzun süre oyun oynamış birinin karizmasına sahip.

seni suçlamıyorum."

Layala dişlerini sıktı. Ona şüpheyile ve güvensizlikle baktığı zamanlar çoktan geçmişti. Ona sadakatinden başka bir şey göstermedi ve neredeyse onun için ölmüştü

. "Kara Büyücü'yü geri getirmeme en şiddetle karşı çıkan kişi oydu, benden bile daha fazla. Onun gerçek yüzünü görmek ve nefretin gözünü kör etmesine izin vermemek zaman alacak, inan bana."

"Aklını toplamak için ondan uzaklaşman lazım. Düşünmek için bile olsa eve gelmelisin. Arkadaşlarını görmelisin."

"Bak, ben bu yolu denedim. Onu öldürmeye ve kaçmaya çalıştım. Onu görüp anında aşık olmadım. Bana güvenmelisin."

"Layala," sesi annesel bir sertlik kazandı. "Senin gibi incinmiş, kederli kızların çekiciliğe ve yakışıklılığa kapıldığını gördüm. İçgüdülerim bana onun babası kadar kötü olmadığını söylüyor, ama onda bir şey var, hareketlerinde, yırtıcı bakışlarında. Seni rahatsız edici bir yakınlıkla izliyor. Ve sen, onun yanında olmadığında, gözlerinde paniği görüyorum. Bu sağlıklı değil. Thane tehlikeli ve sana uygun biri değil."

"Çünkü bana bir şey olacağından korkuyor ve o yanımda değilken endişelenirsem ne olur? Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Bir keresinde neredeyse onu kaybettim."

Evalyn teyze sessizleşti. İkisi de bir süre geminin yanından geçen mavi-siyah suyu izlediler. "Beni en çok korkutan şey bu. Novak öldüğünde, senin o acıyı yaşamayan beni çok üzdü. Seni kaybedeceğimi sandım. Bir daha eskisi gibi olamadın."

Layala parmaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. Evalyn Teyze, Novak'ın nasıl öldüğünü bilmiyordu. Ve gerçek şu ki, Novak'ın ölümünden kendini sorumlu tuttuğu için suçluluk duygusu onu neredeyse mahvetmişti. Ama Thane ölürse, onun acısı bununla kıyaslanamazdı, çünkü onların aşkı yıldızlar kadar sonsuzdu. "Novak, Thane ile benim aramdaki eş büyüğü yüzünden öldü. O ve ben birlikte yattık ve bu onu öldürdü çünkü o benim eşim değildi. Uzun süre bunun için kendimi suçladım. Novak'ı benim büyüm öldürdüğünü düşündüm. Eş büyüğünde sadakat maddesi olduğunu bilmiyordum."

Evalyn teyzenin gözleri fal taşı gibi açıldı. Uzun bir süre sessiz kaldı, ellerini kaygan ahşap korkuluğun üzerinde ovuşturdu. "Yani Tenebris, sevdiğin birini öldürdü. Senin Thane ile eş bağına girmenin sebebi o."

"Evet," dedi Layala.

"Bu yükü kendine yüklediğin için üzgünüm. Keşke daha önce söyleseydin, en azından seninle birlikte taşıyabilirdim."

"Herkesin beni iğrenç biri olarak göreceğinden korktum, seni bile. Herkes Novak'ı çok severdi."

Dudaklarını sıktı. "Layala, çok fazla yük taşıyorsun." Thane'e baktı. "Thane'i seviyorsan, sana güveneceğim. Ona bir şans vereceğim."

Layala gülümsedi ve Evalyn teyzesini kucakladı. Bu, Evalyn teyzesinin bildiğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu Layala için. "Teşekkür ederim. Sana onun hakkında ve beni almaya geldiğinden beri olan her şeyi anlatmak istiyorum." Layala geminin diğer tarafına baktı. Mürettebatın tavırları odaklanmış, temkinli, hatta biraz korkakçaydı. Arkadaşlarının şaka yaptığı suda ne varsa, onlar için gülünecek bir şey değildi. "Ama bunun hakkında daha sonra konuşmamız gerekecek."

Elini geminin kaygan korkuluğunda kaydırarak mürettebattan birinin yanına gitti. Siyah tenine karşı parlak gümüş rengi gözleri Layala'yı inceledi ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Elini uzattı ve iki kalın örgüsünden birine dokundu, elini beline kadar uzanan örgünün ucuna kadar kaydırdı.

"Suda ne var da hepiniz bu kadar gerginsiniz?"

Derin bir nefes aldı. "Onlara birçok isim takılmış: baştan çıkarıcı, şeytani, su perileri... Ama biz onlara siren diyoruz."

Bu ismi hiç duymamıştı. "Peki tam olarak ne onlar?" Leif'in hikayesi doğru olamazdı, değil mi? Erkekleri şarkılarıyla çağıran su kadınları?

"Maalesef, yakında kendin göreceksin. Erkekleriniz şu anda olduğundan çok daha gergin olmalı."

Ada artık çok yakındaydı. Uzunluğu sadece bir mil kadar olmalıydı, ama ağaçlar ve yapraklarla kaplıydı, içinde ne olabileceğini görmek imkansızdı.

"Hazır olun," dedi kadın ve iki metre uzunluğundaki bir sandığa koştu. Güverteye yayılan diğer sandıkların açılma sesleri Layala'yı daha da tedirgin etti. Gemi bir anda yana yattığında dengede kalmak için korkuluğa tutundu. Mürettebat bu hareketi fark etmemiş gibi görünüyordu ve halatları güverteye atıldılar. Bunlar ne için? Bu sirenleri yakalamak için mi?

Kaptan Fella onlara gülümseyerek baktı. "Bağlama zamanı, çocuklar. Yaklaşıyoruz."

Thane dönüp Layala'yı gördü, geminin diğer ucundan endişeli bir bakışla ona bakıyordu. Fennan, kadınlardan biri ona uzun kalın bir halat uzattığında güldü.

"Döşeme tahtalarındaki metal halkaların etrafına," dedi. "Çabuk."

Thane kaptanın yanına koşarken Layala da onun peşinden koştu. "Bağlamak mı?" diye sordu Thane.

"Evet, sevgilim," Kaptan Fella, dümeni sıkıca tutarak göz kırptı. "Bağlamazsanız sirenler sizi yakalar. Onlar erkekleri istiyor. şarkıları en dirençli erkekleri bile gölün derinliklerine çağırır. Bunu birçok kez gördüm. Kurban olmayacaklarını sanan erkekler ve elfler, bir anda suya düşerler." Elini salladı. "Hoşça kalın."

"Bu bir şaka mı?" diye sordu Thane.

Bir rüzgâr Layala'nın saçlarını savurdu ve Fella şapkasının üzerine elini koydu. "Rıhtımdaki tüm o adamların sadece korkaklar olduğunu mu düşünüyorsun? Ben birçok şey hakkında şaka yaparım ama bu konuda yapmam. Bu yüzden mürettebatımın tamamı kadınlardan oluşuyor. Sirenlere boyun eğmiyoruz. Onları duyuyoruz ama bizim için sadece güzel bir melodi. Bazen o iğrenç kadınlarla savaşmak zorunda kalıyoruz ama adada çok değerli bitkiler var ve onları satarak servet kazanıyoruz. Oraya gitmeye cesaret eden tek biz varız. şimdi kemerini bağla yakışıklı, yoksa bir daha kız arkadaşını beceremeyeceksin."

Layala, Thane'in kolunu sıktı. O, özellikle büyüyle, ipi kesin olarak koparabilirdi ve onu Calladira'da tutan tek şeyin zehirle zayıflatılmış olması olduğunu düşünerek içini kötü bir his kapladı. Thane'i nasıl tutabiliyorlardı? "Zincirlere ihtiyacımız var. Güçlü zincirlere."

Thane korkuluğun kenarına eğildi. "Tüm erkek Ravens'lar, kendinizi bağlayın. Piper, Evalyn, kimsenin kaçmamasına dikkat edin, yoksa ölerler."

"Ciddi olamazsın," dedi Fennan, ipi omzunun üzerinden atarak.

Piper ve Evalyn teyze birbirlerine baktılar, sonra güverteden ipleri almak için koştular. Kimseyi beklemeden Leif geminin tahta döşemeleri üzerinde koşarak bir ip aldı. "Sanırım Nana yalan söylememiş, ben de aziz değilim."

"Zincirlere ne lazım?" Fella gözlerini kısarak sordu. "Bu ipler herkesi tutar."

"Zincirlere *ihtiyacım var*." Layala, Thane'in sırtını işaret etti. "Onun için." Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Fella omzunu kaldırdı, ama yüzünde ilgi belirdi. "Bende yok, kızım. Halatlar yetmek zorunda. şuradaki sandıkta var." Başını sola eğdi, altın tokalar ve süslemelerle süslenmiş kocaman kırmızımsı kahverengi bir sandık duruyordu. "Sirenlerin şarkılarını duymadan önce yaklaşık on dakikamız var."

" Sonra ana güverteye doğru bağırdı. "Gemimize çıkmaya hazırlanın!"

Layala sandığın kapağını açtı. "Bu sirenler gemide mi çalışıyor?" "Bu kadar erkek varken mi?" Fella çılgın bir gülümsemeyle sordu. "Elbette!

Çılgına dönerler. Onlar erkekleri avlamak ve öldürmek için varlar. Nedenini bilmiyorum. Umarım belindeki hançerlerle nasıl dövüşülür biliyorsundur."

Layala sandıktan uzun, kalın bir ipi çıkardı. "Bunu gördün mü?" "Bunu benim babama yaptılar." Sırıltısı neredeyse sadistçe bir hal aldı. "On beş yaşındayken

pis kadın onu öldürdü. Onu kurtarmaya çalıştığımda bana bunu verdi." Fella, kolunu sıyırarak, porselen gibi pürüzsüz kolunun üzerinde dört uzun kırmızı çizgiyi gösterdi. "Ruh emici o kadınlardan olabildiğince çoğunu öldürmekten zevk alıyorum ve bugün muhteşem bir gün olacak." Kılıcını belinden çekip havaya kaldırdı. "Savaş, bayanlar!"

"Hooza!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Yukarıdaki yaratıcı, bu kadın deli *olmuştu*. Thane endişeli gözlerle Layala'nın yüzüne baktı ve bileklerini ona uzattı. "Her şey yoluna girecek. Bunlar beni tutacaktır. İyi ve sağlam düğüm atmayı biliyor musun?"

"Biliyorum." Bu, Briar Hollow'da aldığı eğitimin bir parçasıydı. Şimdiye kadar bu becerisini hiç kullanmamıştı.

"Onu direğe bağla yoksa kenara kayacak," dedi Fella omzunun üzerinden, dümeni hafifçe sağa çevirerek.

Bu nasıl olabilirdi? Bir şarkı, bir yaratığın sesi Thane'i ondan alacaktı? Onun Kuzgunlarını çalacaktı? Acele adımlarla üst güverte direğine koşular. Thane sırtını direğe dayadı ve kollarını arkasına dolayarak direği sardı. Nefes nefese, Layala onun bileklerini bağladı, sonra ipi gövdesine, bacaklarına ve ayak bileklerine doladı ve iyice sıkıca düğümledi. İpi birkaç kez çekti, etrafında daire çizerek ipin kaymadığından emin oldu. "Tamam, artık güvendesin."

"Siz kadınların hepsi sirenlere birini mi kaybettiniz?" diye sordu Thane.

"Keera hariç herkes," dedi Fella, dümeni sabitlemek için dümenin tutamaçlarından birine bir halka geçirdi. "O sadece kavgayı ve adanın sunduğu ganimetleri seviyor."

"Laya," dedi Thane nazikçe ama sesinde bir keskinlik vardı. "Git, diğer Raven'ların da güvende olduğundan emin ol, lütfen."

Kalbi, uzakta oluşan kara fırtına bulutu gibi gümbür gümbür atıyordu. Sessiz bir gök gürültüsü ve bir şimşek çaktı

Bu iyiye işaret olamazdı. "Seni bırakmıyorum. O ipleri koparırsan..." Onu durdurabilir miydi ki? Fiziksel gücü onunkinden çok daha fazlaydı.

Alt güverteden bir kadın bağırdı, "Siren görüldü!"

Layala zorlukla yutkundu. Siren neye benziyordu acaba? Siyah gözler, pullu deri, solgun dişler gibi sivri dişler? Ejderha gibi pençeler? Bir parçası onların neye benzediğini görmek bile istemiyordu. Fella savaş ılığı gibi bir ses çıkardığında kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Hadi, sizi iğrenç sürtükler!" Geminin pruvasından büyük beyaz bir yay şeklinde su fışkırdı.

Layala geri adım attı ve Thane'e çarptı. "Laya, her türlü düşmanla başa çıkacak donanıma sahipsin. Ne görürsen gör, eğitimin devreye girecek."

Yavaşça başını salladı. Elbette haklıydı. Derin bir nefes alarak güverte kenarını taradı ve bir şeyin ortaya çıkmasını bekledi. Bir başka gök gürültüsü ve rüzgârın uğultusu tüylerini diken diken etti.

"Sirenler!" diye bağırdı aşağıdan başka bir kadın. Bu kez Layala kenara koştu ve mavi-siyah suya baktı. Hayalet gibi, yüzgeç kuyruklu bir yaratık, yaklaşık iki buçuk metre uzunluğunda, hızla geçip geminin gölgesinde kayboldu. Saldırı beklerken sessizlikte mide bulantısı şiddetlendi. Parmak eklemleri beyazlaşana kadar korkuluğ a sıkıca tutundu.

Her şey tek bir tüyler ürpertici güzel sesle başladı. Yeşil, yemyeşil dağlarda rüzgârın fısıltıları gibiydi. Sesi, omurgasında bir ürperti yarattı. Sonra başka bir ses katıldı, sonra bir başka ses, farklı oktavlarda ve tonlarda ama o kadar uyumluydular ki tek bir ses gibiydiler.

"Buradalar," dedi Fella, şimdi daha sessiz, neredeyse saygıyla.

Layala kenardan geri çekildi ve babasının yaptığı yeni kılıcı Lightbringer'ı çekti. Kılıcın gücüyle elinde neredeyse uğulduyordu. Thane'e gördüklerini anlatmak için döndü ama gözleri odaklanmamıştı ve boş boş bakıyordu, ifadesi gevşek ve kaybolmuş gibiydi, sanki büyülenmiş gibi. "Thane?" diye fısıldadı.

Thane'in tavırlarında hiçbir değişiklik yoktu, onu fark etmemişti bile. Bir *güm, güm, güm* sesi Layala'yı korkuluklara doğru çekti. Ana güverteye aşağıya baktı. Diğerlerinin elleri arkada, güverte ortasındaki metal kancalara bağlıydı. Gunner çılgınca tekmeliyor ve çırpınıyordu. Onun bağlarına karşı bu kadar şiddetle mücadele etmesini izlemek korkunçtu. Tanrım, kurtulacak mıydı? Layala, Fennan'ın ellerinin yavaşça hareket ettiğini, büküp çekerek, bağlarını çözmeye çalıştığını fark etti.

Piper, Fennan'ın omuzlarını tutarak yanına diz çöktü, ama Fennan sanki o orada yokmuş gibi onun arkasını bakıyordu.

Aşağıda, Evalyn Teyze bir eliyle merdiven korkuluğuna tutunmuş, diğer elinde kısa bir kılıç tutuyordu.

"Buraya gel," dedi Layala.

Evalyn teyze Layala'ya başını salladı. "Kuzgunların beni burada savunmam için ihtiyaçları olabilir. Al şunu." Parlak bir yağla kaplı siyah bir çivi fırlattı.

Layala onu yakaladı ve kaşlarını çatı. "Bu katagas serumu." Kokısından tanıdı.

"Thane düşündüğüm gibi biriye, buna ihtiyacın olacak."

Layala, Evalyn teyzenin bunu neden aldığını merak edecek zamanı olmadı ve Thane'nin yanına koştu. "Üzgünüm," diye mırıldandı ve bıçağın ucunu Thane'nin gömleğinden geçerek koluna sapladı.

Thane çok sersemlemişti, farkına bile varmadı.

Birkaç saniye sonra Leif bağırdı: "Ona ihtiyacım var!" Şaşkın bir şekilde Layala geri koşarak alt güverteye baktı. "Beni kurtarın!" diye yalvardı Leif, yerde kıvranarak. "Ona gitmeliyim."

"Evet, bizi serbest bırakın!" Siegfried, kendisine hiç yakışmayan gür bir sesle bağırdı. "Bize ihtiyaçları var."

"Bana yalvarıyor."

"Yardım etmeliyiz!" diye bağırdı Fennan.

"Onları dinlemeyin," diye bağırdı kadınlardan biri Piper ve Evalyn Teyze'ye. "Bu bir siren hilesi."

"Tabii ki!" Piper sertçe karşılık verdi.

Sirenlerin güzel sesleri giderek yükseldi, tekneye çarpan dalgaların ve esen rüzgârın sesini bastırdı, aşağıdaki erkeklerin yalvarışlarını örtbas etti. Layala tekrar Thane'e tedirgin bir şekilde baktı. Onun kurtulmak için mücadele etmediğini görünce uzun bir şükran nefesini verdi. Hatta neredeyse uykuya dalmak üzere gibi görünüyordu. Belki de baştan çıkarıcıların çağrısına karşı koyacak kadar güçlüydü. İçindeki gerginlik biraz azaldı. Kurtulmasından gerçekten endişelendiği tek kişi oydu.

"Solunda!" diye bağırdı Fella.

Layala hızla döndü, sivri beyaz tırnaklı solgun bir el geminin korkuluğundan kaydı. Bir an sonra, parlak pembe saçlı ve deniz kadar güzel bir yüz geminin kenarından yükseldi. Gözleri o kadar açıktı ki...

mavi, neredeyse beyaz görünüyordu. Layala bir canavar, soluk bir şeye benzeyen grotesk bir yaratık bekliyordu, ama bu yaratık, gördüğü en güzel varlıklardan biriydi. Kendini yukarı çekti, akuamarin pullu göğüsleri ortaya çıktı. Göğsünden aşağısı parıldayan balık pullarıyla kaplıydı ve büyük, tuhaf yüzgeci arkasında havada dalgalanıyordu.

Thane'e bakarak parmağını kıvırdı. "Gel bana, aşkım." Sesi birkaç oktav yükseldi, ıslık sesleri ve karanlık, düşük bir tona büründü.

Güzel yaratığın cazibesi paramparça olmuştu. Layala'nın sevdiği elfi istiyordu, ama ona sahip olamazdı.

Thane seğirdi ve kalçalarını iterek ipleri gevşetmeye çalıştı. Hayır! Layala ileri atıldı ve kılıcını sirene doğru savurdu. Kadın korkulukların altına eğildi ve tısladı. Layala kılıcını indirdi, tahtayı parçaladı ve sirenin tutunan parmaklarını kesti. Sirenin çığlığı o kadar tizdi ki Layala ellerini kulaklarına tıkamak istedi. Sirenin suya düşerken çıkardığı gürültüyü dinledi.

"Öl, seni sikik sürük!" diye bağırdı Fella ve kıvrımlı kılıcını sirenin boynuna savurdu, boynunu tamamen kopardı. Yeşil saçlı bir kafa, sonsuz bir çığlık atarak akuamarin dudakları açık bir şekilde güverteye düştü ve vücut geminin kenarından kayboldu. İğrenç.

Ahşap kırılma sesine çok benzeyen yüksek bir çatlak sesi, damarlarında korku dalgaları yarattı. Göğsü çılgınca nefes alıp verirken, iplere asılıp sarsılan Thane'e baktı ve direğin tepesine kadar uzanan çok net bir çatlak gördü. Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı, ipler tutuyordu ama gemi tutmayacaktı.

"Gemimi parçalayacak! Durdurun onu!" Fella çığlık attı ve kenara doğru sürünerek başka bir sirene döndü. "O da ne böyle? Hiç bu kadar güçlü bir elf görmedim."

Layala kılıcını kınına soktu ve ellerini Thane'in göğsüne bastırdı. "Thane, benim. Ben Layala." O mücadele ederken homurdandı ve sertçe sıkılmış çenesi titremezdi. "O sesler sirenler. Hatırladın mı? Seni öldürmek istiyorlar. Seni benden almak istiyorlar." Bir başka çıtırtı duyuldu ve Layala, Thane'in yüzünü kavrayarak başını aşağı çekip gözlerine baktı. Thane ona bakıyordu ama parlak yeşil gözlerinin üzerinde beyaz bir bulut varmış gibi görünüyordu. Onu görebiliyor muydu? Layala'ya odaklanmamıştı, sanki rüyada gibiydi. "Kurtulmak için mücadele etmeyi bırak. Onlara direnmelisin! Lütfen!"

Kırmızı saçları ve siyah şapkası bir an parladı, sonra *bir gürültüyle* ipler gevşedi ve gemi güvertesine düştü. Layala, Fella'nın kılıcını tahta direğin içinden çıkarmaya çalışırken nefesini tuttu; Thane'i kurtarmıştı. Layala, ellerini Thane'in göğsüne daha sert bastırdı; artık onu tutacak tek şey kendisi kalmıştı. "Ne yaptın?" diye bağırdı Layala.

"Eğer bu gemiyi batırırsa, hepimiz batarız." Fella kaşlarını çatarak kılıcını çekip çıkardı. "Üzgünüm."

Thane ileriye doğru yürüdü ve güçlü vücudu Layala'ya çarptı, onu sert tahtalara düşürmek üzereydi. Layala dişlerini sıktı ve onu göğsünden itti, bacaklarını çığlık atana kadar itti ve botları kaygan yüzeyde kaydı. O, pes etmeyen bir dağa karşı itiyormuş gibiydi. "DUR!"

O devam etti, onu iterek.

Gömleğini sıkıca kavradı ve o kadar sertçe çekti ki kolu yırtıldı, ama başka bir sirenin gülümseyerek ona parmağını kıvrarak beklediği kenara ulaşma kararlılığı hiç azalmadı.

Başka bir seçenek görmeyen Layala, onun sırtına atladı, kolunu çenesinin altına kaydırıp ve sıktı. *Hadi, uyu, uyu!* Tanrıya şükür, onunla mücadele etmedi. Sanki onun varlığından haberi yokmuş gibiydi ve bu, o anda onların tek şansı olabilirdi. Layala, onun büyüğü olmasa bile, gerçek bir kavgada onu yenebileceğine inanmıyordu ve eğer sirenlere ulaşmak için onu öldürmek isterse...

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İşe yaramıyor! Boğazını bu kadar sıkı sıkı sıkı olmasına rağmen, düşmesi gerekirdi. Bacaklarını ona daha sıkı sararak kılıcını çekti ve kafasına vurdu. Derisi yarıldı ve yüzünden kan sızdı, ama bilincini kaybetmedi, adımlarında tereddüt etmedi. Suyu, onu kendine çağıran zehirli ama güzel yaratığa sadece birkaç adım kalmıştı. Layala bacağına salladı ve sirenin çenesine vurdu, onu havaya uçurdu. Artık onu kaybetmeyecekti.

Büyü kollarına fısıldadı ve kalın siyah bir asma ortaya çıktı, önce Thane'in dizlerini ve uyluklarını sardı, sonra vücuduna doğru kıvrılarak kollarını yanlarına bağladı. Layala, kendisi de kapana kısılmamak için pozisyonunu ayarladı ama tutunmaya devam etti. Sarmaşıklar ayak bileklerine kadar indi ve Thane, onu doğrudan suya götürecek geminin açıklığına doğru sendeledi. Layala ayağını geminin korkuluğuna dayadı ve vücudunu bir hamlede geriye doğru çekerek, ikisini de geriye doğru savurdu.

geriye attı. Çarpışmaya hazırlandı ve güverteye çarptığında inleyerek nefesini kaybetti, Thane'in tüm ağırlığı onu güverteye bastırdı. Keskin bir sesle ikisi de tekrar direğe çarpına kadar merkeze doğru kaydı.

Thane debelenip kıvrılırken, Layala kurtulup ayağa kalktı ve botunu onun göğsüne bastırdı. Gemi yana yattı ve Layala dengesini kaybetti. Kendini tutmak için kollarını çılgınca savurdu ve korkuluğa takıldı, keskin kenarı beline saplandı.

Su yarattığından bir tıslama duyuldu, ardından at kuyruğu hızla çekildi ve Layala geriye doğru eğildi, boynu ve göğsü ortaya çıktı. Pürüzsüz lavanta rengi saçları ve jilet gibi tırnakları onun üzerinde duruyordu. "Öl!" diye haykırdı siren.

Kollarını havaya kaldırdı, avuçlarından sarmaşıklar fırladı ve sirenin boynuna ve göğsüne saplandı. Soğuk kan Layala'nın yüzüne, gözlerine sıçradı ve ağzını metalik bir tat doldurdu. "İğrenç!" Layala tiksintiyle tükürdü. Sarmaşıklar sirenin kıvrılan vücudunu havaya kaldırdı ve onu gölün derinliklerine doğru salladı, sarmaşıklar da onunla birlikte gitti.

Arkasını döndüğünde, Fella ağzı açık bir şekilde bakıyordu. "Tamam, şimdi gerçekten kim olduğunuzu bilmem gerekiyor." Alt güverteden gelen özgürlük çığlıkları ve kavga kaosu duymayı zorlaştırıyordu ama Layala anladı.

"O, Palenor Elflerinin Yüksek Kralı Thane Athayel ve ben onun eşi ve gelecekteki kraliçesiyim! Şimdi onu hayatta tutmama yardım et!"

Fella'nın gözleri daha da büyüdü. Kılıcı güverteye düştü ve daldı. Thane, başka bir sirenin tutunduğu kenara doğru yuvarlandı, ta ki Fella onun üzerine atlayana kadar. Thane, bağlı bacaklarını havaya kaldırarak tekmeledi ve homurdandı. Layala, ikisinin ağırlığıyla onu aşağıda tutabileceğini umarak onun alt kısmına atladı.

"Beni buradan çıkarın! Onu seviyorum! Ona gitmeliyim! Layala'm aşağıda!" diye bağırdı ve ikisini de üzerinden attı. Asmalar eğilmeye ve kopmaya başladı. Lanet olsun, sirenler halüsinasyon yaratıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışan Layala ıslak güvertede kaydı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Fella geminin sallanmasına ve güvertenin nemine alışkındı, hızla ayağa kalktı ve kılıcını çekti. İki siren dişlerini göstererek, uzun parmaklarını tahtaya geçirerek onlara doğru sürünmeye başladı.

"Onu bana ver!" diye tısladı mor saçlı siren. "O benim."

Layala, Işık Getiren'i yakaladı ve kılıcın ucunu sirenin ağzına sapladı. "Hayır, o benim." Onu kılıçtan uzaklaştırdı ve Fella

ona gülümsedi.

"Göründüğünden daha kötüsün. Ama diğer sireni ben hallettim. Sen onu al!" Fella bağırdı ve kılıcını havada çılgınca savurdu.

Layala, Thane'in göğsüne çöktü, bacaklarını onun üzerine atarak yüzüne sert bir tokat attı. "Buradayım! Layala'n burada!"

"Layala! Geliyorum!" diye su kenarına doğru bağırdı.

Sanki onu göremiyordu, sanki ona görünmez olmuştu. Saçlarını kavradı ve yüzünü birkaç santim yakına çekerek ona baktı. "Benim, seni aptal herif."

Çenesi gerildi ve birkaç kez gözlerini kırptı, sanki sisleri dağıtmak istercesine yavaşça başını salladı. "Layala?"

Ona pislik demek yeterliymiş, ha? "Evet. Buradayım."

"Adaya yaklaşıyoruz," dedi Fella, sirene saldırırken siren de ona kötü pençeleriyle karşılık verdi. "Çağrılarının gücü azalıyor ama henüz kaybolmadı. Kıyıya yaklaşına kadar kaybolmayacak."

"Layala, yardım lazım!" Piper çılgına dönmüştü. "Onu yakaladılar! Yardım edin!"

Layala, Fella'ya baktı. "Ben gidemem. Sen gitmelisin."

"Seni bırakırsam *onu* kaybedebiliriz. O elflerin Yüce Kralı. Onlardan daha önemli, değil mi?" Kılıcı sirenin ön kolunu kesti ve yaratık çığlık attı, koyu yeşil kan güverteye sıçradı.

"Kolum! Kolum!" diye çığlık attı ve Fella'ya saldırdı, mavi kuyruk yüzgeci güverteye çarptı ve yüzü öfkeden çarpıldı. Göl yarattığı etrafında döndü, yüzgecini savurdu ve Fella'nın bacaklarını altından vurdu. Pençeli eli Fella'nın kafasına doğru sallandı. Fella bıçağını tam zamanında kaldırarak kolu kesti ve sireni güverteye kaydırıp suya düşecek kadar sert bir tekme attı.

Thane tekrar mücadele etmeye başladı. Layala'nın ona karşı elde ettiği ilerleme yok olmuştu. Aşağıdan gelen çığlıklar Layala'nın kalbini sızlattı. Ona ihtiyaçları vardı.

Fella tükürdü, kılıcını başının üzerine kaldırdı ve geminin kenarına doğru ilerleyerek, parmaklıktan tırmanmaya çalışan başka bir sirene saldırdı. "Bazen zor kararlar vermek gerekir, kızım."

Thane her zamankinden daha vahşice tekmeledi ve çırpındı. Layala, Thane'in göğsünü saran sarmaşıklara avuçlarını kuvvetle bastırarak onu yerinde tutmaya çalıştı.

yerinde kalmasını sağladı, ama büyüünün etkisi de zayıflamaya başladı ve bağları birer birer kopmaya başladı. Onu sarmak için daha fazla sarmaşık yarattı, onu bağlamak için daha fazla.

"Layala!" Evalyn teyze bağırdı. "Çok fazla var! Yardım et!"

Çenesi titriyordu ve onları terk ettiği için kalbi acıyordu ama... Zor kararlar. "Thane'i bırakamam!" Thane'in adını söylerken sesi kırıldı. Tanrım, ya Fennan olsaydı? Kendini affedebilir miydi?

Piper çığlık attı ve bu acı Layala'nın bir parçasını kopardı. "Üzgünüm," diye mırıldandı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken. Thane mücadele etti, kükredi ve homurdandı. Asmaları kopmaya devam etti ve o da yenilerini yaratmaya devam etti. Piper ve Evalyn Teyze yardım için bağırdıkları o ağladı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Geldiği gibi, sirenlerin sesi kesildi ve Thane mücadeleyi bıraktı. Gözlerindeki uzak ve bulanık bakış kayboldu ve üzerinde duran Layala'ya odaklandı. Vücudunu saran kalın sarmaşık tabakalarına baktı, sonra gözleri Layala'nın yüzünü aradı. "Ne oldu? Son hatırladığım şey, beni direğe bağladığın."

Layala ıslak yanaklarını elleriyle sildi. Asıl soru, şimdi kim sonsuza dek gitmişti?

BÖLÜM 22

Layala derin bir nefes alarak yüzünden akan gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Acıyla sıkışan boğazından kelimeler çıkmıyordu. Onlara, Ravens'a karşı başarısız olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Onlar onun da Ravens'larıydı. Başını sallayarak geriye uzandı ve kılıcı Lightbringer'ı çekip çıkardı, sonra keskin bıçağı sarmaşıkların altına kaydırды, etine zarar vermemeye dikkat etti. Soğuk metal gövdesinde kayarken o gerildi.

"Layala," dedi Thane, bu sefer daha sert bir sesle. "Canını acıttım mı? Neden ağlıyorsun?"

"Hayır." O, sarmaşıkları kesmeye devam etti. Kendi büyüsünü bozabileceğini düşündü, ama şu anda yeni bir şey denemek için kafası çalışmıyordu.

Fella, geminin korkuluğundan uzaklaşırken botlarının sesi yüksek sesle yankılandı. Ağızı bükülmüş bir şekilde onların üzerinde durdu. "Birini kaybettiniz, belki de daha fazlasını, Kral Thane. Ben ve kızlarım elimizden geleni yaptık. Çok savaştık."

Kollarını öne doğru uzattı ve bağlarından tamamen kurtulana kadar sarmaşıkları ortasından kopardı. "Kim?"

Layala ondan uzaklaşarak oturdu, dizlerini göğsüne çekip bacaklarını kollarıyla sardı. Kimi kaybettiğini ya da kaç kişi olduğunu bilmek istemiyordu. Her Şeyi Gören Taş buna değer miydi? Ya zamanında yetişememişlerse ve tüm bunlar boşuna olmuşsa? Tehlikeli olacağını biliyorlardı, ama kimseyi kaybedeceğini hiç beklemiyordu. Ancak

Ravens'ın savaş yetenekleri sirenlere karşı hiçbir işe yaramamıştı ve bunu hiçbiri tahmin etmemişti.

Thane ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve üst güverteye doğru yavaş adımlarla ilerlerken, kalbi daha hızlı atmaya başladı. O, korkuluklara tutunup aşağıya bakarken onu dikkatle izledi. Arkasını döndü. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Tanrım, hepsi öldü mü? Vücudu titriyordu ama Layala zayıf bacakları üzerinde ayağa kalktı. Thane'in bayılmasından korktu ama kendisi de ayakta zor duruyordu.

Piper de ölmüş müydü? Evalyn teyze ve Piper katledilmiş, çocuklar kaçırılmış mıydı? Piper'ın son çığlığı başka biri için değil, kendi ölümü için miydi?

Gümüş gözlü, altın takılı kadın merdivenlerin tepesinde belirdi. "Sirenlerden biri güverteye çıkıp ipleri kesti. Üzgünüm."

Layala'nın eli düştü. "Kim?"

Thane'in ağzı seğirdi ve aşağıya bakarak, "Gunner öldü," dedi.

"Onu geri getirebilir miyiz?" diye sordu Layala.

Fella tekrar dümenin başına geçti. "Su altında nefes alabilseydiniz, siz bayanlar gidip onun için savaşabilirdiniz, elbette. Ama nefes alamıyorsunuz, bu yüzden yapamazsınız. Ve beş dakikadan fazla zaman geçti. O öldü." Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Eğer yardımı olacaksa, o hayatının aşkıyla birlikte olduğuna ve ciğerleri suyla dolarken son derece mutlu olduğuna inanıyordu. Kralınızın onlara nasıl tepki verdiğini gördünüz. Onun sizi çağırdığını sandı."

Bu yardımcı olmadı.

"Rıhtıma yaklaşıyoruz," dedi Fella ve karanlık bulutlara baktı. "Duyarsız olmak istemem ama fırtına geliyor ve geri dönebilmek için atlarınızı indirmek için acele etmeliyiz."

Layala sonunda diğerlerine bakmaya cesaret etti. Piper geminin kenarında diz çökmüş, topuklarının üzerine oturmuştu. Kolları yanlarında sarkmış, kanlı kılıcı yanında yatıyordu. Diğerleri gemi mürettebatı tarafından halatlardan özölüyordu. Evalyn teyze, geminin mürettebatından birinin baldırındaki yarayı tedavi ediyordu. Arkadaşının teselliye ihtiyacı olduğunu bilen Layala, hızla merdivenlerden indi ve Piper'ın yanına diz çöktü. Omzuna nazıkçe elini koyarak, "Elinden geleni yaptın, Piper," dedi.

Kırmızı, yaşlarla dolu gözleri hala suyu arıyordu. "İlk başta, benden uzaklaşmak için mücadele etti. Sonra siren bacağını yakaladı ve sırt üstü düştü

sırt üstü düştü. Ama onu yakaladım, Laya. Kolundan tutarak, kenara sürüklenirken onu çekmeye çalıştım. Bana baktığında anladı. Gunner ANLADI. Beni tuttu ve sirene tekme attı ama o *şeylerden* biri diğer bacağına yapıştı ve o... gitti."

"Çok üzgünüm, Piper." Layala'nın boğazı yine dayanılmaz bir şekilde gerildi ve sesi zayıf ve gergin çıktı. "Çok üzgünüm. Beni çağırdığını duydum," bir gözyaşı yanağından süzüldü, "Seni hayal kırıklığına uğrattım, onu hayal kırıklığına uğrattım."

Burnunu çekip ıslak yanağını elinin tersiyle sildi. "Thane'i korumak zorundaydın. Ben de aynı şeyi yapardım. Gunner da bunu anlardı. Ama o bendeydi. Tam orada duruyordu." Derin bir nefes aldı ve güvertede duran Gunner'ın göz bandını aldı. Mücadele sırasında düşmüş olmalıydı. Piper onu göğsüne sıkıca bastırdı. "Thane, Ravens'ı kurduğundan beri bizimleydi. Uygun yaşa geldiğinde bize katılmak isteyen bir kardeşi vardı ve Gunner ona her zaman arkasını kollayacağına söz vermişti."

Onu teselli edecek sözler, kaybını iyileştirecek şiirler yoktu.

Gemi sarsıldı ve adanın kıyısından uzanan taş rıhtıma sürtündü. Başı kadar büyük yaprakları olan geniş yeşil ağaçlar adanın çoğunu kaplıyordu. Kıyıdan aşağıya, elli fit yükseklikteki siyah kayalardan göle dökülen su, tüyler ürpertici bir şey vardı. Şelalenin kendisi değil, ona okla vurularak karanlığa yığılmasının anılarıydı.

Yüksek dallardan gelen her türlü kuş sesleri onu sersemliğinden uyandırdı.

"Ada bize hiç sorun çıkarmadı. En azından bu konuda rahat olabilirsiniz." Fella, Layala ve Piper'ın arkasında durdu ve şapkasının kenarını tutup hafifçe eğdi. Bakışları yemyeşil ağaçlara yöneldi. "Umarım aradığınız portal buradadır ve onu çalıştırabilirsiniz. Bir hafta boyunca geri dönmeyeceğiz ve dönüş yolunda daha fazla insanınızı kaybetmenizi istemem."

Adanın siyah kumlu kıyısında toplanan atlar, ormanın kenarındaki çimleri ve renkli kır çiçeklerinin yoğun ve bolca yetiştiği yerlerde otluyordu. Gidilecek belirgin bir yol yoktu. Sanki

Kendi kendilerine yapmaları gerekecekti ve ağaç gövdelerinin birbirine yakınlığı, kıvrımlı, kıvrılmış, çıkıntılı kökleri nedeniyle atlarla ilerlemek yavaş olacaktı.

İki atın dizginlerini tutan Fennan, suya bakakaldı. "Onun öldüğüne inanamıyorum. Öylece gitti, yas tutacak bir cesedi bile yok."

Tifapine'nin tombul elleri eyer çantasının kenarını sıktı. Küçük çenesi titriyordu ve gözleri parlıyordu. Güverte altında saklandığı için hiçbir şeye tanık olmamıştı, şükürler olsun. Hassas kalbi bunu kaldıramazdı. Ve ortaya çıkmış olsaydı saldırıdan sağ kurtulabilir miydi, kim bilebilirdi?

Nefes nefese ve yanaklarından gözyaşları akarken, Piper sessizce hıçkırarak titriyordu. Layala, Piper'ı ilk kez ağlarken görüyordu. Kendi hayatı tehlikedeyken bile gözyaşı dökmemişti. Doonafell'deki savaştan sonra da pek duygusal davranmamıştı, ama bu olay onu derinden etkilemişti. Belki de Gunner'ın parçalanarak öldürüldüğünü görmek, onun her zaman soğukkanlı tavrını yıkan son damla olmuştu. Gözyaşlarını saklamak için atının boynuna gömdüğü yüzünü görmek zordu. Layala, Gunner'dan daha çok onun için üzülüyordu. Neredeyse.

Dikkatini Gunner'ın en yakın arkadaşı Leif'e çevirdi. Sanki arkadaşının cansız bedenini almak için suya dalmayı düşünüyormuş gibi, kıyıdaki botlarına su sıçırıyordu. "Ona veda bile edemedim. Onun için savaşmadım bile." Tekmeledi, su sıçradı ve yürek parçalayan bir çığlık attı.

Onları daha fazla izlemek çok acı vericiydi. Layala arkasını döndü ve Gunner'ın atının eyeri sıkıca tutarak dizlerinin üzerine çökmek için kendini zor tuttu. O, onların gelecekteki kraliçesiydi. Güçlü olmalıydı. Thane ağlamadı, konuşmadı, yüzü taş gibi sertleşmişti. Olanları öğrendiğinden beri ona bakmıyordu. Belki kimseye doğrudan bakmıyordu, ama bu kişisel bir şey gibi geliyordu.

Kaybettiği şeyleri ya da Thane'in ne düşündüğünü düşünmekten kafasını uzaklaştırmak için, sahil şeridini baştan sona gözden geçirdi. Ada büyük değildi. Belki bir mil uzunluğundaydı. Taş çemberi bulmak çok zaman almamalıydı, ama ağaçların arasında ne gizleniyor olabilirdi? Ona, dev akrepler ve dev tek gözlü adamların olduğu isimsiz ormanı biraz hatırlattı. Etrafındaki enerji karanlık hissettirmiyordu. Kederin ağırlığı olmasa huzurlu bir yer olabilirdi.

"Hepimizin acı çektiğini biliyorum," dedi Thane, sonunda sessizliğini bozdu. "Ama burada kalamayız. Harekete geçme zamanı." Siegfried'e döndü. "Portalın nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

portalin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Siegfried avucunu atının omzuna koydu ve sonra çeyrek mil uzaktaki kayalıkların üzerinden şiddetle akan suya doğru işaret etti, "şelalenin yakınlarında olmalı."

"Tepesinde mi, arkasında mı,
dibinde mi?" "Tepesine
yakın."

"Benimle." Thane, Phantom'u peşinden sürükleyerek kumlu sahil şeridinden aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Layala ona biraz yer açmak için geride kaldı ve diğerlerinin yanından geçmesine izin verdi. Onu, kendini ya da dünyayı sulasa da, bazen insanlar yalnız kalmaya ihtiyaç duyar. Kuzgunlar arasındaki ağır sessizlik tuğla yığını gibi ağırlaşırken, gök gürültüsü aktı. Gittikçe koyulaşan, şişmiş bulutlar da havayı kaplayan lme kızgın gibiydi. Bir yağmur damlası yanağına çarptı. Layala inledi, ardından bir tane daha, sonra şelaleye rakip olacak kadar şiddetli bir yağmur başladı. Tırmanmaya başladıklarında çimler kayganlaştı. ndekiler, Layala'nın bacağı kadar kalın kıvrımlı kökleri öfkeyle kesip, alçak dalları keserek yokuşu tırmanmak için yol açtılar. Zirveye ulaşmaları bir saat sürdü, neredeyse akşam olmuştu, ama Siegfried'in dediği gibi, portal orada duruyordu.

Porta yosunla kaplıydı, kenarları çökmüştü, st kısmındaki runeler hava koşullarından aşınmıştı ve tabanında sarmaşık ve beyaz calla zambakları yoğun bir şekilde büyümüştü. Thane hiç vakit kaybetmeden avucunu taşa dayadı. Herkes yarım daire şeklinde toplanıp bekledi. Ve bekledi. Atlar ve elfler huzursuzca hareket ederken, Layala elindeki deri dizginleri daha sıkı kavradı. Katagas serumu hâlâ onun büyüsünü bastırıyor muydu?

Yağmur hafiflemiş olsa da, damlalar kirpiklerine yapışmış ve burnundan damlıyordu. Suyu silmek için elini yüzüne sürdü. Bu iyiye işaret olamazdı. Diğer portallar birkaç saniye içinde sıcaklık ve hayatla dolmuştu.

Hayal kırıklığıyla i çeken Thane, elini yanına indirdi ve çenesini kaldırdı. Omuzları keskin bir şekilde yükselip alçaldı. "Layala, buraya gel lütfen."

Thane hariç herkes ona bakıyordu. Sırtı hâlâ onlara dönüktü. Atın dizginlerini bırakarak, sessizce ne adım attı ve yanına geldi. Ona bakmak için g toplaması gerekti. O, bakışlarını taşa dikmiş duruyordu. "alıştırabilir misin? Serum yüzünden bym neredeyse hissetmiyorum."

Layala omzunu kaldırdı ve nefesini tutarak parmak uçlarını taşa dokundurdu. Taş soğuk ve kaygandı, diğerlerinden yayılan enerji yoktu.

Ciddi olamazsın. Gözlerini kapattı ve elini düzleştirdi, bir şey olmasını diledi. Hadi, uyan... Bir an geçti... Orada... bir şey vardı. Zar zor fark edilebilen bir sıcaklık kıvılcımı.

Merhaba? Layala sessizce seslendi.

Hiçbir şey. Tam vazgeçmek üzereyken yumuşak bir ses "*Merhaba*" dedi. Bir şekilde bunun sadece kafasının içinde olduğunu biliyordu.

Bizi Newarden'a götürebilir misin, Calladira?

Gücümüz zayıf. Uzun zamandır uykudaydık. Benim gücümün bir kısmını alabilirsin.

Uzun bir sessizlik.

Sende üzüntü hissediyoruz, büyücü.

Thane temizlendi boğazını boğazını ve Layala Layala bir gözünü açtı. "Ben... iletişim kuruyorum."

"İletişim mi? Ne diyor?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Hüzün hissediyor."

"Geçebilir miyiz, geçemez miyiz?"

Sabırsız mısın? *Benim sihrimin gücüyle geçebilir miyiz?*

Daha fazlasına ihtiyacımız var.

"Thane, taşa dokun. Sanırım benim büyüüm tek başına yetmiyor."

"Şu anda sunabileceğim pek bir şey yok."

"En azından denemeliyiz."

O, onun itaat edip etmediğine bakmadı. Kolundan ve elinden geçen bir çekme hissi yeterince açıklayıcıydı.

Bu eski bir büyü... çok eski, dedi ince sesler. Bir şekilde tanıdık geliyordu.

Thane sonunda onun bakışlarını karşıladı. O da en az onun kadar garip bulmuş olmalıydı. İkisi de daha önce buraya gelmemişti.

Nasıl? Layala sessizce sordu.

Bir duraklama. *Nerede*

olduğumuzu anlayamıyoruz.

Sürekli çekiyordu. Sanki şiddetli bir akıntıya karşı yüzmeye çalışmak gibiydi, bacakları yorgun düşene, omuzları çökene ve kolları kum torbalarıyla doldurulmuş gibi hissedene kadar.

"Yeter," dedi Thane sertçe. Soğuk parmaklar Layala'nın bileğini sardı ve onu oradan çekti.

Portalin içi, iki taşın çarpışmasıyla çıkan kıvılcım gibi parladı, sonra hiçbir şey olmadı.

Tamamen yenilenmek için daha fazla büyüye ihtiyacımız var.

"O zaman beklemek zorundasınız," dedi Thane, kendisi de nefes nefese kalmış gibi. Omzunun üzerinden baktı. "Kamp kurun. Şimdilik burada dinlenelim."

BÖLÜM 23

L Ayala yumuşak, yeşil orman zeminine çöktü ve sırtını taş çemberin arkasına yasladı. İçinden gelen sessiz uğultu cildini ısıttı ama büyüü çekilmiyor ya da tükenmiyordu. Gözlerini kapattı.

düzenli nefes aldı. Elleri ve bacaklarındaki titreme ve kaslarındaki güçsüzlük, kulede geçirdiği zamanlardan kaynaklanan bir endişe dalgası uyandırdı. O iğrenç yatağın samanlarının vücuduna batmasını neredeyse hissedebiliyordu, ağzındaki kuruluğu, çatlamış dudaklarının acısını tadabiliyordu, açlıktan karnının ağrımamasını ve kemirilmesini hissedebiliyordu. Reina'nın dehşet dolu yüzü zihninde canlandı ve Tenebris'in narin boynuna bıçağı geçirdiğinde ortaya çıkan kırmızı çizgi. Gunner'ın koparıldığı sırada Piper'ın ığılığı, sonsuza dek gölde kaybolması. Her şey bir anda üzerine çökmüş gibiydi.

Thane ona bakmıyordu bile. Gunner'ın kaybindan onu sorumlu tutuyordu, değil mi?

"İyi misin, Layala?" Evalyn teyze nazikçe sordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve ne kadar zayıf olmasına rağmen gözleri birden açıldı ve ayağı fırladı. Evalyn teyzenin yüzünde endişe belirmişti, herkes gibi o da ona bakıyordu.

Koşması gerekiyordu. Özgür hissetmesi, o anılardan uzaklaşması gerekiyordu. Sıcak cildinin kaşintısı, nefesinin hızlanması... Hareket etmezse patlayacaktı. Etrafındaki her şey bulanık görünüyordu, ölüm ve umutsuzluk anıları hariç.

Bir ayağını diğerinin önüne zorlayarak, yavaşça yürümeye başladı, elini göğsüne bastırarak. Sonra koşmaya başladı, ağaçların arasından

Çevresi koyu yeşil bir bulanıklık içinde hızla geçiyordu, alçak dallar yüzüne çarpıyordu ama acıyı neredeyse hissetmiyordu.

"Layala!" Thane'in sesi uzaktan geliyordu.

Koş. Koş. Durması imkansızdı. Vücudundaki ağrı, zihninde dönen endişeli, tekrarlayan düşünceleri silip süpürdü. Saçlarını tutup çığlık atmak istedi ama bunun yerine kollarını sallamaya devam etti. Sıcak gözyaşları yüzünden akıyordu. Düşmüş bir kütüğün üzerinden atladı ve diğer tarafa sertçe indi. Sessiz ayak sesleri yoğun yaprakların üzerinde uçuyordu. Ağaç gövdelerinin etrafında dolanarak ormandan kurtuldu ve adanın kenarına geldi. Geniş açık alan daha az klostrofobikti. Güneş, karanlık bulutların arasından yüzünü göstererek gölün üzerinde parıldıyordu ve biraz rahatlama hissi veriyordu.

Layala, nefes almakta zorlanarak dizlerinin üzerine çöktü ve abanoz rengi kumun üzerine yan yattı. Sonra sırt üstü yuvarlandı ve kılıcı ona batıyordu ama gökyüzüne bakarken bunu umursamadı. Soğuk yağmur damlaları yüzüne vurmaya başladı. Neden bu kadar kötü şey oluyordu? Neden insanlar onun etrafındayken ölüyordu? Yaradan onların acılarını umursamıyor muydu? Onların yakarışlarını duymuyor muydu?

Bana gel. Sana yardım edeceğim, diye fısıldadı Kara Büyücü'nün artık tanıdık gelen sesi.

Layala ellerini başının iki yanına vurdu. *Kes şunu! Beni rahat bırak.*

Acını hissediyorum. Acını dindireceğim. Ama beni bulman bulman

Hayır! Layala sessizce kafasının içinde çığlık attı. Çünkü ses oradaydı orada geliyordu. Tanrım, belki de aklını kaybediyordu.

Sana gerçekten ihtiyacım var. Çok uzun zamandır bekledim.

Çalıların hafif hışırtısı dikkatini çekti. Layala başını eğerek ağaçların arasından çıkan Thane'i gördü. Bir kez olsun nefes nefese görünüyordu. Dişlerini sıkıp yüzünü çevirdi, onu takip ettiği için nefret etmek istiyordu ama göğsündeki sıkışma biraz hafifledi.

Sessizce uzun çimlerin üzerinden geçip kumun üzerine yanına uzandı. Huzurlu bir sessizlik içinde, ikisi de bir süre gökyüzüne baktılar. Thane'in derin nefesleri, Layala'nın sinirlerini yatıştırmak için neredeyse bir ninni gibiydi. Ağaç tepelerindeki rüzgârın hışırtısı, kuşların cıvıltıları ve şarkıları ile suyun sabit uğultusu, Layala'yı transa geçirmiş gibiydi. Göğsündeki sıkışma biraz gevşedi ve gözyaşları kurudu. Tekrar nefes alabildiğini hissetti.

"Ne kadar hızlı olduğunu unutmuşum," dedi adam saygıyla, sanki sessizliği bozmak günahmış gibi.

Dudaklarını büzdü ve hiçbir şey söylemedi.

Elini onun eline dokundurdu ve sonra sıcak parmakları nazıkçe onun parmaklarının arasına girdi. "Neden bana bakmıyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Özür dilerim," dedi. O bir özür değil, bir cevap beklerken ikisi de tekrar sessizleşti. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Onlara yardım etmek yerine benimle savaşmak zorunda kaldın."

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?" Kız doğruldu ve kolunu suya doğru uzattı. "Orada kendinin kontrolünde değildin. Ben kontrolümdeydim. Benden yardım istediler."

Ayağa kalktı ve suya bakarak uzaktaki ufku seyretti. "Gunner öldü çünkü ben ona buraya gelmesini emrettim. Benim yüzümden öldü. Tıpkı kaybettiğim diğerleri gibi, ama en azından onlar daha büyük bir amaç uğruna öldüler. Ailelerinin ve sevdiklerini korumak için." Sonunda ona baktı, gözleri çılgınca, yüzü acı içindeki öfkeyle çarpılmıştı. "Gunner, varlığından bile emin olmadığımız bir taş için öldü. Bu sadece söylenti ve dedikodudan ibaret. Tanrım, halkımın gereksiz yere ölmesinden bıktım artık."

Ondan rüzgar gibi esen öfke karşısında istemeden geri çekildi. Onu birkaç kez kızgın görmüştü, ama bu farklıydı. Bu... ıstıraplı. "Bu yükü üstlendiğin için üzgünüm. Onu kurtaramadığım için üzgünüm."

"Seni suçlamıyorum," diye bağırdı. Avucunu göğsüne vurdu. "Bu benim suçum."

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve onun öfkesine karşılık verdi. "Hayır, bunu yapamazsın." Tüm bunlar için kaç kez kendini suçlamıştı ve o buna izin vermemişti? Hatta hayatta olmasaydı bu kaosun sona ereceğini bile söylemişti, ama o bunu söylemesine izin vermemişti. Burun delikleri genişlemiş bir şekilde ona baktı, ama hareketsiz durdu. "Bu senin babanın ve Kara Büyücü'nün suçu. Onlar, biz değil. Savaşacak bir savaş, yok edecek bir Boşluk olmazdı. Onlar olmasaydı, biz burada olmazdık." Dudaklarından uzun bir nefes çıktı.

"Babam," diye mırıldandı, gülmeden. "O benim ulaşabileceğim bir yerdeydi. Onu öldürebilirdim."

Layala zorlukla yutkundu. Fırsatı vardı ve kaçırmış mıydı? "Ne?"

Anısını yeniden yaşar gibi başka yere baktı. "Benden birkaç adım uzaktaydı. Onu yas tutarken ve onu öldürdüğüm için suçluluk duyarken onu yakınımda görmek garipti. Annemle konuşuyorlardı." Güzel, yatıştırıcı sesi daha da alçaldı. "Telaî etmekten bahsediyorlardı."

"Telaî etmek mi?" Layala şaşkınlıkla geri çekildi, yüzü öfkeden kızardı. Ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. "Telaî etmek mi? Sen ve o mu? Ciddi olamazlar." Yüzünde karışıklık ve şüphe izleri belirmişti. Parmaklarını gevşek kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. "Sen... Sen..." Tanrım, öyleydim. "Bunu mu düşünüyorsun? Düşünüyor musun?" Anlayamıyordu. Tenebris'in yaptığı onca şeyden sonra. Elf kralı ahlaksız, kötü, şeytani biriydi ve hiç kimse, en azından Layala veya Thane'in sempatisini hak etmiyordu.

"Ben," diye durakladı, avuçlarını yüzüne kaydırđı. "Bilmiyorum. Onun gitmesini istiyorum ama... Onu solgunlara yem ettim sanıyordum ve bir parçam onun o şekilde acı çekmediğine rahatladı."

Bir gece, babasını Boşluğa götürdüğü günü hayal ederken ve onu kemiren suçluluk duygusuyla çadırına girdiğini hatırladı. O zaman hissetmişti. Şimdi hissetmiyordu ve belki de bu yüzden hala ağzı açık kalmıştı, neden anlayamıyordu. Tenebris'in affedilemez suçlarının listesi bir kilometre uzunluğundaydı. *Bunun olduğuna inanamıyorum.* Layala, Tenebris'in ölmesini neredeyse her şeyden çok istiyordu. Thane'in babasıyla olan çelişkili ve karmaşık ilişkisine rağmen, hayatı boyunca eğitildiğı şeyi yapıp intikamını alacaktı.

"O hayal edilebilecek en kötü insan, Thane! Bu suçluluk duygusundan kurtul. Bu haksızlık!"

"Anlamıyorsun çünkü o senin baban değil."

Bu yüzüne bir tokat gibi geldi. "Onun yüzünden babam bile yok!" diye bağırdı. "Duyarsız pislik." Arkasını dönüp, öfkeyle sahilde yürümeye başladı. Parmaklarını saçlarına geçirip tırnaklarıyla kafa derisini tırmaladı. Babasını bir kez gördü ve birden fikrini mi değiştirdi? Üçünün bir arada yaşadığı bir dünyada nasıl yaşayabilirdi? Onu kullanacak Tenebris, onu korumak için yaşayan Thane ve ikisinin arasındaki çatışmanın kaynağı olan kendisi.

Büyük parmaklar onun kolunu kavradı ve onu döndürdü. "Laya, dur. Özür dilerim. Ben duyarsız bir pisliğim. Düşünmeden konuştum."

"Onu asla affetmeyeceğim." Onun elinden kurtulup bir adım, sonra iki adım geri çekildi. "Asla. Öyle ya da böyle o öldü."

"Senden onu affetmeni istemiyorum. Ben asla affetmem." Gözlerindeki fırtına, gökyüzündeki gök gürültüsü kadar karanlıktı.

Ona uzandı, ama Laya elini itti. "Ama onun yaşamasına izin vermemi istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi adam nazıkçe. Yağmur yüzünden süzülüyordu ve omuzlarındaki çöküntü sanki dünyanın tüm ağırlığını taşıyor gibiydi. "Senden anlamanı istiyorum. Onu neden öldüremeyeceğimi anlamanı istiyorum. Annem oradaydı ve ben... yapamadım."

Ailesini tanıımıyordu ama Evalyn teyzesi kötü biriyse, iş o noktaya gelirse onu öldüremeyeceğini düşünüyordu. Özellikle de affetmesini istemek istiyorsa. Bir yabancıyı öldürmek, sevdiğin birini öldürmekten çok daha kolaydı. Ama Layala bunu yaparken o öylece durup izler miydi? Onu durdurmaya çalışır mıydı? Bu durum midesindeki düğümü daha da sıkılaştırdı.

İçini çekerek ormana doğru döndü. Onu öldürürse ona karşı kin besler miydi? Tenebris'i öldürmekle Thane'i sevmek arasında seçim yapmak zorunda kalacak mıydı? "Buna gerek yok. Ben yapacağım. Bunu benden alamazsın. O seni benden neredeyse aldı. Güç için, Thane. Ve sen onu savunuyorsun." Tenebris'in yemek salonunda elini ezip kemiklerini kıran botunu düşünerek başını salladı. Yine uzaklaşmaya başladı.

O, onun önüne geçti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seninle kavga etmeyeceğim ve sen de öylece çekip gidemeyeceksin." Sonra dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

O, onun bileklerini kavradı ve ona karşılık verdi. Onu ilk gördüğü günkü kadar sinir bozucuydu, ama kollarında eridi.

Adam geri çekildi ve alnını kızın alnına dayadı. "Her zaman seni seçeceğim, Laya." Sesi boğuk ve duyguyla doluydu. "Bunu bilmeni istiyorum." Ve bunu defalarca kanıtlamıştı.

Kız onun gözlerine baktı. Adam dudaklarını tereddütle kızın dudaklarına yaklaştırdı, bir nefes uzaklıkta, bu sefer bekledi. Birkaç saniye sonra kız yine pes etti, onu derin bir öpücükle öptü, kollarını adamın boynuna doladı. Yağmur yağıyordu, giysilerini sırlıslıkla ediyordu. Normalde bu fırtınalı havada üşürdü, ama adamın ateşli öpücükleri boynunda aşağıya doğru ilerleyerek vücudunu ısıtıyordu. İçinde çılgınca bir arzu uyanan Layala, adamı ıslak çimlerin üzerine çekti. Nasırlı eller belini kavradı, üstünün altına kayd. Sarhoşun içkiye özlemi gibi, onun dokunuşuna can atıyordu, aynı şekilde sarhoş olmuştu. "Söz verdin," diye fısıldadı, parmakları belinin altından

"Bana zarar veren herkesi yok edeceksin."

"Öldüreceğim." Elleri çıplak bacaklarında sertçe kaydı. Gök gürültüsü öfkeli bir tanrının şiddetiyle çınladı. Layala, onun ustaca parmaklarının kemerini çözmesini sabırsızlıkla izledi. "Öldüreceğim," diye yemin etti.

Bir an sonra, onu üstüne çekti, onu istiyordu, hayır, ona ihtiyacı vardı. Öpücükleri yoğun, açlık ve emir doluydu, ona karşı hareketleri de öyle. Her şeyi biraz bulanık ve ağır hissediyordu, sanki ufuk sisle kaplıydı ve o, başını geriye attığında, adamın başparmağı alt dudağını aşağı çekti. Dokunuşu, bedenini ateşleyen közler gibiydi. Her öpücük, kızın üzerinde ateşli izler bırakıyordu. Kızın çıkardığı her ses, daha fazlasını istiyordu. Fırtınalı gökyüzünde çatal çatal şimşeklerin çakışmasını izlerken, sanki kendisiydi, alev alev yanarak karanlığı aydınlatıyor ve sonunda sıcak ve soğğun çarpıştığı yerde gök gürültüsüyle patlıyordu.

Güneş, öfkeli bulutların arkasından sıcak ve yatıştırıcı bir şekilde yüzünü gösterdi. Thane'in göğsüne uzanmış, dalgın dalgın parmaklarını onun çıplak teninde gezdiriyordu. "Hiç başka biriyle yatmak istediğin oldu mu?"

"Bu bir tuzak mı?"

Kız gülerek başını kaldırdı ve çenesini katlanmış ellerinin üzerine dayadı. "Hayır. Ciddiyim. Beni beklemek zor oldu mu?"

Kollarını başının arkasına getirip derin bir nefes aldı. "Şey, ben olağanüstü çekici bir elfim ve ayaklarıma kapanan birçok kadın vardı."

Kız hafifçe göğsünü çimdikledi. "Kibirli domuz."

Adam güldü, derin bir gürültü onu sanki içinden geçiyordu. "Tabii ki zordu. Birden fazla kez odama girdiğimde, tamamen çıplak olmasa da neredeyse çıplak bir bakire beni yatağında bekliyordu."

Layala'nın ağzı açık kaldı. "Kim?"

"Onları cezalandırabilmen için mi?"

"Hayır, şatodaki dedikoduları duymak için can atıyorum. Pearl ve..." Reina'nın adını söylemeden önce sözünü kesti. "Hizmetçilerin statülerini yükseltmeye çalıştıklarını konuşuyorlardı."

"Vyra mesela. Eminim Talon, muhafızlara onu içeri almalarını söylemiştir."

Gösteriş için Layala skandala dramatik bir şekilde şaşırdı ve bir parçayı bükerek parmağının etrafına dolanmış uzun siyah saçlarını okşadı. "Öyle mi? Ne yaptın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu ve kaşlarını kaldırdı. Kız başını salladı. Göğsü hızla inip kalktı. "Biraz fazla şarap içmiştim. Odama girdiğimde şömüne yanıyordu ama bu normal bir şeydi. Ve kız orada, üzerinde sadece beyaz, şeffaf bir gecelikle duruyordu. O kumaşın ne işe yaradığını bilmiyorum. Onun özel bölgelerinin her santimini gördüm."

"Bir erkeğin önünde ilk kez tamamen çıplak durmak sinir bozucu bir şey, belki de onu rahatlatmak içindi. Ama aynı zamanda bir kızın kendini seksi hissetmesini sağlayacağını da tahmin edebiliyorum."

"Bana söz söylemeden beni istediğini göstermek için böyle bir şey giyebileceğini anlayabiliyorum, ama tamamen çıplak da kalabilirsin. Ben yine de çıkaracağım."

Layala gülümsedi. "Bunu aklımda tutacağım. Hikayene devam et."

"Tamam, Vyra beni resmen parçaladı. Bir an şok içinde öylece durdum." Anısını hatırlayarak güldü. "Kuduz bir porsuk gibiydi. Üstüme atladı, bacaklarını belime doladı. Öpücükleri... çok ıslaktı." Titredi.

"Islak mı?" Layala güldü.

"Evet, salya sümük bir köpek gibi." Layala daha fazla gülmemek için elini ağzına kapattı. O devam etti. "Ama kendime geldim ve onu kendimden ayırmak zorunda kaldım. Beni bırakmak istemedi. Mallarımı da iyice elledi."

"Senin şeyini tuttu..." Gözleri aşağıya kaydı.

"Penisimi ve testislerimi, söyleyebilirsin. Ya da et ve iki sebze desek? Dur, hayır, çubuk ve meyveler."

Kafasını salladı ama gülümsedi. "Ne tür meyveler? Meyveler biraz küçük değil mi?"

"Erişte. Aslında, greyfurt diyelim." "Greyfurt mu?" Gözlerini devirdi.

"Bu bir deyim, aşkım."

"Konudan sapıyoruz, o da senin oltanı ve yaban mersini aldı." "Artık mavi değiller."

Layala kahkahayı bastı.

"Ama evet. Beni acı verecek kadar sert tuttu. Kızda hiç incelik yok. Eminim bir fahişeden tavsiye almış ve biraz abartmış. Sonra nazik olmak için omuzlarına bir battaniye örtüp hizmetçi koridorundan dışarı gönderdim."

"Ondan sonra nasıl yüzünü gösterdi bilmiyorum. Sen benden çok daha naziksin."

"Duydum. Bir adamın kışını ellediği için gözünü morartmışsın. Briar Hollow'daki barda arkadaşların söyledi."

O, Forrest ve Ren ile birlikte içeri girdiğinde, onu hiç fark etmemişti. "Eminim o anda ona aşık oldun."

"Senin önünde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Ama odamda omzuma bıçak sapladığın anda, senin benim için doğru kişi olduğunu anladım. Tek düşündüğüm, bu güzel kızın vahşi olduğu ve onu sevdiğimdi."

"Tanrım, bunu hiç unutmayacak mısın?" "Asla,"

diye alay etti.

"Bana gerçekten ne zaman aşık oldun? Gerçeği söyle."

Sessizce oturup, yukarıdan geçen bulutları izledi. Kalbini parçalayan birçok anı hatırladı.

"Hmm, hayatımın çoğunda senden hoşlanıyordum. Ve odama beni öldürmeye geldiğinde beni gerçekten büyüledin. Yani, sadece o cesaretin bile." Adam gülümsedi. "Ama cenazeden sonra, yağmurda dışarıda dururken ve sen çamurda kayıp kollarıma düştüğünde, aramızdaki şeyin gerçek olduğunu ya da en azından benim hissettiklerimin gerçek olduğunu anladım. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sana baktım ve yüzüme tokat yemiş gibi oldum. Bu yüzden senden beni affetmeni istemek zorunda kaldım, çünkü affetmezsen kendimle yaşayamazdım. Ve Tanrım, seni öpmek istedim."

"Neredeyse yaptığını hatırlıyorum, ama geri çekildin. Neden?"

Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, gözleri sanki o ana geri dönmüş gibi dudaklarına odaklanmıştı. "Seni tekrar öpmeden önce, senin de bunu istediğini bilmem gerekiyordu. Ve Yaşam Kutlaması'nda beni öpen sendin."

Kız başını onun çıplak göğsüne yasladı ve gölün kıyısını izledi. Bir çift ördek kumlara çıkıp mutlu bir şekilde vakladılar, ardından arkalarından bir sürü minik sarı yavru ortaya çıktı. "Neden bu kadar uzun zaman geçmiş gibi geliyor ama sanki dünmüş gibi?"

"Garip, değil mi?" Başının üstünü okşadı, parmaklarını saç derisine sürttü. "Peki ya sen, Laya? Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

"Kendime tamamen dürüst olursam," onu büyücünün kulesinde yalnız bıraktığı gece olduğunu söylemek istedi, ama ondan önceydi, "sanırım o çiçek tacını taktığım andı. Bir şey yapmanı istedim, hissettiklerimin gerçek olduğunu ve hepsini hayal etmediğimi göstermeni istedim. Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

O gülümsedi. "Oh, o tacı fırlatmamı, seni kollarımda taşımamı ve kucağıma çekmemi mi istedin?"

Parmağı, kaslı göğsünün düz yüzeyindeki yumuşak derisinde küçük daireler çizdi. "Ya da belki de seni sevdiğimi anladığımda taçtaki tepkindi. Aksi takdirde sana Novak'tan asla bahsetmezdim."

"Onun hakkında konuşabilirsin, biliyorsun. Sana iyi davranır mıydı? Saygılı mıydı?"

Layala başını kaldırıp oturdu. Üstünü alıp giydi. "Daha azını tolere ederdim sanıyorsun?"

Gülerek başını salladı ve dirseklerine dayanarak kalktı. "Hayır, sanmıyorum."

"Komikti ve çocuksu bir çekiciliği vardı. İnce yapılıydı, benden biraz uzundu ama çok değil. Nehirde balık tutmayı severdi. Bazen birlikte balık tutardık ama ben balık temizlemeyi sevmem. Çok yapışkan ve iğrenç." Saçının ucundaki bağı gevşetip uzun buklelerini parmaklarıyla taradı. "Yıllardır arkadaşlık ve onu uzun zamandır seviyordum, ama seninle olan ilişkiden farklıydı. Onu bir arkadaş olarak seviyordum. Sanırım o benden çok daha önce beni sevdiğini biliyordum. Ama fiziksel olarak hiç çekici bulmuyordum. Çirkin değildi ama sıradan biriydi, iyi kalpli."

"Ama sen bana ve yakışıklılığımıza çekiliyorsun," diye alay etti. "Ve çekiciliğimi de unutmayalım."

Alaycı bir cevap verebilirdi ama ona gerçeği söylemek istedi. "Sen gördüğüm en güzel insansın, Thane, iç güzelliğin de öyle. Seni gördüğümde biraz etkilenmişim, varlığın beni tedirgin etse de."

"Lütfen devam et. Aşık olduğun kısmı."

Şimdi gözlerini devirdi ve saçlarını örgü yapmaya başladı. "Novak ile aramızdaki romantizm mükemmel değildi. Duygularımızı itiraf ettiğimizde

daha önce hiç olmadığı kadar çok tartışmaya başladık. Antrenman sahasında erkekler bana uzun süre baktığında sinirleniyordu. Bazen müstehcen yorumlar yüzünden kavga çıkarıyordu. Sonunda, onu daha da kızdırmak için bunu yaptıkları için onun gelmemesi kuralı koydum. Ama o da beni mutlu ediyordu. En lezzetli tarçınlı şekerli kurabiyeleri o yapardı. Beni öpmek için bile çok heyecanlanması çok tatlıydı. Ben senin eşin olduğum için ilişkimizi daha ileriye götürmek istemedi. Ben özgür olana, senin değil onun olana kadar beni tamamen kendine ait istemediğini söyledi.” Novak hayatta olsaydı, Thane'e aşık olur muydu diye merak ederek dudağını ısırды. "Bir buçuk yıl birlikteydik, sonra duygularımız onun benimle yatmama yeminiyle çakıştı... Neyse, beceriksiz bir girişimdi. Sanırım ona kadınları memnun etme konusunda kitap verecek bir Fennan yoktu." Kıkırdadı.

"Yani daha önce hiç aşkın zirvesini yaşamadın mı?"

Kız başını salladı. "Seninle harabelerdeki geceye kadar hayır."

"En azından ben yanında olamadığımda o senin yanında olmuş. Senin ilk aşkın olduğu için kıskanıyorum ama." Thane elini tutup üstüne öptü. "Ama senin olağanüstü *son* sevgilin olduğumu bilmek beni çok heyecanlandırıyor."

"Bu yeteneğin için minnettarım," dedi kız hafifçe kızarak. "Neyse, Fennan ve sevişmekten bahsetmişken." Layala ayağa kalktı ve pantolonunu giydi. Ya ıslak çimlerde uzanarak geçirdikleri zaman ona güç vermişti ya da sevişmek, ama her halükarda bacaklarındaki güçsüzlük gitmişti.

"Hemen sonuca varmayacağım ama bu tuhaf geliyor..."

"Piper," dedi Layala, sinirlenerek. Sanki kendisiyle Fennan'ı birlikte düşünecekmiş gibi. "Piper'ı ona sor."

"Eh." Sesinden pek hevesli gelmiyordu ve giyinmek için ayağa kalktı.

"Anlat," dedi Layala. Neden onların arkadaşlıktan öte bir ilişki yaşamasına karşı çıkıyordu?

"Endişeleniyorum. Onun incinmesini istemiyorum. Piper birkaç Raven tarafından corte edildi, ama hiç kalbini kırılmadı çünkü onları hiç sevmeydi. Her zaman Fennan'ın onu gerçekten fark etmesini bekledi. Ve Fennan, eminim duymuşsundur, birçok kadının sevgilisi. Arkasında kırık kalpler bırakıyor, tıpkı bir peri toz bırakır gibi."

Geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar. Ormanın içinden geçerek arkadaşlarına kavuşmak için. Thane, Layala'nın geçmesi için ağır bir dalı kenara itti. "Ama o ona bunu yapmaz," dedi Layala. "O farklı. O Piper."

"Ve o bunu bilmeli. Zindanlarda onu değiştiren bir şey olmadıkça, onu hiçbir yere götürmeyeceğini düşünüyorum."

Kamp yerine yaklaştıklarında, metal sesleri, homurtular ve alaycı bağırışlar Layala'nın kalbini hızla çarptırdı. Saldırıya mı uğramışlardı?

BÖLÜM 24

T Hane, Layala'nın yüzündeki endişeyi fark etti ve panik içinde koşmaya başlamadan önce bileğini yakaladı. Nerede olursa olsun neler olduğunu anlardı. Hayatının çoğunu aynı şeyi yaparak geçirmişti. "Bu . Onlar antrenman yapıyorlar. Eminim olanları kafalarından atmak için buna ihtiyaçları vardı. Biz de oturup kederlenmeyi sevmeyiz. Ve bu, kaybettiğimiz ilk arkadaşımız değil. Tekrarlanan kayıplar, bir süre sonra insanı hissizleştirir."

Ama Layala, savaş alanında arkadaşlarının ölmesini izlemeye alışık değildi. Ne yazık ki, bu Thane için çok tanıdık bir durumdu ve Gunner'ın kaybının acısı, rüzgarda savrulan kül gibi çoktan kaybolmuştu. Acının daha uzun sürmesini neredeyse diledi. Sanki üzüntüsü Gunner'ın anısını onurlandıracakmış gibi. Gunner sirenler tarafından götürüleli sadece yarım gün olmuştu ve Thane, Raven'ın kalbi bir daha asla atmayacakken sevgilisinin zevkine çoktan kapılmıştı.

Ağaçların arasından geçip açıklığa çıktıklarında, Piper'ın Leif ile dövüştüğünü gördüler. Piper kılıcını sertçe indirdi ve Leif'in kılıcıyla çarpıştı. Leif homurdandı ve geri itti. *Çın, ping, çat!* Acıları Thane'inki kadar çabuk geçmiyor gibiydi. İkisi de birbirlerine acımıyordu. Leif'in burnu kanıyordu ve Piper topallıyordu. Durup durmayacağını düşünerek iç geçirdi, ama Piper ona kızardı. Onun sadece kadın olduğu için müdahale ettiğini söylerdi, ama gerçekte, o da henüz iyileşmemişti.

Layala'yı bir ağacın dibine çekerek, yosunlu orman zeminine kaydı ve onu da yanında götürdü. Kollarını sıkıca onun vücuduna doladı, onu kendine çekti ve başını ağaç kabuğuna yasladı. Askerleri

saatlerce süren bir savaş verdi. Ter, öfke ve hayal kırıklığı havayı kapladı. Brunard'ın şehrine girmeden önce bu öfkeyi dışa vurmaları gerekiyordu. Öfkeli kafalar, aceleci kararlar alır ve bu da onların göze alamayacağı bir şeydi. Başka kimseyi kaybetmek istemiyordu, bu yüzden Brunard'ın tüm şehir muhafızlarını uyandırmadan onun malikanesine sızmaları gerekiyordu.

Şehri ele geçirmek için tüm Raven taburunu toplamaya zaman yoktu, yoksa Brunard'ın her şeyini kaybetmesini izlemek için hepsini oraya götürür ve sonra da onu öldürürdü.

Kılıçların çarpışması ve atışmaların bir noktasında, Thane'in göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Layala'nın göğsüne yaslanmış sıcaklığı ve rahatlığı onu rahatlattı ve uykuya daldı.

KIRMIZI SIVI babasının yüzünü kapladı. Tenebris, Thane'e doğru topallayarak ilerlerken, karnından sarkan bağırsakları çimlere sürtünüyordu. "Bunu bana nasıl yapabildin?" Cildi solgun, dudakları mavi gri renkteydi. Soluk sarı saçları koyu kırmızı renkteydi. "Kendi babanı nasıl öldürebildin? Sana hayat verdim. Tek istediğim senin affın, oğlum! Sana ilk kılıcını verdiğimde ne kadar mutlu olduğunu hatırlamıyor musun? Ya da ilk avında ormanda ata bindiğimiz günü. İlk geyiği vurduğunda seninle gurur duymuştum."

Thane yeniden küçük bir çocuk olmuştu. Korkmuş ve titriyordu. "Özür dilerim, baba. Hatırladım. Hatırladım!" Yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Bakmak istemiyordu. O korkunç görüntüyü göremezdi.

"Bana bak! Bana bak!"

Thane artık büyümüştü, Raven zırhını giymişti. Göğsü inip kalkıyor, kalbi deli gibi atıyordu. Tekin olmayan, çürümüş Tenebris'ten bir adım geri çekildi, ama ona bakmaktan kendini alamıyordu, sanki bir büyü onu tutmuş ve babasının cesedinin ona doğru yürüdüğünü izlemeye zorluyordu.

"Bunu yapmasına izin verdin," diye hırladı. Çürümüş bir parmak ona doğru uzandı. "Hayatımı almasına izin verdin. Eşine. İğrenç, kana susamış eşine. Annen seni asla affetmeyecek. Ve ben, senin sefil, hain hayatının geri kalanında peşinde olacağım. Gözlerini her kapattığında, ben burada olacağım. Bekliyor olacağım."

Thane, bir çığlık atarak gözlerini açtı. Kalbi davul gibi çarpıyordu ve terle kaplı alnına esen rüzgâr serin geliyordu. Gözleri, orman açıklığında, kabusunu, babasının canlanmış cesedini arıyordu. *Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.*

Elini alnına sürdü ve tüm vücudunu savaşa hazır hale getiren gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Herkes küçük bir ateşin etrafında uyuyordu. Atlar taş çemberin yakınındaki çimleri kemiriyordu. Layala başını onun bacaklarına dayayarak üzerine kıvrılmıştı. Üzerine bir pelerin örtülmüştü ve sessiz, düzenli nefesleri hâlâ uyuduğunu gösteriyordu.

Başını ağaç gövdesine yaslayıp şakaklarını ovuşturdu. Tanrım, babası daha ölmemişti ama hala onu rahatsız ediyordu. Bu hiç sona erecek miydi? İçinde bir yerlerde Tenebris'in onu Boşluğa götürdüğü, solgun yaratıkların yemesi için orada bıraktığı için affetmesini istiyordu. Ama diğer bir yanı, sonunda zorba birinin ölmesi gerektiğini söylüyordu. Tenebris yüzünden çok fazla kan dökülmüştü ve Kara Büyücü'yü geri getirme isteği gerçekleşirse daha da fazlası dökülecekti. Büyü düşüncesi ona nasıl bu kadar iğrenç bir uzlaşma getirebilirdi? Bir insanın bu kadar bencil olabileceğine inanmak zordu... ama ya bu tamamen onun suçu değilse? Ya ikna edilmiş, bunu yapması gerektiğine inandırılmışsa? Thane bunu daha önce hiç düşünmemişti, ama Mathekis babası üzerinde bir etkisi olabilir miydi? Mathekis, babasının zihnine bu kadar derinden ve bu kadar uzun süre pençelerini geçirmiş olabilir miydi? *Ya da belki de tüm bunlar onun için bir mazeret bulmaya çalışıyordun.* Kendi düşüncelerine başını salladı. Thane'in asla anlayamadığı şey, Mathekis'in neden babasına ihtiyaç duyduğuydu. *Onu bulabileceğimi bildiği için miydi?* Ama Tenebris'in zambak işareti olan bir çocuk istemiş olması için, Mathekis ile çoktan temasa geçmiş olması gerekirdi. Bu da Mathekis'in Layala'nın Tenebris'in krallığında bir elf olarak doğacağını bildiği anlamına geliyordu; sadece ne zaman olacağını bilmiyordu. Ve Layala ortadan kaybolduğunda, tek bağlantı Thane'di. Tenebris, Thane'in yirmi beşinci yıldan önce Layala'nın yanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Sadece zamanını beklediler. Tenebris, öldüğünü açıklamadan önce onlara aşık olmaları için aylarca zaman bile verdi. Burnunu buruşturdu. Sanki onların oyununa gelmiş gibi hissediyordu.

Eksik olan tek parça Varlett'ti. O, eş bağını nasıl koparacağını çok iyi biliyordu. Bu, onları solgunlara dönüşme olasılığından kurtaracaktı, ki bu, babası ve Mathekis'in kesinlikle istemediği bir sonuçtu. Bunu istediği zaman yapabilirdi, ama Layala dağlarda ortaya çıkana kadar Tenebris'e gitmemişti. Ama hâlâ

görmediği bir şey vardı. Varlett, Mathekis veya Tenebris'ten bir şeye ihtiyacı olmadığı *sürece*, eş bağını koparabilir ve Layala'yı alabilirdi. Ama ne?

Sessiz bir esneme ve çimlerdeki hışırtı Thane'nin başını çevirmesine neden oldu. Kalın, uzun çimlerin arasından parlak kırmızı bir şapka görüldü. Tifapine, kolunda beyaz şapkalı mantarlarla ortaya çıktı. "Merhaba. Kimsenin uyanık olduğunu sanmıyordum. Ama kuşlar uyanmış, bizim hakkımızda dedikodu yapıyorlar, uyuyamadım."

"Kuşlar dedikodu mu yapıyor?"

"Elbette. Bir çift martı, sen ve Layala'nın daha önce göl kıyısında, şey, meşgul olduğunuzu söyledi." Tif kaşlarını oynattı.

"Ve bu kuşların işi mi?"

"Eh, görmemeleri mümkün değildi. Sen açık alanda duruyordun."

Thane avucunu Layala'nın omzuna koydu ve burnunu kırıştırdı. "Onlar da açık alanda yapıyor."

Tif ağzına bir mantar tıkadı. "Doğru." Yanakları doluyken sözleri zar zor duyuluyordu. "Ama bu dedikodu değil. Vahşi kuşlar aleminde hayat böyle. Fennan'ın uykusunda osurduğunu da söylediler ama ben bir şey duymadım."

"Bu tamamen yalan." Fennan oturup gözlerini ovuşturdu.

Thane güldü. "Sen nereden bileceksin? Uyuyordun."

"Biliyorum. Ayrıca, gaz çıkaran cüce. Muhtemelen o mantarlardan dolayı."

Tifapine mantarların arkasına saklandı, bir gözünü dışarı çıkardı.

İnkâr gelmedi.

Leif ayağa kalktı ve karışık kızıl saçlarını düzeltti. "Herkes uykusunda osurur. Bu doğal bir şey."

Mükemmel düzgün saçlarıyla Piper, gruba dönerek yuvarlandı. "Sabahın ilk saatlerinde gerçekten bu konuyu mu konuşacağız?"

"Pipe, sen herkesten daha yüksek sesle yırıyorsun." Leif kahkahayla güldü. "Bir kadında bunu severim."

Piper, yastık olarak kullandığı katlanmış pelerinini aldı ve ona fırlattı.

"Kapa çenenizi. Yoksa yine dövüşte kışını tekmelerim."

"Oooo," diye alay etti Fennan. "Dün gece seni iyice benzettim. Gözün morarmış."

Leif sağ gözüne uzanarak hafif şişmiş morarmış deriyi dokundu. "Evet, var. Bu sabah biraz acıyor. Öpüp iyileştirmek ister misin,

Pipe?"

"Hayal kur."

Leif pelerinini ona geri attı. "Hadi ama, biz kızılar birbirimize destek olmalıyız ki daha fazla kızıl doğsun."

"Gözünü öpmekten bir anda *çocuk yapmaya* geçtin, Leif. En azından önce bana çiçek al."

Diğerleri kıkırdadı. Evalyn ateşin közlerini karıştırırken başını salladı.

"*Biraz* hızlı mı? Daha yavaş olabilirim. Çok yavaş, ve istediğin zaman sana çiçek toplayım, güzelim."

"Tamam," dedi Fennan, ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. "Onu rahat bırak."

"Neden, ona yatmak istediğin için mi?" Leif meydan okurcasına sordu ve bu tamamen şakacı bir tavır değildi. "Onun dışında tüm kızlara girebiliyorsun diye mi kızdın?" Diğerleri de Fennan ve Piper'ın birbirlerine yaklaştığını fark etmiş gibi görünüyordu. Piper hareketsiz kaldı ve bakışlarını yere indirdi.

Thane havanın değiştiğini hissetti. Siegfried de öyle hissetmiş olmalıydı; pozisyonunu değiştirerek çömeldi, harekete geçmeye hazırды. Çay fincanını ve şalını kaparak Evalyn birkaç adım geri çekildi. Thane, Fennan'ı herkesten iyi tanıyordu ve en yakın arkadaşının gözlerindeki ateşli bakış, her ne kadar ince olsa da, çok belirgindi. O, Piper'ı istiyordu.

"Burada bir aşk rekabeti var sanki," diye fısıldadı Tif, Thane'in kulağına. "İlginç."

Fennan omuzlarını geriye attı. "Sırf kadın diye ona öyle konuşamazsın. Bu saygısızlık. O da senin gibi bir Raven."

Leif ayağa kalktı, Fennan da öyle. Aralarında birkaç adım vardı, ama çatışmaları için birkaç adım atmaları yeterliydi. Thane ayağa kalkmayı düşündü, ama iş kanlı bir hal alırsa müdahale edecekti. Bazen böyle şeyler kendi kendine çözülmeliydi. Ve erkekler genellikle bunu yumruklarla hallederdi.

Piper boğazını temizleyip ayağa kalktı ve aralarına girdi. "Sadece eğlence. Saygısızlık değil," dedi Fennan'a, sonra dönüp Leif'e baktı, "değil mi?"

"Tabii ki," dedi Leif gülümseyerek. "Seni diğer Raven'lar kadar saygı duyuyorum Piper. Sadece takılmayı seviyorum. Daha önce hiç sorun olmadı." Leif, Fennan'a sert bir bakış attı.

Fennan yüzünü taş gibi soğuk tuttu, hiçbir şey söylemedi ve eşyalarını toplamaya başladı. Orada bulunan herkesin içinden bir iç çekiş duyuldu. Leif de Piper'dan hoşlanıyor muydu, yoksa Gunner'ı kaybettiği için mi böyle davranıyordu? Leif'i anlamak zordu. Layala'yı gördüğü anda poposunu ellemeye çalışmıştı, daha çok Thane'i kızdırmak için, ama onun flörtleri yeni bir şey değildi. Thane onun Pearl ile birlikte olduğunu sanıyordu. Belki de Layala sadece bir arkadaşı, ya da ciddi bir ilişkileri yoktu.

Layala dönerek Thane'e baktı. Hâlâ kucığında yatarken ellerini başının arkasına koydu. Sanki onu görmek onu mutlu etmiş gibi gülümsedi. Thane bunu çok sevdi. "Günaydın," dedi Layala. "Bu grupla hiç sıkılmadığımı söylemeliyim."

TAŞ PORTAL, yaklaşırken bile enerjiyle uğultuyordu. Kuşlar, sanki sihirli bir şey olacağını biliyorlarmış gibi daha yüksek sesle cıvıldıyorlardı; üstlerindeki gri gökyüzü bile daha şiddetli yağmur yağdırıyordu. Thane ve Layala hızlıca birbirlerine baktılar. "Hazır mısın?" diye sordu kız.

"Sağlam bir planımız var," dedi Thane. "Hazırız."

Avuç içini büyük yuvarlak kemerin üzerine koyduğunda, kemer ısındı ve vızıldamaya başladı. Üst kısmındaki aşınmış yazıtlar hafif bir parıltı yayıyordu. *Merhaba, yine,* diye fısıldadı ses.

"Bizi Newarden'ın hemen dışına götürebilir misin, Calladira?" diye sordu Thane.

Daha fazla büyüyle.

"Alın."

Layala elini üzerine koydu ve Thane, sihrinin çekildiğini hissetti, sanki rüzgâr ilk başta cildinde fısıldıyormuş gibi. Çekme gücü arttı ve portalın merkezi ışıkla parladı, sonra sonunda bir su birikintisi gibi dönerek onları içine dalmaya davet etti.

İyi yolculuklar.

Thane önce adım attı, Phantom'u arkasında bırakarak. Sabah güneşi, diğer tarafta çiyli çimlerin üzerinde parıldıyordu. Geniş gövdeli ağaçlar gıcırıyor ve sessizce hareket ediyordu. Phantom başını eğdi ve büyük bir çim parçasını koparıp yüksek sesle çiğnedi. Thane derin bir nefes aldı, baharat kokusu ve nemli yosun kokusuyla karışık leylak kokusunun tadını çıkardı. Calladira'da her zaman daha huzurluydu. Bu topraklar savaş ve lanetli yaratıklarla

savaş ve lanetli yaratıklar tarafından rahatsız edilmiyordu. Elf topraklarının olması gerektiği gibi, sessiz bir huzur hakimdi. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, önlerindeki çayırılık alanda koyunlar meliyordu. Ortada küçük, sazdan çatılı bir çiftlik evi vardı. Başkent Newarden'in dış mahallelerinde olmalılar.

Grubun geri kalanı onun ardından içeri girdi ve Siegfried yanına geldi. "Şehir doğuda, buradan yaklaşık bir mil uzaklıkta. Burayı tanıyorum."

Thane başını salladı ve arkasını döndü. "Söylediklerimi unutma. Buraya taş ve Brunard'ın kafası için geldik, Newarden'in tüm şehir muhafızlarıyla savaşmak için değil. Burada gizlilik ve sessizlik çok önemli." Gülümsedi. "Kazanacak olsak bile." Ormanı derin kahkahalar doldurdu. "Atları bırakın. Gidelim."

BÖLÜM 25

C Brunard'ın büyük, fildişi taş malikanesinin arka tarafına sürünen sarmaşıklar tek kapıyı çevreliyordu. Uzakta şehrin gürültüsü ve ağaçlarda mutlu bir şekilde öten kuşlar onları karşıladı.

Layala, olgunlaşmış, toplanmaya hazır dolgun meyveleri olan kalın bir böğürtlen çalısının arkasından dışarı baktı.

"Mmm," diye mırıldandı Tif, Evalyn teyzenin sırtındaki çantadan. Cüce, ağzına atmak için lezzetli bir böğürtlen kopardı. Layala'nın kulağına gelen yüksek çiğneme sesi onu dönüp bakmaya zorladı.

"Sakıncası var mı?" diye tısladı Layala.

Tif, mor meyve suyu ve tohumlarla dolu utangaç bir gülümseme attı. "Üzgünüm." "Çilekleri sonra ye."

Tif küçük hançerini çıkardı ve çiğneme sesi bir savaşçının sert ifadesine dönüştü. "Savaşa hazırım, kraliçem."

"Sen kalıyorsun."

"Savaşçı yardımcısı olma hayallerimi yıkıyorsun."

Layala gözlerini devirdi. Cüce her şeyden korkuyordu. Savaşçı yardımcısı olmak, onun için en son isteyeceği şeydi.

Bir grup muhafız, malikanenin arkasında dolaşarak neşeyle sohbet ediyordu ve sadece birkaç metre ötedeki tehdidin farkında değildi. Yeşil ve kahverengi giysilerini ve inci rengi göğüs zırhlarını görünce, Maker'ın kaç kişiyi öldürdüğünü sadece kendisinin bildiği o günün anıları canlandı. Her yer kırmızıya bürünmüş, kaos ve çılgınlık doluydu.

Alınları terlemişti. Bu yerin Thane'de ne tür duygular uyandırdığını ancak tahmin edebiliyordu. O kafeste ne kadar işkence gördüğünü hiç sormamıştı.

O herkese buraya savaşmak için gelmediklerini söylemişti ama Layala, birinin aceleci davranmasından endişeleniyorsa, o kişi Thane'di.

Layala'nın boynuna serin bir nefes çarptı ve yakınında birinin durduğuna dair kesin bir hisse kapıldı. Başını hızla çevirip kılıcına uzandı ama elini düşürdü. Siegfried birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu ve Thane ile Layala'nın arkasında diz çökmüştü. Tüm elfler hafif ayaklıydı ama Siegfried bir hayalet gibiydi.

"Çevrede ejderha ya da Brunard'dan iz yok," dedi alçak sesle. "şehir her zamanki gibi işliyor gibi görünüyor."

"Tamam, o zaman içeri girelim," dedi Thane.

Grup sessizce bekledi. Nefesleri bile zar zor duyuluyordu. Layala'nın kalbi daha hızlı atıyordu. *Bir, iki, üç, dört... otuz bir.* İlk gruptan farklı bir grup muhafız köşeyi döndü. Yine beklediler, aradaki süreyi sayarak.

"O kapıdan geçmek için yaklaşık otuz saniyemiz var," dedi Thane. En az iki grup muhafız dönüşümlü olarak görev yapıyordu, binanın büyüklüğüne bakılırsa daha da fazla olabilir. "Ben ilk olarak gidip kapıyı açacağım."

"Sen mi?" Fennan tereddüt etti. "Hayır, eğer biri önden gidecekse, o da bizim aralarımızdan daha kolay feda edilebilecek biri olmalı. Ben gidip kapıyı tekmeleyeceğim."

"Hiçbiriniz feda edilemezsiniz," diye tersledi Thane.

"Tekmelemek çok gürültü çıkarır," diye fısıldadı Piper. "Ve muhafızlar parçalanmış kapıyı fark ederler."

"Thane haklı. Bu iş ona göre," dedi Leif. "Layala'nın hapishane arabasının kilidini kolayca kırdın."

Thane bir an sessizce oturdu ve sakallı çenesini ovuşturdu. "Evet. Kapı kolunu da kırabilirim, ama riski göze alacağım."

Layala, yuvarlak altın kolun altındaki büyük anahtar deliğine baktı. Thane'i kurtarmak için bunu daha önce de yapmıştı. "Ben yaparım, fark edilmeyecek bir hasar olmaz."

"Yakınlarda solgunlar varsa, büyü'n onları uyandırabilir," dedi Evalyn Teyze, Layala'nın yanında.

"Muhtemelen izimizi takip ederek göl kenarındaki kasabalara gitmişlerdir. Yakınlarda solgun olanlar varsa çok fazla değildir ve şehir muhafızları halleder. Hatta dikkatleri başka yöne çekmek için iyi bir fırsat olur."

"Bu riskli, Layala." Evalyn Teyze omzuna nazikçe elini koydu. Evalyn Teyze, büyü'nün sonuçlarını herkesten iyi biliyordu. Bir keresinde bu yüzden neredeyse ölmüştü.

"Ya riski göze alırız ya da büyük bir savaşa ve Brunard'ın haberi olup kaçma ihtimaline hazırlanırız."

Ravens birbirlerine baktılar. Bir grup muhafız daha görüldü. Herkes aynı anda çömeldi. Thane ağzını bükerek başını salladı ve muhafızlar gözden kaybolunca eğildi. "Hemen arkanda olacağım. İçeride hemen susturmamız gereken muhafızlar olabilir. Evalyn, sen burada bekle. Kan dökülürse atlara koş. Sen de Tifapine."

"Biri yaklaşırsa ıslık çalacağım," dedi Fennan.

Derin bir nefes alan Layala başını salladı. Gergin bir sessizlik içinde bir sonraki devriyenin geçip gitmesini beklediler. Sonra Layala koşarak dışarı çıktı, gömleği böğürtlen çalılarının dikenlerine takıldı ve kolunu keserek koluna kadar girdi. Acıyla yüzünü buruşturdu ama hızını kesmedi. Kapıda, her iki tarafa da bakarak yolun hala boş olduğundan emin oldu. *Hadi, çabuk, çabuk*. Kalbi çarparak sağ avucunu kilide dayadı ve büyüsünü kullandı. Metal sessizce kırıldı ve diğer eliyle altın topuzu çevirdi.

Bir ıslık sesi duyuldu. Kahretsin. Otuz saniye mi geçti? Thane kapıyı açtı, kolundan tutup onu karanlık bir koridora sürükledi. Gözleri ışık değişikliğine çabucak alıştı; yalnızdılar. Tanrıya şükür.

Thane kapıyı yavaşça kapattı. Bağırışlar, alarm, bir gardiyanın içeri dalması için sessizce beklediler. Bir saniye, iki, üç... Hiçbir şey olmadı.

"Bizi görmediler," diye mırıldandı Thane. Thane ve Layala, muhafızlar geçtikten sonra diğerlerinin içeri girebilmesi için geri çekildiler. Beklerken, etrafına bakındı. Uzun koridorun en sonunda tek bir meşale yanıyordu. Yakınlardan tencere ve tavaların çıkardığı gibi sessiz bir tıkırtı geliyordu. Burası sıcaktı, fırının ürettiği türden bir ısı. Küflü nemli kokuyu geçtikten sonra, kek ya da onun kadar tatlı bir şeyin pişirildiğini fark etti.

Kapı açıldı ve diğer dördü küçük alanı doldurana kadar içeri koştular. Piper, Layala'ya dirseğiyle dürttü. "Bir şey var mı?"

"Henüz kimse yok."

"Buranın yerleşimini biliyor musun?" diye sordu Fennan.

"Ya burada değilse?" diye araya girdi Leif. "Ya ejderha bizden önce gelmişse?"

Layala omzunu silkti. "O zaman yakında öğreniriz, değil mi?"

Thane grubun önünden geçerek durdu. "Malikanenin bu kısmına hiç gelmedim. Buraya geldiğimde, girişten büyük bir eğlence odasına götürülmüştüm. Merdivenler üst kata çıkıyordu. Hem üst katta hem de ana katta birçok kapı vardı. Her yerde olabilir."

"Neden ona sormakla başlamıyoruz?" dedi Siegfried, elinde yay ve okla koridorun sonunda duran bir kadına nişan alarak. Kadın hareketsiz duruyordu, yumruklarını yanlarına sıkıştırmıştı. Önüne beyaz bir önlük bağlamıştı ve sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde duruyordu.

"Bağırma yoksa ok seni bulur," dedi Piper, elinde bir hançerle kadına doğru ilerlerken.

Leif, Layala'nın önüne elini uzatarak onun önce gitmesine izin verdi. O ve Thane yan yana yürüdüler. Piper silahını çekmiş ve Siegfried okunu yayına takmış olmasına rağmen, elf kızın gözleri Thane'den ayrılmıyordu. Çenesi titriyordu. Piper, kızın kolunu yakaladı ve onu mutfağın görünmediği duvara doğru sürükledi.

Thane onun önünde durdu. "Sessiz kalırsan sana zarar vermeyeceğiz."

"Sen... sen..." sesi kesildi.

"Thane Athayel, evet."

"Lord Brunard için mi geldiniz?"

"Çok zekisiniz," dedi Thane alaycı bir gülümsemeyle. "Nerede?"

Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesi kesik kesikti. "Yukarıda," diye kekeledi ve yutkundu, "Yukarıda, odasında."

"Hangi odası?"

Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünü buruşturdu. "En üst katın sağ tarafının tamamı."

"Hizmetçilerin girişi var mı?"

Kız başını salladı.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Ben... ben... hayır." Layala, hizmetçinin her zaman kekelediğinden mi yoksa korkudan mı kekelediğinden emin değildi. "Üst kata çıkan sadece fuayede merdivenler var."

"Şu anda mutfakta kaç kişi var?"

Kız dört parmağını kaldırdı. Thane başını salladı ve Ravens'a döndü. "Bağlayın, ağızlarını tıkayın." Piper, kızın kolunu yakaladı ve hançerinin ucunu kızın yanına dayayarak onu sürükledi.

Ölümler gibi sessizce, diğerleri köşeyi döndü. Layala arkadan takip etti ve diğer üç aşçıyı yakaladıklarını izledi.

bir çığlık atamadan yakaladıklarını izledi. Mutfağın ortasında büyük bir tahta blok hakimdi. Üzerinde çeşitli kaseler ve tabaklar, doğranmış sebzeler ve pişmemiş bir domuz vardı. Parlak pembe derisi ve kocaman açık gözleri biraz ürkütücüydü. Layala, domuzun birden zıplayıp çığlık atmaya başlayacağını sandı. Yukarıdaki kancalara başka tencere ve tavalar asılıydı, kahverengi taş zeminin ve masanın bazı kısımlarına un serpilmişti.

Uzak duvara devasa bir şarap rafı dayalıydı. Leif yanına gidip bir şişe aldı. "Sakıncası yoksa ben alayım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Fennan.

"Şimdi içmek için değil, yanıma almak için, tabii ki."

Layala gülümsedi ama yavaşça başını salladı. Sanki o anda bunun en ufak bir önemi varmış gibi.

"Yani, en iyi şarapları var," dedi Thane, Layala'ya göz kırparak. "Ve Brunard'ın kişisel stoğu? Çok iyidir herhalde."

Layala nemli alnını eliyle sildi. Taş fırın onları pişirecek kadar ısı üretiyor gibiydi. Üst vücudunun yarısı kadar yüksekliğinde tek bir pencere esinti almak için açıktı... tek bir küçük pencere. Muhafızlar onları görebilirdi. Odanın diğer ucuna koştu ve yan tarafa bağlanmış beyaz perdeye neredeyse daldı. Sesler havada yankılanıyordu. Hayır, yüzler. Nefesini tuttu ve hızlıca perdeyi çekti.

"Hey," dedi muhafızlardan biri.

Herkese saklanmaları için çılgınca el salladı. Mutfak personelini açık bir kiler kapısına sürüklediler. Layala kılıcını çekip masanın üzerine koydu, sonra görünmemesi için bıçağı duvara dayadı. Sonra yakındaki bir kancadan bir önlük kapıp başına geçirdi ve arkasında bağlamayı bitirir bitirmez, bir el perdeyi tutup kenara çekti.

Layala bir kase un aldı ve elini içine daldırdı, ama içinde ıslak ve yapışkan bir şey olduğunu fark etti. Birkaç yumurta. "Merhaba," dedi gülümseyerek. Muhtemelen fazla gülümsemişti. Yüzünü biraz gevşetti. "Bugün nasılsınız?"

Kıvrıkcık açık kahverengi saçları yarısı arkaya bağlanmıştı ve gülümsemesi gözlerini kırıştırdı. "Seni daha önce görmedim. Yeni misin?"

Arkadaşı omzuna dokundu. "Hadi, güzel kızlarla sohbet etmek için duramayız." Yürümeye başladı.

Lütfen, onunla git. Layala sessizce yalvardı ama gülümsemesini yüzünden silmedi.

"Yeni başladım." Yumurtaları unun içine karıştırdı.

"Buralı değilsin, değil mi?" Gözleri yüzünden göğüslerine kaydı. "Lord Brunard'la da tanışmadın, değil mi?"

Layala'nın kalbi güm güm atıyordu. Gerginliğini gülerek geçiştirdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Adam başını işaret etti. "Sen bu kadar güzelken, Lord Brunard seni mutfakta çalıştırmaz. O sana..." Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Başka işler bulur."

Başka işler mi? Ses tonundan ve tavrındaki değişiklikten, iyi bir iş olamayacağı belliydi. Güzel kadınlara ne yapıyordu? "Haklısın. Buraya Quindar'dan yeni taşındım." Bildiği tek Calladiran kasabasının adını söyledi.

"Ah, güzel kasaba." Mavi gözleri odanın içinde onun arkasında dolaştı. "Diğerleri nerede?"

Bu, diğer muhafızın hareketini durdurdu. *Tanrım, hayır. Git buradan.* Onları öldürmek istemiyordu, diğer muhafızlar fark eder ve onlar da ortaya çıkar. "Şey, diğerleri ishal olmuş galiba. Tuvalet aramak zorunda kaldılar. Uzak dursanız iyi olur."

"İshal mi?"

Diğer muhafız topuklarını döndü ve yürümeye devam etti. Hızlı kavradığı belliydi.

Layala boynuna yayılan kızarıklığı engelleyemedi. Bağırsak rahatsızlığına böyle mi denmiyordu? Bu elf neden anlamıyordu?

Sonra muhafızın gözleri büyüdü. "Oh." Bir adım geri attı. "Doğru. Peki, ben yoluma devam etsem iyi olur. Yeni gelen bakireye bir uyarı, Lord Brunard seni görürse, seni haremine davet eder. Kadınlara iyi davranır ama... Bilmiyorum, sen bunun için fazla iyi görünüyorsun."

Unla kaplı eliyle el salladı. "Uyarınız için teşekkürler. Hoşça kalın." Ve bununla birlikte, ortağına yetişmek için aceleyle uzaklaştı. Layala'nın gergin omuzları düştü, kaseyi yere koydu ve perdeyi tekrar kapattı.

Ravens, kilerden sessizce çıktı. Layala önlüğü başının üstünden tezgahın üzerine attı. "Haremi mi? Seks için kadınlardan oluşan bir haremi mi var?" Tanrım, bu fikir onu tiksindirmişti ve Thane'in tipik bir iktidar sahibi erkek gibi olmadığına şükretti.

Thane omzunu kaldırdı.

"Omuz silkme mi? Dehşete kapılmadın mı? Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Thane onu kucakladı ve ellerini kollarında yukarı aşağı gezdirdi. "İdeal değil ama bizi ilgilendirmez. Onları geçen sefer buraya geldiğimde görmüştüm, o yüzden senin kadar şaşırmadım."

"Oh, ve hala kız kardeşini ona karı olarak teklif ettin mi?" "Karmaşık bir durum. Şu anda teklif etmiyorum, değil mi?"

"Harika bir fikir var," dedi Leif, parmağını çenesine dokundurarak. Layala, yüzündeki yaramaz ifadeyi beğenmedi. "Sen ve Piper, onun hareminden biri gibi giyinip içeri girin. İkinizin muhafızları geçmesi kolay olur."

Piper'ın yüzündeki sert ifade Layala'yı güldürdü. Bu fikirden hiç hoşlanmadığı belliydi. "Neden sana bir etek giydirip yanaklarına biraz allık sürmüyoruz?"

O sırtıttı. "Eğer işe yararsa, yaparım. Ama Brunard'ın bacakları arasında bir alet ve yüzünde sakal olan birini isteyeceğini sanmıyorum."

Oda derin kahkahalarla çınladı. Fennan botuyla yere vurdu. "Aslında fena fikir değil."

"Kesinlikle değil," dedi Thane.

Leif ellerini havaya kaldırdı. "Hizmetçi girişi yok ve yukarı çıkmanın tek yolu fuayede bulunan merdivenler. Yani bir savaş başlatmak istemiyorsan..."

"Kızları böyle tehlikeye atmakansa, cinayet şöleni yapmayı tercih ederim," dedi Thane hırslayarak. "Bu muhafızların bazılarını tanıyorum ve bana ne yaptıklarını hatırlıyorum."

"O zaman Brunard kaçabilir," dedi Layala ve alt dudağını ısırды. Brunard onların geldiğini duyarsa, taşı ele geçirme şanslarını kaybedebilirlerdi. Bunu söyleyeceğine inanamıyordu ama, "Ben yaparım," dedi.

Piper'ın ağzı açık kaldı. "Layala."

"Hayır, yapmayacaksın." Thane'in çenesi gerildi ve başını salladı. "Birincisi, seni tanıyabilir. Şehrini büyüyle yerle bir eden elf'in yüzünü unutmuş olacağını sanmıyorum."

"O zaman ben giderim," dedi Piper. "Beni tanımaz. Taşın yerini söylemesini sağlarım."

"O bilgi için onu becerecek misin?" diye sordu Fennan, sesinde hafif bir sertlik vardı. "Ona öylece soramazsın."

"Bazen gerçekten çok huysuz oluyorsun," dedi Piper, yanakları kızararak. "Birini ikna etmenin başka yolları da var."

"Yalnız gitmeyeceksin," dedi Layala, kollarını kavuşturarak. "Brunard benim yüzümü tanısa bile, Thane'in nişanlısı Layala Lightbringer'ın harem kadını kılığına girip odasına gireceğini asla şüphelenmez. Şüphelenirse, Piper ve ben onu bayıltırırız."

"Ben de onlarla gideceğim," dedi Leif. "Bana bir muhafız üniforması bul."

"Öncelikle, alnının her yerinde dövmeler var," dedi Thane. "Calladira'da kimse böyle bir şey yapmaz. Ve..." Thane'in yüzü gölgeler ve öfkeyle kaplandı. Keskin bir nefes alarak, "Sizi muhafız kılığına girip ben eşlik edeceğim. Tek yapmamız gereken onun odasına ulaşmak."

Diğerlerinden bazıları homurdandı. Fennan öne çıktı. "Eğer biri tanınacaksa, o da sensin."

"O zaman başıma bir başlık takarım. Bazıları öyle yapıyor."

Fennan homurdandı, elini salladı ve arkasını döndü. "Ne istersen yap. Her zaman yaptığın gibi."

Aşçılardan biri, bakirelerin müstehcen kıyafetlerinin ve yedek erkek üniformalarının bulunduğu soyunma odasının yerini söyledikten sonra, Piper, Layala ve Thane büyük bir boy aynanın önünde durdular. Layala'nın iç çamaşırları, kumaş parçalarından ibaret denilebilirdi. Kalçalarını ve önünü zar zor örten beyaz bir çarşaf, kalçalarının etrafına sarılmış ince bir ip ile tutturulmuştu. Üst kısmı, çiçek desenli dantelli braletten daha fazla kumaştan oluşmuyordu ve gösteriş için beline ay ve yıldız sembolleri olan altın bir zincir bağlamıştı. Piper'in korsesi koyu mor renkte, kalça kemiklerinin üzerinde yüksek kesimli ve göbeğine kadar inen derin bir yakalıydı. Omuzlarındaki askılar parmak kalınlığından daha inceydi ve sırtı, poposunu örten dar bir kumaş parçası dışında tamamen açıktı.

Thane'in gözleri Layala'nın vücudunu açgözlülükle süzdü. "Bu ilginç olacak. Sanırım giderken bunu yanına almalısın."

Piper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Diğer muhafızlar görünüşümüz hakkında bir şey söylerlerse, ki söyleyeceklerinden eminim, sakın ol. Layala'ya başkalarının dokunmasını ya da bakmasını istemeyeceğini biliyorum."

Gözlerini dikkatle Piper'ın yüzüne dikerek, "Tamamen sakın kalacağım," dedi.

"Uh huh," diye mırıldandı Piper. "Unutma, taşı bulmamız ve büyük bir savaş çıkmaması, senin rolünden çıkmamana bağlı."

Thane teslim olarak avuçlarını havaya kaldırdı. "Uslu bir çocuk olacağım."

"Ve sen," dedi Piper, Layala'ya parmağını doğrultarak, "Biri kıcını ellerse tantrum yapma."

"Rollerimizi biliyoruz." Layala elini göğsüne koydu. "İtaatkar fahişe ve," Thane'in kolunu kavradı, "Brunard'ın pislik muhafızı."

Piper tatmin edici bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Diğer tarafta, kapı ve zeminlerin etrafı altın süslemeli, süslü armatürlerle donatılmış büyük bir fuaye vardı. Gösterişli çerçeveli tablolar ve avizeler mekana kraliyet havası veriyordu. Odanın ortasından uzanan kırmızı halı, sonunda bir merdivene çıkıyordu.

Piper ilk adımını attı ve bir güvenlik görevlisi hemen önünü kesti. Bakışları bal gibi ona yapıştı ve sonra sırtarak gülümsedi. "Merhaba güzelim." Layala, keskin bir nefes alıp boğazını temizledikten sonra yanına yanaştı. Piper'ın bakışlara maruz kalırken yalnız hissetmesini istemiyordu. Güvenlik görevlisi dikkatini, çoğunlukla Piper'inkinden biraz daha büyük olan Layala'nın göğüslerine çevirdi. "Tanrım, siz ikiniz pixieberry turtası kadar tatlı ve seksi. Mm, mm, mmm."

Thane, Layala'nın sol tarafına dokundu. "Lord Brunard, yeni hizmetçilerin getirilmesini istedi."

Kaşlarını kaldırarak, koyu kahverengi gözlü muhafız Layala'ya dudaklarını büzerek öpücük sesi çıkardı. "Eminim öyledir."

Piper'a sinirli bir bakış attı. Bu, düşündüğünden daha zor olacaktı. Bunun için başka birinin hayalarına tekme atabilirdi. Karakterine uygun davranan Piper, gözlerini aşağıda tuttu.

Başka bir muhafız, bu seferki gök mavisi gözlü, koridorun karşısındaki görev yerinden ayrılıp yavaşça yaklaştı. "Yeni askerler mi?" diye sordu Mavi Gözlü.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Kahverengi Gözlü.

Layala, ağzından bir şey kaçırmamak için alt dudağını ısırdı. Bakirelerin sessiz kalacağını düşünmüştü.

"Evet," diye cevapladı Thane. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordur."

"Lorabell'le birlikte, ve hepimiz onun bir numaralı kızının yatak zamanını paylaşmayı sevmediğini biliyoruz." İki gardiyan da güldü ve Thane de sanki nedenini çok iyi biliyormuş gibi onlara katıldı.

"Belki yeni bir ya da iki numaralı kız arkadaşı vardır," dedi Piper, o kadar baştan çıkarıcı bir sesle ki Layala bile şaşırdı. "Ama burada

burada beklemek zorunda kalırsak asla bilemeyeceğiz."

Kahverengi Gözlü, kolunu Piper'ın beline doladı ve onu kendine çekti. "Biliyorsun, bilmediği şey ona zarar vermez. Hızlıca odalardan birini alabiliriz."

Ardından yaptığı göz kırpmaya özellikle iğrençti. Tanrım, kendini çekici mi sanıyordu?

Thane belirgin bir şekilde gerildi ve uzun ama sessiz bir nefes verdi. *Kendine gel, Thane, diye* düşündü Layala.

Piper kıkırdarak elini nazıkçe itti. "Buraya Lord Brunard için geldim ama teklifin için teşekkürler."

O, kızın poposunu avuçladı ve "O, zaman zaman kendimizi şımartmamıza izin verir. Eğer istersen, tabii." dedi.

"Ama bu karar ona ait, değil mi? Ve ona," dedi Layala, dikkatlerini Piper'dan uzaklaştırmak umuduyla. "Sana değil. O istemediği sürece ona öyle dokunmamalısn."

"Ne hırçın bir kız." Kahverengi Gözlü, Piper'ı bıraktı. "Eminim çok çılgın bir kızsındır."

Bir mucize eseri Thane sessiz kaldı ve sadece yumruklarını yanlarına sıkıştırdı.

Mavi Gözlü, Kahverengi Gözlü'nün omzuna elinin tersiyle vurdu. "O haklı. Evdeki ayrıcalıklarımı kaybetmek istemiyorum. Onları rahat bırakalım. Grinella'nın göğsünü onun önünde ellediğinde, neredeyse elini kesiyordu, hatırlıyor musun?"

Brown Eyes homurdanarak geri çekildi ve geçmeleri için bir boşluk açtı. "Nasıl unutabilirim? Devam edin bayanlar." Hızlı adımlarla, fuayenin sonundaki merdivenlere doğru ilerlemeye başladılar. "Hey, siz kimsiniz? Sizi daha önce görmedim."

"Yürümeye devam et," diye fısıldadı Thane arkalarından. "Dur."

"Devam et," dedi Thane. "Ben yetişirim."

Layala, arkasından gelen vücut ısısının kaybolduğunu hissetti. Omzunun üzerinden bakınca Thane'in dönüp onlara doğru geldiğini gördü. Piper, Layala'nın bileğini kavradı ve adımlarını hızlandırmadı. "Bırak o halletsin."

"Onu tanıyabilirler," diye tısladı Layala.

"O zaman istediği kavgayı bulur." İlk basamağa ulaştılar ve yavaşça yukarı çıkmaya başladılar. Layala, aşağıdaki Thane'den gözlerini alamadan altın parmaklıklara tutundu.

aşağıdaki Thane'den gözlerini alamadı.

"Ben Quindar'lıyım, kızlar gibi. Onları buraya getirecek birine ihtiyaçları vardı ve ben de bunu yapacağım."

Layala, kalbi çarparken sessizce bekledi. Thane o kadar kendinden emin konuşuyordu ki, muhafızın başka bir şeyden şüphelenebileceğini düşünemedi. Yalan, dilinden en büyük gerçekmiş gibi dökölüyordu. *Ona inan. Hayatın buna bağı, seni aptal herif.*

Muhafız ona temkinli bir şekilde başını salladı. "Tamam... peki, kızıl saçlıya benim için bir şey söyler misin?"

"Seve seve," dedi Thane.

Layala ve Piper en üst kata ulaşp, her iki yanında ahşaba kazınmış ikiz siyah ayılar bulunan çift kapının önünde durduklarında, Thane çoktan merdivenleri tırmanmıştı. İki basamak birden atlayarak, Layala farkına bile varmadan elini onun omzuna koydu. Neyse ki bu katta başka muhafız yoktu.

"Şimdi en eğlenceli kısma geldik," dedi Piper. "Bırak konuşmayı bana."

BÖLÜM 26

P Piper düz, altın kapı kolunu aşağı doğru bastırdı. Sessiz bir tıklama ve gıcırtı ile kapılar yavaşça içe doğru açıldı. Sol tarafta, yanardöner mavi taştan yapılmış bir şömine rafı vardı.

hiç görmediği bir taştan yapılmıştı. Dredwich Kalesi'ndeki Thane'in odasının sadeliğinden farklı olarak, bu oda heykeller ve çiçeklerle dolu vazolarla dolu raflara ve savaşı tasvir eden ama bir şekilde güzel bir şekilde resmedilmiş sanat eserleriyle doluydu. Sanki savaşçılar kılıç dövüşü yapmıyor, dans ediyorlardı; pastel renkler, kabarık beyaz bulutlar ve mavi gökyüzüyle. Gümüş renkli dikdörtgen bir halının etrafında bir kanep ve ikili koltuk vardı. Ortadaki masada bir tabak, yarısı boş bir şarap kadehi ve sayfalarının dışarı çıkmış eski bir kitap vardı. Açık balkona açılan havadar beyaz perdeler rüzgarda dalgalanıp dans ediyordu.

Neden bu kadar sessizdi? Brunard neredeydi? Sağ tarafta, odanın başka bir bölümüne açılan bir kemerli geçit göründü ve orada bir yatağın ucunu fark etti. Kalın bej renkli direklerin üzerine kıvrımlar, meyveler ve yapraklar oyulmuştu.

"Merhaba?" Piper yumuşak bir sesle seslendi.

Layala, sessizliğin bozulmasıyla neredeyse sıçrayacaktı. Sanki birinin özel anlarına izinsiz girmiş gibi hissetti. Ama en azından adam samimi bir şey yapmıyordu, yoksa *bir ses* duyarlarmış.

Thane hayalet gibi tahta plakalar üzerinde ilerledi, dikkatlice balkona çıktı ve perdelerin arkasında kayboldu. Diğer odada döşeme tahtaları gıcırdadı. Burada biri vardı. Layala ve Piper birbirlerine başlarıyla işaret ettiler ve kemere doğru ilerlediler. Layala eşikten ilk adımını attığında soğuk metal boynuna değdi.

Donakaldı, acıyı zar zor hissetti, nefesini fazla almamaya ve bıçağı daha fazla itmemeye dikkat etti.

"Lord Brunard." Piper'ın geniş gözleri Layala'nın soluna bakıyordu. "Bizim niyetimiz yok. Biz yeni..."

"Odama kadınlar sadece davetle girebilir."

Layala gözünün ucuyla kızıl saçları ve açık tenini zar zor görebiliyordu, ama hareket etmeye cesaret edemedi. Boğazını kesmesi için çok az bir baskı yeterli olurdu. Ellerini kaldırarak Piper yaklaştı. Gözleri odanın arkasına kaydı ve başını hafifçe salladı.

"Lord." Elini ona doğru uzattı ve dudaklarını yaladı. O yaklaşırken ne geri çekildi ne de bir kelime etti, bu yüzden Piper parmaklarını onun çıplak koluna kaydırды. Layala, arkadaşının bir sonraki hareketini görmek için cesaretini toplayıp başını hafifçe çevirdi. Piper'ın parmakları omzunda dans etti ve sonra sırtını okşadı. Çenesini onun boynunun çukuruna koydu ve kulağına yumuşakça fısıldadı, "Muhafızların bizim hoş bir sürpriz olacağımızı düşündü. Bir hediye."

"Mmm," diye mırıldandı. "Öyle mi?" Ama silahını henüz çıkarmamıştı. Layala'nın önüne tamamen kaydı. Geriye yaslanmamak ve vızıldayan büyüünün odayı parçalamasına izin vermemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Ne de olsa bu, Thane'e işkence eden elfdi. Onun daha çirkin olmasını ya da yüzünde kötülüğünün izlerini görmeyi bekliyordu, ama o çoğu elf kadar güzeldi, hatta bazılarından daha güzeldi. Karanlık gözleri, Layala'nın vücudunu izlerken parıldıyordu. Dikkatle, hançeri boğazından aşağı, köprücük kemiğine doğru kaydırды ve ucunu sol göğsünün üzerine nazikçe bastırdı. "Kalbinin atışını duyabiliyorum. Gergin misin?"

"Evet," diye
cevapladı. "Korkuyor
musun?"

Layala kısa bir süre Piper'a baktı. Arkadaşı ellerini onun göğsünde aşağı yukarı gezdirdi. "Hayır."

"Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi? Tanımadığın bir erkeğe kendini sunmak."

Hiç bile, diye düşündü Layala. "Haklısınız, Lord." Neden hançeri göğsünden çekmemişti? Ve Piper neden söz verdiği gibi konuşmuyordu?

Piper omuzlarını okşarken, başını eğip Piper'ın elinin üstüne öptü. Daha net bir planları olmalıydı. Lanet olası plan neydi? Fennan, onu ikna etmek için her şeyi yapması gerektiğini söylemişti, ama Piper başka

ve Layala da destek için gelmişti. Tek düşüncesi, o piçi bir sandalyeye bağlayıp, yerini söyleyene kadar tırnaklarını sökmekti. Tanrım, o incelik gerektiren bir iş için çok kaba biriydi.

Brunard yüzünün her santimetresini inceledi. O da ona bakarak, kaşınan büyüünden ve Brunard'ın hançerinin batmasından başka bir şeye odaklanmak için kalp atışlarını saydı. Onu tanıdı mı? Uzun dakikalar geçti. Tanımış olmalı, değil mi? Hançeri kalbine saplayacak mı?

Piper, bir şey söyle!

"Masumları severim," dedi ve diğer elini karnının üzerine kaydırarak parmaklarını belindeki zincirin altına tuttu. Cildi bu ihlale tepki gösterdi. "Bana bir şeyler öğretmemi isteyenleri."

Ne iğrenç bir pislik. Kalbine dayanan bıçağı artık dayanamıyordu. Elini keskin metale doladı ve hafifçe geri itti. Avucunu kesti, ama acıyı memnuniyetle kabul etti. Adam geri çekilmedi. Bu elf bıçak fetişi miydi? Dizini adamın kasıklarına vurup, elinden hançeri alıp ona kullanmayı ciddi olarak düşündü. Ama Piper'a aklındaki şeyi yapmak için biraz daha zaman verecekti. "Tanrım, lütfen."

Adam gülümsedi ve silahı yavaşça çekti. "Senin giderek daha da gerginleşmeni izlemek çok zevkliydi. Korkmuş bir geyik gibisin ve bu benim için alışılmadık bir durum. Çoğu hizmetçi kız deneyimli ve memnun etmeye heveslidir."

Onu duvara yasladı ve avuç içlerini kızın başının iki yanına vurdu. "Söylesene, bana ne yapmak istiyorsun, güzelim?"

O zorlukla yuttu. "Gerçekten mi?"

Parmağı kızın uzun saçlarından bir tutamını kavradı ve acı verecek kadar çekti. "Duymak isterim." Kız cevap vermeden öne eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Kahretsin.

Kız donakaldı. Dilinde şarabın tadı ağzını doldururken, iğrenme hissi onu sardı. Adam sarhoş muydu? Tanrım, Thane bunu görebiliyor muydu? Ellerini adamın göğsüne vurmak istedi. Piper neredeydi? Arkasına baktı ve Piper'ın sessizce yatağın ucundaki sandığı karıştırdığını gördü. Brunard'ın dikkatini dağıtan kişi Layala mıydı?

Layala avuçlarını ona dayadı ve dudaklarını ondan uzaklaştırmak için hafifçe ama yeterince itti. "Sana ne yapmak istediğimi biliyor musun, Lord Brunard?" *Sefil kalbini söküp çıkarmak.*

"Söyle," diye yalvardı. "Dudaklarının hareket etmesini izlemeyi seviyorum. Çok yumuşak ve dolgunlar." Öne eğildi, bir öpücük daha vermek için yaklaştı.

Arkadan Piper, çenesini kendine doğru çevirdi. "Gel benimle oyna. Bütün dikkatini ona veriyorsun." Elinde dolu bir kadeh şarabı onun eline tutuşturdu. "Biraz daha iç, Lord."

Layala'ya özür diler bir bakış attı, sonra elini tutup onu yatağa doğru götürdü.

O başını geriye attı ve şarabı saniyeler içinde içti. "Çok naziksin, güzelim." Bir avuç saçını tutup onu durdurdu. Saçlarını burnuna götürüp kokladı. "Kızılıra bayılırım. Acıyı daha az hissedersin."

Piper döndü ve bacaklarının arasına uzandı. Adam hafifçe tısladı. "Saçında kırmızı var, söyle bana, acıyor mu yoksa hoşuna mı gidiyor?"

"Acıyor ama nedense hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

Ya şarap onu çok etkilemişti ya da içinde başka bir şey vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Piper, sonra omuzlarından tutup onu yatağa itti. "Her şeyi gören taşın sende olduğunu duydum. Bu doğru mu, Lord?"

Layala neredeyse inleyecekti. Gerçekten bunu söyleyecek miydi? Tanrım, onu öylece verecek değildi ya.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, o başını salladı, Piper üzerine çıkarken dili neredeyse sallanıyordu. "Evet. Taşla ne yapacaksın?"

"Nerede?"

Kaşları yukarı kalktı ve bu onu biraz ayılttı. Piper'ın boğazını kavradı ve Piper hemen iki eliyle onun bileğini tuttu. "Neden bana taş hakkında soruyorsun?"

Kahretsin, Layala yüzünü ovuşturdu ve kendini ikisine doğru ilerlerken buldu. Şarap sandıkları kadar etkileyici değildi.

"Ona zarar verme. Benim fikrimdi."

"Neymiş?" diye bağırdı adam.

"Buraya gelip taşı istemek. İhtiyacım var. Önemli."

Cam gibi gözleri kısıldı ama Piper'ı daha da sıkı tuttu. Piper'ın hırıltılı nefes alışları Layala'yı paniğe sevk etti.

"Demek sen benim hediyem değilsin."

"Hayır."

Elini bıraktı ve Piper nefes almak için ciğerlerini şişirerek boğazını elleriyle kavradı. Onu yana itip ayağa kalktı.

"Sadece korumalarımı atlatıp buraya girme cesaretini ve yeteneğini gösterdiğin için seni dinleyeceğim. Ama yalan söylediğini düşünürsem, sana yerini söylemeyeceğim ve inan bana, asla bulamayacaksın." Layala'yı baştan aşağı süzdü. "Ve güzel yarı çıplak kadınlara karşı zaafım var, yüksek elf olsun ya da olmasın."

Nasıl biliyordu?

Layala'nın yanından geçerek, Thane'i bıraktıkları odaya doğru biraz sendeleyerek yürüdü. O odaya girmediğine inanamıyordu. Layala parmaklarını kıvırdı, tırnakları avuç içlerine batıyordu. Thane saklanacak bir yer mi bulmuştu? Karşılaştıklarında Thane ne yapacaktı? Onu öldürmekle mi tehdit edecekti? Brunard'ın bir yanı, Thane'e hiçbir şey vermektense ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

Thane'in bağırmasını, emirler yağdırmasını ya da bir yumruğun ete ve kemiğe çarpmasını bekledi, ama gömleksiz Brunard sadece kanepeye doğru yavaşça yürüdü ve bir kadeh şarap aldı. "Neden hâlâ orada duruyorsunuz? Gelin, oturun." Karşısındaki kanepeye tembelce eliyle işaret etti ve sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bacaklarını açarak arkasına yaslandı. En azından pantolon giymişti.

Layala, Piper'a baktı. *Thane nereye gitmişti?* Saklanacak raf, kapı ya da gölge yoktu. Bakışları balkona kaydı. Brunard ile konuşmaları için onlara fırsat mı veriyordu? İşkence ve kargaşa olmadan taşın yerini öğrenmenin mümkün olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Layala zarifçe yumuşak lacivert kanepeye oturdu ve ellerini çıplak bacaklarının üzerine koydu. Sırtını dik tuttu, geriye yaslanıp rahatlayacak kadar rahat değildi. Onu taşı vermeye ikna etmek için ne hikaye uyduracaktı?

Piper de yanındaki aynı pozisyonda duruyordu. Tetikte, Brunard'ın aceleci bir hareket yapmasını bekliyordu. Sayfalarından düşen yıpranmış gümüş renkli kitap dikkatini çekti. Kitabın altında bir çizim vardı ve siyah mürekkeyle çizilmiş köşesinden, bir tür asa olabileceğini düşündüğü bir şekil seçebildi. Bir kralın elinde tutabileceği süslü bir parça.

Brunard öne eğildi, kitabın yanındaki beyaz peçeteyi aldı ve Layala'ya salladı. "Biraz kanaman var. Düşmüş prensin kaçığından beri

prens kaçtığından beri, geri dönüp beni öldürmeye gelebilir mi diye merak ediyorum. Tedbirli davranmamı anlayışla karşılırsın."

"Düşmüş prensimiz mi?"

"Oh, ikinizin de orman elfleri olmadığını biliyorum. Yüz hatlarınızda ince farklar var."

"Oh, tabii ki," dedi Layala ve peçeteyi tutarak elinin titremesini engellemeye çalıştı ama başaramadı. Adrenalin patlaması, savaşıma dürtüsü hala damarlarında dolaşıyordu. Kendini balkona bakmamaya zorladı. Thane orada olmalıydı ve Brunard'ın onu kanattığını duyarsa? Tanrım, henüz buraya gelmemesine şaşırmıştı. Derin bir nefes alarak, temiz peçeteyi boğazına bastırdı. "Ama o öldü, duymadın mı?"

Gülümseyerek, rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Şarabından bir yudum aldı ve beyaz sıvıyı kadehinde döndürdü. "Bunu duydum."

Ama açıkça inanmamıştı. "Peki, taş. Gerçekten sende mi?" diye sordu Layala.

Tırnağıyla bardağına vurdu. "Sende çok tanıdık bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Seni öptüğümde anılarımın geri geleceğinden emindim."

Demek onlarla oynuyordu? "Sana yemin ederim, daha önce hiç tanışmadık. Hatırlardım," dedi soğuk bir gülümsemeyle. Sevgilisini işkence eden elfin yüzünü hatırlayacağına şüphe yoktu. Newarden'ı öfkeyle parçalarken Brunard'ı görmemişti. Şimdiye kadar onun neye benzediğini bile bilmiyordu.

Karanlık bir kahkaha attı ve öne doğru eğildi, kollarını uyluklarına dayadı. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Çok çarpıcı bir görünüşün var ama seni daha önce bir yerde gördüğümü biliyorum ve gerçeği söylemezsen taşlamayacağımı söylediğimi hatırla."

"Sana bir şey söylemeden önce, onda olup olmadığını bilmemiz gerekiyor," dedi Piper.

"Var ve kimseye sakladığım yeri söylemedim."

Layala'nın sırtında ter damlacıkları belirdi. Ya yalanları anlayabiliyorsa? Kendinden emin görünüyordu, sanki Layala ya da Piper yalan söylerse anlayacakmış gibi. "Buraya daha önce geldim. Bir kez," dedi Layala. "Newarden'a." Aniden, kızıl saçlı adamın çeşmenin kenarında askerlerine yaklaşan solgun yaratıklara saldırılarını ve onu bırakmalarını haykırırken gördüğünü hatırladı. "O zaman seni çeşmenin yanında görmüştüm. Eminim birbirimize bakışmıştık."

Gözlerinin içine baktı. Biraz sarhoş olsa bile, sanki gerçeği ya da yalanı ayırt edebiliyordu. Sanki o anı hatırlamaya çalışıyormuş gibi, zihninden geçen düşünceleri neredeyse görebiliyordu. Balkondan esen rüzgâr odaya girdi ve taze hava vücudunda parlayan teri serinletti.

Sonunda adam başını salladı. "Taşı neden istiyorsun?"

"Kim olduğumun gerçeğini bilmek istiyorum. Benden bazı şeyler saklandı." Hiçbir şey belli etmeden gerçeği söylemeye çalıştı. Ve bu doğrudu. Kara Büyücü'yü neden geri getirebildiğini ya da solgunların lanetini yok edecek kişinin kendisi olup olmadığını bilmek istiyordu.

Brunard tekrar arkasına yaslandı ve şarap kadehini boşaltana kadar eğdi. "Korkarım bu tek başına işe yaramaz. Bunu ben de yakın zamanda keşfettim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Piper.

"Demek ki, o şeyi elime alıp, bir şey yapması için aklıma gelen her şeyi denedikten sonra, hiçbir şey olmadı. Bu yüzden derinlemesine araştırma yaptım. Çalışması için, taştan kasıtlı olarak ayrı tutulmuş bir asa ile bağlantı kurması gerekiyor. Ve ikisi bir araya gelse bile, sadece iki büyücü onu çalıştırabilir. Bu, eskilerin bizim sahip olmamızı istemedikleri bir güç."

Layala kitaba baktı. Orada bir asa çiziliydi... Tabii ki kader bunun bu kadar basit olmasını izin vermezdi. O bunu iyilik için kullanmak istiyordu. Neden Yaratıcı bu konuda onların yanında olamıyordu? "Asa kimde?" diye sordu Layala.

"Büyük büyükbabamın günlüğüne göre ejderha kralında. Oraya gitmeye cesaret edemem. Yem olmak istemem."

Varlett'in kralı mı? İşler daha da kötüye gidebilir mi? Piper ve Layala şaşkın bir sessizlik içinde oturdular. Tek bir ejderhayla bile karşılaşmak felakete yol açmıştı. Ejderha sarayında kaç tane ejderha şekil değiştiren olabilir? Orada saldırıya uğrarlar mı? İçeri girmelerine izin verilir mi? Onlar dağlarında kalıyorlardı ve Adalon'un geri kalanıyla ilişki kuruyorlardı.

"Ben de benzer bir tepki verdim."

"Oraya gitme riskini alacağız," dedi Piper. "Ama taş ihtiyacımız var. Karşılığında ne istiyorsun?"

Yaramaz bir gülümsemeyle boş şarap kadehine baktı, sonra masanın üzerine koydu. Bakışlarını Layala'ya çevirdi. "Seni istiyorum, yatağımda."

Layala'nın kalbi neredeyse boğazına kadar çıktı. "Hayır."

“O zaman alamazsın.”

"Beni alabilirsin," diye patladı Piper ve ayağa kalktı.

Layala neredeyse nefesini tuttu. Piper'a gözlerini kocaman açarak baktı. O taş için Brunard'la yatamazdı. Sonra onu vereceğini kim garanti edebilirdi ki?

"Çok cömert bir teklif, güzelim," dedi Brunard, ama gözleri Layala'ya döndü. Bakışları sert ve rahatsız ediciydi, sanki onu bir bakışta soyabilirmiş gibi, sanki onu zevk için bir araçtan başka bir şey olarak görmüyordu. "Ama o güzel ağzının benim sikimi sarmalamasını istiyorum, sonra da sen benim adımı haykırana kadar seni sikmek istiyorum—Lady Lightbringer. Sen bu değilsin, değil mi? Thane'in öbür dünyada bizi duymasını istiyorum."

Kahretsin, o biliyordu. Ve Thane'i ortaya çıkarmaya çalışıyordu ya da burada olup olmadığını test ediyordu. Öyle olmalıydı, ya da en azından Thane'in öldüğüne inanıyorsa, bir zamanlar düşmanına ait olduğunu düşündüğü şeyi istiyordu. "Kim olduğumu biliyorsan, neler yapabileceğimi de biliyorsun ve sakin bana yaklaşımdan önce keserim." Layala ayağa kalktı, öfke içindeydi. "Ve taşı bana vermezsen, seni öldürmeden önce Thane'in çektiği acıyı çekmeni sağlarım. Benim adımı haykırarak acımı dindirmem için yalvaran sen olacaksın."

Piper, yanında heykel gibi duruyordu. Brunard, Layala'ya baktı, ama şehvetli açlığı değişti. Onun korkusunu neredeyse koklayabiliyordu. Layala'nın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, belki de ona karşı kazanma şansını tartıyordu. Bir kadının Brunard gibi bir lordun canını alıp emir verecek güce sahip olması nadirdi ve Layala, Brunard'ın bundan hoşlanmadığını görebiliyordu.

Dışarıdan gelen zayıf çığlıklar, balkondan içeri süzülerek, onların bakışma yarışını bozdu. Kısa süreli büyü kullanarak kilidi kırması, solgunların saldırısını tetiklemiş olabilir miydi? Tiz çığlıklar ve çığlıkların yükselmesi ve... yüksek sesle kırılan ağaçlar, yoğunlaştı. *Dışarıda neler oluyor?* Soluk tenliler ağaçları parçalayamazdı. Brunard şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı ve balkona doğru döndü. Thane, elinde kılıcı ve vahşi bir ifadeyle perdeleri yırtarak içeri girdi. Elini salladı ve Brunard havaya uçarak duvara çarptı, görünmez bir güç tarafından orada sabitlendi. Orman Elf Lordu'nun yüzünde öfke

ve şaşkınlık karışımı bir ifade takındı.

"Ne oluyor?" Layala, odanın diğer ucuna doğru ilerleyen adamı takip etti.

"Varlett geldi." Brunard'a kötücül bir gülümsemeyle bakarak kılıcının ucunu boğazına dayadı. "Merhaba, eski dostum. Taş nerede?"

"Git eşek sikini yala."

Thane sırtıttı. "Böyle bir şey söylemeni umuyordum." Hızlı bir hareketle bıçağı ete sapladı ve kan fışkırarak köprücük kemiğine kadar aktı. Brunard yüzünü buruşturdu ama çenesindeki inatçı ifade değişmedi. "Bir sonraki kesik seni öldürür. Senin saçmalıklarına vaktim yok. Taş nerede?"

Dışarıdan çığlıklar ve yardım sesleri giderek yükseldi. Layala karnındaki zinciri sinirli bir şekilde oynatıyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Varlett'in balkondan içeri uçarak girmesine ne kadar vardı? Ya da belki de kapıyı kırıp içerideki herkesi öldürecekti.

"Masum insanları katletmek için ordunu mu getirdin?"

"Hayır, senin başın başka bir tehditle uğraşmalı. Pullu bir tehdit. Onlara yardım etmek için yaşamak istiyorsan, konuşsan iyi olur."

Brunard, Thane'in yüzüne sertçe baktı. "Yüksek Prens olarak, sana söylersem beni öldürmeyeceğine dair şeref sözü ver."

Thane'in çene kasları seğirdi. "Peki. Yüksek Prens olarak sana söz veriyorum."

"Onuruna."

"Onurum üzerine," dedi Thane. Ciddi mi? Layala'nın gördüğüne göre, Thane her zaman sözünü tutardı. Brunard'ı bırakacak mıydı?

Başını yatak odasına doğru eğdi. "Yatağımın ucunda, sandığın altında gevşek bir döşeme tahtası var. Orada."

Piper, cümlesini bitirmeden sandığı itmeye başlamıştı bile. Parmaklarını çatlağa soktu, tahta parçayı çekti ve iple bağlanmış kahverengi bir kumaşın içinde yuvarlak bir nesne gördü. İpi çözdü ve nesne açıldı, pürüzlü kenarlı, süt beyazı bir taş ortaya çıktı.

Varlett'in güçlü ejderha formunun derin kükremesi, üzerinde durdukları zemini salladı. Ahşap tavandaki panellerin arasından toz yağdı. Layala yutkundu ve başını pencerelere doğru çevirdi. Şimdi ne kadar yakındı? Onu yenebilirler miydi? Bir vazo raftan kaydı ve yere düşerek parçalandı.

"Gitmeliyiz," dedi Thane, Brunard üzerindeki büyüünü bozdu ve bir adım geri attı. Thane'in bakışları, Brunard'ın onu kestiği yere, boynuna düştü ve sakinliği bir anda yok oldu, yerdeki kırık vazo parçaları gibi paramparça oldu. Bir vınlama sesiyle kılıcı havayı yararak Brunard'ın göğsüne saplandı.

Layala nefesini tuttu ve elini ağzına kapattı.

Brunard'ın dudakları ölmek üzere olan bir balık gibi açıldı. "Söz vermiştin. Söz vermiştin," diye hırıltıyla konuştu.

"Yalan söyledim ve Yüksek Prens olarak onurum hiçbir anlam ifade etmiyor. Artık Yüksek Prens değilim," diye homurdandı Thane. "Beni kandırdın, sonra bir kafese kapatıp işkence ettin. Bunları affedebilirdim, ama *onlara* zarar verdiğin için seni affedemem. Her şeyi duydum. Kızımı öpüp öylece gidebileceğini mi sandın?" Thane yavaşça başını salladı. "Bunun olacağını biliyordun. Hoşça kal, eski dostum."

Kılıcını çekti. Brunard sessiz bir çığlık attı ve duvardan aşağı kaydı. Kan göğsünden karnına sızdı ve kucığında birikmeye başladı. Ciğerlerine hava çekmek için çabalarken çıkardığı boğuk ses, Layala'nın tüylerini diken diken etti. Her nefes alışında ciğerleri hırıltıyla dolarken ve her kalp atışında kan fışkırırken, gözlerini ondan ayıramadı. Thane topukları üzerinde dönerek pelerinini etrafında savurdu. Balkona son bir kez baktı, sonra kapıları açarak malikanenin ana salonuna girdi. "Gidin. Hemen, bayanlar."

Brunard boğuldu, ağzından kan köpürerek çıktı. Neden içinden bir parça ona acıyordu? Bu düşmüş hükümdar, ejderha şehrini paramparça ederken kendi odasında ölmeye terk edilmişti. Sonunu hak etse bile, Thane'in sözünden dönmesi onu şaşırtmıştı. Onu, sevdiği, pişmanlık duyan, fedakarlık, görev ve onura inanan, halkı ve onu en iyi tanıyanlar tarafından sevilen, şakacı ve flörtöz bir erkek olarak tanımıştı. Thane'in, sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda acımasız bir katil olduğu gerçeğini bu özelliklerinin gölgesinde bırakmıştı. Kail'in evinde, kendi elf türünü öldürdüğünde gözlerindeki boş bakışta bunu bir an için görmüştü. Bu onu çok şaşırtmıştı. Şimdi, başka bir hükümdarı, Thane'in kendi babasını öldürme zamanı geldiğinde ne yapacağını merak ediyordu. Acımasız katil mi, yoksa görevine sadık oğul mu kazanacaktı?

Piper, Layala'nın kolunu tutup kapıya doğru çekti. "Hadi. Thane'in yardımımıza ihtiyacı var. Buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek."

Layala kurtuldu, masadan günlüğü kapıp çıkışa koştu.

BÖLÜM 27

T Layala merdivenlerden aşağı koşarken yumuşak kırmızı halı çıplak ayaklarına değdi. Muhafızlar ve ev personeli her yöne koşuşturuyor, emirler yağdırıyor ya da çaresizce yardım istiyordu. Bu hem korkunç hem de bir lütuftu; kimse

onları fark etmemişti ya da onların varlıklarını umursamıyordu. Malikanenin ön kapıları, dışarıdaki çığlık ve ağlama sesleriyle dolu kaosa açıldı. Keskin gri duman, kasaba meydanını sisle kapladı. Başka bir büyük gürültü yeri sarsarak yerlere çakıldı. Varlett ne kadar yakındı? Tanrım, Layala silahsız ve çok az giyinmişti, bir ejderhayla savaşmak zorunda kalabilir miydi? Hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

İnce yapılı bir muhafız merdivenleri koşarak çıktı ve Layala ile Piper'ın arasına girdi. "Lord Brunard!" diye bağırdı.

Sadece arkasına dönüp muhafızın Brunard'ın odasına girip kaybolduğunu görmek için durakladı. Hiç iyi değil. Hiç iyi değil. Bir saniye sonra bağırdı: "Lord Brunard suikasta kurban gitti!" Kemere adım attı. "Durdurun onları!"

Kahretsin.

İki adım birden atarak ve omzunun üzerinden peşinden koşan muhafızı yarı yarıya izleyerek Layala, Thane'in sırtına çarptı. Metal sesleri kulaklarını çınlattı, ardından bir kafa yere düştü. *Her zaman kafaları kesmek zorunda mıydı?* Ona bakan kahverengi gözlere baktı. *Ne barbarca.* Thane, kolunu sıkıca tutarak Layala'yı yanına çekti. Ayağı kapıya çarptığında tahta parçalandı ve kapı havaya uçtu. Orası, kıyafetlerini bıraktıkları odaydı. "Giyin. Çabuk."

"Kapıyı menteşelerinden koparmasaydın, kapatabilirdik!" Layala, gömleğini kaparak bağırdı.

Mutfağa açılan diğer kapı da açıldı ve duvara çarptı. Leif ve Fennan kapının diğer tarafında duruyorlardı. "Gitme zamanı!" İkisi aynı anda söylediler. Leif, Layala ve Piper'ın neredeyse çıplak halini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Fennan'ın gözleri Piper'ı baştan aşağı süzerken ağzı açık kaldı.

Piper alaycı bir şekilde tişörtünü hızla giydi. "Orada dikilip bakacak mısın yoksa Thane'e yardım edecek misin?"

Bir elf'in ölürken çıkardığı inilti Layala'nın dikkatini çekti. Thane kılıcını başka bir muhafızdan çekip çıkardı ve adamın vücudu yere yığıldı. Hızla art arda üç kılıç daha Thane'e doğru savruldu, metalin metale çarpması yüksek tavanlarda yankılandı. Kılıcı kullanma becerisi neredeyse sihir gibiydi. Yaşına göre olağanüstü bir yeteneği vardı, sanki silah kullanmak için doğmuş gibiydi.

Leif, kılıcını havaya kaldırıp bağırarak Thane'in yardımına koştu. İkisi de savaşmak için koridora çıktılar.

Koyu sarı bir kafa odaya girdi. Siegfried, Piper ve kendisinin durumunu umursamıyor gibiydi. "Çabuk, benimle gelin," dedi.

Üstü dişlerinin arasında asılı halde, Layala pantolonunu giydi. Başka bir ejderha kükremesi malikaneyi sarsmıştı. Bu sefer çok daha yakındaydı. Muhafızlar onu ne kadar daha uzak tutabilirdi? Yoksa o sadece onlarla oynuyor muydu? Onu ilk duyduklarından bu yana birkaç dakika geçmişti. Şimdiye kadar içeri girmiş olabilirdi.

Layala tişörtünü giydi, kılıcını beline taktı ve "Gidelim!" dedi.

Piper taşı Layala'ya uzattı ve eline tutuşturdu. "Onu sen taşımalsın."

Kahverengi kumaş taşı örtüyordu, ama Layala ondan bir şey hissetmeyi bekliyordu. Portallarda olduğu gibi titreşim ya da uğultu yoktu. Büyülü olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Brunard yalan mı söylemişti? Thane'in onu öldüreceğini bilerek onları kandırmış mıydı? Layala taşı açtı ve avucunun içinden daha büyük olmayan kayanın yüzeyine parmak uçlarıyla dokundu. Soğuk ve sıradandı, ama bir tür statik kıvılcım onu çarptı. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Thane'e doğru bakarak incelemeyi bıraktı. Thane, gök gürültüsü gibi yüzünden yağmur damlaları gibi kan damlaları akarken ona doğru adım attı. Tanrım, tıpkı ölüm tanrısı gibi görünüyordu, olacağına söz verdiği ölüm meleği gibi. Ama el değmemiş bir orman gibi parlak ve vahşi yeşil gözleri, olması gereken şey için, hayatta kalmak için onların ondan beklediği şey için bir ağıt söylüyordu.

Kulakları sağır eden bir gürültü ve ardından sert taşların üzerinde topuklu botların sesi duyuldu. Varlett içeride olmalıydı. "Oh, Lord Brunard!" Hastalıklı, tatlı bir sesle şarkı söyledi. "Bende ihtiyacınız olan bir şey var."

Thane kollarını açarak onları mutfığa sürükledi. "Bizi görmedi. Koşun."

Koyu dumanlı bir bulut gökyüzüne yükseldi. Yardım çığlıkları ve acı dolu haykırışlar, uzaktan bile Layala'nın kulaklarına ulaşıyordu. Kasaba halkı, kasaba meydanındaki büyük yangını söndürmek için su kovalarıyla koşturuyordu. Parlak turuncu alevler, beyaz çitlerle çevrili dev bir meşe ağacını sarmış, çitler kömür ve küle dönmüştü.

Ravenlar, ağaçların ve yaprakların arasında saklanarak kasabanın etrafında koşular. Evalyn teyze ve Tif ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden kendilerine söylendiği gibi atların yanına koşmuş olmalılar. En azından Layala öyle umuyordu. Layala, kaçmak için koştukları hız ve havadaki duman yüzünden ciğerleri yanıyordu, ama sormak zorundaydı: "O ağaç bir anlamı var mı?"

"O Anami'nin kutsal ağacı," diye cevapladı Siegfried solundan. Elinin tersiyle alnını silerek, gözlerindeki üzüntü belliydi. Orman elfleriyle bir bağ mı vardı, yoksa sadece onların kutsal saydıkları şeye sempati mi duyuyordu? "Calladira'daki her elf bir tür sınamadan geçer. Taze bir kaynak suyu bulmak, aileyi beslemek için eve bir geyik getirmek, bir hayvanı doğduğundan itibaren büyütme ve bakmak gibi. Toplum için bir şey başardıklarında ağaca işaret koyarlar ve yeni bir yaprak filizlenir. En azından eskiden öyleydi."

Bu, Layala'nın kalbini biraz sızlattı. Alevlerin arasından bile doluluğu açıkça belliydi. Varlett neden bu kadar kalpsiz bir kadın olmak zorundaydı? Gözlerini yanan ağaçtan ayırarak, Layala grubun arkasında, atlarına doğru ciddiyetle ilerlerken onları takip etti.

Ancak yeterince uzaklaştıklarında, çatırdayan alevlerin ve bağırıışların sesi duyulmaz hale geldi. Hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Layala, belindeki keseden taşı çıkardı. Artık acil bir tehlike olmadığı için, taşı elinde hissedebiliyordu. Büyük bir ördek yumurtası büyüklüğündeki beyaz taşı elinde çevirdi. Taşı eline aldığı anda soğuk ve pürüzlüydü, ama büyük bir güç barındırıyorsa, bu güç ona hoş gelmiyordu.

. O tek kıvılcım, onun nehirden çıkarılmış parlak bir taş kadar sıradan olmadığını gösteren tek işaretti.

"Sihirli taş benzemiyor," dedi Evalyn Teyze, bir ağacın arkasından çıkarak. Tif sırtına yapışmıştı. Küçük kırmızı şapkası ve kahverengi bukleleri, Evalyn'in her adımında zıplıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Layala'nın aklında, onun bir şey çevirdiğine ya da gurur duyacağı bir şey bulduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Layala hızını yavaşlatarak teyzesinin yanına geldi. Evalyn teyze hafifçe topallıyordu ve botlarının çimlerin üzerinde çıkardığı ses, bir atın nalları gibiydiler. Elflerin ayak sesleri ise, bir kelebeğin çiçeğin üzerine konması kadar hafifti. Layala, insanların ne kadar farklı olduğunu neredeyse unutmuştu. Endişeyle izleyen Layala'nın kaşları çatıldı. Evalyn teyze elini göğsüne koydu ve derin nefesler aldı. Bu yolculuk onun için zordu, belki de çok zordu.

Layala taşı keseye geri koydu. "Brunard'a göre, ejderha kralının sahip olduğu bir asayla eşleştirilmesi gerekiyor. Bunu yapana kadar gerçek mi sahte mi olduğunu bilemeyeceğiz."

Evalyn teyzenin kaşları kalktı. "Ejderha kralı mı?" Bakışları yere düştü ve bir an düşünceli bir şekilde sessiz kaldı. "Layala, ben tüm bunlar için çok yaşıyım. Ben bir bitki koleksiyoncusuyum. Öğle uyku ve evimi seviyorum."

Şaşkın bir ifadeyle Tif, Evalyn teyzenin siyah buklelerini bir kedi gibi okşadı. "Sen yaşlı değilsin." Bir an için alt dudağını ısırды. "Gerçi bazen insanların çok uzun yaşamadığını unutuyorum."

Layala zorlukla yutkundu. Onu bu kadar tehlikeye atarak kalmasını istemek bencilceydi, ama tek başına kalmasının da riskli olduğunu düşünüyordu. Briar Hollow bir kez yanmıştı. İkinci kez gelmeyeceklerini kim söyleyebilirdi? "Ama sana ihtiyacımız olabilir. İyileştirmede çok iyisin."

"Ben size yardım etmekten çok yük oluyorum. Sen her zaman özel bir çocuktun ve büyük işler başaracağını biliyordum ama Briar Hollow'un yeniden inşa edilmesi gerekiyor. Orası senin evin. Artık bana ihtiyacın yok, sevgili çocuğum. Yıllardır yoktu."

"Hayır," dedi Layala, korku sesini yükseltti. "Gidersen tehlikede olursun. Tenebris seni yakalayabilir ya da..."

Konuşmayı kesip Layala'nın elini nazikçe tuttu. "O seni ve Thane'i aramakla meşgul olacak." Evalyn Teyze birkaç metre öndeki Thane'in sırtına baktı. O ve Fennan grubun önündeydi ve derin bir konuşma içindeydiler. "Hala ilişkiniz konusunda biraz endişeliyim ama..."

Seni sevdiği çok açık. İnanmak istemedim, ama herkes görebiliyor. Ve bir bakıma, onu bu kadar sevdiğini görmek beni mutlu ediyor. Novak'tan sonra, bir daha asla gülümsemeyeceğinden, hayatın boyunca kara bulutların peşini bırakmayacağından endişelenmişim. Ama tüm bu kaosun içinde bile ıslıl ıslıl parlıyorsun. Yıllardır böyle güzel gülümsediğini görmemişim," dedi Evalyn Teyze gülümseyerek Layala'nın koluna hafifçe vurdu. "Ama elf savaşları ve ejderhalar benim gibi yaşlı insan kadınlar için değil. Savaşmam ve sirenler gelip arkadaşın Gunner'ı aldıktan sonra... Eve gitmek istiyorum."

"Ama..." Layala'nın gözleri yaşlarla doldu. Onu bırakması gerektiğini biliyordu, Evalyn teyzenin haklı olduğunu ve buranın onun için uygun bir yer olmadığını biliyordu, ama kendi bencil nedenlerinden dolayı onun kalmasını istiyordu. Evalyn teyze, hayatında tek sabit olan kişiydi, tavsiye ve güven için başvurduğu kişiydi... ama bu değişti, değil mi? Artık o kişi Thane'di.

"Portala vardığımızda beni geri gönderebilirsin. Forrest ve Ren endişeleniyor, herkes endişeli. Senin ve benim hayatta ve iyi olduğumuzdan emin olmak istiyorlar."

"Tamam. Seni eve göndereceğim."

Tifapine ağlamaya başladı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Veda etmekten nefret ediyorum."

Çok üzücü. Ya bir daha hiç görüşmezsek, Evalyn?"

Evalyn teyze omzunun üzerinden uzanıp başını okşadı. "Ben de, küçüğüm, ama göreceksin." Sonra Layala'ya baktı. "Düzenli olarak haber bekliyorum," dedi parmağını kaldırarak, "ve düşününden de, davetiyeleri ilk alan ben olmazsam, seni çocukken yaptığım gibi köşeye dikip burnunu duvara dayatacağım. Hatta acı kökle ağzını yıkatabilirim."

Layala güldü. "Uh, o şimdiye kadar tattığım en kötü şeydi."

"Ren ve Novak'a da pis konuşmalarının cezasını vermiş oldum."

Layala teyzesine sarıldı ve onu sıkıca kucakladı. Tarçın kokusunu içine çekti ve gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim. Acı kök bile."

Evalyn teyze sırtını nazikçe okşadı. "Git ve bu dünyanın ihtiyaç duyduğu cesur savaşçı ol."

BÖLÜM 28

A Pürüzsüz, beyaz-gri taştan yapılmış büyük bir duvar, Layala'nın gözlerini kısarak tepesini görebilecek kadar yüksek bir şekilde önlerinde duruyordu. Rüzgar, çevredeki ormanın kalın çam ağaçlarının arasında hışırdadı ve arkalarındaki nehir

mırıldanıyordu, ama duvarın ötesinden medeniyetin sesi, konuşma sesi, hatta şehir kokusu bile gelmiyordu. Doğru yerde miydiler? Portallar daha önce hiç hata yapmamıştı, bu yüzden burası ejderha kralının yaşadığı yer olmalıydı... ya da bir zamanlar yaşadığı yer.

"Çok sessiz," dedi Piper, yumruğunu kalçasına dayayarak. "Eğer bilmesem, diğer tarafta kimse yok sanırdım."

"Belki aç olana kadar dışarı çıkmayı bekliyorlardır," dedi Fennan sırtarak.

Leif ve Siegfried ikisi de ona çam kozalakları fırlattı ve tam yüzüne ve göğsüne isabet ettirdi. Tifapine, portaldan geçip Evalyn teyzeye veda ettiklerinden beri saklandığı Phantom'un çantasından çığlık attı.

"Kötü şaka mı?"

"Evet, çünkü yenilme korkusu bende çok gerçek," dedi Leif, "Nana'nın sirenler hakkındaki hikayeleri doğruymuş. Ejderhaların elfleri yemeyi ve kemiklerimizle dişlerini temizlemeyi sevdiklerini söylemişti."

Layala hafif bir soğuktan korunmak için uzun kollu giysiler giymişti, ama Sederac Dağları'nın bu bölgesi şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ladin, çam ve köknar ağaçlarıyla çevrili bu yer, taze ve insan elinin değmediği bir kokuya sahipti. Uzakta en yüksek zirveler karla kaplıydı, ama bu vadide yeşil çimenler rüzgarda sallanıyor ve kır çiçekleri açıyordu.

"İçeri girmek kolay görünmüyor," dedi Fennan, parlak güneşten gözlerini koruyarak yukarı baktı. Duvar neredeyse kusursuzdu ve Layala, sarmaşıklarını kullanarak tırmanmaya çalışmak istemiyordu. Bu, onları kanatlı canavarlara karşı çok savunmasız bırakırdı.

Layala, Thane'de korku veya gerginlik belirtileri var mı diye dikkatle izledi. Önündeki engeli incelerken yüzündeki ifadesiz bakışları hiçbir şey belli etmiyordu. Varlett'in ona yaptıklarından sonra ejderhalar tarafından parçalanmaktan korkmuyor muydu? Zihninin derinliklerinde sürekli bir endişe vardı. Onu bir keresinde ejderhalara neredeyse kaybetmişti. O cesur bir savaşçı ve olağanüstü yetenekliydi, ama bu canavarların rakibi olabilirdi mi? Varlett'i bile alt edememişlerdi ve içeride onun gibi yüzlerce, belki binlerce vahşi ejderha bekliyordu. Ejderha kralının merhametine kalacaklardı ve bu sefer kaba kuvvet yerine zekalarına güvenmek zorunda kalacaklardı.

Parmaklarını taşın üzerinde kaydırarak, Thane duvarın tamamını kaplayan ince, düz bir çizgiye doğru yürüdü. Birkaç metre ötede, taşta başka bir çatlak yukarıdan aşağıya doğru uzanıyordu. "Bence bu bir kapı."

"Etrafındaki çimler uzun zamandır bozulmamış," dedi Fennan. "Ya içe doğru açılıyor ya da kullanmıyorlar."

"Neden kullanmaları gereksin ki? Uçuyorlar." Leif, yakındaki bir çam ağacının gölgesine geri çekildi. Kalça çantasından küçük kahverengi bir kese çıkardı ve elini içine daldırdı. Bir avuç fındığı ağzına attı ve yüksek sesle çiğnedi. "Duvarı takip ederek içeri girmenin bir yolunu mu arayalım?"

Thane dudaklarını sıkıca kapatıp gökyüzüne baktı. "İçeri gizlice girmek yerine onların bize gelmesini beklemek daha iyi olabilir. Dredwich Kalesi'nin arazisine izinsiz girenleri bulursam, onlara öyle davranırım."

"Yenilmeyi mi bekleyeceğiz?" dedi Leif. "Ben öyle ölmeyeceğim. Hayır, umarım yıllar sonra bir savaş alanında ölürüm. Daha yetmiş üç yaşımdayım."

"Liderleri bizi içeri davet edene kadar bekleyelim," dedi Thane, meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak. "Buraya gelirken hepimizin öleceğini düşünseydim, sizi buraya getirmezdim. İçgüdülerim, saldırmadan önce bizimle konuşacaklarını söylüyor. Eğer ilk onlar saldırırsa, biz de karşılık veriyor."

"İçimden bir ses, onların elfler kadar medeni olmayacaklarını söylüyor," dedi Fennan.

Piper kollarını kavuşturdu ve güldü. "Tabii ki, alternatif formları ejderha."

"Medeniyet göreceli bir kavram," dedi Thane, sırtını duvara yaslayarak. "Orman elfleri bizim barbar olduğumuzu düşünüyor."

Leif iğneli bir ağacın dibine çöktü, başını geriye yasladı, ayak bileklerini çaprazladı ve gözlerini kapattı. "Heyecan verici bir şey olursa beni uyandır."

Thane başını sallayarak gülümsedi ve duvarın kenarında yürümeye başladı, dikkatlice inceliyordu. Belki kapıyı açmanın bir yolunu bulacağını düşünüyordu.

Fennan ve Siegfried, matara doldurmak için nehre gittiler ve Piper ile Layala yalnız kaldılar. Layala, günlerdir onu dinleyen olmadan onunla konuşmak istiyordu. Layala, ağaç gövdesine yaslanmış Leif'e baktı. Muhtemelen uyumuyordu ve Piper ile konuşmak istediği konu onunla ilgiliydi. Piper'ın koluna dokundu. "Gidip Thane'e yardım edelim." Yürürken Layala sordu, "Fennan ve Leif'le aranızda ne var?"

Piper bakışlarını ileriye çevirdi. "Hiçbir şey. Neden sordun?"

"Sen ve Fennan daha yakın görünüyorsunuz ve herkes Leif ile Fennan'ın adada kavga etmek üzere olduğunu gördü. Daha önce hiç kavga etmemişlerdi."

Piper kalın örgüsünün uzunluğunu narin parmaklarıyla okşadı. Boğazını temizledi ve Thane'in yanında durdular. Thane parmağıyla bir yazıyı işaret etti. Uzun, kıvrımlı ve geniş semboller duvardaki tek lekeydi. Layala bu yazıyı okuyamadı ve diğerlerinin de bu dili bildiğini sanmıyordu.

Thane döndü ve duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu, bir botunun topuğu arkasında duruyordu. Sanki ateş püskürten canavarlar tarafından inşa edilmiş devasa bir duvarın dibinde beklemiyorlarmış gibi rahat ve soğukkanlıydılar. "Evet, ben de bunun cevabını merak ediyorum Piper. Fennan ve Leif neden senin için kavga ediyor?" diye sordu Thane. "Fennan tek kelime bile etmedi."

Piper gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çok meraklısınız."

"Layala ve ben anlaşılamadığımızda her gün peşimden ayrılmadın sanki. El ele tutuştuk mu, öpüştük mü diye sorup, etkileşimlerimizi analiz ediyordun."

Hafif çilli yanakları parlak pembe bir kızarıklıkla kaplandı. "O farklı. İkiniz birbirinizi sevmeseydiniz, sen gerçekten solgun birine dönüşebilirdin... Ama ben biraz fazla karışmış olabilirim."

"Yani zindanlarda ne olduğunu bize söylemeyecek misin?" dedi Thane. "Çünkü bir şey olduğunu biliyorum Piper. Sen ve Fennan arkadaşsınız, ama bu farklı." Thane geri döndü ve parmaklarını oyulmuş sembollerin üzerinde gezdirdi. "Acaba bu ne yazıyor?" diye mırıldandı.

"Bilmem ki. Muhtemelen: Dikkat et, buraya girersen yakılıp kül olursun," dedi Piper ve sonra inledi. "Fennan ve bana gelince,

birbirine bitişik hücrelerde tutulduk. Muhafızlar bilgi almak için birkaç kez beni dövmek için hücreme geldi ve her seferinde Fennan onları kışkırttı, böylece beni dövmek yerine onu dövdüler. Kolunu kırdıktan sonra beni korumamasını yalvardım. Onu öldüreceklerini sandım."

"Ama o durmadı," diye tahmin etti Thane.

"Tabii ki durmadı. O inatçı bir aptal." Gözleri yere düştü. "Ayrılmadan önceki son gece, yerde yatıyordu ve kalkamıyordu. Ben ağlıyordum çünkü her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Bir daha asla kalkamayacağını. Karanlıktı ve göğsünün inip kalktığını zar zor görebiliyordum," sesi kırıldı. "Bana 'Eğer buradan çıkamazsak, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, Piper. Seni on yedi yaşından beri seviyorum' dedi."

Thane'in kaşları havaya kalktı. "Sen de ona o anda ne hissettiğini söyledin mi?" "Denedim ama o sonra bilincini kaybetti. Sonra bizi ayrı hapishane arabalarına bindirildik."

Açıkça birlikte olmadıkları bir neden vardı, bu yüzden söylemediği bir şey vardı. Layala kollarını kavuşturdu. "Ve sen hala ona söylemedin, değil mi?"

Parmaklarını yanaklarında gezdirdi. "Ölmek üzere olduğunu düşündüğü için ya da ateşten hayal gördüğü için söylediğinden korkuyorum. Ya içinden gelmemişi? Bir daha söylemedi ya da bahsetmedi. Tek kelime, tek hareket, tek öpücük bile."

Thane iç geçirdi. "Belki de aynı şekilde hissetmediğini düşündüğü için bu konuyu açmamıştır. Ona söylemelisin. Yoksa Leif yüzünden artık emin değilsin?"

"Leif ve ben flört ediyoruz, her zaman öyleydi ama sadece eğlence amaçlı."

"Onun açısından o kadar emin olmazdım," dedi Thane, yeşil gözleri Leif'in oturduğu ağacın dibine kaydı. "Sana nasıl baktığını gördüm, Fennan da gördü, buna şüphe yok."

Yeryüzünü sarsan bir ejderha kükremesi, gözlerini gökyüzüne çevirdi. Layala, ellerini kulaklarına kapatma dürtüsüyle mücadele etti. Üç ejderha duvarın arkasından uçarak yüksekte daireler çizmeye başladı. Tanrım, Layala'nın kalbi göğsüne çarpıyordu. Saklanmak için koşmak istiyordu. Tek düşünebildiği Varlett ve tek bir ejderhanın ne kadar yıkıcı ve güçlü olduğu idi. Şimdi ise üç tane vardı.

"Kıpırdama," diye emretti Thane. "Kaçarsak bizi av olarak görürler. Biz av değiliz."

Ağaçların altında atlar kışnedi ve sıçradı, ama neyse ki bağlıydılar. Layala koşup Tifapine'i almak istedi, ama saklanarak daha güvende olacaktı.

Diğerleri koşarak gelip kendi aralarında bir daire oluşturdular. Layala, Thane'in elini tuttu ve kendini yerinde tutmak için sıkıca sıktı çünkü kendini av gibi hissediyordu. Sihirli gücü, ateş püskürterek asmalarını yakıp, hançer gibi keskin pençeleriyle saplarını kesebilen üç canavara karşı onu kurtaramazdı. Kılıcı ejderhaların pullarına karşı işe yaramazdı. Sadece insan formundayken zayıf düşüyorlardı, ama bunu riske atacaklarını sanmıyordu. Kolayca eti parçalamak için eğitilmiş avcılarının merhametine kalmış gibiydiler.

Üç pürüzsüz şekil, bir şahin fareye saldırır gibi üzerlerine fırladı. Layala'nın dizleri titredi. O kadar hızlı düştüler ki, devasa bedenlerini takip etmek zordu. Üçlü arka arkaya yere çarptığında nefesi kesildi. Elflerin ayaklarının altındaki toprak sallandı ve kaydı. Siyah yarıklarla dolu büyük sarı gözler ona bakıyordu, fareyi avlayan bir kedi gibi. Layala bir yudum aldı ve bir adım geri attı, ama arkasında düşük bir hırıltı duyunca donakaldı. Önlerindeki devasa canavarın burun deliklerinden duman çıkıyordu. Parlak inci pullar güneş ışığında minik mücevherler gibi parılıyordu. Layala'nın boyu kadar uzun boynuzlar, Thane'i tek ısırıkta yutabilecek kadar geniş çeneli devasa kafadan çıkıyordu. Ejderha hem güzel hem de korkutucuydu, gece gökyüzünde çok yakınından geçen şimşek gibi.

"Topraklarımıza izinsiz girenler yenilir." Derin, erkeksi ses Layala'nın içini titretti, ama bu ses önündeki ejderhanın değildi. Layala başını sola çevirdi ve yarı insan, yarı ejderha olan devasa bir erkek gördü. Derisinin olması gereken yerleri kömür grisi pullarla kaplıydı, en az on iki fit genişliğinde büyük zar kanatları vücudunun arkasında açılmıştı. Boyu iki metreden fazla mıydı? Thane'den en az bir baş kadar uzundu. Açık gümüş rengi saçları, uyluklarının üstüne kadar uzanan sıkı bir örgüyle toplanmıştı. Kaslı vücuduna mükemmel oturan kırmızı bir yelek giymişti, bileklerinde ve göğsünde altın işlemeli süslemeler vardı. Diz boyu botlarla siyah pantolon giymişti. Layala, üzerinde hiçbir silah görmemesine şaşırdı, en azından görebildiği kadarıyla.

Thane teslim olma işareti yaparak avuçlarını kaldırdı. "Adım Thane Athayel. Ben..."

"Elf kralı." Yarı dönüşmüş ejderha, neredeyse bir kuş gibi başını yana eğdi. "Ya da kime sorduğuna bağlı olarak hain kral. Farkındayım."

Thane dudaklarını sıktı. "Kralınızla görüşmek istiyorum." Sesi sakın ve kendinden emindi, Layala'nın hissettiklerinin tam tersiydi.

Sıcak bir nefes Layala'nın sırtını okşadı, saçlarını dalgalandırdı ve vücudunda bir korku dalgası yarattı. Ejderha şimdi ne kadar yakındı? Sanki ona dokunmak üzereymiş gibi hissetti. *Arkanı dönme, arkanı dönme.*

"Ne gerekçeyle?"

"Ben bir kralım ve söyleyeceklerim sadece onun kulağına gitmeli. Ama bunun Kara Büyücü ile ilgisi olduğunu söyleyebilirim."

Ejderhanın gözleri kısıldı. "Sizin savaşınızda bizim hiçbir yükümlülüğümüz yok." "Büyük bir düşmana karşı bize yardım etmek yerine, korkaklar gibi yüksek duvarların arkasına saklanmayı tercih ettiğinizi benden daha iyi kimse bilemez."

büyük bir düşmana karşı bize yardım etmektense."

Layala şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktı. Tanrım, bunu gerçekten söyledi mi? Ona bir tokat atmak istedi. Arkalarındaki kükreme yeri titretti, ama yarı dönüşmüş ejderha kahkahalara boğuldu. Piper, Layala'nın yanına bir adım yaklaştı. Siegfried, tehdit gibi bir şey fısıldadı.

"Büyük Thane Athayel'in korkusuz olduğunu duymuştum. Genelde söylentiler öyledir." İnsan dişleri görünen beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve bir adım attı, sonra bir adım daha atarak etraflarında daire çizdi. Hayvan gibi gözleri bir süre Thane'i inceledi, sonra dikkati Layala'ya kaydı. Ağzının köşesi seğirdi, yarı gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi. Layala'ya doğru atıldı. Bir anda, Thane'in parmakları ejderhanın boynuna dolandı ve onu tehdit eden yaratığın önüne geçti. "Ona dokunursan boğazını parçalarım," diye hırladı. "Ejderha pullarının seni *benden* kurtaracağını sanma."

BÖLÜM 29

Layala, Thane'in gücünün bir patlama gibi kendisine çarptığını hissetti, kalın bir bulut, görünmez nemli bir sis gibi her şeyi kapladı. Dalga dalga yayıldı, sanki kıyıya vuran dalgalar gibi. Layala'nın kulakları çınlamaya başladı;

böyle şiddetli hissetmemişti.

İki erkek birbirlerine bakakaldılar. Şaşırtıcı bir şekilde, arkalarındaki iki tam ejderha kıpırdamadı, ses çıkarmadı. Arkadaşlarının hayatından endişe ediyor, Thane'i gerçek bir tehdit olarak görüyorlardı.

Ravens gerildi; Leif, Layala'nın omzunu çekerek sessizce geri çekilmesini istedi. Layala kıpırdamadı.

Yarı dönüşmüş ejderha burnundan derin bir nefes aldı ve havayı tadıyormuş gibi dilini şaklattı. "Eski tanrıların büyüünü koklayalı uzun zaman oldu."

Thane'in büyüünü *koklayabiliyordu*, hatta onun soyunu mu? Layala çok şaşırmamalıydı. Varlett, Layala'nın kanını tatmış ve onun Thane ile olan eşlik bağı hakkında neyden korktuğunu biliyordu. Thane'in yüzündeki sert alaycı ifade yumuşamadı. Dişlerini göstererek, daha uzun boylu ejderha şekil değiştireni aşağıdan baktı.

"Sadece söylendiği kadar cesur olup olmadığını test etmek istedim. Bayan arkadaşına dokunmayacağım ve hiçbirinize zarar vermeyeceğim."

Birkaç saniye sonra Thane yavaşça elini geri çekti ve Layala'nın tüm kaslarındaki gerginlik biraz azaldı.

"Babamın sizinle konuşmak isteyeceğinden eminim," dedi ve bununla birlikte kanatları kayboldu, ejderha pulları ete dönüştü ve pembe yanaklı soluk bir cilt ortaya çıktı. Sarı gözleri buz mavisine dönüştü; erkek, kışın insan formuna benziyordu. Koruyucu pulları düştüğünde

gergin atmosfer daha açık bir havaya büründü. "Athayel Hanesi'nden biriyle tanışma şerefine nail olalı ne kadar oldu, dört yüz yıl mı?"

"Benim zamanımdan çok önce," dedi Thane.

Ejderha prensi başını salladı. "*Size* izin vereceğim."

Thane başını salladı. "Korkarım bu olmaz. Hepimiz gidiyoruz." "Peki bu insanlar kim?"

"Kişisel muhafızlarım. Asla sizden, sizin..." —diğer ejderhalara baktı— "escortlarınız olmadan kalenize girmenizi istemezdim."

"Hmm, sanırım bu adil. Bir şey sorabilir miyim, şarabı sever misiniz? Çok lezzetli şarabım var."

Thane güldü. " severim. Calladira'dan bir şişe çaldık, istersen takas edebiliriz."

"Çaldı mı? Bu hikayeyi dinlemek isterim."

Neredeyse birbirlerinin boğazını parçalamak üzereyken, bir anda eski dostlar gibi konuşmaya başlamaları çok garipti. Thane, istediği zaman herkesi etkileyebilen biriydi ve bu ejderha prensi de, Evalyn teyzenin bir zamanlar söylediği gibi, saray adetlerini çok iyi biliyor gibiydi.

Ejderha prensi büyük bir gülümsemeyle, "Harika, o zaman anlaştık. Drakonan Hanesi'nin prensi olarak söz veriyorum. Barışçıl davranırsanız hiçbiriniz hapsedilmeyecek veya öldürülmeyeceksiniz." dedi. Piper'a elini uzattı. "Benim adım Ronan Drakonan."

Piper'ın eli birkaç saniye yerinde kaldı, sonra avucunu onun avucuna koydu. Ejderha şekil değiştirenin eli, Piper'ın elini gölgede bıraktı. "Ben Piper Fireheart."

"Fireheart mı? Bence ailen sana bu ismi vermekle doğru yapmış." Layala'nın geleneklere göre uygun olduğunu düşündüğü süre çoktan geçmesine rağmen, elini bırakmadı. Kristal mavisi gözleri, Piper'dan bir an bile ayrılmadan ona kilitlendi. Ejderha prensi, kızıl saçlı elf savaşçıdan hoşlanmaya mı başlamıştı? "Elflerin kız çocuklarına babalarının veya kocalarının soyadını değil, kendi soyadlarını vermesi gelenektir, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Piper, elini çekip kısmen arkasına sakladı.

Layala gülümsememeye çalıştı. *Fennan buna çok sevinecek... Piper'a bir talipli daha.* Fennan'a baktı. O kaşlarını çatmış, kılıcının kabzasına sıkıca tutunmuştu. Umarım aptalca bir şey yapmaz.

Prens Ronan Layala'ya döndü. "Sen kimsin?"

"Ben Layala Lightbringer."

"Nişanlım," diye ekledi Thane rahat bir tavırla, ama bu iddia hiç de dostça değildi. Bir uyarıydı.

Gülümseyerek başını salladı ve "Öyle düşünmüştüm" dedi. Elini uzatmadı ama çenesini eğdi. Sonra kolunu duvara doğru uzattı. "İçeri girmenin tek yolu uçmak, o yüzden atlamamız gerekecek. Bu Dax," inci rengi ejderha kocaman kafasını salladı. "Ve Vaper," dev bronz ejderhanın burnu daha pürüzsüzdü ama başının ucunda daha büyük bir boynuzu vardı.

"Selamlar." Vaper'dan kadınsı bir ses geldi.

"Kişisel muhafızlarım," dedi Ronan. "Sizi birden fazla taşıyabiliriz ama her birinizin kendi muhafızı olmasını tercih ederim. Dediğim gibi, halkımız genel olarak yabancılara karşı her zaman açık değildir." Vaper adlı bronz ejderha parmaklarını şıklatarak üç kez derin bir ses çıkardı.

Bu ne anlama geliyordu? Her birinin diğerlerinden korunmak için kendi ejderhasına mı ihtiyacı vardı?

Karşı tarafın isimlerini sormadan, "Kral Thane, Vaper ile birlikte gitmenizi rica ediyorum. Layala, Dax ile birlikte." Piper'a döndü. "Piper, benimle binmek ister misin?"

Sesinde ya da ifadesinde en ufak bir imâ bile yoktu, ama Layala alt dudağını ısırp gülmemek için yüzünü çevirdi.

Fennan, neredeyse duyulmayacak kadar düşük bir homurtuyla Piper'ın yanına yaklaştı ve konuşmasa da hareketleri her şeyi anlatıyordu. *Harika, hadi ejderhalarla kavga edelim,* diye düşündü Layala ve ellerini sıktı. Thane, Fennan'a gözlerini kısarak yavaşça başını salladı.

Ronan, Piper ve Fennan'a kibirli bir gülümsemeyle baktı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye cevapladı Piper. "Sorun yok, Prens Ronan. Sizin eşlik etmeniz bizim için bir onurdur." Fennan'a dönüp ona küçük, güven verici bir gülümseme attı.

Kanatları parıldayarak ortaya çıktı ve sırtından dışarı çıktı. "İstersen seni kollarımda taşıyabilirim."

Leif sevinçle sırıttı ve Piper'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bence o bunu tercih eder. Daha az korkutucu. O narin bir çiçek."

Piper elini itti. "Ben narin bir çiçek değilim."

Üç ejderha daha duvarın üzerinden uçarak yere indi, bu sefer o kadar zarif bir şekilde indiler ki neredeyse hiç ses çıkarmadılar. İkisi daha küçüktü, ama yine de devasa boyuttaydılar, kobalt mavisini pulları vardı ve neredeyse birbirlerinin aynısıydılar. Yüzleri daha düzgün ve daha az köşeliydi. Layala onların dışı olup olmadığını merak etti.

Üçüncüsünün dikenli bir kuyruğu ve Varlett'inkine çok benzeyen oniks pulları vardı, ancak başının tepesinden iki altın boynuz çıkıyordu.

"Geri kalanlarınız, kendinize eşlik edecekleri seçin. Size zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Bunlar en güvendiğim adamlarım."

"Benim içime sinmiyor," dedi Leif, ağaçların arasına bağlanmış atlara bakarak. "Belki birimiz geride kalıp eşyalarımızı korumalı." Yüzündeki endişe çizgileri hiç olmadığı kadar derinleşmişti.

"Cüce kalıp atlara göz kulak olacak. Sen de gel. Oyalanmayı bırak da işimize bakalım," dedi Thane ve Vaper'ın yanına yürüdü.

Tif'i ejderhaların ve Maker'ın bilir neyin olduğu bir ormanda korumasız bırakmak istemiyordu, ama muhtemelen burada daha güvendeydi ve birinin atlarla kalması gerekiyordu. Tif onlara bakmakta iyiydi, en azından yiyecek ve su bulmalarını sağlıyordu. Phantom'un eyer çantasından başını çıkardı ve başparmağını kaldırdı. En azından burada yalnız kalma fikri onu mutlu ediyordu.

Thane omzunun üzerinden geriye baktı ve Layala'ya verilen büyük inci ejderhaya baktı. "Ona dikkat et. O, senin sandığından çok daha değerli."

Burnundan bir duman çıkarken, kocaman ağzının köşeleri kıvrıldı ve çok sayıda keskin dişleri görüldü. Bu canavarlara bu kadar çabuk güvenmeli miydiler? Asayı almak için kralın huzuruna çıkmak istiyorlarsa başka seçenekleri yoktu. Evalyn teyze bir keresinde ona şöyle demişti: "Büyük risk almadan büyük ödül olmaz." Gerçeği öğrenmek için buna değermişti.

Layala, bir yudum aldı ve Dax'a doğru yola çıktı. Thane'in yanında binmek isteyip istemediğini sormak utanç verici olur mu? *Hadi Layala, şimdi korkaklık yapmanın sırası değil.* Ama o büyük sarı yırtıcı gözler, sanki lezzetli bir atıştırmalıkmiş gibi adımlarını takip etmeye devam ediyordu. Çömelmiş haldeyken bile, Dax'ın dikenli sırtı ağaçların tepesine ulaşıyordu. Oraya nasıl tırmanacağını hiç bilmiyordu. Belki de yarı dönüşmüş bir ejderha daha iyi olurdu, ama o zaman yabancı bir erkeğin kollarında kıvrılmış olurdu ve bu daha da rahatsız edici bir düşünceydi.

"Merhaba," dedi Layala utangaç bir gülümsemeyle.

O göz kırptı ve kız çok korkmuş olmasına rağmen, içinden bir ses bu ejderhaya güveniyordu. Görünüşü korkutucu ve ölümcül olmasına rağmen, varlığı bir şekilde sıcak ve samimiydi. Belki de ejderhalar hakkındaki ilk düşünceleri

, Varlett ile karşılaşmaları yüzünden çarpılmıştı. Prens yeterince samimi görünüyordu.

Ejderhanın boğazından bir homurtu çıktı, ardından devasa pençesi yerden kalktı ve yağmur gibi düşen çim parçaları ve enkazları da beraberinde getirdi. Üzerine bir gölge düştü ve kız bir adım geri çekildi. Dev pençe aşağı indi. Kız çığlık *atmamak* için *kendini zor* tuttu. *Beni havaya kaldıracak!* Uzun pençeler onu pullarla kaplı bir kafesin içine hapsetti. En ince pençeye tutundu, ama yine de kollarını zar zor sarmalayabildi. *Kahretsin. Kahretsin!* Thane ve diğerleri küçülmeye başladı; midesi alt üst oldu. Gözlerini sıkıca kapattı ve bacaklarını da pençeye doladı. Bu yükseklikten düşerse, ayakkabısının altında bir böcek gibi ezilirdi. Hareket durdu ve Dax'tan başka bir homurtu geldi. Bir gözünü açtı, sonra diğerini. Parmağından sarkarak, sırtının birkaç santim üzerinde asılı kaldı. Kızarak, kendini bıraktı ve önündeki pençeye benzeyen ama daha yuvarlak olan sivri uca atladı. Bu iyiydi. Uçarken buna tutunabilirdi. Tanrım, gerçekten bir ejderhanın sırtındaydı. Ve uçacaktı. Hızla oturdu, sivri ucun üzerine bacaklarını açarak oturdu ve sıkıca sarıldı.

Kocaman beyaz zar kanatlar açıldı ve bir *vınlama sesiyle* yerden havalandı. Layala çığlık attı, kısmen korkudan, ama aynı zamanda zevkten de. Saçma sapan ses çıkardığı ya da diğerlerinin ona güleceği umurunda değildi. Basınç onu ejderhanın içine doğru itti ve sonra aniden, duvarın üstüne yükselip süzölmeye başladıklarında sanki havada süzölüyor gibi hissetti. Rüzgar gece yarısı saçlarını savururken, parlak sarı güneşle aynı hizaya geldiler ve Layala baş döndürücü bir kahkaha attı. Yumruğunu havaya kaldırarak çılgınca bir çığlık attı. *Tamamen özgür olmak böyle bir şey miydi?* Dörtnala giden bir ata binmek uçmak gibiydi ama havada süzölmek, içinde kontrol edilemez bir kahkaha patlamasına neden oldu. Dax ona bakmak için arkasına döndü ve vücudu onun altında gürledi. *O da mı gülüyordu?*

Cesaretini toplayıp aşağıya baktı. İmkânsız görünüyordu ama gördüklerini inkar edemedi. Aşağıda kat kat yollar, evler ve yapılar vardı. Parmaklıksız arnavut kaldırımli köprüler, yerden yüzlerce metre yükseklikteki kulelere veya ağaçlara bağlanıyordu. Dükkânların önündeki saksılarda egzotik bitkiler yetişiyordu. Köprüler, çeşitli pozlarda bronz ejderhalar, hayvanlar ve insan figürleri ile süslenmişti. Bazıları sığ havuzlara su fişkırtıyordu. Yarı dönüşmüş ejderhalar bir seviyeden diğerine uçuyor, insan şekline dönüşmüş ejderhalar köprüler üzerinde yürüyor, tam ejderhalar dev kuş yuvalarına benzeyen yerlerden sarkıyordu

yuvasından sarkıyordu.

Soldan gelen kükremeler ve hırıltılar onu arkasına döndürdü. İki ejderha havada kavga ediyor, pençeleriyle birbirlerine saldırıyorlardı. Beyaz olanın boğazında ve göğsünde geniş kırmızı yaralar vardı, diğerinde ise omzunun yanında bir ısırık izi vardı. Beyaz ejderhadan tiz bir çığlık duyuldu. Layala, yırtık kanatları bir tarafta kırılırken ve ejderha spiral şeklinde aşağı düşerken elini ağzına kapattı. Çok uzak olmayan bir yerde, başka bir çift şekil değiştiren savaşıyordu, ama bu sefer köprüünün ortasında ve insan boyutunda. Yumrukları birbirlerinin yüzlerini defalarca parçalıyordu. Pençeleri pulları tırmalayıp kesiyordu. Burası... acımasız bir yerdi. Eğer birbirlerine bunu yapıyorlarsa, dışarıdan gelen elfler onlara ne yaparlardı?

İki yumurtanın bulunduğu bir yuvanın önünden geçerken, biri mavi benekli beyaz, diğeri ise tamamen kehribar renginde olan yumurtaları gören Layala gülümsedi. Ejderha yumurtalarının nadir olduğu söylenirdi, ama burada, açıkta duruyorlardı. Yumurta kabuğunun rengi, ejderhaların pullarının rengini yansıtıyor muydu?

Layala, ağaçların tepesine inşa edilmiş devasa kapıları ve pencereleri olan evleri incelerken, *bu şehrin inşasının yüzlerce yıl sürmüş olabileceğini* düşündü. Havada kesişen yollar ve kalabalıklar, zemin katta ne olduğunu görmeyi engelliyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Köprüler aşağıya kadar uzanıyor mu?"

Bir homurtu ve bir baş sallama. Evet anlamına geldiğini düşündü. Ejderha formundayken konuşamıyor olabilirler miydi?

"Harika."

Kuyruğunda sivri uçlu bir safir ejderha yanlarına yükseldi. Dax kadar büyüktü ama daha ince ve kafasının üstünde boynuzları yoktu, Layala onun dişi olduğunu düşündü. Geniş çenesi Dax'ın omzuna çarptı, Layala'ya tehlikeli bir şekilde yakındı. Bacağını daha yükseğe kaldırdı ve büyüsünün sıcaklığı göğsünde parladı ve damarlarından parmak uçlarına kadar yayıldı, cehennemi serbest bırakmaya hazırdı. Demek prens bunu kastetmişti. Dax havlayan bir hırıltı çıkardı ve dudaklarını kaldırarak tüm dişlerini gösterdi.

Yukarıdaki yaratıcı, savaşacak değillerdi, değil mi? Layala sivri ucu daha sıkı kavradı. Dax yana doğru eğildi ve omzuyla safir ejderhaya çarptı. Çarpışma Layala'yı sarsarken, o çığlık attı ve daha iyi tutunmak için çaresizce pençelerini uzattı. Havadan sarmaşıklar yaratarak sırtının arkasına doladı ve önündeki sivri uca bir halka şeklinde bağladı. *Ölmek için düşmeyeceğim. Hayır.*

"Yabancılar şehrimize giremez, Dax," Sapphire'in sesi kadınsı ama boğuktu. "Bu vatana ihanettir."

Onun kükremesi Layala'yı sarsmıştı. *Kahretsin*. Gözünün ucuyla Dax'ın inci kuyruğunun Sapphire'in kanadına vurduğunu gördü ve Sapphire aşağı doğru dönerek düştü. Düşerken çığlık attı ve en üst kattaki köprüye çarptı. Onun devasa ağırlığı altında köprü parçaları ufalanmaya başladı. Diğer ejderhalar aşağıdaki tünelerinden atlayarak her iki tarafa süzüldü. Layala arkasına baktı, *Prens Ronan ve Thane neredeydiler?* Onları uzakta gördü ama müdahale etmek için çok uzaktaydılar.

"Dax," diye bağırdı gümüş ve siyah çizgili bir ejderha. "Yolcunu teslim et."

Bu ikisi Dax'ın prensin kişisel muhafızı olduğunu bilmiyor muydular? Ya da, *yüce Maker, ya yalan söyledilerse? Ya o prens değilse? Ve neden Dax kim olduğumu açıklayarak kendini savunmuyor?* Dax sadece çenesini kapattı.

"Ben Prens Ronan'ın koruması altındayım," diye bağırdı Layala rüzgârın ve dev kanatların çırpınışının üstüne. Devam etmek için ağzını açtı ama aniden dalışa geçtiler ve Layala'nın çığlığı yırıldı. Rüzgârın hızıyla gözyaşları yüzünden süzüldü. Kanatlarını yanlarına yapıştırmış olan Dax, kuyruğunu dik tutarak neredeyse dikey olarak aşağıya doğru süzüldü. Engelli parkur gibi evlerin, ağaçların ve köprülerin arasında zikzaklar çiziyordu. Yer artık çok aşağıda değildi ve hızı da azalmıyordu. *Öleceğim! Öleceğim!*

BÖLÜM 30

Dax'ın kanatları bir çırpıda açıldı ve havayı yakaladı. Ejderha ve binicisi yavaşladı, tüy gibi süzülerek indi ve Dax'ın bacakları yumuşak bir gürültüyle yere değdi.

"Bir dahaki sefere beni öldürmeye çalışmaz mısın?" dedi Layala, sonunda sivri uçlu şeyi bırakarak, sıkıca tuttuğu için kollarını sert ve ağırlı hissederek.

O homurdandı ve burun deliklerinden buhar fışkırdı. Layala onu bir an izledi. Dax konuşamıyordu, değil mi? Diğer iki erkek ejderha hafifçe yere indi ve insan şekline dönüştü. Her biri belinden bağlanmış mavi-gri cüppeler ve baldırlarının ortasına kadar uzanan bol pantolonlar giymişti ve ayaklarında kahverengi sandaletler vardı. Kanatlarını genişçe açmışlardı ve sol göğüslerinin üzerinde kırmızı bir ejderha amblemi işlenmişti. Demek ejderhalar gerçekten sihirliydi. Başka türlü nasıl giysiler içinde görünebilirlerdi ki?

Kötü bir dönüş yapan safir renkli dişi ejderha ok gibi onlara doğru fırladı ve çarpışmadan hemen önce insan formuna dönüştü ve botları yere çarptı. "Prens Ronan nerede?" diye sordu. Saçları ejderha pulları kadar maviydi ve başının üstünde sıkı bir topuz halinde toplanmıştı. Cildi Dax'ın incisi kadar beyazdı. Kalçasına dokundu ve avucunda bir kılıç belirdi. Layala geri çekildi. Kılıç bir şekilde önceden gizlenmişti.

Dax'tan düşük bir gürültü geldi ama hepsi o kadardı. Sapphire elini kalçasına koydu, sonra sinirlenerek havaya fırlattı. "Bunun cezasını göreceksin Dax. Prens Ronan'ın bir yabancıyı getirmenize izin vermiş olması umurumda değil. Bu, *Veliaht* Prens Yoren, Kral Drake veya Kraliçe Nyrovia'nın onayıyla yapılmalı." Demek Ronan ikinci prens miydi? Üçüncü mü, dördüncü mü?

Ejderhaların kaç çocuğu vardı? Elini uzattı ve parmaklarını kıvırdı. "Onu bana ver."

Dax biraz daha yükseldi, geniş göğsünü dışarı çıkardı ve başını salladı. En azından Layala'nın desteği vardı, ya da prensinin sözü, ne kadar uzaklarda olursa olsun.

"Aptallar!" Sapphire, yanındaki tuz ve karabiber rengi saçlı erkeğe döndü. "Ronan'la bugün sen ilgilen. Benim sabrım yok." Topuklarını döndürüp uzaklaştı. Layala'nın bakışları onu takip etti; şekil değiştiren kadın kaleye doğru yürüdü. Altın sütunlar ön tarafı sararak, çardakları ve çiçeklerle kaplı korkulukları destekliyordu. Bej rengi ona kumu hatırlattı. Yukarı, yukarı ve yukarı baktı. Kale, bulutlara ulaşana kadar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Ejderhalar farklı balkonlardan içeri girip çıkıyordu. Diğerleri ise yüksek ve dik bir şekilde tünemiş, şehrin geri kalanını izliyordu; muhtemelen nöbetçilerdi. En alt katta, Dax kadar büyük bir ejderhanın sığabileceği büyüklükte ahşap kapılar, safir renkli şekil değiştirenin içeri girmesine izin vermek için içe doğru açıldı. Karşılaştırıldığında, ortalama bir elf kapısından içeri giren bir peri kadar küçük görünüyordu.

Kanat çırpma sesleri Layala'nın bakışlarını gökyüzüne çevirdi, Thane'i taşıyan bronz ejderha yanlarına nazikçe indi. Ve kanatlı insan formundaki Prens Ronan, Piper'ı kollarında tutarak aşağı indi. Diğerleri de hemen arkalarındaydı. Layala emin değildi ama Leif'in kafasına dalan bir serçeyi tokatladığını gördüğünü sandı.

Ronan, kolları arkasında duran ve açıkça rahatsız bir ifadeyle duran tuz ve karabiber saçlı şekil değiştirene gülümsedi. Ronan, Piper'ı ayakları üzerine koydu ve önde yürümeye başladı. "Babam nerede? Heyecan verici misafirlerim var."

"Kraliçe ve kardeşlerinle öğle yemeği yiyor. Senin de orada olman gerekirdi," diye cevapladı.

Ronan onun omzuna sertçe vurdu. "Bu yaşımda herkesin her öğünü onlarla yememi beklemiyor. Neredeyse altı yüz yıldır aynı sıkıcı konuşmalar. Bu saçmalık."

"Annenin doğum günü olduğunda bekliyorlar," dedi erkek keskin bir sesle.

"Ejderha sidiği," diye mırıldandı Ronan, çenesini ovuşturarak. Arkasını döndü

ve Dax'a baktı. "Neden bana hatırlatmadın?" Elini sallayarak onu kovmak için işaret etti ve Vaper'ı işaret etti. "Sen hatırlatmalıydın."

Thane ejderhanın omzundan kayarak dirseğinin üzerine indi ve sonra zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. Layala kenardan aşağıya baktı. Yere olan mesafe onu biraz baş döndürdü, ama asmadan kayarak aşağı inmeye hazırlandı. Thane'in inişi çok kolay görünüyordu. Derin bir nefes alan Layala, bacağını kaldırdı ve kaymaya hazırlandı. Uyarı vermeden ejderhanın vücudu altından kayboldu ve Layala serbest düşüşe geçti. Layala, Dax'ın insan kollarına çarpmadan önce tutunacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için havayı tırmaladı. Dax'ın gülümsemesi, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Layala onun göğsüne vurdu. "Beni kasten korkuttun. Alçak." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindi.

Thane yanlarında sessizce kıkırdadı. Cidden gülüyor muydu? Etrafına baktı ve herkes gülüyordu. Sert bakışlı muhafızlar bile rahatsızlıklarını gizleyemiyordu. Belki de gerginliği bozmak için yapmıştı. Layala kollarından kurtuldu ve tekrar yere basınca onu kendinden uzaklaştırdı. "Biraz uyarıda bulunsan iyi olur."

"Onu sevdim," dedi Prens Ronan. Ellerini birleştirdi. "Öğle yemeğini bölelim mi? Sevgili annemize mutlu yıllar dileyelim."

Thane sessizce boğazını temizledi. Güneş üzerine vuruyordu ve koyu kahverengi saçlarındaki altın rengi parıltıları ortaya çıkarıyordu. Ejderha sürüşünden sonra rüzgâr saçlarını dağıtırken, ensesindeki at kuyruğundan saçları dökülüyordu. "Sakıncası yoksa, iyi bir izlenim bırakmak isterim, Prens Ronan. Belki de kral ve kraliçe bizi davet edene kadar beklesek daha iyi olur."

"Hiç eğlenceli değilsin." İki adımda Layala'nın önüne geldi. Elini onun eline doladı ve yanına çekti. "Peki, nişanlımı alacağım..."

Ne yapıyor? Layala onun yanında yürüdü ama Thane'e sorgulayan bir bakış attı. Sıkılmış çenesi titredi ve gözlerindeki sertlik ona yaklaşan bir fırtınanın öfkesini hatırlattı.

Ronan sırtıttı. "Anneme ve babama onun artık nişanlım olduğunu söyleyeceğim."

Layala elini onun elinden çekerek, "Kesinlikle bunu yapmayacağız," dedi. Bu prensin sorun çıkaran biri olduğu izlenimine kapılmıştı ve bu işe karışmak istemiyordu. Thane'in, hepimizin pişman olacağı şeyler söylemek üzere olduğu da belliydi.

Gri-gümüş saçlı muhafız gözlerini devirdi. "*Bir elfle* nişanlı olduğunu söyleyerek kraliçenin gününü mahvetme, Prens Ronan. Ona yeterince sorun çıkarıyorsun zaten."

"Ama o sadece bir elf değil." Elini Layala'nın sırtının ortasına sokarak onu erkeğe doğru itti. "Kokusunu al."

Layala alaycı bir şekilde güldü. *Beni kokla mı?* Onun büyüünün kokusunu alabilir miydi?

"Bu uygunsuz, Ronan," dedi sert bir sesle, dik duruşunu koruyarak. "Ve bu insanlar kim? Onları buraya neden getirdin?"

Layala Prens Ronan'dan uzaklaşmaya çalıştı ama o onu belinden yakaladı ve yanına çekerek sıkıca kendine yapıştırdı. "Bu Layala Lightbringer, Palenor elflerinin *tartışmalı* kralı Thane'in nişanlısı." Layala'ya göz kırptı ve kolunu geniş bir hareketle Thane'e doğru çevirdi. "Söz konusu kral. Ve onların arkadaşı Piper Fireheart, ve üçlü, onlara böyle diyelim."

Fennan prene çok kızgın görünüyordu. Yüzündeki öfke ateşi yakıcıydı.

"O zaman savaş çıkarmadan önce ellerini Kral Thane'in nişanlısından çekmelisin."

Ronan güldü ve elini salladı. "Oh, o bunun sadece eğlence ve oyun olduğunu biliyor."

Öyle miydi gerçekten? Ve bu eğlence ve oyun muydu? Ronan'la tanışalı bir saat bile olmamıştı ve onun hakkında, neredeyse altı yüz yaşında olduğu ve annesinin doğum gününü unuttuğu dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Layala, Ronan'ın belinden elini itti ve Thane'in yanına geçti. Thane'in büyüü yine yayıldı, ama bu kez sadece bir fısıltı gibiydi. "Eğer sana bir daha dokunursa, elini kır, yoksa ben kırarım." O zaman gerçekten bir savaş başlatacaklardı, ama Thane'in babasının ordusunun desteği yoktu, ama onlar bunu bilmiyorlardı, değil mi?

"Eğer nezakete bu kadar önem veriyorsanız, Vaper ve ben gidip onlara burada olduğunuzu söyleriz. Dax kalacak. Geri kalanlarınız gidebilir." Onları çocuk gibi eşlik eden diğer ejderhaları eliyle uğurladı. "Dax fazla bir şey söylemez. Zavallı Daxy, yaklaşık bir asır önce dilini kaybetmişti." Dax, Ronan'a orta parmağını gösterdi. Bu, "defol git" anlamına gelen evrensel bir işaretti.

Salt-and-pepper içini çekti ve kaleye doğru yürümeye başladı. "Gidip babana haber vereceğim. En azından benden duyarsa, senin uydurduğun bir hikaye olduğunu düşünmez." "Bu sözüne kızdım," dedi, şekil değiştirenin yanına yaklaşarak. "Ve benim keşfimin övgüsünü kendine alamayacaksın." Devasa kapıdan içeri girerek ortadan kayboldular ve elfleri Dax ve başka bir muhafızla baş başa bıraktılar.

Mavi-gri cüppeli muhafız, sol tarafa doğru işaret etti. Orada, üç katlı bir çeşme, altın rengi ağızlarından sessizce su damlatarak tabanındaki daha büyük bir havuza akıyordu. "Beklerken çeşmenin yanında oturabilirsiniz."

Thane, Layala'nın elini tuttu, parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi ve rahat bir yürüyüşle çeşmeye doğru ilerlemeye başladılar. Piper, Thane'in diğer tarafına geçerek onlara ayak uydurdu. *Üçlü*, birbirlerine yakın bir mesafede yürümeye devam etti. Üç Raven, sanki her an bir tehlike gelebilirmiş gibi gözlerini kısıarak ve vücutlarını gergin bir şekilde etraflarına bakınıyorlardı. Layala, onların yanında olduğunu bildiği için kendini çok daha güvende hissediyordu.

"Prens Ronan bana ikiz kardeşi olduğunu söyledi, Yoren," dedi Piper. "Onların yakın müttefiklerden çok rakip olduklarını hissediyorum."

"Başka yararlı bir şey söyledi mi?" diye sordu Thane. Havuzun kum rengi taş kenarına geldiler ve oturdular. Thane dirseklerini uyluklarına dayayarak öne eğildi ve Piper'ın cevap vermesini bekledi. Layala elini onun sırtına koydu ve parmaklarını kılıçlarını tutan deri kayışların üzerinde gezdirdi. Büyük bir çam ağacı öğleden sonra güneşinden gölge sağlıyordu, ancak hava gölgeye ihtiyaç duyulacak kadar sıcak değildi.

Piper başını salladı. "Bu gece annesinin doğum günü için bir balo var." Layala'nın kaşları çatıldı. "Demek unutmadı."

"Hayır." Piper, kalenin girişini dikkatle izledi. "Beni randevusu olarak davet etti."

Randevusu mu? Şimdiden mi? Layala, Fennan'ın tepkisini görmek için döndü. Fennan, Siegfried ile sohbet etmeye devam ediyordu, duymamış gibi davranıyordu ama Layala duyduğunu biliyordu.

Thane dik oturdu ve sakalını eliyle okşadı. "Ne dedin?" "Birçok şeye bağlı olduğunu söyledim. Davet edilip edilmeyeceğimiz gibi ana yemek olmamamız gibi. O bunu komik buldu."

"Ejderha şekil değiştirenlerin düzenli olarak elfleri ve insanları yedikleri söylentileri abartılıdır herhalde. Palenor'da hiç ejderha görmedik," dedi ve parmağını kaldırdı, "Varlett hariç." Thane elini Layala'nın beline doladı ve onu kucağına aldı. Çenesini omzuna dayadı ve onu belinden sardı. Dudakları kulağına değdi. "Sadece seni benim olduğumu unuturlar diye." Sesini alçaltarak devam etti. "Diğer erkeklerin sana dokunması beni deli ediyor."

"Sinirine hakim olduğun için seninle gurur duyuyorum," dedi Layala gülümseyerek.

"Onun kalbini göğsünden söküp çıkarmayı düşündüm."

Piper endişeyle bacaklarını sallayarak baktı. "O zaman hepimiz ölürdük. Havadan görebildiğim evlere göre şehirde en az beş bin ejderha var. Onların merhametine kaldık."

Thane kibirli bir gülümsemeyle, "Beni hafife alıyorsun, Piper," dedi.

O alaycı bir şekilde başını salladı. "Oh, yani tek başına bir ejderha dönüşümcü ordusuyla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Açıkça sihir kullanabilenlerle. Varlett'in neredeyse tek başına işi bitirdiğini hatırlatmama gerek yok herhalde."

Ouch, Layala bile bu sözlerle yüzünü buruşturdu. Thane homurdandı ve yüzünü Layala'nın boynuna gömdü. Çenesinin kıllı sakalları onu gıdıkladı ve Layala gülerek onu itti. "Kes şunu. Beni aşk acısı çeken bir ergen gibi gösteriyorsun."

Thane, Layala'nın kulak memesini ısırdı. "Oh, kesinlikle Thane ateşine yakalandın. Belki de seni bir yere götürüp tedavi etmeliyim." Elleri kayarak yukarı çıktı ve Layala'nın göğüslerini avuçladı.

"Thane." Layala ellerini beline itti. "Şu anda çubuğunla ve meyvelerle düşünmenin sırası değil."

Piper yüksek sesle "ha" diye bağırdı, sonra elini ağzına kapattı. "Halka açık yerlerde sevgi gösterisi biraz iğrenç," dedi Piper, ama her kelimesinde gülümsüyordu. "Ve evet, çubuğunu kontrol altında tut, olur mu? Yapacak işlerimiz var."

"Eğer..." Thane, kollarını Layala'nın beline sıkıca dolayarak ikisini de ayağa kaldırdı.

Prens Ronan, muhafızların başında devasa kapıda belirdi ve Thane'in sözünü keserek onları engelledi. Hepsi aynı mavi-gri cüppeler, kısa pantolonlar ve sandaletler giymişti. Ancak bu muhafızların kanatları görünürdeydi ve ellerinde mızraklar vardı. Prens sırtarak kollarını açtı ve merdivenlerden aşağı koştu. "Umarım dans etmeyi seversiniz, çünkü Drakonan Hanesi'nin kraliyet balosuna davetlisiniz. Kral Drake'in özel konukları. Yeni kıyafetlere ihtiyacınız olacak."

BÖLÜM 31

W Banyodan çıkmış, saçları ıslak ve sadece iç çamaşırlarıyla Thane, kum rengi bir platformun üzerinde durmuş, kollarını iki yana açmıştı. Bir erkek görevli, tahta bir ölçü çubuğu tutuyordu.

Thane'in koltuk altına batırılmıştı, diğeri ise çeşitli renklerdeki kumaş parçalarını tutuyor, her birini dikkatle inceleyip bir kenara atıyordu. Daha önce de böyle giydirilmişti, ama bu görevli, evindekilerden çok daha titizdi. Yerde artık renkli kumaş parçaları yığını vardı. Hiçbiri uygun değil miydi?

Ronan, kırmızı kadife yüksek sırtlı bir koltukta uzanmış, çiğ kırmızı et parçalarını koparıp ipeksi siyah bir pantere atıyordu. Dev kedi havadan yiyeceği kapıp geniş çenesini yaladı. Thane, bu yırtıcıyı gözünden ayırmak için kendini tutamadı. Daha önce hiç panter görmemişti ve onun büyüklüğüne inanamıyordu, karşılaştığı tüm köpeklerden, hatta kurtlardan bile daha büyüktü.

Ronan'ın bacaklarından biri koltuğun koluna tembelce sarkmıştı. "Neden buradasın, Prens Thane? Lanetli elflerden yardım istemek için sonunda yeterince çaresiz mi oldun? Onlara ne diyorsunuz?"

"Soluklar."

Kedi kükredi ve ayağına bir pençe attı. "Uslu ol, Lyndora," diye azarladı ve onu daha fazla savurdu.

Thane'in önündeki görevli sırtıttı. Elindeki dumanlı siyah kumaş, zümrüt yeşiliyle uyumlu görünüyordu. Renkler, onun bir kenara attığı diğer kumaşlara benziyordu.

Thane omzunu kaldırdı. "Bunu düşünebilir misin?" Buraya gelme sebebi bu değildi, ama bir avuç ejderha davalarına katılırsa, Tenebris'i yenip tahtını geri alma şansları artardı. Beş yüz Raven'ı tek başına bunu başaramazdı. Thane ve Layala'nın sihirli güçleri bile yetmezdi.

"Babam mı? Asla." Çiğ eti ağzına attı. Thane normalde bakmazdı ama Ronan bileğinden akan kanı yaladı. Burası kesinlikle Palenor değildi. "Kral Drake diğer ejderha kabileleriyle sürekli çatışma halinde."

"Diğer kabileler mi?" Thane, Ejderha Krallığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini itiraf etmekten utandı. Daha fazla zamanı olsaydı, büyücünün kulesine gidip ejderhalar hakkında araştırma yapardı.

Ronan neredeyse mırıldanıyordu; yüzü sevinçe dolmuştu. "Bu bir sürpriz. Birine ejderha sarayları hakkında bilgi vermek pek sık rastlanan bir şey değil. Babam kendini Ejderhaların Kralı olarak adlandırıyor ama dört büyük kabile var. Bizimki en büyüğü. Diğer üçü hiçbir konuda anlaşıyor, bu yüzden bir araya gelmiyorlar, neyse ki, yoksa bizi devirirlerdi." Durdu ve düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Ancak." Ayağa fırladı ve etini küçük yuvarlak bir köşe masasına koydu. Panter arka ayakları üzerinde dikildi, artıkları ağzına aldı ve yavaşça uzaklaştı. Ronan kollarını arkasına sakladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Davana katılmayı düşünebilirim."

Thane bu iyi habere inanmak istese de, bir bit yeniği olmalıydı. Ronan'ı daha yeni tanımıştı ve savaşa katılmayı mı düşünüyordu? Her zaman uzak durdukları bir savaşa. Kimse bedavaya bir şey yapmazdı, özellikle de kraliyet ailesi. Peki, karşılığında ne isteyecekti? Ama küçük bir şans vardı, belki de Yaradan'ın küçük bir merhameti; Ronan kendine bir isim yapmak ve elfler için savaşmak istiyordu. Ya da belki de ailesini üzmemek istiyordu. Onu anlamak zordu.

Her şey Layala ve ona karşı gibiydi, bu noktada kader bile.

Hizmetkarlar ona ve Ronan'a hafifçe eğilerek uzaklaştılar ve başka bir odaya girdiler. Thane kollarını yanlarına indirdi ve kürsüden indi. "Bildiğiniz gibi, babamla aramız iyi değil. Hatta düşman olduk bile denebilir. Babam, solgun general Mathekis ile bir tür anlaşma yaptı."

Ronan'ın açık renkli kaşları havaya kalktı ve pürüzsüz alnı kırıştı. "Bu çok ilginç bir hikaye olmalı. Aranızda ne olduğunu merak ediyordum. Sadece babanın savaşta öldüğü ve Tenebris'in mucizevi bir şekilde geri döndüğü için kral olduğunuzu duymuştuk. Ondan sonra pek bir şey duymadık."

"Oldukça basit," dedi Thane, sesinde acı duygularını belli etmemeye çalışarak. Pencereden dışarıya, minyatür saksı bonsai ağacına vuran öğleden sonra güneş ışığını izledi ve ordusuyla birlikte tepenin üzerinde duran babasını hayal etti. Thane'in bir parçası hala kaçtığı için ona kızgındı. "Onu öldürmeye çalıştım, şimdi de taht gaspçısı kral olarak görülüyorum. Her şey onun daha fazla güç istemesine bağlı. Bir büyücü olmak istiyor ve bunu başarmak için düşmanımızı geri getirecek. Kimse onun bunu istediğini bilmiyor ya da inanmıyor. Hayatını solgunlara karşı savaşarak geçirmiş birinin Kara Büyücü'yü geri getirmek istemesi çoğu kişi için anlaşılabilir bir şey."

"Ve bunu başarmak için senin kızına ihtiyacı var," dedi Ronan. Kendinden çok memnun bir şekilde yavaşça gülümsedi. "Onun kim olduğunu biliyorum."

Ronan, Mathekis'in Layala'yı Kara Büyücü'yü geri getirmek için kullanabileceğini nasıl bilebilirdi? Thane bunu, babasını gözetlediği için biliyordu. Bu herkesin bildiği bir şey değildi. Diğer herkes için o, Palenor'un kurtarıcısı, Boşluk'un yok edicisiydi. Doğumundaki işarete bakarak onun kötü olduğuna inanan fanatikler dışında. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Genel çıkarımlar. Baban bu kıza takıntılı, seni çocukken ona büyülü bir şekilde bağlayacak ve onu bulmak için krallığını parçalayacak kadar. Şimdi de Mathekis ile ittifak kurdu. Belli ki onun bu işte bir rolü var." Ronan, kitaplarla dolu kumtaşı rafa doğru yürürken botları taş zemine sertçe vuruyordu. "Ama sen onu seviyorsun. O sadece nişanlı değil. Kendi babana karşı bile onu koruyacaksın. Elinde Ravens var, elf savaşçılardan oluşan seçkin bir güç, ama Tenebris ve solgunlara karşı savaşmak için bu yetmez. Ve bizim yardımımızı istemeye geldin. Şimdiye kadar haklı mıyım?"

Ronan zeki ve kurnazdı ve görünüşe göre diğerlerini aptal yerine koymuştu. "Kısmen," diye yalan söyledi Thane. Onlardan yardım istemek aklının ucundan bile geçmemişti, çünkü onların potansiyel müttefikleri değil, başka bir düşman olduklarından endişeleniyordu. Ronan ve genel olarak ejderha sarayı, onun beklediğinden çok farklıydı.

"Baban büyü isteseydi bize gelirdi. Ona doğanın büyüsunü öğretebilirdik." Bir an durakladı. "Yaptığınız şeyin sizin doğuştan gelen bir güç olduğunu anlıyorum, benim ejderhaya dönüşme yeteneğim gibi. Ama biz basit büyüler ve sihirler öğreniyoruz. Bunlar olmasa, dönüşümden sonra hepimiz çıplak dolaşıyor olurduk."

Thane güldü. "Birazcık sihir gördüm. Nasıl?"

"Çevremizdeki doğanın enerjisini kullanarak. Yıllarca pratik yapmak gerekiyor ama bir elf için zaman nedir ki?"

Bu geçmişte doğru olabilirdi ama Thane'in hayatında değil. "Palenor'da her an son anın olabilir. Elflerin bir zamanlar huzurlu olan doğası, savaşın dehşetiyle lekелendi."

"Çok barışçıl olmaman iyi bir şey, yoksa ejderhaların topraklarında canlı canlı yenilirdin. Avcının gözünde av gibi görünmek istemezsin."

Thane kuru dudaklarını yaladı ve dalgın dalgın kolunu ovuşturdu. "O zamanlar ben yaşamıyordum, ama birçok kişi solgun olanlar ortaya çıktığında elfleri terk ettiğinizi söylüyor. Bizimle teması reddettiniz."

"O zamanlar gençtim, ama her zaman tarafsız kaldık. Palenor'a getirdiğiniz lanete karışmak istemedik. Ceza olarak canavar formlarımıza dönüşmekten korkuyorduk." Rafta mavi, deri ciltli bir kitap çıkardı. Altın harflerle yazılmış yazı, Thane'in tanımadığı bir dildi. "Yanılma, aynen öyle. Doğanın dengesini bozmanın cezası. Yüksek elfler, tıpkı babanın şu anda yaptığı gibi, daha güçlü olmak için almaya devam ettiler. Büyücü olmayanlar büyücü olmak istedi. Kendilerine verilmeyen şeyleri istediler. Kimlerin büyü gücü olacağına Yaratıcı karar verir. Lanetin gelmesi sadece Kara Büyücü'nün suçu değildi. O, sizin açgözlülüğünüzün bir aracıydı. Her şeyin dengesi olan Tüm Anne, elflerden memnun değil."

Thane'in sırtından bir ürperti daha geçti. Böyle bir açıklamayı hiç duymamıştı. Yaratıcı'nın elflerin büyüsunü aldığını biliyordu, ama bunun Kara Büyücü ve solgun tenliler yüzünden olduğunu düşünmüştü. Elflerin gerçek düşmanının kendileri olabileceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Tüm Ana terimini hiç duymamıştı. Thane, dini inançlarla sadece yüzeysel olarak ilgileniyordu. Bir yaratıcıya, çoğu kişinin bahsettiği Yaratıcı'ya inanıyordu, ama bu konudaki düşünceleri bununla sınırlıydı. Eşinin adına tapınaklar inşa eden fanatiklerin onu bu inançtan uzaklaştırdığını düşünüyordu. Onlar,

onu tanrısal bir varlık gibi övüyorlardı, sanki onun neler yapabileceğini bilselerdi ona da öyle övgüyle bahsederlerdi.

Ronan kitabı Thane'e uzattı. "Bunu ilginç bulabilirsin."

Kitabın ağırlığı avucuna yerleşti. En az bin sayfa vardı ve ağırlığı on kilo olmalıydı. Thane ağır kapağı açtı. Kitabın başlığı okunmuyordu. Sayfaları çevirerek bir çizimde durdu. Bunu anlayabilirdi. Ejderhaların sırtında biniciler, bulutların arasında birbirleriyle çarpışıyorlardı. Kanatlar yırtılıyor, keskin dişler ejderhaların pullarına saplanıyordu. Ejderhaların sırtındaki savaşçılar, onun Ravens'larına çok benzeyen kanatlı miğferler takıyordu. Daha fazla sayfa, daha fazla çizim çevirdi. Bu Adalon'un tarihi miydi? Çizimler büyük savaşları, kralların ve kraliçelerin portrelerini gösteriyordu. Bir isim ve yüz tanıdı: büyük büyükbabası, Yüksek Kral Dramus. Başındaki taç, babasının taktığı taçtı, altın ve yakutlarla süslenmiş, sarmaşık oymaları vardı. Bin yıl hüküm sürdükten sonra, oğlu Yüksek Kral Scarvan'ın hüküm sürmesi için tahttan çekildi. İkisi de Tenebris tahta geçmeden önce Kara Büyücü ile savaşta öldü.

"Son savaşta ejderhalar da savaştı mı? Ben sanıyordum ki..."

"Hayır," dedi Ronan. Açık pencereye doğru yürüdü, gümüş yapraklı bir güle eğildi ve kokladı. "O resimler, Kara Büyücü'den çok önce tanrılar arasındaki savaşları tasvir ediyor. Onlar Runevale diyarından tanrılar ve tanrıçalardı. O savaş bu diyara, Adalon'a da sıçradı." Durdu ve Thane'e düşünceli bir bakış attı. "Sen Runevale'den gelen tanrılardan birinin soyundan geliyorsun. Büyünde, kanında kokusunu alabiliyorum."

Thane başını salladı, ama bunu *koklayabilmesi* ve onun soyuna bu kadar ilgi duyması onu rahatsız ediyordu. Layala'ya davranışları, diğerlerine onu koklamalarını söylemesi... Bunun Layala'nın büyüü yüzünden olabileceğini düşündü, ama ya daha fazlası varsa? "Öyle söylendi. Ama sen koklayabiliyorsan, bu tanrılardan biriyle daha önce tanıştığın anlamına gelir." Peki ya onlar artık bu alemde yaşamıyorlarsa, bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bir kez karşılaştım, ama o başka bir hikaye."

"Gerçek bir tanrı ile tanıştın ve bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye mi?" diye gülerek sordu. "O bir tanrının soyundan geliyordu, en azından biz öyle sanıyorduk."

Kaç tane alem vardı? Thane, ejderhaların savaştığı sayfayı bulmak için sayfaları çevirdi. "Cehaletimi bağışla. Bu dili bilmiyorum ve geçmişe ait kayıtlarımız büyük elf savaşında yok edildi ya da kayboldu

ve bildiğın gibi, savaşta birçok kişi öldü, bu yüzden hatırlayan yaşlı elfler kalmadı. Eski tanrılar artık halkım için sadece efsaneden ibaret ve ben başka alemlerden hiç duymadım. Sanırım bu, Adalon'a ait olmayan bir yer demek, değil mi?"

"Okuduklarıma göre, alemler birbirine bağlı ama hemen birbirine bağlanmıyor ve aralarında seyahat edebilenler var. Bazı geçitler bir zamanlar açılmış. Ejderha şekil değiştirenler, perilerle birlikte Ryvengaard'dan gelmiş. Elfler ve insanlar her zaman Adalon'da yaşamış. Diğeri yaratıklar, tanrıların savaşları sırasında ya da çok uzun zaman önce buraya getirilmiş."

Thane'in zihni, devlerin ve geceleri ortaya çıkan kötü yaratıkların yaşadığı isimsiz ormana gitti. Kimsenin hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir, biri onları oraya hapsedmişti. "Tanrılar ve tanrıçalar neden gittiler?"

Omuz silkti. "Evlerine ağırıldıklarına inanıyoruz."

Thane parmaklarının ucunu yaladı, sayfayı çevirdi ve donakaldı. Renkli olarak çizilmiş, Brunard'dan aldıkları günlüğün çizimindeki gibi, kaba kesilmiş bir taşla süslenmiş altın bir asa vardı. Yukarıdaki yaratıcı, keşke bu yazıyı okuyabilseydi. Ronan'ın sayfayı görebilmesi için kitabı eğerek riske girdi. "Bu nedir?" Doğru anladığından emin olması gerekiyordu.

"Bilgi Asası." Günlükte de öyle yazıyordu. "Ne işe yarar?"

Ronan gözlerini kısarak pencereden uzaklaştı. "Güçlü bir alettir. İki parçası ayrılmış ve birleştirilmesi yasaktır." şüpheleri gülümsemeye dönüştü. "Baloya giyeceğın takım elbisen hazır mı, bir bakalım."

Sözleri yeterince açık değilse, tavırları yeterince açıktı. Brunard'ın dediğı gibi, Bilgelik Asası ve Her şeyi Gören Taş birbirine eşleşiyordu. Thane kitabı bir çırpıda kapattı ve en yakın masanın üzerine koydu. şimdi, Her şeyi Gören Taş ile birleştirilmesi yasak olan asayı onlara nasıl vereceklerini ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Büyük salonun köşesinden hafif bir müzik sesi geliyordu. Tavan en az otuz metre yüksekliğindeydi ve mavi gökyüzünde beyaz bulutlar arasında uçan ejderhaların muhteşem resimleriyle süslenmişti. İnci rengi duvarlarda altın vazolar diziliydi ve içlerinden parlak altın sikkeler ve değerli mücevherler taşıyordu

mücevherlerle doluydu, hatta tabandaki beyaz mermer zemine bile dökülüyordu. Burası çok geniş ve havadar bir yerdi. Süslü taç kalıplı devasa pencereler esintiyi içeri alıyordu. Bu salon, Dredwich Kalesi'ndeki salonu küçük gösteriyordu. Burada en az on tane tam boy ejderha hareket edip uçabilecek kadar yer vardı.

İnsanlar etrafta dolaşıyor ve yiyecek ve içecek masalarının etrafında gruplar halinde duruyorlardı. Kadınların boyunlarında, kulaklarında, bileklerinde ve ayak bileklerinde mücevherler sarkıyordu. Ağır olması gereken devasa, hatta müstehcen altın ve gümüş parçalar. Burada hiç kimsenin eksik olmayan ve Thane'in bile hiç görmediği bir zenginlik gösterisi. Thane'in siyah takımı basitti, kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uymuş ve yeşil iç ceket ipekle parıldıyordu. Takmış olduğu tek mücevher, ortasında zümrüt bulunan altın kol düğmeleri idi.

Büyük salonun girişinde ayakkabısıyla yere vurarak Layala ve Piper'ın söz verildiği gibi getirilmesini bekledi. Ne kadar zaman geçmişti? Kadınlar genellikle hazırlanmak için daha fazla zaman alırdı, ama o, insanlar ne kadar samimi görünürse görünsün, yabancı bir yerde onlardan ayrılmak istemiyordu.

Fennan, kollarını kavuşturmuş, gözleri tehlikeli bir şey var mı diye etrafi tarayarak onun yanında duruyordu. Kulaklarının ucuna altın halka küpeler takmıştı, bunu sadece özel günlerde yapardı, ve giydiği fildişi rengi takım elbise siyah tenini daha da zengin gösteriyordu. Ev sahipleri, üç Kuzgun'a da parti kıyafetleri vermişlerdi ve Leif, bir kez olsun saçlarını taramıştı. Alnındaki ve şakaklarındaki dövmelemler onu daha da öne çıkarıyordu. Siegfried, siyah takım elbisesiyle ve parlak ayakkabılarıyla tamamen ortama uyumsuz görünüyordu. Thane, uzun koyu sarı saçlarını kulaklarını kapatmak ve yüzünü gizlemek için salmış olabileceğini düşündü. O, giysi yerine zırhı, dikkat çekmek yerine gölgeleri tercih ediyordu. Ve bu gece ortada sergileniyorlardı.

Parlak zemine değen beyaz, altın süslemeli, beyaz-sarı saçlı iki kadın, onun yanında girişin yanında durdu. Bronz tenleri ve mor gözleri mücevherler gibi parıldıyordu. Aynı yüzler ona doğru eğildi. "Merhaba," dediler aynı anda ve kalçalarını sallayarak ilerlediler. "İyi eğlenceler."

"Bizi buraya getiren ikiz maviler olmalı," dedi Leif. "Kraliyet ailesinin kuzenleri. Seslerini tanıdım."

Siegfried onaylayarak başını salladı.

Diğerleri de yanlarından geçerek onları hayranlıkla ve öfkeyle süzüyordu. Bazıları sivri kulakları ve kısa boyları hakkında fısıldaşıyordu. Elflerin boyu bir metre doksanın üzerinde olmasına rağmen, ejderhalar iki metreyi aşıyordu, kadınlar bile

Thane kadar uzun ya da daha uzundu. Diğerleri elflerin güzelliğinden bahsediyordu, çünkü her elf kendi başına yakışıklıydı. Thane'in başının yanlarındaki kalın örgüler saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kafatasının dibinde bir bağla birleştiriyordu. Saçlarının çoğu sırtının üst kısmına dökülerek sivri kulaklarını ortaya çıkarıyordu. Kim olduğunu saklamak için hiçbir nedeni yoktu. "Ne kadar dostça görünürlerse görünsünler, gardını düşürme. Ve şaraptan birkaç yudumdan fazla içme. Aklımız başımızda olmalı."

"Evet, efendim," dedi Leif, kalabalığı dikkatle izleyerek.

Boğazını hafifçe temizleyen Fennan, Thane'in yanına eğildi. "Herkesin dikkati dağılmışken, şatoda o şeyi aramalı mıyız?"

Ronan, "bazı işleri halletmek" için tek bir muhafız, dilsiz Dax'ı geride bıraktı. Muhafız konuşamıyordu ama gözleri ve kulakları gayet iyiydi. Geniş kemerli açıklığın diğer tarafında duruyordu. En azından ortalıkta dolanmıyordu. Thane, ona hızlıca bir bakış atarak fısıldadı, "Siegfried, en iyi yaptığın şeyi yap." Asanın gizli saklandığı yeri bulabilecek tek kişi oydu. Gece gökyüzü kadar sessiz olan Wraith ortadan kayboldu. "Siz ikiniz," dedi Thane, Leif ve Fennan'a. "Karışın. Bu yer hakkında ne bulabilerseniz bulun. Uçmak zorunda kalmayacağınız bir çıkış yolu bulun."

Leif tereddüt etmeden partiye girdi ve geçerken masadan bir kadeh şarap aldı. Çok geçmeden iki kadın ona yaklaştı. Leif iyi bir konuşmacıydı ve daha da iyi bir flörtçüydü.

Fennan öne eğilerek devasa salona bir kez daha göz attı. Dört devasa altın taht boş duruyordu. Kendi kurallarına rağmen, yan yana duran dört katlı çeşmelerden akan bordo şarap gibi görünen sıvı, kurumuş boğazını çağırıyordu. Su içmeye devam etmesi gerekiyordu. "Ne oldu, Fennan?" Henüz kıpırdamamıştı.

Kısa siyah buklelerini eliyle okşadı. "Ben... Layala ve Piper'ı beklemek istedim."

Thane çenesini ovuşturdu. Belki de Fen ile konuşmak için iyi bir zamandı. Piper için diğer herkesi terk etmeye hazır mıydı? Eğer değilse, Thane bunu onaylamazdı. Onların ne yapacağını emredemezdi ama fikrini açıkça söyleyecekti. "O, Prens Ronan'ın bu geceki randevusu."

Ellerini ceplerine soktu ve ağırlığını değiştirdi. "Biliyorum. Sadece kızların iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bu kadar geç kalmaları tuhaf değil mi? Yani, gelecekteki kraliçem tehlikede olabilir."

Piper için endişesini Layala'nın üzerine mi atmaya çalışıyordu? Neden bu konuyu Thane ile konuşamıyordu? Onlar uzun süredir arkadaşlıklar, her şeyi konuşurlardı. Thane, onun neredeyse tüm romantik ilişkilerini biliyordu ve Layala konusunda ona tavsiyelerde bulunan da Fennan'dı. "Kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtladı. Hazırlanmaları daha uzun sürer, biliyorsun."

"Doğru." Zengin, kırmızı-kahverengi gözlerini kaçırdı. Hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

"Sen ve Piper..."

"Hayır," dedi çabucak. "Hayır, o benim için fazla iyi. Ve tuhaf olur, değil mi? Onu yıllardır tanıyorum ve diğer kadınları tamamen unuttum da değil."

"Peki, ya o Leif'le çıkarsa?"

"Hayatta olmaz. O da ona layık değil."

"Belki de kimin ona layık olduğuna karar vermeyi ona bırakmalısın." Thane yanlarından geçen iki kadına başıyla selam verdi. "Ronan'la birlikteyken en iyi davranışlarını sergilemeni bekliyorum. O büyük bir kız. Ne isterse yapabilir. Buna Leif'in, Ronan'ın veya başka birinin onunla flört etmesine izin vermek de dahil." Adada olduğu gibi burada da bir çatışma çıkmamalıydı, yoksa görevleri tehlikeye girebilirdi.

Fennan dudaklarını sıktı, sonra elini salladı ve güldü. "Önemli değil. Merak etme. Bu tür şeylerde her zaman ustayımdır. Buradan bir çıkış yolu bulurum." Gerçekçi görünmese de gülümsedi ve kalabalık odaya daldı.

Başının arkasında garip bir kaşıntı hissetti ve omzunun üzerinden baktı, sonra gülümsedi. Layala Piper'ın yanında süzülürken ona gülümsedi. Tanrım, onun güzelliğine hiç alışamayacaktı. Diğer herkes yok olmuş gibiydi. Gümüş mavis elbisesinin beli sıkıydı, omuzlarında ince askılar ve V yakası, göğüs ve köprücük kemiğini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Midesi biraz kıpırdadı ve elini ona uzattı. Dokunuşu, vücudunda bir sıcaklık dalgası yarattı. "Merhaba, canım."

"Burası ne güzel bir yer, değil mi?" Mavi gözleri onun vücudunu süzdü. "Takım elbise içinde ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutmuşum. Haftalardır benim kirli savaşçım oldun."

O gülerek kulaklarının hemen yanındaki çenesini öptü. "Daha sonra seninle sevişmek isterim." Yanakları hafifçe kızardı. Ona bu etkiyi yapmasından çok hoşlanıyordu.

Ronan boğazını temizledi. "Ne kadar tatlısınız." Kolu Piper'ın koluna dolanmıştı ve yüzündeki yaramaz gülümseme Thane'in içini karıştırdı. Ronan, her birine yuvarlak elmaslar işlenmiş yedi köşeli altın bir taç takıyordu. "Kral ve kraliçe yakında gelecek. Ama onlara yaklaşmak kabalık olur. Dans etmelisiniz, içmelisiniz, yemelisiniz, eğlenmelisiniz, belki sonra sizi kabul ederler."

"Mükemmel," dedi Thane. "Açlıktan ölüyorum."

"Neyse ki, istediğin kadar yemek var. Ejderhaların iştahı ve öfkesi çok fazladır. Dikkatli ol." Piper'ın elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. Şaşırtıcı bir şekilde, Piper neredeyse hipnotize olmuş gibi ona baktı, gözleri pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıldıyordu. Thane kaşlarını kaldırdı. Bu prensin güzel kızlara şehvetli bir iştahı olduğunu hissediyordu ve Piper onun için yeni ve fethedilmemiş bir şeydi.

"Oh, kardeşim geldi. Gidelim mi?" Ronan, et, meyve ve ekmekle dolu masaların bulunduğu sağ tarafı işaret etti. Orada, gül altın rengi bir taç takan uzun boylu bir adam, etrafında yedi kişilik bir grup ile duruyordu. Prens Yoren, Ronan'dan neredeyse her açıdan farklıydı. Ten rengi koyu kahverengiydi ve kısa siyah saçları Thane'e ipek ipliklerini hatırlattı. Ronan'dan en az on santim daha uzundu ve zayıftı, oysa kardeşi iri ve geniş omuzluydu. Ronan rahat görünüyordu, Prens Yoren ise sert ve ciddi bir ifadeyle duruyordu.

Thane kolunu Layala'ya uzattı ve Layala koluna sarıldı. Onun yanına yaklaşarak sesini alçaltarak, "Ne dersin? Asayı alabilir miyiz?" diye sordu.

"Ejderhalar asayı taşla birleştirmeyi yasakladı, bu yüzden... onu çalmak zorunda kalabiliriz. Sadece onu bulmamız gerekiyor ve bu şehrin büyüklüğüne bakılırsa, bu biraz zaman alabilir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Thane'in hoşuna gitmeyen bir şekilde dudaklarını yalayan beş kişilik bir grup şekil değiştirenlerin yanından geçerken gülümsedi. Çenesi sıkılaştı. Yemek gibi bakılmaktan hoşlanmazdı.

"Yukarıdaki bir kitapta gördüm ve Ronan'a sordum. Onun istediğimizi bilmiyor ve ben de ona taşı aldığımızı söylemedim."

"Yardım istediğimiz insanlardan bir şey çalmanın akıllıca olup olmadığını bilmiyorum. Ronan, Tenebris'le savaşmak için onun yardımını istediğini söyledi."

Thane durdu ve başını eğdi. "Ben sormadım. O, buraya bu yüzden geldiğimizi varsaydı, ki bu bizim yararımıza. Ve asaya ondan daha çok ihtiyacımız var."

daha çok ihtiyacımız var." O da hırsız olmaktan hoşlanmıyordu ama çaresiz zamanlar insanları günahın gölgesine itiyordu.

BÖLÜM 32

“**M** Yeni arkadaşlarımla tanış, Yoren,” dedi Ronan, üç elfi işaret ederek. “Bu Palenor'un Yüksek Kralı Thane ve nişanlısı Layala Lightbringer, ve benim sevimli randevum Piper Fireheart.”

Prens Yoren başını hafifçe eğdi. “Selamlar. Yüksek elfleri ağırlamayalı uzun zaman oldu. Umarım sarayımız sizi iyi ağırlamıştır.”

“Oldukça iyi,” dedi Thane. “Sarayınızdan çok etkilendim ve yıllardır böyle bir ziyafet görmedim. Yüksek elflerin yaratıcılıklarını artırmaları gerektiğini söyleyebilirim.”

Prens Yoren gülümsedi. “Umarım size ve arkadaşlarınıza karşı ilk tepkimizi bağışlarsınız. Yabancılar, özellikle de yüksek elfler, şehrimize pek girmezler.” Altın rengi gözleri Layala'nın kolundaki zambak işaretinde durdu, sonra Piper'ı kısaca süzdü. “Topraklarınızın üzerindeki lanet yüzünden. Anlarsınız.”

“Anlıyorum,” dedi Thane. “Ve misafirperverliğiniz için minnettarım. Kraliçenin doğum günü olduğunu bilseydik, partinize davetsiz gelmezdik.”

Ronan elini sallayarak reddetti. “Onun binlerce doğum günü oldu.”

Prens Yoren ona sert bir bakış attı. “Annem seninle konuşmak istiyor. Umarım ona bir hediyen vardır.”

Yoren'in yüzünde yılan gibi bir gülümseme belirdi. “*Onlar* benim hediyem. Tüm saray onlardan bahsediyor. Bizi izleyenlere bak. Kraliçe ilgiyi sever. Herkes onları partiye davet ettiğini düşünecek.”

Thane omzunun üzerinden bakındı. Buradaki neredeyse herkes, yeni bir oyuncak almış çocuklar gibi onlara bakıyordu. Bazıları şehvetle, bazıları ise

merak, bazıları canavar şekline dönüşüp saldırıya geçecekmiş gibi görünüyordu. Daha önce gördüğü ikizler saçlarıyla oynuyor, dudaklarını yalıyor, utangaç gülümsemelerle ona bakıyorlardı. Erkeklerin çoğu Layala ve Piper'ı, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir açlıkla izliyordu. Elflerin aksine, ejderha şekil değiştirenlerin güzelliği doğuştan gelmiyordu. İnsanlara benzer şekilde, özellikleri birbirinden çok farklıydı ve çirkinlikten güzelliğe kadar değişen bir yelpazedeydiler, ancak çoğu ikisi de değildi. Bazılarının burnu büyük, gözleri biraz fazla yakındı, çeneleri zayıftı veya dişleri çarpıktı. Her iki prens de kendi tarzlarında yakışıklıydı. Thane, annelerinin güzelliği için seçilmiş olacağını düşündü.

Müzik durdu ve odanın ortasında duran herkes bir tarafa ya da diğer tarafa çekildi, ortada geniş bir boşluk bıraktı. Kral ve kraliçe içeriye girdi. Kralın siyah saçlarının üzerinde ayak boyunda altın bir taç vardı ve arkasında yere kadar uzanan lacivert bir cüppe giymişti. Boynunun etrafında ve göğsünün ön kısmında beyaz kürk süslemeler vardı. Prens Yoren, bronz siyah tenini ve kuzgun rengi saçlarını babasından miras almıştı. Kraliçenin teni süt beyazıydı ve kalın, gümüş rengi sarı saçları şelale gibi dalgalar halinde yere kadar uzanıyordu. Yakut kırmızısı elbisesi her kıvrımını sararken, kumaşı en az bir metre arkasına kadar uzanıyordu. Başındaki taç kralınki kadar uzundu ve her santimetresi parlak yakutlarla kaplıydı. Thane'in tahmin ettiği gibi, odadaki en güzel ejderha kesinlikle oydu.

Bir muhafız, parıldayan mermer zemine asasını üç kez vurdu. "Kralınız ve kraliçeniz."

Prensler dışında herkes tek dizinin üzerine çöktü. Layala, gözlerinde hayranlık parıldayarak Thane'e baktı. Thane yavaşça başını salladı ve elini tutup nazikçe sıktı. O, düşmüş kral olsa bile hükümdarlara diz çökmezdi ve Layala da çökmeyecekti.

Oda fısıltılarla doldu. "Diz

çökmüyorlar mı?"

"Saygısızlık."

"Onlar kim?"

Thane derin bir nefes aldı, omuzlarını geriye attı ve çenesini dik tuttu. Ejderha kralı ve kraliçesi bakmadan yanlarından geçip gitti. Ronan omzunu Thane'e yasladı. "Bacaklarının arasındaki şey çok büyük olmalı."

Thane gülümsedi. "Aslında oldukça küçük. Hatta minicik."

Ronan gülerek başını salladı. "Komik olacağını sanmıyordum. Ama umalım da sevgili annem bunun için kafanı koparmaz. O

çoğu ejderha gibi güneşten daha sıcak bir öfkesi var, ama elf misafirler varken herkes en iyi davranışlarını sergileyecek."

Kral ve Kraliçe Drakonan yerlerine oturdular. Müzik yeniden başladı ve herkes ayağa kalkıp eskisi gibi sohbet etmeye başladı. Kral Drake'in sert bakışları Thane'in üzerine düştü ve kalın altın kol dayanağına yaslanarak karısına doğru eğildi. Karısı o kış gibi gözlerini ona ve Layala'ya çevirdi, sonra da sanki dikkat etmeye değmezlermiş gibi başka yere baktı.

"Neden şarap içmiyorsunuz?" dedi Prens Yoren ve yakınlarda bulunan, kırmızı sıvının damladığı altın çeşmeyi işaret etti. "Yiyeceklerden de alın."

"Alacağız, teşekkürler," dedi Layala ve Thane'in elini tutup, farklı hayvanlardan oluşan etlerle dolu bir masaya doğru yürüdü. Tamamen pişmiş domuzlardan, bazıları pişmiş, bazıları çiğ ve parçalara ayrılmış olanlar - bu onun midesini biraz bulandırdı - geyik eti, şiste tavşan ve tamamen pişmiş sülün ve tavuklar vardı. Zengin mezeler ve tatlılar ise sadece birer ek olarak düşünülmüştü.

Thane, Piper'a baktı; Piper yavaşça başını salladı, sonra Ronan'ın koluna hafifçe vurdu ve prensle sohbetine devam etti. Ondan da önemli bir şey yoktu. Görünüşe göre yapacak işleri vardı.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Layala, sonra dolu şarap kadehini bir dikişte içti.

Thane bir an sonra onu izledi ve kaşlarını kaldırdı. "Susadın mı?"

"Biraz," dedi yorgun bir sesle. "Ronan az önce bana bir kadeh verdi. Denedin mi? Calladira'nın şarabına rakip. Ve açıkçası bu parti beni gergin yapıyor."

"Sakin ol. Lütfen. Bence içmemizi istiyorlar." "Neden?"

"Bana güven."

Kız, kıvrılan pembe sıvıya baktı. "Bu sonuncusu olacak." "Şu anda, onların bizden beklediği kalıba uymamız gerekiyor.

Hoşgörülü olalım, çok gülümseyelim. Onları daha da şüphelendiremeyiz. Selam vermediğim için zaten sinirlendirdim." Müzikle birlikte mırıldanmaya başladı ve dansçıları izlemeye başladı. Kaşlarını çatarak hafifçe yanağına dokundu ve dikkatini çekti. "Asayı istediğimizi bilmemeliler."

"Farkındayım. Merak etme."

O gülümsedi. "Harika görünüyorsun. Bakmadan duramıyorum."

“Dur,” dedi kız ve kıkırdayarak omzuyla ona çarptı. “Beni utandırmaya çalışıyorsun.”

"Seni utandırmak isteseydim," dedi ve parmaklarını kolunun arkasına kaydırды, "geçen gece gördüğüm rüyayı anlatırdım," diye yaklaşarak, "ve senin çıkardığın sesleri. Aklımdan çıkaramıyorum. Sanki bir melodi gibi tekrar tekrar çalıyor." Yanakları hafif pembeye döndü. "Bu çok kolay."

Çenesini biraz kaldırdı. "Şarap yüzünden, biraz ısındım."

O güldü ve kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. "Bu gece kendi odamızda kalacağız, sanırım."

Kız utangaç bir gülümsemeyle, "Ben hallettim," dedi.

Yedi kişilik bir grup şekil değiştiren, üç kadın ve dört erkek kalabalığının içinden çıkıp etraflarını sardı. Thane Layala'nın yanına yaklaşarak, sahiplenici bir şekilde elini beline koydu. Erkeklerden biri, yirmili yaşlarında, Layala'dan gözlerini alamıyordu. Onu suçlayamazdı. Kadınlardan biri, ters çevrilmiş bir taş gibi görünen, beş zümrüt ve çok sayıda elmasla süslenmiş bir kolye takıyordu. Gülümsedi ve ilk soruyu sordu: "Burayı beğendiniz mi?" Diğerleri de hemen arka arkaya sorular yağdırmaya başladı.

"İkiniz kaç yaşındasınız?"

"Daha önce ejderha gördünüz mü?"

"Palenor'da solgunlarla savaşmak nasıl bir şey?"

Layala gülümsedi ve başını sallayarak şarabını yudumladı. Thane sorularının çoğuna cevap verdi. Layala'nın bu şekilde yabancılarla etkileşime girmeyi sevmediğini biliyordu. Son soru diğerlerinden çok daha derin ve cevaplaması zordu. Konuyu mümkün olduğunca hafif tutmaya çalıştı.

Müzik daha hızlı bir melodiye geçti ve Layala'ya bakıp duran aynı şekil değiştiren, beyaz eldivenli elini uzattı. "Oh, en sevdiğim şarkı. Güzel nişanlı bir dans için alabilir miyim? Hemen geri getiririm, söz veriyorum."

Thane, ona aşık olduğu için onu suçlamadı. Ama yaklaşır yaklaşmaz gözlerini ondan ayırmaması sinirini bozuyordu. Thane dişlerini sıktı ve kıskanç bir pislik gibi görünmemeye çalıştı, ama öyleydi. "Hanımefendi ne diyor?" Bu partide en iyi saray davranışlarını sergilemesi gerekmeseydi, o piçe defolup gitmesini söylerdi.

Boş şarap kadehini yakındaki masaya koydu. "Neden olmasın," omzunu kaldırdı ve o hemen elini tuttu.

Thane dansını düzgün yapmaya dikkat etti. Bir eli kadının belinde, diğeri avucunu kavrıyordu. Aralarındaki mesafe... yeterliydi.

"O zaman bizimle dans eder misiniz, Prens Thane?"

Daha önce gördüğü buz gibi sarışın ikizlere döndü. "Uh," yakasını çekti. "İkiniz de mi?"

"Tabii ki teker teker," sol taraftaki cevapladı. "Önce ben," dedi diğeri.

"Tamam." Elini tutarak, diğer çiftlerin arasına karışarak dans pistine çıktı.

Layala dans partnerinin omzunun üzerinden bakıp gözlerini devirdi. İkizlerin ipeksi beline elini koyup diğer elini tutarken gülmemeye çalıştı. Kız hemen yaklaşarak aralarına parmak bile sığmayacak kadar yaklaşmıştı. Thane boğazını temizleyip yarım adım geri çekildi ve dansa başladı. "Ee, adın ne?"

"Ben Devlyn, kardeşim Destinee. Prens Ronan'ın arkadaşlarıyız, annesi tarafından ikinci kuzenleriz. Arkadaşlarınızla birlikte geldik."

"Ah, kraliçeye benzediğinizi düşünmüştüm, teşekkür ederim."

"Peki, düğün ne zaman?"

"Henüz tarih belirlemedik," dedi Thane. *Ne yazık ki.*

Kız çenesini daha yukarı kaldırdı. "O çok tatlı ve Ronan onun bir büyücü olduğunu söylüyor, güzelliğinden bahsetmiyorum bile, kaçmadan önce onunla evlenmelisin." Dili alt dudağının üzerinde kaydı. "Sen... karar vermekte tereddüt mü ediyorsun? Gelecekteki bir kral olarak kraliçen olarak seçeceğin kişi konusunda oldukça seçici olduğunu tahmin ediyorum."

Thane iç geçirdi. Kraliçenin kuzenini yerine koymak istemiyordu, ama işler o yönde ilerliyordu. "Hayır, tereddüt etmiyorum. Ülkemde savaş var, durum karmaşık."

"Nişanlanmak evlenmek değildir." Elini omzundan göğsüne kaydırды.

"Hala... oynamak için zaman var."

Thane iki elini de yanlarına indirdi ve başını eğdi. "Dans için teşekkürler, Devlyn." Layala'yı aramak için arkasını döndü. Bu bir hataydı. Samimi davranmayı bırakıp birlikte kalmalıydılar.

"Umarım seni kırmamışımdır," Devlyn yanına yaklaştı. "Sen çok güzel." Gözleri parmaklarına düştü. "Sende bir şey var."

Ne söyleyeceğini bilemeyen Leif, etraflarında dans eden çiftler arasında Layala'yı aramaya devam etti. Onu dansa davet eden adamı gördü, ama kız artık onunla değildi. Daha önce bulundukları catering masalarını taradı, ama kız orada da yoktu. Leif, Fennan ve Piper hep eşleriyle dans ediyorlardı, yani kız yalnızdı.

Şüpheyle Devlyn'e döndü. Bu onları ayırmak için bir oyun muydu? "Orada," dedi Devlyn, tahtlara doğru başını sallayarak. Sonunda Layala'yı kenarda durmuş Prens Yoren ile konuşurken gördü. Tanrım, paranoyaklaşmıştı.

"Teşekkürler," dedi Thane ve acele adımlarla odanın diğer tarafına geçti. Ona ulaştığında, kulağına eğildi. "İyi misin?" "İyiyim. Neden?"

"Bir an için seni kaybettim."

"Oh," diye gülümsedi ve kolunu okşadı. "Prens Yoren'le müzik hakkında konuşuyordum. Bu şarkı sekiz yüz yıllık. Büyüleyici." Biraz fazla şarap içtiğinde yaptığı gibi kıkırdadı. Bütün gün hissettiği gerginlik daha da arttı.

Prens Yoren başını salladı, bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap aldı ve Layala'ya uzattı. Thane ellerini yanlarında sıkıca yumrukladı, kadehi kapmak için kendini zor tuttu.

"Bu babamın müziği, anneme düğün hediyesi olarak bestelemişti." Gözleri, hala tahtında sert bir şekilde oturan ve kralın elini tutan kraliçeye kaydı, ama kraliçe ilk kez gülümsedi. "Artık sadece onun doğum gününde çalışıyorlar."

"Güzel. Onlarla görüşebilecek miyiz?" Thane zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti, ama güneş yerini aya bırakmıştı. Duvarlardaki devasa meşaleler yandı, başlarının üzerinde havada asılı duran mumlar sallanarak hafif bir duman ve sıcak bir ışık yayıyordu. Mumların damlamaması şaşırtıcıydı. Altın şarap çeşmeleri önemli ölçüde azalmış, yemek masaları da artıklarıyla dolmuştu.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Prens Yoren.

Thane kraliçeye döndü ve parmaklarını "buraya gel" işareti yaparak kıvırdı. "Endişelenme. Nişanlını gözümden ayırmayacağım," dedi Prens Yoren ve

Layala'ya döndü. "Şarap nasıl?" Layala gülümsedi. "En iyisi."

Thane derin bir nefes aldı ve dişlerini tekrar sıktı. Onlar onu sarhoş etmeye çalışıyorlardı. Şarap dilini çözme eğilimindeydi, ama kraliçenin işaretini görmezden gelemezdi

kraliçenin işaretini görmezden gelememi ve içinden gelen dürtüye karşı koyarak yanından ayrıldı. Birkaç uzun adımla kraliçenin kürsüsünün önüne geldi ve konuşulmayı bekledi.

Kral Drake başını eğdi. "Ejderhaların sarayına hoş geldiniz." "Selamlar, prens." Kraliçenin soluk mavi gözleri üzerinde gezdirdi.

Ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı süzüldü. "Ben Kraliçe Nyrovia."

Thane, sanki bir çocukmuş gibi "prens" kelimesine tepki gösterdi. "Kraliçe," dedi Thane, çenesini hafifçe eğerek.

Kraliçe, düzgün kaşlarını kaldırdı. "Selam vermiyor musun?"

"Saygısızlık etmek istemem ama Elflerin Yüce *Kralı* eğilmez."

Kaşlarının kalkması ve dudaklarının aşağı doğru kıvrılması, etkilenmediğini gösteriyordu. "*Kral* mı? Babanın öldüğünü bilmiyordum."

"Ölmedi."

Omzunun üzerinden Kral Drake'e baktı. Drake'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve "Demek söylentiler doğruymuş. Liderlikte bir uyumsuzluk var. İlginç." dedi.

"Sizi nişanlım Layala Lightbringer ile tanıştırmak isterim." Hala Prens Yoren'in yanında duran kadına bir göz attı. Kadın bir şeye gülüyordu, ancak müzik ve sohbetin sesinden duymadı.

Kraliçenin yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Ah, evet. Çalınan gelin."

Çalınan gelin mi? Ejderhalar onları bu kadar iyi nereden biliyorlardı?

Varlett, Kraliçe Nyrovia'nın kulağına fısıldamış mıydı? O, bir köşede saklanıp saldırmak için uygun anı kollamadığından emin olmak için odayı hızlıca taradı. Eğer buradaysa, ortalıkta görünmüyordu. Gerçi, bu kadar çabuk buraya ulaşmasının mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Müzik, insanları dans için ortada toplayan hüzünlü bir flüt ve yaylı melodiye dönüştü.

Kraliçe Nyrovia, Thane'e elini uzattı. "Beni dansa kaldır, Thane." "Kral

Thane," diye düzeltti, birçok kişiyi büyüleyen bir gülümsemeyle.

"Dans etmek ister misiniz, Kraliçe Nyrovia?" "Ne

kadar nazıksınız."

Birçok kişi izlerken, dans edenler bir daire oluşturarak dans pistine çıktılar. Thane bir elini kraliçenin beline koydu, diğer elini de kraliçenin elini tuttu. "Sizi saraya ne getirdi, Kral Thane?"

"Ejderhalar ve elfler arasındaki eski dostluğu yeniden canlandırmanın zamanının geldiğini düşündüm. Eski hikayelerde bir zamanlar dosttuk." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu

bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ejderhalar hakkında duyduğu tek şey acımasız ve ölümcül olduklarıydı, ama denemeye değermi.

O, yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ah, peki bu yeni dostluk için ne sunabilirsin?"

"Elflerle açık iletişim, ticaret." Anlaşmayı tatlandırmak için bir şeye ihtiyacı vardı, son bin yılda işlerin değişmiş olabileceğini gösteren bir nedene. Onun kalbine dokunacak, daha kişisel hale getirecek bir şeye. "Nişanlım bir büyücü, türünün son temsilcilerinden biri."

"Ve sen bir tanrının torunusun. Ee?"

"Birbirimize yardım edebiliriz. Sonsuza kadar dağlarda kalmak zorunda değilsin."

"Dağlarımızı seviyoruz."

"Elflerin sahip olduğu ve sizin istediğiniz bir şey yok mu? Bizim altınlarımız var." O söz üzerine gülümsedi. Altın sikkelerle ve değerli mücevherlerle dolu vazolar, onların hazineleri sevdiklerini gösteriyordu.

"Biz de öyle."

"Dürüst olacağım." Tek kalan şeyi düşünerek dudaklarını bir an için sıktı. "Buraya bencilce nedenlerle geldim. Sevdiğim kızın avlanmaktan kurtulmasını istiyorum," dedi Thane. "Onunla evlenip çocuk sahibi olmak ve huzur içinde yaşamak istiyorum." Eğer yardım etmeyi kabul ederse, belki sadece asayı isteyebilirdi. Söylediği her kelime doğrudu. Palenor'un güvende olmasını, savaşın bitmesini ve başka elflerin dönüşmemesini ne kadar istese de, Layala her şeyi değiştirmişti. Onun burada olmasının gerçek nedeni oydu.

Bir an ona baktı, gözleri meşale ışığında parıltıyordu. Omzuna bastırıldığı eli hafifçe sıkıştı, ama sonra bakışlarını kaçırdı ve Layala konuşmadan kararını verdiğini hissetti. "Sana acıyorum. Onu kovalayanın ne olduğunu biliyorum, ama bu maceraya katılmayacağız ve pazarlık da yapmayacağız. Risk çok büyük." Elini çekerek uzaklaştı. "Kalabilir, yemek yiyebilir, istediğiniz kadar lüksümüzün tadını çıkarabilirsiniz. Savaşın dehşetinden bir süreliğine kaçın, nişanlınızla kimse gelip onu almayacak diye endişelenmeden sevişin, ama ejderhalar ve elfler arasında ittifak yok, *Kral*. Sizinle savaşmak için halkımızın lanetlenme riskini göze alamayız." Çenesini kaldırdı ve arkasında kırmızı elbisesini sürükleyerek uzaklaştı.

Prens Yoren, dans pistinin ortasında tek başına durarak içini çekti. O halde zor yolu seçmek gerekecekti.

Prens Yoren, Layala'nın hepimizin pişman olacağı bir şey söylemeden önce. O bir hanımefendi değil, cephe savaşı bir asker gibi konuşuyordu. Yoren, dans pistinde onu aradı ama bulamadı. Thane, Prens Yoren'in de orada olmadığını fark etti ve onu dans pistinde elmas taç tayan uzun boylu bir kadınla birlikte gördü.

Layala neredeydi? Yavaşça etrafında döndü, baktıkça kalbi biraz daha hızlı atıyordu ama onu bulamadı. Uzak köşede, gölgelerin arasında kısmen gizlenmiş üç erkek, gümüş mavisi bir elbise giymiş birini sıkıştırmıştı. İçinden küftü ve salonu geçerken birkaç kişiye omuzlarıyla çarptı.

Onun "Bana dokunma" dediğini duyduğunda, güneş battığında toprağı kaplayan gölgeler gibi hareket etti. Parmakları ortadaki adamın omzuna saplandı ve onu geri çekerek yere düşürdü. Sağdaki adam bileğini bıraktı ve ellerini arkasına sakladı, sanki yaptığını gizleyebilecekmiş gibi. Thane onu boğazından yakaladı ve duvara çarptı.

"Yanlışı kıza bulaştın." Thane, kafasını tekrar duvara çarptı ama bu sefer kafatası çatladı.

"Özür dilerim," diye hırıltıyla konuştu.

"Hey, geri çekil," dedi arkasında derin bir ses. "Partimize geldin, elf. Ve hanımını yalnız bıraktın. Burada bu adil bir oyun."

Sanki kuru otlara yıldırım düşmüş gibi içinde bir ateş yandı. Bir saldırganı bırakıp çılgın gözlerle arkasını döndü. O bir şey yapamadan Layala, elindeki şarap kadehini yüzüne fırlattı ve "Adi herif. Ben kimsenin oynamacağı değilim" dedi.

Ejderha şekil değiştirenin ters yumruğı Layala'nın yüzüne çarptı ve onu duvara savurdu. Thane'in kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Hırlayarak öne adım attı ve elini ejderha şekil değiştirenin göğsüne sapladı, eti ve kemiğı delip geçti ve yumuşak, sıcak ve yuvarlak bir şey tuttu. Derisi, onu kurtarabilecek parlak gümüş pullarla kaplandı ve saniyeler içinde birkaç kez yumuşak ete dönüştü. "Çok geç, ejderha." Kalbi ıslak bir sesle yere düştü, ama kimse çılgılık atmadı. Odadaki birçok kişi izliyor ve fısıldaşıyordu ve Thane'in şaşkınlığına, şekil değiştirenler şaraplarını yudumlamaya ve sohbetlerine devam ediyorlardı. Ancak Ravens'ları dikkatlice yanlarına geldi.

Vücutlarını pullarla kaplı muhafızlar koşarak geldiler ve etraflarında yarım daire oluşturdular. Thane, Layala'nın önünde durdu, vücudu gergin, elleri

yumruk haline getirilmişti, çünkü büyüünün serbest kalmak için ısırıldığı rahatsız edici his dalga dalga yayılıyordu. Kılıcı yoktu, oku yoktu, ama onlara hiç ihtiyacı olmamıştı. "Eşime, halkıma veya bana dokunursanız, bir daha güneşin doğuşunu göremezsiniz."

Yarım düzine muhafız, birbirlerine baktılar, kararsız, tereddütlüydüler. Öyle olmalılar.

Prens Ronan iki muhafızın arasından geçerek, "Sana hakkını vermeliyim, Yüce Kral," dedi. Yerdeki ölü şekil değiştireni neredeyse hiç bakmadı. "Partiyi nasıl canlandıracağını iyi biliyorsun."

Thane'in göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu, çenesini sıktı ve ejderha prensinin ne yapacağını bekledi. Ronan kayıtsızca takım elbisesinin kolunu çekiştirdi ve sonra muhafızları kovdu. "Yararlı bir şey yapın ve cesedi buradan çıkarın. Sanki bu daha önce hiç olmamış gibi davranıyorsunuz." Dönüp odaya yüksek sesle dedi, "Elf kralı az önce bir emsal oluşturdu. Onunla ya da ekibiyle, özellikle de hanımlarıyla uğraşmayın." Thane'e gülümsedi. "Önümüzdeki birkaç gün çok eğleneceğiz galiba."

Bir oda dolusu ejderha şekil değiştirenlerle savaşmak zorunda kalmayacağı için rahatlayan Thane, kanlı elini takım elbisesinin önünden sildi, sonra dönüp Layala'yı kollarına aldı. Kız, kızarmış ve şişmiş yanağını tutarak başını omzuna yasladı. Daha az acımasız bir dünyada Thane bir aziz olabilirdi, ama bu dünyada bir canavar olması gerekiyordu.

BÖLÜM 33

T ateş, kumtaşı duvara yerleştirilmiş ocakta çıtır çıtır yanıyordu. Açık balkon kapıları, Layala ve Thane'nin odasına serin bir esinti sokuyordu. Thane birini öldürdükten sonra, Layala kesinlikle bir zindana ya da en azından surların dışına atılacaklarını düşünmüştü, ama bunun yerine bir süit ve oda servisi verilmişti. Partide çok içmişti ve tuvalet bulmak için ayrılmaya çalışmıştı. Ejderha şekil değiştirenler onu kolayca bir köşeye sıkıştırmış ve onun ve diğerlerinin orada olmasının gerçek nedenini sorgulamaya başlamışlardı. Piçler. Kraliyet tarafından gönderildiklerini mi, yoksa kendi başlarına mı hareket ettiklerini bilmiyordu. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Kraliçenin doğum günü balosundan bu yana üç gün geçmişti ve o zamandan beri bahçelerde keyifli yürüyüşler yapıp devasa kütüphaneleri keşfetmiş, Prens Ronan'ın eşliğinde avluda izin verilen dövüşleri izlemiş olsalar da, yabancı bir yerde olmak onu çoğu gece endişeli ve huzursuz bırakıyordu. Aşağıdaki avludaki kavgaların uğultusu gece yarısına kadar sürdü. Ejderhalar her türlü anlaşmazlığı pençeleri ve dişleriyle çözüyordu, genellikle ölümüne değil, ama son birkaç gün içinde birkaç cesedin kanlar içinde, nefes almadan sürüklendiğini görmüştü. Thane bir kalbi söküp çıkardığında kimsenin gözünü bile kırpmaması şaşırtıcı değildi. Burası rahatsız edici bir yerdi ve kız, geldiklerinden beri hiç uyumamış gibi hissediyordu.

Yine de, yan odadan gelen Thane ve diğerlerinin boğuk, derin sesleri, zaten yorgun olan zihnini yatıştırdı. Orada olmalı, onlarla planladıkları plan hakkında konuşmalıydı. Ama bu yatak yumuşaktı ve şöminenin çıtırtıları rahatlatıcıydı. Avluda savaşılan ejderhalar yoktu

yumuşak ipek battaniyeleri üzerine çekti, yanına döndü ve gecenin kendisini almasına izin verdi...

Cırcır böcekleri cıvıldıyordu ve havada tatlı yasemin kokusu dolaşıyordu. Yemyeşil bir bahçede, beyaz parke taşlı bir yolda süzülerek yürüyordu. Giydiği gümüş rengi elbise, ay ışığı ve yıldızlar gibi parıltıyordu. Burası o kadar aydınlıktı ki, bir süre gökyüzüne hayranlıkla baktı. Farkına varması biraz zaman aldı ama yıldızlar farklı mı görünüyordu? Layala onları çok iyi tanıyordu, bu ülkede yolunu bulmanın en iyi yoluydu, ama kuzeyde üçgen şeklinde dizilmiş üç parlak yıldızı bulamıyordu... Sadece iki tane vardı. *Garip*, diye düşündü ama yürümeye devam etti. Elbisesi hafifçe arkasında sürükleniyordu, ta ki çiçek açmış bir gece zambağı görene kadar. Çömeldi, onu yakaladı, sapını kopardı ve burnuna götürdü. Ona evini hatırlattı, sanki bu koku evinin kokusu gibiydi. O ve Evalyn teyzesi, sadece geceleri çiçek açan bu çiçekleri yetiştirmeye çalışmışlardı, ama pek başarılı olamamışlardı.

"Seni bekliyordum," dedi derin bir ses.

Layala'nın tüyleri diken diken oldu ve zambağı yavaşça indirdi. Bu Thane değildi, sesleri benzerdi ama bu bir yanılsamaydı. Layala gözlerini kırpı ve birden rüya gördüğünü fark etti. Orada kimin beklediğini biliyordu. Bu sefer kaçmak istemiyordu, uykularını kabusla çeviren büyücüden korkmak istemiyordu.

Ayağa kalkıp çenesini dikerek ona döndü. Kapüşonlu, geniş omuzlu adam bir metre ötede bekliyordu. Bu sefer varlığı o kadar tehditkar gelmiyordu, belki de onu beklediği içindi.

"Kaçmıyorsun." Sesi şaşkın geliyordu.

"Hayır." Layala bir adım daha yaklaştı. Elinde uzun bir hançer belirdi. "Ama belki de kaçmalısın."

Başlığının altından sızan ışık, gülümsemesini, çenesindeki küçük yara izini ve gamzesini ortaya çıkardı. Hafif bir rüzgâr, Layala'nın saçlarını uçurdu ve adamın pelerininin eteklerini ayak bileklerinde dalgalandırdı. "Burada bana zarar veremezsin."

"Ne istiyorsun?"

"Beni bulmalısın. Uzun zamandır bekliyorum."

"Bu olmayacak." Zihninin derinliklerinde, kendine uyanması, Kara Büyücüyle konuşmaması için bağıırıyordu. Bu yanlış geliyordu, sanki o, onun rüyalarındaki dünyada uyanık ve hayattaymış gibi hissediyordu.

"Böyle olmak zorunda değil. Düşman olmak zorunda değiliz." Elini salladı ve zambak Layala'nın parmak uçlarından ayrılıp onun eline gitti. Ona sanki çok özel bir şeymiş gibi baktı. "Sana güç verebilirim."

"Yanlış kişiye konuşuyorsun. Güç istemiyorum. Hiç istemedim." Aniden arkasına geçti, parmakları sırtının üst kısmında kaydı, koluna doğru kaydı. Saçından bir tutam aldı ve burnuna götürdü. Dişlerini sıkı ama tiksintisini göstermedi.

"Herkes güç ister," dedi ve saçını bıraktı. Hafif adımlarla etrafında dolaştı. "Sen intikam istiyorsun. Sana kalbinin en çok istediği şeyi vereceğim."

Kız soluna dönüp onu izledi. "Kendi intikamımı kendim alabilirim."

"Belki," dedi adam. "Ama düşmanların çok fazla, senin bildiğinden bile fazla ve şu anda olduğundan çok daha güçlüler. Kendi büyüden korkuyorsun." Kulağına yaklaştı. "Gerçekte ne olduğundan korkuyorsun."

Onun yakınlığından rahatsız olan kız, onu itmek için döndü ama adam bileklerini yakaladı. Adamın fiziksel olarak orada olduğunu, hayatı buna bağlıymışçasına onu tuttuğuna yemin edebilirdi. Kız kendini kurtarmaya çalışırken adam gülmeye başladı. "Kendi zihnini bile kontrol edemiyorsun. Biz senin dünyadayız, kafanın içindeyiz. Hadi, kurtul." Bacaklarını tekmeledi ve adam kayboldu, arkasında belirdi. "Buraya."

Hançeri çevirerek ona saldırdı ama o yine ortadan kayboldu. Bambuların ve egzotik bitkilerin arasında onu aradı. Gümüş rengi bir kelebek zambaklardan birinin üzerinden uçtu ve onu takip etti. Kelebek, ellerini başının arkasına koymuş, taş bir bankta yatan adama götürdü. "Senin bana ihtiyacın var, benim sana ihtiyacım olduğu kadar."

"Yanılıyorsun," dedi, hançeri daha sıkı kavrayarak. "İhtiyacım olan herkes zaten yanımda. Ve bir gün seni yok edeceğim."

Bir anda, adam onun önünde, yüzüne birkaç santim uzaklıkta belirdi. "O zaman gel de bul beni," diye tısladı. "Dene bakalım."

LAYALA YATAKTA UYANDI, saçları terden sıırılsıklamdı. Battaniyeye sıkıca sarıldı ve burnundan yavaşça derin nefesler aldı. Tanrım, bu sefer çok gerçekçiydi. Kuşlar sabah güneşinin doğuşuyla neşeyle cıvıldıyordu. Gözlerini zar zor kapatmış gibi hissederken, gecenin gelip geçtiğine inanamıyordu. Thane'in yatağı bozulmamış görünüyordu. Bütün gece uyanık mı kalmıştı?

Yumuşak koyun postu halının üzerine ayaklarını koyarak yataktan çıktı ve diğer odaya göz attı. Thane büyük bej renkli koltuğa uzanmış, tavana bakıyordu. Siegfried, Leif ve Fennan onun etrafında yarım daire şeklinde oturuyorlardı. Hiçbiri uyumamış mıydı? Bütün gece ne yapmışlardı? O anda, aralarındaki masanın gümüş ve mavi fişler, oyun kartları ve madeni paralarla dolu olduğunu gördü. Siegfried'in önündeki yığın en büyüğüydü.

"Dördünüz bütün gece poker oynayarak mı uyumadınız? Bugün planlarımız var."

Koyu sarı saçlarını geriye doğru sıkıca çekerken, Siegfried Layala'ya baktı ve ayağa kalktı. "Planlar devam edecek." Oturduğu sandalyeyi işaret etti ve duvara yaslandı.

Layala, sabahın soğuğuna karşı kollarını kavuşturdu, giydiği kalın kazak bile onu ısıtamıyordu, ve odaya girdi. Thane çenesini indirdi ve gülümsedi. "Merhaba, canım. Uyuyabildin mi?"

Omuzlarını silkti ve Siegfried'in bıraktığı yumuşak, bordo koltuğa oturdu. "Biraz." Rüyalarını anlatmalı mıydı? Kara Büyücü ile arasındaki bağın giderek güçlendiğini? "Ama kabus gördüm."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Onları kovmam için oraya gelmemi ister misin?"

Diğerleri gülerken o gözlerini devirdi. "Kara Büyücü rüyamda göründü. Ve bu ilk kez olmuyor." Son sözlerinde sesindeki zehirli tonu düşünerek saçındaki karışıklıkları düzeltti.

Dört erkek birbirlerine bakiştılar. Leif, büyükannesi ve kehanetleri hakkında bir şeyler mırıldandı, ama sonra çenesini yumruğuna dayadı ve kıza baktı.

"Ne tür rüyalar?" Thane kaşlarını çattı ve öne doğru eğilerek uyluklarına yaslandı. Dağınık siyah saçları öne düştü. Daha önce fark etmemişti, ama saçları uzamıştı. Şimdi sırtının ortasına kadar uzanıyor olmalıydı.

Onun ilk görüldüğü rüyayı düşündü. "Başlangıçta, karanlık ormanda beni kovalıyordu. Ve ben çok korkmuştum." Alt dudağını ısırды. "Ama bu sefer... gerçek gibiydi. Sanki bir kabus değil de, ikimiz de aynı bahçede birlikte konuşuyormuşuz gibi."

Thane yüzünü sakın tuttu. "Neyin hakkında?"

"Onu uyandırmak, onu bulmak hakkında. Bana güç verebileceğini söyledi." Fennan ayağa fırladı ve küfretti. "Onun kafana girmesine izin veremezsin."

Ya bu gerçekse? Ya sana ulaşmanın bir yolunu bulduysa?"

"Onu kafama *sokmayacağım*." Kollarının arkasını ovuşturdu ve başını salladı.

"Ama girdi," dedi Thane yavaşça, gözleri endişeyle doluydu. "Kafana girdi. Başka var mı?"

Layala aşağı baktı, zıplayan ayak parmaklarını izledi. Öfkeli gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Sesini duydum, uyanırken bile beni çağırıyordu."

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordu Thane. Sesi kızgın değil, hayal kırıklığına uğramış ve endişeli geliyordu.

"Sen olduğunu sandım!" ayağa kalktı ve alçak ateşte yanan şöminenin yanında volta atmaya başladı. "Ayrıyken. *Bana gel. Sana ihtiyacım var*. Sesi sana çok benziyordu ve senin olmadığını fark ettiğimde, ne düşüneceğinden korktuğum için bir şey söylemedim." Diğerlerinden daha gergin görünen Leif'e elini uzattı. "Benim onun gibi olduğumdan korkuyorsun, değil mi? Kötü olacağımdan korkuyorsun."

Leif başını salladı ve hızla gözlerini kırptı. "Hayır, Fightbringer. Bundan ya da bizim ne düşündüğümüzden korkmana gerek yok. Sen iyisin. Bunu biliyorum. Sadece onun sana ulaşması rahatsız edici. Senin için korkuyorum. Onu durdurmalıyız."

"Nasıl? O öldü ve hala hepimizden daha güçlü."

Thane geriye yaslandı ve göğsü inip kalktı. "Onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulmalısın. Her gece mi oluyor?"

"Hayır... sadece bazen." Bu, günlerdir ilk kez oluyordu. Thane ayağa kalktı, elini beline doladı ve onun volta atmasını engelledi.

Arkasından kollarıyla onu sardı ve sıkıca sarıldı. "Bu senin zihninde. Güç sende. Sen kontrol edersin. Onu dışarı çıkar."

"Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

"Yapabilirsin, Laya."

"Bu, asayı bir an önce almamız gerektiğini kanıtlıyor," dedi Fennan. "Bugün şansın bizim tarafımızda olması için Yaradan'a dua etsek iyi olur. Diğer tüm günler berbat geçti."

Kapının çalınması hepsini irkiltti. Layala, kapının diğer tarafında duran kişinin önemli bir şey duymamış olmasını umarak alt dudağını ısırды.

Siegfried hançerini çekip kapının diğer tarafına atladı, kim olursa olsun ona saldırmaya hazırды. Piper, gruptan onlarla birlikte olmayan tek kişiydi. Thane Siegfried'e başıyla işaret etti ve düz altın kapı kolunu aşağı doğru bastırdı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Prens Ronan ile

Piper ortaya çıktı. Onun yanında çok narin görünüyordu. Onun 1,68 boyuna karşılık 2,10 boyunda, gümüş rengi saçları ve parlak kırmızı saçları ile oldukça uyumlu bir çifttiler.

"Herkes'e günaydın," dedi Ronan neşeyle ve elini Piper'ın beline koyarak onu içeriye eşlik etti. Odayı hızlıca gözden geçirdi ve sonra ağzı açık kaldı. "Beni poker gecesine davet etmedin mi? Kırıldım."

Siegfried hançesini yerine koydu, kapıyı kapatıp duvarın kenarındaki yerine geri döndü.

"Bu gece bize katılabilirsin," dedi Thane. "Sanırım katılacağım."

Layala, elinin Piper'ın eline değdiğini fark etti, sanki bir istek gibi. Elini cebine soktu ama ona gülümsedi. İlginç.

"Neyse, bu sabah istediğin gibi tarih müzesini gezeceğiz. Elflerin ejderha tarihine ilgi duyması çok ilginç."

Thane dirseğini şömine rafına dayadı. "Bana o kitabı gösterdiğinden beri daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Tanrılarla savaşlar, başka alemler, kim daha fazlasını öğrenmek istemez ki?"

Layala gülümsedi. "Büyüleyici." Öyleydi, ama asa da öyleydi.

BÖLÜM 34

THane, müzenin girişini kaplayan iki devasa taş ejderha heykeline hayranlıkla baktı. Kuyrukları geniş sütunlara kıvrılmıştı ve ağızları, yağmur suyunu binadan uzaklaştırmak için açılmıştı.

Gri mermeri oyan sanatçı, dişlerin detaylarından pulların gölgeleri için yaptığı binlerce çentiklere kadar yıllarını harcamış olmalıydı. Her iki yanında ejderha kanadı oyma bulunan devasa koyu renkli ahşap kapılar, yaklaştıkça içe doğru açıldı. Şüpheleri doğruysa, asa hakkında ihtiyaçları olan bilgiler burada olacaktı. Kütüphanede dikkat çekici hiçbir şey yoktu ve asanın hikayesini saklamak için buradan daha iyi bir yer olamazdı. Şansları yaver giderse, asa bu duvarların içinde olabilir.

Camdan yapılmış kubbe tavanlı, parlak güneş ışığının içeriye dolduğu açık bir alana girdiler. "Vay canına, şuna bak," dedi Leif, duvarın sol tarafındaki resimlere işaret ederek. "Bu Thane'in dedesi, Yüksek Kral Dramus, elini sıkıyor," Ronan'a baktı, "bu..." dedi ve parmağını çenesine dokunarak sözünü bitirmedi.

Ronan konuşmak için ağzını açtı ama kapının sağ tarafında, devasa bir kiraz ağacından yapılmış masanın arkasında oturan kadın, "O Kral Drakonun. Bu, yedi yüz üç yıl önce yüksek elflerle yapılan son toplantıyı tasvir ediyor" diye patladı. Ayağa fırlayarak, yuvarlak, altın çerçeveli gözlüklerini burnuna itti ve ellerini birleştirip geniş bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. "Hoş geldiniz, Prens Ronan ve elf misafirlerimiz. Tur yapmak istemenize çok sevindim." Biraz daha heyecanlansa alkış tutmaya başlayacaktı. Sol tarafı işaret etti. "Buradan başlayalım, olur mu?"

Duvarların her iki tarafı, görünüşe göre saf altın çerçeveli tablolarla kaplıydı. Beş yaşındaki bir çocuktan daha büyük olmayan küçük bir taş ejderha çeşmesi, odanın ortasında duruyor ve ağzından su damlatıyordu.

Ronan, kolunu Piper'ın omzuna dolayarak gruba döndü. "Özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?"

Hepsi başlarını salladı ve odada bir "hayır" korusu yankılandı. Ne aradıkları konusunda şüphe uyandırmak istemiyorlardı. Thane, grup turuna başlarken geride kaldı. Soldaki kapıların arkasında heykeller, sağdakilerin arkasında ise cam vitrinlerde parlak nesneler vardı. Gitmesi gereken yer orasıydı.

"Bu, Kış Rüyası," diye başladı bayan, "ve 322 yılında muhteşem Jonis Drevor tarafından resmedildi. O, Adalon'da yaşayan en yaşlı ejderhadır. Büyük savaşları ve köken dünyamızı bile hatırlar. Bu, onun memleketinin manzaralarından biridir."

Thane'in hafif ayakları parlak beyaz zeminde hafifçe vurdu ve gruba yetişti. Resimde mavi buz kemerleri ve beyaz rüzgar fırça darbeleri görünüyordu. Bir ejderha uçuşunun kenarına tünemiş, arka planda çeşitli boyutlarda üç ayın asılı olduğu pembe gökyüzüne doğru kükrüyordu. Bu yaşlı ejderha ile konuşmaya değer olabilir.

"Ve burada da..."

Thane, Ronan'ın koluna dokundu ve sessizce, "Tuvalete gidiyorum," dedi.

O başını salladı ve sağdaki kapıyı işaret etti. "Odalar orada."

Şansının yüzüne vuran heyecan onu gülümsetti. Sonunda bu olabilir. Asayı bulup cevaplarını alabilirlerdi. "Teşekkürler."

Tahmin ettiği gibi, oda duvarlar boyunca, ortada ve hatta tavandan kuş kafesi gibi bir şeyin içinde asılı olanlar da dahil olmak üzere değerli eşyalarla doluydu. Thane, gösterişli kadehler, küçük ve gerçek boyutlu insan ve hayvan heykelleri ve saf altından yapılmış eşyalardan geçti. Zümrüt gözlü, çömelmiş bir kedinin pençelerinin altında tahta bir isim levhası vardı, ama o dil bilmiyordu. Thane'in gövdesi kadar büyük altın bir yumurta gümüş bir kaide üzerinde duruyordu. Yakutlar, safirler ve zümrütler yıldız patlamaları gibi sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti. Bu şey bir servet değerinde olmalıydı. Diğerlerinin sesleri uzaklaştıkça daha da alçaldı. Burada olmalıydı. Bir hazineden diğerine koştu ve tüm odayı dolaşp bir şey bulamayınca elini saçlarına geçirdi. *Kahretsin.*

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu derin, kaba bir ses.

Thane yavaşça döndü ve kapıda, şişkin karnına kadar uzanan siyah sakallı, iri yarı bir şekil değiştiren gördü. Gördüğü diğerleri gibi o da uzun boylu, iki metreye yakın ve geniş omuzluydu. Koyu kahverengi gözleri Thane'i baştan aşağı süzdü, onu ölçüp biçerek bir tehdit oluşturup oluşturmadığını değerlendiriyordu.

"Hayır. Tuvaleti kullanıyordum."

"Hırsız değilsin, değil mi? Ejderhaların en çok nefret ettiği şey hırsızlardır. Hazinelemize çok değer verimiz, elf." Odaya bir adım attı, ağır botları örs gibi yere çarptı.

Thane koyu kaşlarını kaldırdı, şimdi onu bir tehdit olarak değerlendiriyordu. Ejderhanın ses tonunu beğenmemişti. "Sanki istediğim her şeye sahip değilmişim gibi konuşuyorsun. Ben Palenor'un Yüce Kralıyım. Ve hazineler elflerin kışkandığı şeyler değildir, ejderha. Düşmanlarımı öldürmeyen parlak nesnelerden daha önemli şeyler için endişelenmem gerekir."

Ejderha bir adım daha ileri attı, odanın içinde her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Kafasını neredeyse bir kuş gibi yana eğdi. "Arkadaşlarına yetişsen iyi olur, *Yüksek Kral*. Bu heyecan verici turu kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Thane onun yanından geçerken ikisi birbirlerini yakından izledi; hazine odasından iyice uzaklaşana kadar arkasını dönmedi. Diğerleri şimdi uzak duvara doğru ilerlemiş, soluk beyaz, çıplak bir kadının sırtında kanlı, kırık ve parçalanmış ejderha kanatlarının resmedildiği karanlık bir tablonun etrafında toplanmıştı. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama bu onu üzdü. Gerçek hayatta ölümle yeterince karşılaşmıştı, ama bu resim savaşın dehşetini güzel ama unutulmaz bir şekilde yansıtıyordu. Neredeyse şeffaf olan kadının yüzü onlara bakarken, sanki rüzgar ruhunu çalmış gibi yukarı doğru çekiliyordu.

Layala, bir çocuk yeni bir şeye hayranlıkla bakar gibi, gözlerini kocaman açarak resme baktı. "O kim?"

"Bu da Sir Drevor'un bir başka eseri," dedi tur rehberi, kollarını arkasında kavuşturarak. "Adını 'Erken Alınan Hayat' koymuş. Eğer gerçek bir kadınsa, kim olduğunu bilmiyoruz. Belki de savaşın bir başka trajik kaybı, anlamsız bir cinayet. Ejderhalar çok huysuz olabilirler. Bazıları onun karısı olduğunu düşünüyor."

"Eğer hayattaysa," dedi Fennan, "Neden sormuyorsun?"

"Akıllı eskisi gibi değil," diye cevapladı Prens Ronan. "Artık konuşmuyor, ama resim yapıyor."

Bir sonraki tabloya doğru yürüdü. "Bu diğerlerinden oldukça farklı. Sadece yirmi yıl önce yapılmış, bizim veliaht prensimiz

Yoren'i resmediyor."

Thane, Layala'nın elini tuttu ve başını salladı. Layala kaşlarını çattı ve iç geçirdi. Bugün şansları yoktu. Layala'nın ağzı açık kalınca, Thane onun bakışlarını takip etti. Resim yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde ve bir metre genişliğindeydi. Arka plan bulanık ve belirsizdi, sanki üzerine sis çökmüş gibiydi, sanki ressam Prens Yoren'in nerede durduğunu göremiyordu. Bej rengi, belirsiz bir şekilde bir duvar veya yüksek bir binayı andırıyordu. Ama onu şaşırtan arka plan ya da Prens Yoren'in kendisi değildi. Thane'in bakışları, altın zincir ve Prens Yoren'in göğsüne asılı olan parçaya takıldı. O, Bilgelik Asası'ydı. Hiç şüphe yoktu. Düşündüğünde, prensin boynunda altın bir zincir gördüğünü hatırladı, ama zincirin ucu her zaman giysilerinin altına saklanmıştı.

"Bunun adı 'Koruyucu'."

"Resimde onunla birlikte olan kim?" diye sordu Piper.

Resmin altında, iki koyu saçlı kişinin başları bulanık, lekelenmiş ve birbirine paralel bir şekilde görünüyordu, belki de onu hayranlıkla izliyorlardı. Ya da ona karşı duruyorlardı. Prens Yoren iki kılıcı belinde tutuyordu.

"Anonim sanatçı bunu müze kapısının önüne bırakmış. Bu yüzden bilmiyoruz."

Görmekten çok hissederek, Thane, Ronan'ın onu izlediğini, hatta bir şeyden şüpheleniyormuş gibi ona baktığını biliyordu. "Koruyucu," diye mırıldandı Thane. Demek Prens Yoren, asanın koruyucusuydu ve Thane onu almak zorundaydı.

Her tabloyu, kıskançlık uyandıran hazineleri ve heykelleri inceledikten sonra bir saat daha geçmişti. Tur rehberi, çıkışta her birine üzerinde müzenin damgası bulunan küçük gümüş paralar verdi. Hediyeelik eşya.

Thane, basamakların en üstünde durup parayı cebine attı, sonra tekrar Ronan'a baktı. Diğerleri uzun merdivenlerin yarısını çoktan inmişti.

"Sen Bilgelik Asasını istiyorsun. Gözlerinde görebiliyorum. Kitabın içinde onu gördüğün anda fark ettim."

Yine de Ronan kitabı ona vermişti... Thane onun açık mavi gözlerine baktı. Öfke ya da acı, şaşkınlık ya da suçlama yoktu. Thane bunu inkar etmedi. Ne anlamı vardı ki? Ronan biliyordu.

"Peki ya yalan söylersem?"

"O zaman onu korumak için muhafızla savaşman gerekir. Kimse bir ejderhanın hazinesini savaşmadan alamaz." Yavaş bir kedi gülümsemesi. "Ve arena bunu deneyenlerin kafataslarıyla doludur."

LAYALA'NIN oturduğu sandalye soğuk, sert ve rahatsızdı. Loş ateş ışığı, odanın her yerine ve ejderha kraliçesinin yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Ronan, müzeden sonra onları doğrudan buraya getirmişti. Yüzündeki sırıtış, Layala'yı tedirgin ediyordu, sanki o, Layala'nın bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

Kraliçe öfkeli miydi, yoksa eğleniyor muydu, Layala emin değildi. Parlak kırmızı dudaklarının yumuşaklığı, daralmış bakışlarıyla tezat oluşturuyordu. Kocaman kiraz ağacından yapılmış masanın kenarına oturdu. Bacaklarını çaprazlayarak, üst bacağını sallayıp Layala'ya sanki vebalıymış gibi baktı.

Odaya girdiklerinden beri kimse tek kelime etmemişti. Prens Yoren kollarını kavuşturmuş, dengesini kolayca bozamayacak şekilde bacaklarını genişçe açmış duruyordu. Prens Ronan ise annesinin masasına ayaklarını uzatmış oturuyordu.

Layala, yanındaki sandalyede oturan Thane'e bakmak için hafifçe döndü. Hiç endişeli veya üzgün görünmüyordu. Hatta, Ronan'inkine rakip olacak kadar sakin, hatta kendini beğenmiş bir gülümsemeyle oturuyordu. Tanrım, bazen ona yumruk atmak istiyordu. İkisi de bu durum sanki büyük bir oyunmuş gibi davranıyordu.

"Bana soracak bir şeyin mi var?" diye sordu kraliçe.

"Bizde Her Şeyi Gören Taş var, sende ise Bilgelik Asası," dedi Thane. "Asaya ihtiyacım var, gördüğün gibi küçük bir sorun var."

Kraliçe şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne istediğini bile bilmiyorsun."

"Lanetleri kaldırmamız gerekiyor ve bunun için nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekiyor."

Layala'ya bir an baktı. "Son birleşmelerinde ne olduğunu biliyor musun?"

Thane ve Layala birbirlerine baktılar. "Rhegar, Kara Büyücü'yü yenmenin bir yolunu bulmak için Her Şeyi Gören Taş'ı kullandı," diye cevapladı. "O halde cevaplar vermesi gerekir. Ve bizim cevaplara ihtiyacımız var."

Dudaklarını sıkıca kapatarak Nyrovia bir an sessiz kaldı. Sert gümüş mavisi gözleri Yoren'e kaydı. Birbirlerine sessiz bir şekilde

iletişim kurdular. Yoren'in çenesini aşağı eğmesinden bunu anlayabilirdi — onay mıydı?

Ejderha kraliçesi masadan kayarak ayağa kalktı. Beyaz ipek gece elbisesi, arkasındaki yüksek pencerelerden içeri sızan güneş ışığında parıldıyordu. Hareketleriyle, elmaslarla süslü bilezikleri ve kulak memelerinden sarkan yakutlar da parıldıyordu. "Senin Palenor'un en iyi savaşcısı olduğunu duydum, Leydi Işık Getiren de oldukça güçlüymüş."

Layala sandalyesinde hafifçe kıpırdanarak Thane'e döndü; bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Thane'in, eş bağı büyüsü hâlâ etkisindeyken yaptığı gibi onunla iletişim kurabilmesini, ne düşündüğünü hissedebilmesini diledi. Nyrovia yaklaşırken topukları ahşap zeminde tıklıyordu. "Halkımız arasında bir hikaye vardır. Tanrılar, kendi çocuklarını bir kez daha Adalon'a gönderecek ve ejderhaları bizi buraya getirmelerinden önceki evimiz olan Ryvengaard'a geri götürecekler ve sadece onlar asayı ve taşı doğru şekilde kullanabilecekler."

Layala'nın ensesinden ter damlaları süzüldü. Burası neden birdenbire bu kadar ısındı? "Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Sana asanın koruyucusuyla savaşma fırsatı vereceğiz." Bir ejderhayla savaşmak mı? Bir ejderhaya binmeye bile korkarken, onunla savaşmak mı?

Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu.

"Bize onları bir araya getirme şansı sunuyorsunuz," dedi Thane sessizce. "Bu, tanrılar tarafından seçilen kişinin bizden biri olabileceğini düşündüğünüz anlamına geliyor."

"Hepimiz senin ve nişanlının içindeki büyüyü hissedebiliyoruz. Onların kanı asa ve taşa karışmış ve ikiniz de onların kokusunu taşıyorsunuz. İkiniz de Runevale diyarının tanrı ve tanrıçalarının torunları olabilirsiniz. Onlar bir zamanlar Adalon'da yaşamış ve elflerle iftleşmişlerdi."

"Layala da." Bu bir sorudan çok bir teyitti.

Ben mi? Tanrılar torunu mu? Eğer bu doğruysa, neden o kadar çabuk iyileşmedi? Ama şimdi her zamankinden daha fazla fark ediyordu, daha hızlı hareket ediyordu, ortalama bir kadından daha güçlüydü ve açıkça sihir gücüne sahipti. Ama bu onu tanrılar torunu yapar mıydı?

"Ama daha önce birleşmişlerdi," dedi Thane. "Rhegar, Kara Büyücü'y nasıl ldrecekini bu sayede öğrenmişti. Önceden bir koruyucu olmasaydı Yoren'i yenemezdi herhalde."

"Onlara Rhegar ve Kara Büyücü de katıldı. İki kişi gerekir, biri her bir parçayı tutar." Boğazını temizledi. "Asayı Zaurahel Everhath ve elf savaşı Rhegar'a özgür irademizle verdik. Asa, Rhegar'ı ve Kara Büyücü'yü öldürdü," diye durakladı. "Ve Boşluk yaratıldı."

Layala'nın çenesi düştü. Bu hikaye, ona öğretilenlerden tamamen farklıydı. Bu konuda konuştuğu tüm elfler ve insanlar bunu biliyordu. "Rhegar'ın Kara Büyücü'yü öldürmediğini, ona yardım ettiğini ve bunun bir şekilde ters teptiğini mi söylüyorsun?" Layala yüzünden rahatsız edici bir saç telini itti. "Peki neden bu kadar güçlü bir aleti ona isteyerek verdiniz?"

"Sizin savaşınızda tarafsız ve Zaurahel bize hiçbir sorun çıkarmadı. Binlerce yıldır kayıp olan taşı getirdiğinde bize bir fırsat sundu."

"Benim halkım öyle demiyor," diye araya girdi Thane. "Rhegar, Kara Büyücü'yü öldüren kahramandı."

"Hikayeleriniz yanlış, elf kralı. Rhegar'ın Kara Büyücü'nün yanında olduğu sırada ben oradaydım," dedi Kraliçe Nyrovia, uzun ince parmağını kaldırarak. "Onun Zaurahel'i öldüreceğini bir şekilde bildiğini ve onu bu güçle cezbetmenin onu yenmenin tek yolu olduğunu iddia etmek mümkün. Ama o iki parça birleştiğinde ne olduğu tam olarak bilinmiyor. Tek bildiğimiz, Rhegar'ın elinde taşla öldüğü ve Boşluk'un kenarında bulunduğu ve Kara Büyücü'nün ortadan kaybolduğu. Sonra elfler taşı korudu ve biz de asayı geri aldık."

"İki parça ne işe yarıyor?" diye sordu Thane. "Hiç başarılı bir şekilde kullanıldılar mı?"

"Güçleri hakkında nesilden nesile, çağlar boyunca aktarılan efsaneler var, ama kimse kesin olarak bilmiyor. Bazıları iki parçanın yeni alemlerin kapılarını açabileceğini, diğerleri ise kullanıcısına tanrıların bilgisini vereceğini söylüyor." Durdu. "Görünüşe göre Kara Büyücü ve Rhegar layık görülmemişler. Görünüşe göre," diye tekrarladı, "asayı çok kolay verdik."

Thane tahta sandalyesinde daha dik oturdu. "O halde Kara Büyücü'nün de bir soyundan geldiğine inanıyordun?"

"Evet. Sahip olduğu güç ve kokusu nedeniyle, başka türlü açıklayamazdık."

Thane'in yeşil gözleri Layala'nın üzerinde dolaştı. "Kara Büyücü'nün çocukları veya kardeşleri var mıydı?"

Daha önce hissettiği sıcaklık yeniden alevlendi. Ona öyle bakıp neden böyle bir şey soruyordu? Onunla akraba olabileceğini *mi* düşünüyordu? Hayır, bu imkansızdı. Kara Büyücü ile akraba olması imkansızdı...

Omzunu kaldırarak Kraliçe Nyrovia cevap verdi, "Bildiğim kadarıyla çocuğu yoktu, ama bir kız kardeşi vardı sanırım." Bir an duraksayarak adamın yüzünü inceledi. "Onun soyundan olduğundan mı endişeleniyorsun? Onu uzun zamandır görmedim, ama yüz hatlarınızda benzerlikler var. Gerçi benim gözümde birçok elf birbirine benzer."

Thane başını salladı. "Hayır, ben değil. Soyumu iyi bilirim."

Ejderha kraliçesi şimdi Layala'yı dikkatle inceledi. "O mu?"

Thane dudaklarını sıktı. Tanrım, Layala o anda onun duygularını hissedebilmek için neler vermezdir. O da bu fikirden en az onun kadar tiksiniyor muydu? Eğer bu doğruysa, onunla bir ilgisi olmak ister miydi? Eğer öyleyse, solgunların ona çekilmesi ve onu geri getirmesi için ona ihtiyaç duymaları gibi birçok şey açıklanabilirdi. Şimdi bunu her zamankinden daha çok bilmek istiyordu.

"Bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu var." Kraliçe Prens Yoren'i işaret etti. "Sıradan bir elf, hatta bir büyücü bile onu Yoren'den alamaz. Bunu deneyen yüzlerce kişiyi öldürdü. Tanrıların seçilmişleri olduklarını düşünenler, her yerden gelen asil savaşçılar. Ejderhalar, elfler, hatta bazı insanlar. Şansı olduğunu düşünen herkese fırsat veriyoruz, ama sen Zaurahel'den bu yana kanında tanrının büyüünün kokusunu taşıyan ilk kişisin."

"Peki ya Layala ve ben Kara Büyücü gibi lanetlenirsek ve başka bir Boşluk yaratılırsa ya da öldürülürsek?"

"Eğer bunu kaldırabilirsen, bu hepimiz için bir risk."

BÖLÜM 35

Layala ve Thane koridora çıktılar. Her zamanki sakın, hatta kibirli ifadesi endişeye dönüştü. Bu, karnındaki gerginliği daha da şiddetlendirdi.

Thane'e güvenmelisin. O bir çaresini bulur. Her zaman bulur. Layala buna inanmak istiyordu, ama o anda Thane de en az onun kadar kaybolmuş görünüyordu. Kraliçenin ofisinin kapısını kapatarak onları sessiz, loş koridorda yalnız bıraktı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi ve iki elini tuttu. "Evet," dedi şüpheyle.

"Prens Yoren ile savaşıcağım. Tek başıma."

Onun sözlerinin şokuyla, konuşmak yerine gözlerini kırptırdı. Ejderha prensiyle tek başına mı dövülecek? "Ne? Hayır, bu delilik. Kendimizi kanıtlamak için başka bir yol bulmalıyız."

"Tek yol bu. Başaracağım."

"Onu nasıl yenebilirsin ki?"

Derin kahkahası göğsünde titreşimler yarattı. "Beni bu kadar takdir ettiğine sevindim. Daha önce bir ejderha şekil değiştireni öldürdüm. Kolay oldu."

Kız iç geçirdi. Öyle demek istememişti. "İnsan formundayken onu yenebileceğinden şüphem yok. Ama canavar formundayken imkansız. Ejderha pulları silahlarla delinemez."

"Metal silahlarla delinemez. *Bizim* metal silahlarımızla."

"Sihirle ona ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Yoksa ulaşabilecek silahları mı var?"

"Hayatım üzerine bahse girerim. Buradaki muhafızlar kılıç ve mızrak taşıyor. İşe yaramaz olsalardı taşımazlardı."

"Tamam, diyelim ki ejderha pullarını kesebilen bir kılıçları var. Kullanmana izin verseler bile, o bir evden daha büyük. Yani, sırtları ağaçların tepesinden daha yüksek. Pençeleri neredeyse senin boyun kadar uzun. Kılıç sadece bir çizik yapar."

"Layala," dedi nazikçe. "Bunu yapmalıyım, yoksa asayı asla ele geçiremeyiz. Hayatımızın geri kalanını babamdan ve Mathekis'ten kaçarak geçiremem. Kaçmak bana göre değil. Bundan nefret ediyorum." Durakladı. "Ve senin gerçekte kim olduğunu ve onu neden kurtarabileceğini bilmemiz gerekiyor."

"O zaman seninle birlikte savaşacağım. İki parçayı birleştirmek için ikimizin de gücü gerekiyorsa, bu adil olur."

Bakışlarını ondan ayırdı ve dudaklarını sıktı. "Benimle savaşmanı istemiyorum. Çok tehlikeli."

"O zaman sadece birimiz kalacaksa, onunla tek başıma savaşırım." Başını hemen geriye çevirdi. "Hayır."

"Nasıl hissettirdiğini gör." "Bu farklı."

"Neden?"

"Çünkü ben sensiz bir dünyada yaşayamam, ama sen bensiz de devam edebilirsin."

Gözleri yaşlarla doldu ve görüşü bulanıklaştı. Bu bir tokat değil de neydi? Onu gerçekten bu kadar küçümsüyor muydu? Varlett bile benzer bir şey söylemişti. "Neden böyle söylüyorsun? Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Beni bir kez terk ettin. Yine yapabilirsin. Seni daha az sevdiğini söylemiyorum. Demek istediğim, sen benden daha güçlüsün." Parmaklarını onun köprücük kemiğine dokundurdu. "Bütün hayatım seni korumak, sevmek, güvende olmanı sağlamak için geçti. Sen olmasan, ne için yaşadım?"

Dişlerini sıktı. Bu konuşma onu korkutmuştu. "Kes şunu." Layala uzaklaştı. Kafasına bir tokat atmak istedi. "Sanki bu sonmuş, her şey bitmiş ve sen kaybetmişsin gibi davranıyorsun."

"Sadece olası bir duruma hazırlıyorum seni. Yoren yaşlı, güçlü ve hiç yenilmedi."

Alt dudağı titredi. "Sen ölürsen ben de ölürüm, unuttun mu? Bağımız olsun ya da olmasın." Ondan uzaklaşarak ofisin kapısından çıkmaya kararlıydı.

"Layala," diye sessizce seslendi. Parmakları koluna dokundu, ama o geri çekildi.

Ejderhalar onu çok korkutsa da, hayatından daha çok sevdiği kişinin ölmesini izlemek onu daha da korkutuyordu. Bunu halletmenin tek bir yolu vardı. Kapıyı iterek içeri girdi. "Thane ve ben meydan okumayı kabul ediyoruz."

Prens Yoren onu baştan aşağı süzdü ve sonra kraliçeye döndü. Kraliçe hafifçe başını salladı. Prens Yoren'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı; alkış tutuyor gibiydi. Bu büyük bir hata mıydı? Muhtemelen, ama pişman değildi.

Thane'in eli beline dokunmadan önce, onun varlığının esintisini hissetti. Yoren onların önünde durdu. "Meydan okumanızı kabul ediyorum, Leydi Işık Getiren ve Kral Thane. Hazırlanmak için iki gününüz var ve fikrinizi değiştirirseniz kimse sizi suçlamaz." Normalde koyu kahverengi olan gözleri sarı renkte parladı ve yuvarlak göz bebekleri yarık haline geldi. "Ve her ihtimale karşı cesetlerinizi nereye göndermek istediğinizi ayarlayın. En azından deneme cesaretiniz için bunu size borçluyuz."

Kapı Layala'nın yüzüne çarparak kapandı. Thane kapıya öfkeyle baktıktan sonra öfkeli bakışlarını ona çevirdi. İsteddiği kadar kızabilirdi, o geri adım atmayacaktı, söylediği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. Çenesini kaldırdı ve onun ne söylemek istediğini bekledi.

Thane'in burun delikleri genişledi ve ağzını açtı, ama Ronan dışarı çıkıp onları karşılamak için araya girdi. Yavaşça alkışladı. "Cesur hareket." Çılgın bir kahkaha attı ve ikisinin omuzlarına kollarını doladı, aralarında boş koridorda yürüdü. "Hadi sizi hazırlayalım, ne dersiniz? Ölmek için bir şans istiyorsanız, benim yardımına ihtiyacınız olacak."

SABAH GÜNEŞİ dağ silsilesinin hizasında durmuş, gökyüzünü canlı bir pembeye boyamıştı. Layala, renklerin açık maviden somon rengine, oradan da pembeye dönüşmesini izledi. Geniş, mavi, yavaş akan nehir sakın bir şekilde akıyordu ve rüzgâr, asırlık çam ağaçlarının iğnelerini okşuyordu.

Hayatın her köşesinde ölüm tehlikesi kol gezerken her şey daha güzel görünüyordu. Yine de, iki gün sonra ölmeyi reddediyordu. Yapacak çok işi vardı. Kader ona bu kadar yazmış olsa bile, kolundan bir as çıkaracak ve bununla savaşıacaktı. O ejderha prensi, kiminle uğraştığını bilmiyordu. Layala, onun sadece

Thane'in güçlü bir meşe ağacına dönüşebilecek gücünün sadece tohumlarını gördüklerini hissediyordu. Tıpkı kendisi gibi, o da sihrine güvenmiyordu, sadece gerektiğinde kullanıyordu. Eğer sihrine tamamen güvenirse ne olurdu? Ve artık onun yanında savaşacağına göre, kazanmak için her şeyi yapacaktı. Sadece kendi hayatı söz konusu olduğunda, ölümü bir seçenek olarak kabul ediyor gibiydi.

Prens Ronan onlara güneş ışığında parıldayan, ateşe dayanıklı, bronz renkli zırhlar verdi. Layala, madeni para büyüklüğündeki, kusursuz bir şekilde birbirine kaynaşmış ejderha pullarını parmaklarıyla okşadı. Gerçek ejderha pulları. Ağırlığına göre şaşırtıcı derecede esnekti. Boynundan ayak bileklerine kadar her yeri kaplayan zırh, vücuduna en az on kilo eklemiş olmalıydı. Thane, sol tarafındaki tokalarından birini gereğinden fazla sıkarak bağladı. Layala gözlerini devirdi. "İstediğin kadar huysuzlanabilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Huysuz olacağım. İznin için teşekkürler." Bir sonraki tokaya geçti ve bir hayvancının eyerini çekip koparır gibi onu çekti.

"Ben at değilim, biliyorsun."

"Belli ki değilsin. At dinlerdi." Geri adım attı, öfkesi içinden kaynıyordu. "Şimdi sadece bir ejderhayla uğraşmakla kalmayacağım, bir de sen zarar görmemene ya da ölmemen için dikkat etmem gerekecek."

"Beni tanıdığın günden beri, senin hizmetkarların gibi emirleri dinlemediğimi biliyorsun." Adam, kadının yan tarafındaki başka bir gevşek kayışı tuttu, ama kadın elini itti. "Ve hiçbir şeyi doğrulamana gerek yok. Sen yapman gerekeni yap, ben de aynısını yapacağım." Layala, kendi zırhını takmak için öfkeyle uğraşıyordu. "Muhtemelen senin kışını kurtaran ben olacağım."

Prens Ronan, Piper'ın yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. "Her zaman böyle mi?"

"Yarısı öyledir," diye cevapladı Piper, çıkık kalçasını bir eliyle tutarak. "Ama eskisi kadar kötü değiller. Daha önce çok daha kötü kavgalar etmişler. Bir keresinde kız, uykusunda onu öldürmeye çalışmıştı."

Prens Ronan güldü ve uyluğuna vurdu. "Oh, bu muhteşem."

Thane omuzlarını ve boynunu çevirdi. "Sen olmasan o kafesten çıkardım, biliyorsun. Zincirler kırılmak üzereydi."

Oh, şimdi Newarden'da olanları mı hatırlatmak istiyor? Piper ve Fennan onu kurtarmaya gelmeseydi, işkenceyle öldürülürdü. "Egon inanılmaz." Layala kılıcını aldı. "Ben de geldiğimiz için minnettar olduğumu sanıyordum."

"Minnettarım. Zaten teşekkür ettim. Tek söylediğim, kendim kurtulurdum. İkimizden kurtarılması gereken tek kişi ben değilim. Hesap yapacaksak, senin de birkaç izin var, canım."

Layala kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Sirenlerden bahsedelim mi?"

"Şöyle yapalım," dedi Piper, ikisinin arasına girerek. "Kimin kimi daha çok kurtardığını kanıtlamaya çalışmak yerine birlikte çalışın. Ve lütfen, Yaratıcı aşkına, tartışmayı bırakın. Bir ejderha prensiyle savaşmak için iki gününüz var."

Ronan geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Hayatlarınız, birlikte çalışmanıza bağlı."

"Neden bize yardım ediyorsun ki?" diye sordu Layala. "Eğer kazanırsak, bu kardeşinin öldüğü anlamına gelir."

Ronan tsk etti. "Ah, tatlı çocuk, Yoren'i öldürmenize asla izin vermezler. Onu yenebilirsiniz, ama buna güvenmeyin. Ve diğer engellere de dikkat edin."

Başka engeller mi? Ne gibi? Bu nasıl adil olabilir?

"Biz onu öldüremeyiz, ama o bizi öldürebilir mi?" diye sordu Thane. "Ve kazanmak için hile yapması gerekiyorsa, o zaman o asanın koruyucusu olmamalı."

"Sen bizim topraklarımızdasın. Bizim kurallarımıza göre oynamalısın. Kimse bunun adil olacağını söylemedi. Kimse sana onunla savaşman gerektiğini söylemedi. Seçim senin." Tırnaklarına baktı.

Piper ona şüpheyle baktı. "Bundan ne kazanacaksın? Ailene sadakatin yok mu? Yoksa ailen senden onlara yardım etmeni mi istedi?"

"Elfler çok güvensiz." Omzunu kaldırdı. "Bakın, ben de herkes gibi diğer dünyaları keşfetmeyi merak ediyorum. Efsaneler doğruysa ve siz ikiniz bizi asıl dünyamıza götürebilirseniz, size yardım etmeye hazırım. Eğer götüremezseniz, arenada katledilmenizi izleriz."

Ronan elini salladı ve havada iki kılıç belirdi ve yanında asılı kaldı. Sihirle ittiğinde kılıçlar Layala ve Thane'in yanına süzüldü. "Tüm rakiplere silahlarımızı vererek en azından savaşma şansı veriyoruz. Bunlara ihtiyacınız olacak. Silahlarınız ejderha pullarında kırılır. Ve canavara dönüşmese bile, pullarla zırhlanmış olacaktır."

"Merak ediyorum," dedi Layala, kılıcını kınına sokup diğerini kavrayarak. Kabzası elbette altından yapılmıştı ve

geniş ve parlak gümüşten yapılmıştı. "Eğer sana kalsaydı, asayı almak için kardeşinle savaşmamızı ister miydin?"

"Herkes asa için kardeşimle savaşır. Bu gelenektir."

Hiçbir şey söylemeden, Thane kılıcını Layala'ya savurdu. Layala kılıcını kaldırıp onun hafif kesmesini engelledi. Silahların çarpışması orman açıklığında yankılandı. Thane, ona yanlışlıkla zarar vermemek için kendi kılıçlarını kullanıyordu, buna şüphe yoktu. Ejderha kılıçları ejderha zırhını bile kesebilirdi. "İkimiz de çok uzun zamandır dövüşmedik." Sol omzuna sertçe vurdu. Kılıcı ondan sekip geri döndü, ama acıtmıştı ve Layala yüzünü buruşturdu. "Biraz paslanmış mısın?" diye alay etti ve yana adım attı.

"Oh, dayak istiyorsun." Layala onun uyluğuna vurdu; o da hemen engelledi.

"Bana eğlenceli bir zamanla tehdit etme." Kılıçları hızlı bir şekilde arka arkaya çarpıştı.

"Yaramaz çocuk olmaya devam et de ne olacağını gör."

"Beni öldürmekle mi tehdit edeceksin? Bunu çok seviyorum." Onun saldırısını savuşturdu ve bir şekilde kolunu arkadan onun beline doladı, onu sertçe kendine çekti. Kılıcını boğazına dayadı ve çenesini kaldırdı. "Bu gece, o güzel bacakların beni sardığında," diye mırıldandı, "şimdi olduğu gibi ateşli olmanı istiyorum. Utangaç olmana gerek yok."

Layala, vücudunu saran sıcaklıkta zorlukla yutkundu. Dirsekleriyle karnına vurdu ve kolunu iterek onun elinden kurtuldu. Artık kılıcının ucu onun boğazındaydı ve onu geriye doğru bir ağaca doğru itti. O, bundan büyük zevk alarak sırtıttı. Layala, daha önce ona nasıl bu kadar uzun süre direnebildiğini bilmiyordu. "Ve bu gece beni elde edebileceğinden bu kadar emin misin?"

"Beni tehdit ettiğinde büyüleyici oluyorsun. Benim muhteşem, büyüleyici nişanlım."

Kılıcını indirdi. "Senin, benim kolayca çekip gidebileceğimi ve senin ölümünden kolayca kurtulabileceğimi söylediğin için seni affedip affetmediğimi bilmiyorum." Silahlar tekrar çarpıştı, ama ikisi de rahattı. Kılıcı sallamak ve vücudunu tekrar hareket ettirmek iyi geliyordu. Uzun süredir kullanmadığı kaslarını zorlamanın verdiği acıyı seviyordu.

"Özür dilerim. Beni affetmen için önünde diz çöksem mi? Hayatımda diz çöktüğüm tek kişi sensin." Şimdi daha sert ve daha hızlı vuruyordu, onu savunmaya zorlayarak geri itiyordu. Şimdi ağaca yapışan oydu. Kılıcını ona bastırdı, kılıcın ucunu

Göğsü. Maker, onun kılıç kullanmadaki ustalığını hem seviyor hem de nefret ediyordu, sanki bu yetenek, hızlı iyileşme yeteneği gibi doğuştan gelen bir armağanmış gibi. "Önce uyluklarını öperek başlayacağım, dıştan başlayıp yumuşak iç kısımlara doğru kayacağım. Zevkten titrediğinde, ilk başta sessizce inleyene kadar biraz daha yukarı çıkacağım." Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesi kesilmişti. Bunun nedeni dövüş müydü, yoksa onun baştan çıkarma çabaları mıydı, emin olamıyordu. O eğilip dudaklarını çenesinin üzerine dokundurdu. "Mm, tahrik olduğunda çok güzel kokuyorsun."

"Thane, muhtemelen seni duyuyorlar," diye fısıldadı, yanakları yanıyor, gözleri Piper ve Prens Ronan'a kaydı, ama şans eseri onlar birbirlerine daha çok dikkat ediyorlardı.

"Umurumda mı sanki?" diye sordu ve yanağına öptü. "Şimdi, geri kalanını duymak istiyorsan, savunmamı aşip benim için hayati bir noktaya vurmalısın. Ön kolumdaki bir çizik sayılmaz."

"Savunmanı aştığımda, geri kalanını bana *gösterirsin*." Elini göğsüne kaydırıp ve onu itti.

Onun karşılık verdiği gülümseme onu içten içe ısıttı. "Tamam, Işık Getiren. Bakalım anladın mı? Övünmek için söylemiyorum ama on dört yaşından beri kimse bana bir dövüş maçında kritik sayılabilecek bir darbe indiremedi. Ancak, çabaların için sana bir teselli ödülü verebilirim."

Gülerek Layala onun etrafından dolaştı. "Kaç kez bıçağı boğazına dayadığımı unuttun galiba, Athayel."

"O sadece benim izin verdiğimde oldu."

Layala'nın kaşları yukarı kalktı. "Hâlâ birkaç ay önce beni odana aldığın hikâyesine devam mı ediyorsun?"

"Oh, evet," dedi. "O zaman beni meraklandırmıştın, şimdi ise daha da fazla. Odanın diğer ucundan kalbinin atışlarını bile duyabiliyordum."

Layala inanamıyormuş gibi başını salladı ve bıçağını havada *bir şakırtıyla* savurdu. Bıçak, Thane'in sol elindeki bıçakla çarpışarak bir *çatırtı* çıkardı. "Oh, işler kızışıyor. Sana başka neler yapacağımı gerçekten bilmek istiyorsun galiba."

Clack, clack clack, kılıçlar tekrar tekrar çarpıştı. Kısa süre sonra saçlarının kenarlarında ter damlacıkları belirdi. Birbirlerinin etrafında dans eder gibi dans ettiler, vurup savurdular. Ama kimse kurallar koymamıştı, değil mi? Gücünün kaşıntısını vücudunda hissetti ve sihirli siyah asması bir yılan gibi Thane'in ayak bileğine doğru ilerledi. Thane adım atmak istedi, ama asma uyluklarına tırmanırken aşağıya baktı. Layala gülümsedi ve başka bir asma

diğer bacağına tırmandı ve onu bir yerde etkili bir şekilde hapsetti. Elini sallayarak, bileklerini bağladı ve birbirine bağladı. O, başını sallayıp kollarını indirirken bile gülümsedi. Kılıçlarının uçları toprağına düştü. Layala yavaşça yaklaştı ve kılıcının ucunu onun kalbine bastırdı. "Bu kritik bir vuruş mu?"

Nefes nefese, "Teslim oluyorum" dedi.

Yan tarafta Ronan alkışladı. "Bravo. Görünüşe göre kardeşim kılıçta yenilecek. Bu yüzden, çok geçmeden ejderha formuna geçeceğinden eminim. Nazik davranmamamı öneririm."

Layala onu duydu ama dikkati Thane'de ve ona dikmiş ilkel bakışlarında idi. Eğer seyirci olmasaydı, onu o anda çıplak bırakacaktı. Bundan emindi. Kılıcını Thane'in bileklerinin arasına soktu ve onu büyülü sarmaşıklardan kurtardı.

Thane bacaklarına dolanan dallardan kolayca kurtuldu, kolunu Layala'nın beline doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Parmak uçları, sanki büyülenmiş gibi Layala'nın dudaklarının üzerinde kaydı. Ronan'a bakmadan, "Dövüşe ara verelim," dedi.

BÖLÜM 36

T Odanın kapısı tıklayarak kapandı. Layala'nın kalbi davul gibi çarpıyordu. Thane arkasını döndü, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. Öpücüğün şiddeti onu kendine çekmesine neden oldu. Sert sakalları

cildini hafifçe ovuşturdu. Thane'in zırhını tutan tokalarından birini yakalayıp kopardı, her iki tarafta sadece birer tane olduğu için şükretti. Vücudu onun için zonkluyordu. Onu daha fazla bekleyemiyordu. Komodine çarptılar, dudakları çıplak teninde gezindi. Thane düşük bir sesle homurdandı ve üst zırhındaki tokaları kopardı, Layala kollarını kaldırdı ve o da tek bir hareketle zırhı başından çıkardı. Zırh, yere düşerek gürültü çıkardı. Diğer parçalar ve giysiler de çıkararak, metalin taşa çarpmasıyla yere düştü.

Thane'in büyük elleri kalçalarını kavradı ve onu kaldırdı. "Bunu yavaşça yapmam gerekiyor, uyluklarını öpmem gerekiyor."

Ama o yavaş işkence istemiyordu. Vücudu o anda onun tümünü istiyordu. Komodinin üstüne kaydı ve bacaklarıyla onu kendine çekti. "Yavaş değil," dedi ve onu ağzına çekti. "Beni bekletme."

Layala'nın sırtı komodinin üzerindeki dağınıklığa çarptı. Bakmadan arkasına uzanıp dağınıklığı temizlemeye çalıştı, ama eli yapışkan ve sıcak bir şeye değdi. Aşağı baktığında elinin çikolata ile kaplı olduğunu gördü. Yanında bir kase çikolata ve bir tepsi meyve duruyordu.

"Mmm," diye mırıldandı ve bileğini tutup orta parmağındaki çikolatayı emdi. "Senin üzerinde daha lezzetli." Boğazına sıcak öpücükler kondurdu ve o zevkten titredi. "Dinle, aşkım, beklemelisin. Önce uyluklarını öpeceğim demiştim." Ona çektiirdiği işkenceyi bilerek sırttı.

. Dudaklarını dış uyluklarına bastırdı, sonra çikolatanın damladığı yerin üstüne dilini sürükledi. Elleri kalçalarına kayd ve yumuşak etine gömüldü. "Sonra buraya." Dizinin içini öptü.

"Thane," diye yalvardı, çikolata kaplı avucunu omzuna ve göğsüne kaydırıldı.

"Henüz bitirmedim." Daha yukarıya öptü, nefesi hassas bölgesinde esiyordu. "Tadını bilmek istiyorum."

Layala duvara yaslanıp gözlerini kapattı. İnlemelerin kendisinden mi yoksa dışarıdaki rüzgardan mı geldiğini bilmiyordu. Kendinden geçmişti, o kadar ki, o kalkıp dudaklarına doğru öperek ilerleyene kadar.

"ikolatadan daha iyi," dedi ve onu komodinin kenarına çekerek bacaklarının arasına girdi.

"Seni istiyorum," dedi Layala, dilini göğsünde gezdirerek, cildinin tuzunu ve çikolatanın tatlılığını tattı.

"Evet, hanımefendi." Yavaşça kıvrımlı bir gülümseme yayıldı. "Ne emrederseniz."

EĞİTİM ARASINDA, kendilerine ayrılan iki günü o yatak odasında geçirdiler, zevke boğulmuş, dokunulmaya ve okşanmaya ihtiyaç duyarak acı çekiyorlardı. Sanki ne kadar çok sevişirlerse, o kadar güçlü hissediyordu, görünmez bir güçle canlanıyordu. Thane, cildinin eskiden olmayan altın bir parlaklığa kavuştuğunu bile söyledi. Ve eğer mümkünse, yeşil gözleri daha da parlaklaşmıştı. Ona her baktığında, her öpücüğü çaldığında onu daha çok istiyordu. Şiddetli ayrılıklarından bu yana, böyle baş başa vakit geçirme, sadece birlikte olma fırsatı bulamamışlardı.

Hafif parmaklar Layala'nın belinin kıvrımlarını ve kalçasını okşayarak onu uykusundan uyandırdı. Layala gözlerini ovuşturdu ve yüzündeki saçları taradı. Pencere, leylak ve lavanta kokan serin gece esintisinin içeri girmesi için açık bırakılmıştı. Thane yanına uzanmıştı; ipeksi battaniye belinden aşağısını örtüyordu, ama altında çıplaktı. Bacağını onun kalçalarının üzerine kaydırmak istedi, ama o, arkasındaki duvara bakarken tedirgin görünüyordu. Onu uyandırdığının farkında olup olmadığından emin değildi. "Ne oldu?"

Thane bakışlarını ona çevirdi. "Ha?"

"Kaybolmuş gibisin."

"Ah." Sessiz kaldı ve parmaklarını kalçası boyunca kaydırmaya devam etti. "Beni uyandıran bir rüya gördüm."

"Ne gördün?"

"Babam... Yine." İkisi de birkaç saniye sessizce bekledikten sonra adam devam etti. "Önceki gibi ama daha kötü. Cesedi bana onun gibi olduğumu söylüyor." Adam zorlukla yutkundu. "Ve bazen merak ediyorum, ya öyleyse?"

Layala, onun Tenebris'e benzediğine inanmasına öfkelenerek yanakları kızardı. "Sen ona hiç benzemiyorsun. Hiç bile. Sen başkalarının iyiliği için kötü şeyler yapıyorsun. Sen iyi birisin." Elini onun kalbinin üzerine koydu. "Tenebris'in yaptığı tek iyi şey bizi birbirimize bağlamak oldu."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bunun için minnettarım."

Tenebris konusunda onun herhangi bir suçluluk veya çatışma hissetmesinden nefret ediyordu. Kötü kral, Thane'in değerli kalbinde bir parça bile yer almayı hak etmiyordu. "Seni ondan daha çok sevdiğimi bilmeni ve hatırlamanı istiyorum."

Kaşları kalktı. Bu onu şaşırtmış gibiydi.

"Bizi eş yapan sadece bir büyü mü? Yoksa büyü olmadan da sana öyle diyebilir miyim? Çünkü sanki kaderimiz birlikte olmakmış gibi hissediyorum. Sanki ne olursa olsun kaderimiz böyleymiş gibi. Sen de öyle hissediyor musun?" Parmaklarıyla onun koyu kahverengi saçlarından bir tutam aldı. Daha fazlası olamazlar mıydı? Onları bir araya getiren büyü olabilir, ama onları aşık eden büyü değildi.

"Belki ruhun benim ruhumla eşleşmiştir. Ruh ikizimizdir." Derin bir nefes aldı. "Seni hatırlayabildiğim kadarıyla tanıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de bu eş bağımızdandır, ama bazen daha fazlasını hissediyorum. Her hayatta, her alemde seni bulurdum. Sonsuza kadar sana çekileceğim. Evet, bana eşin de. Ben sana her zaman benim olacaksın diyeceğim."

PIPER'IN BOTLARI mermer zeminde hafifçe tıklıyordu. Layala aynanın yansımada ateş saçlı arkadaşını izledi. Layala hazırlanırken diğer üç Raven koridorda bekliyordu. Thane, bronz ejderha zırhı giymiş, bir saat sonra başlayacak dövüşü hazırlanırken yatakta oturmuş, küçük beyaz bir topu tekrar tekrar havaya atıp tutuyordu. Layala

dişlerinin arasında bir saç tokası tutarak, gece boyunca karışan saçlarıyla boğuşuyordu. İhtiyacı olduğunda Tifapine neredeydi?

"Bana ver," dedi Piper, fırçayı Layala'nın elinden kaparak. "Seni sert ve keskin gösterecek bir şeye ihtiyacımız var." Layala'nın saçlarını tarakla sertçe taradı.

"Ben korkunç görünmüyor muyum?"

"Hayır, masal prensesi gibi görünüyorsun."

Fırça bir düğüme takıldı, Layala yüzünü buruşturdu ve Piper acımasızca saçlarını çekerek kopardı. "Zırh giyiyorum. Ve eklemeliyim ki, kullanmakta oldukça ustayım bir kılıcım var. Bu korkutucu."

"Yüzün. Muhteşem, güzel, ama korku uyandırmıyor." Piper fırçayı yan masaya koydu ve parmaklarıyla saçlarını taradı.

Layala gözlerini devirdi. "Ama Thane'inki öyle değil mi?"

"Evet." Layala'nın başını bir yana itti ve kulağının üstünden bir örgü yapmaya başladı. "Sanki kafanı koparacakmış gibi görünüyor, hem de kızgın değilken. Bu onun genel havası."

Thane güldü.

"Benim genel havam 'defol git'."

"Doğru," dedi Piper gülerek. "Ama bir fikrim var." Örgüyü bitirdikten sonra cebinden küçük, yuvarlak, altın bir kutu çıkardı. Neredeyse bir madalyon gibi görünüyordu. Piper Layala'nın omzunu tutup onu döndürdü, böylece birbirlerine bakacak şekilde durdular. "Siz ikiniz hayal dünyasında yaşarken, bu evlilik hakkında bazı şeyler öğrendim." Piper kutuyu açtı ve içinde abanoz ve kırmızı toz vardı. Parmak ucunu siyah toza batırdı ve Layala'nın alnına sürdü.

"Ne öğrendin?" diye sordu Thane.

"Prens Ronan, birkaç utangaç gülümseme ve alaycı sözlerle kolayca etkilenir." Piper, siyah tozu Layala'nın gözlerine ve burnunun köprüsüne sürdü. "Bence şu anda bana tüm aile sırlarını anlatır."

"Çünkü seni becermek istiyor," dedi Thane ve ellerini başının arkasına koyarak yastıklara yaslandı. "Hatta daha fazlasını isteyebilir. O ejderha sana hayran. Onu oyalamaya devam et."

"Sıraya girsin," dedi Layala ve Piper'a göz kırptı. "Son zamanlarda peşinde bir sürü erkek var." Fennan tamamen geri çekilmiş gibi görünüyordu. Buraya geldiklerinden beri Piper'la pek konuşmamışlardı.

"Kıpırdama. Her şeyi mahvedeceksin," dedi Piper, yanakları kızararak. "Neyse, savaşacağın alanı gezmek istedim. Çok büyük bir arena. En az on bin kişi alabilir. Toprakta kan lekeleri var ve savaş alanının etrafındaki duvarların dibinde birkaç kapı var. Sanırım içeri girmek için."

Layala alt dudağını ısırды. "Ne tür şeyler?"

"O söylemedi, biz de bakmaya gitmedik ama ben duydum... ağlama sesleri... çığlıklar."

Layala, Piper'ın omzunun üzerinden Thane'e baktı. Boğazı aniden kurudu. "Soluk tenliler gibi mi?"

"Ya onlar ejderhalara dönüşmüş ve lanetlenmişlerse?" Piper sesini alçaltarak konuştu. "Düşünebiliyor musun?"

Thane yataktan atladı ve ayak sesleri sessizliği bozdu. "Ejderhalar lanetten kaçmak için dağlarda kalırlar. Buraya solgun olanları istemezler, ejderhaları hiç istemezler. Endişelenme." Layala'ya gülümsedi. "Harika görünüyorsun. Harika fikir, Piper."

Layala dönüp bakmak istedi ama Piper kolunu tutup onu geri çekti. "Henüz bitirmedim." Başparmağını kırmızıya buladı ve Layala'nın alt dudağından çenesinin altına kadar bir çizgi çizdi. "Tamam, şimdi bakabilirsin."

Savaş boyası. Bunu ancak böyle tanımlayabilirdi. Gözleri ve alını maske gibi siyahla kaplıydı ve saç çizgisinin hemen altında üç kırmızı rün, çenesindeki çizgi ise görünüşünü daha da vahşi hale getiriyordu. Açık mavi gözleri, abanoz rengi boyanın üzerinde parlak küreler gibi göze çarpıyordu. "Bu rünler ne anlama geliyor?"

"Eski Elf dilinde, Kara Büyücü'nün runeleri değil, merak etme. Anlamı 'savaş tanrıçası'."

Layala gülümsedi ve aynada kendine iyice baktı. Gerçekten bir savaş tanrıçasına benziyordu. "Piper, sen harikasin. Teşekkür ederim."

"Onların soyundan olsan da olmasan da, bu unvanı hak ediyorsun."

YER, binlerce ejderha şekil değiştirenin ayak sesleri ve kükremesiyle titriyordu. Ses, yüksekte dönen akbabaların cızırtılı seslerini bastırıyordu

yukarıda çığlıklarını bastırdı. Layala derin nefesler aldı; akbabalar ölü etleri yemek için bekliyordu, Tanrım, umarım benimki olmaz. Kum rengi arena, şehri çevreleyen duvarlar kadar yüksekti. Asmalar, tamamen dönüşmüş bir ejderhanın sığabileceği büyüklükteki devasa üç katlı kemerli kapıların etrafını sararak yukarı doğru kıvrılıyordu. Yukarıda yüzlerce ejderha uçuyor, gökkuşağı renklerinde parılıyordu. Bazıları alçaktan uçarak rüzgâr estiriyor, toprağı küçük toz fırtınalarına dönüştürüyordu. Thane, Layala'nın elini tuttu ve hafifçe sıktı. Bu, onu biraz da olsa sakinleştirmek için yeterliydi.

Prens Ronan yürümeye devam ederken, Layala, Piper ve Thane yukarıya bakakaldılar. "Yaratıcı onları korusun ve gözetsin," diye mırıldandı Piper, sonra parmaklarının içini öptü ve elini gökyüzüne doğru uzattı.

Ronan arkasını döndü ve geriye doğru yürüdü. "Bugün o kutsamaya ihtiyaçları olacak." Gülümsedi. "Vazgeçmek için henüz geç değil."

"Kardeşine de bunu söyle, tahtını teslim ederse." Thane, Layala'yı da yanına alarak ileriye doğru yürüdü. Bir tünele girdiler ve zırhlarının çıkardığı sesler duvarlardan yankılandı. Etraflarını saran bir düzine muhafız, mükemmel bir uyum içinde ilerliyordu.

Ben cesurum. Ben güçlüyüm. Ben bir savaş tanrıçasıyım. Layala kendi kendine konuşmasına rağmen midesi kramp girdi. Ejderha şekline dönüşmüş yaratıklar parmaklıklara asılmış, kan kırmızısı gül yaprakları atıyorlardı; yapraklar kar taneleri gibi etraflarına düşüyordu. Layala'nın botları, yolunu kaplayan kırmızı çiçeklerin üzerine basıyordu ve tek düşünebildiği, bunların kan rengi olduğu idi.

"Bir veda hediyesi," dedi Ronan omzunun üzerinden.

Elf kralı ve sevgilisinin sonunun geldiğini düşünüyorlardı. Layala bunu görmezden gelmeye çalıştı ama veda etmek için gül yaprakları saçtıkları düşüncesi tüylerini diken diken etti.

Gülüp alay ediyorlar mı diye bakmak için başını kaldırdı ama aralarında bir yüz göze çarpıyordu.

Yüce Yaratıcı! Varlett.

Onu Newarden'da görmeyeli bir hafta olmuştu. Bütün bu zaman boyunca burada mıydı? Neden şimdi ortaya çıktı? Gülümsedi ve avucundaki kırmızı gül yapraklarını havaya üfledi.

"Varlett burada," diye fısıldadı Layala.

Thane kayıtsızca başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Onu gördüm."

"Varlett ve diğerleri cehennemde çürüsünler. Ben Savaşçı Kralım, sen Layala Işık Getiren'sin ve sonumuz burada değil."

Tüm korkusunu bastırdı ve onu, büyüünü saklamak için kullandığı derin karanlığa hapsetti. Yüzü taş gibi oldu. Savaşçının ruhu onu sardı, damarlarında dolaştı, tüm kasları saldırmaya hazır hale gelene kadar, kayıp, ölüm, her şeyden korkmaktan kurtulana kadar, düşmanlarını öldürmek için o kaleye gelen aynı dişi elf haline gelene kadar. O av değildi. O avcıydı.

Prens Ronan, arenanın toprak zeminine açılan devasa kemerin ortasında durdu. Layala, onun arkasından, ortada onları bekleyen Prens Yoren'e baktı. Devasa kanatları insan formundan dışarı çıkmıştı, ama derisi gümüş rengi, parlak ejderha pullarına dönüşmüştü. Layala'nın vücudundaki tüyler diken diken oldu. Eğer korkutuculuk fiziksel bir şekle bürünseydi, o olurdu. Duvarlarda taşların arasına yerleştirilmiş kafatasları ve kalabalığın göğsünü titreten "Yoren! Yoren! Yoren!" sloganları da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ronan bir elini Layala'nın omzuna, diğerini Thane'nin omzuna koydu. "Tek yapman gereken asayı almak. Asayı eline aldığın anda her şey biter."

Ronan gerçekten onların tarafında mıydı? Yoksa sadece kardeşi ile oyun oynamayı ve ailesine sorun çıkarmayı mı seviyordu? Onu anlamak zordu. Ama Layala başını salladı ve çenesini kaldırdı.

Ronan dudaklarını sıktı. "Diğer engeller hakkında söylediklerimi unutma. Arkanı kolla. Bu maç senin aleyhine ayarlanmış." Omzunun üzerinden, kafeslenmiş bir kurt gibi ileri geri yürüyen kardeşine baktı. "Onu şekil değiştirmeye zorla. Mantiğa aykırı geliyor ama asa daha büyük ve almaya daha kolay olur. Asa ona göre şekil değiştirir. Mümkünse şekil değiştirmeyecektir. Elflerin karşısında o şekle girerse zayıf görünür."

"Yakalamak daha kolay olacak ama onu yere serip öldürmek çok daha zor olacak," dedi Thane.

"Onu öldürmek zorunda değilsin. Öldürmemenizi öneririm, yoksa annem intikam için eşini öldürür ve seni acı çekmen için yaşatır." Ronan sırttı ve Layala'ya göz kırptı. "Tanrıça kanından geldiğini unutma, Layala." Kenara çekildi. "Yaratıcı ve Tüm Anneler zaferle kutsasın."

Layala geriye uzanıp kılıcının kabzasına uzandı; kılıç, çıkarken kılıcın kabzasına sürtündü. Sol elinde, neredeyse yarısı kadar büyüklükte bir kalkan tutuyordu; ateşten kaçmak için arkasına saklanabileceği bir kalkan. Ancak eğitimlerinde nadiren kalkan kullanmıştı ve savaşta hiç kullanmamıştı; kalkan ağırdı ve dengesini bozuyordu. Thane iki kılıç, bir balta ve birkaç hançerle donandı. Layala

kemerini bir kez daha kontrol etti; güvenilir fırlatma yıldızları, ejderha kılıcınınla aynı metalden yapılmış ve belinin etrafına takılıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Thane.

Layala bir kez başını salladı ve yan yana açık alana çıktılar. Tezahüratlar ve alkışlar yerini yuhalamalara ve kükremelere bıraktı. Layala'nın cildi, büyüünün tepkisinin gücüyle kaşınıyor ve karıncalanıyordu. Dışarı çıkıp savaşmak, boğmak ve sakatlamak istiyordu. Kalabalığın arasındaki ejderhalar buraya inip savaşa katılamazlardı, değil mi?

"Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Thane, çenesini dik, göğsünü dışarı çıkarmış. Bir kılıcı yanında sallıyordu. Diğeri şimdilik sırtındaki kınında duruyordu.

"Evet." Bütün gece ve sabah boyunca planlarını düşünmüştü.

"Öfken seni ele geçirmesin. Aklını başına al, zayıf noktalarını ara. Birlikte kalırsak, bunu atlatabiliriz."

Layala, yaklaşan sesler gittikçe hızlanırken nefesleri hızlandı. Her adım, onu ölümüne, onu tekrar kaybetmesine götürecekmiş gibi geliyordu. Kalkanını boyun hizasına kaldırdı ve kılıcını göğüs hizasında tuttu. "Kalkanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Eğer sana engel oluyorsa at gitsin. Sonra tekrar alabilirsin."

Prens Yoren yanlara atladı ve omuzlarını çevirdi. Sadece kalçalarına kadar uzanan bol, koyu kırmızı pantolon giymişti; ayakkabısı ve zırhı yoktu, bir kılıç ve bir baltası vardı. Bileklerine ve ön kollarının ortasına tek bir rune işareti olan altın bileklikler takmıştı. Bu sembol ne anlama geliyordu? Gümüş pulları, her geçen saniye daha da ısınan güneşin altında parıldıyordu. Ter Layala'nın sırtından ve göğüslerinin arasından sızarak iç çamaşırlarını ıslatıyordu. Dar ve kalın zırh da, gerginliği de hiç yardımcı olmuyordu.

Yüksek bir kadın sesi yankılanarak dairesel arenada yankılandı: "Tanrı'nın asasının koruyucusu ve muhafızı Veliaht Prens Yoren Drakonan, meydan okuyucular Layala Lightbringer, elf büyücü ve Palenor'un gelecekteki kraliçesi ile Palenor'un Yüksek Kralı, Savaşçı Kral olarak bilinen Thane Athayel'i selamlar." Kalabalık yuhalamak, ıslık çalmak ve tükürmek için bir süre bekledi. Her yerden kırmızı yapraklar yağdı ve arena zeminine saçıldı. "Tüm Anneler, davetsiz misafirleri lanetlesin ve en değerli Prensimiz Yoren Drakonan'a lütfunu esirgemesin."

BÖLÜM 37

L Ayala, bu kınama karşısında dişlerini sıktı. Bu insanlar yakında öfkelenecekti. Yuhalamalar, binlerce ejderha şekil değiştirenin "Yoren! Yoren! Yoren!" diye bağırmasına dönüştü ve fırtına bulutu gibi yükseldi. Piper'ın bahsettiği ağlama ve çığlık sesleri boğuktu ve kaynağı anlaşılmazdı ama yakındaydı. Layala, parlak güneşe karşı gözlerini kısarak Prens Yoren'e odaklanmaya çalıştı. Asa, boğazının hemen altında sallanıyordu. Thane sol elini kaldırdı ve büyüünün gücü havayı acı bir kokuyla kapladı... ama hiçbir şey olmadı.

Prens Yoren kolunu kaldırarak sağ kolunu gösterdi ve gülümsedi. "İyi deneme." Demek sihre karşı kalkanları var?

Thane'in göğsünden düşük bir homurtu yükseldi. "Sanırım teslim olana kadar beynini yakamayacağım. Ancak o zırhların sana karşı ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Hadi öğrenelim." Thane sağa adım attı ve Layala sola hareket ederek onu çevreledi, duruşunu ve hareketlerini inceledi.

Prens Yoren'in karanlık gözleri Layala'yı takip etti. Bu, onu daha büyük bir tehdit olarak gördüğü mü, yoksa en zayıfını önce ortadan kaldırmak istediği mi anlamına geliyordu? Layala beklemek istemedi. Layala'nın vücudunda yanan büyü bir dalga gibi dışarı fırladı. Asmaları Prens Yoren'in bacaklarının etrafında kıvrılarak büyüdü ve onu tuttu. Thane hızlı ve sert bir darbe indirdi. Prens Yoren bükülerek balta ile darbeyi engelledi ve baltanın ucundan kırmızı bir ışık patladı ve Thane'in göğsüne çarptı. Thane, en az yirmi metre uzağa düşene kadar takla attı.

Layala kılıcını savurdu ve isabet etti. Baltası bir saniye sonra indi ve kalkanına çarptı. Darbe kolunda titreşti, omzuna kadar yayıldı ve onu geriye sendeletti. *Kahretsin*. Kalkanını tutan eli uyuştı. Kalkan yere düştü ve onu tekmeledi. O güçlüydü, tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü. Kimse ona bu kadar sert vurmamıştı. Yıldırım çarpması gibi bir güçtü.

Tek bir balta darbesiyle sarmaşıklar kopup kırıldı ve adam serbest kaldı.

İğrenç ve öfkeli bir sırıtışla ona doğru ilerlerken, "Önce sen öleceksin, elf cadı," dedi.

Bu nefret nereden geliyordu? Artık merhamet için yer yoktu. Layala çenesini indirdi ve kılıcını iki eliyle kavradı. "Gel de dene." Layala nefes aldı ve sarmaşıklarının serbest kaldığını hayal etti. Toprağı yırtan sesleri kalabalığın sesini bastırdı. Birinin sivri ucu doğrudan göğsüne fırladı, çekiç gibi vurdu ve onu sırt üstü toprağa yapıştırdı. O homurdandı ve onu yılanın başı gibi kesip tek bir hızlı hareketle ayağa kalktı. O darbe ona acıtmadı mı?

Thane savaş çılgılığı atarak arenada koştu, kılıçlarını başının üzerine kaldırarak zıpladı ve ejderhaya indirdi. Silahları çarpıştı ama Thane'nin darbesi Prens Yoren'i sendeletti. Thane rakibine vahşi bir öfkeyle saldırdı, kılıçlarının hızı bulanıklaşmış, metalin metale çarpması hızlı davul sesleri gibi yankılanıyordu. Prens Yoren, Thane'in kılıcı göğsünü keserken acı içinde inledi ve sol omzundan sağ göğsüne kadar ejderha pullarında bir kesik bıraktı. Kalabalık daha da gürültülü ve vahşi hale geldi.

Layala onun arkasına koşmak için koştu. Thane, Prens Yoren'i savunmaya almıştı ve düşmeye hazırdı. Aniden zeminin altından kaydı ve düşmeye başladı. Tırnakları etrafındaki toprağı kazıyarak yere çarptı ve sert bir şekilde yan tarafına düştü. Çarpmanın etkisiyle nefes almakta zorlandı. Kulaklarını tırmalayan bir çılgılık duydu. Başını kaldırdığında, sivri pençelerin kolunu kesip zırhında çizikler bırakarak derisine saplandığını gördü. Layala inleyerek çılgılığını bastırdı ve kılıcının ucunu kurt büyüklüğünde küçük bir ejderhaya sapladı. Hayır, bu ejderhadan farklıydı. Ön bacakları kanatlarına bağlıydı, yeşil bir wyvern. Vuruşundan kaçtı ve uzun yılan gibi dilini dışarı çıkararak tısladı, sonra pullu arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve üç metre boyunda görüldü. Bir diğeri gölgelerden fırladı, sonra bir diğeri. Tanrım, bu çukurda üç tane vardı. Botuyla karnına vurdu ve sert ve hızlı bir şekilde savurdu,

kanatlarını ve pençesini kesti. Çığlık attı, etrafta çırpındı ve Layala'nın göğsüne parlak yeşil kan sıçradı. Kan, yaralı sol koluna döküldü ve asit gibi yaktı. *Kahretsin, acıyor!* Diğer ikisi kulak zarlarını titretacak kadar yüksek ve gürültülü çığlıklar atana kadar öfkeyle kanı sildi. *Boş ver.* Elini kaldırdı ve elinden bir sarmaşık fırladı. Bir ucu bileğini sardı, diğer ucu yukarıdaki açıklığa takıldı ve kendini yukarı çekip dışarı çıktı. Üç wyvern onun peşinden çukurdan fırladı, havaya yükseldi ve düzensiz bir şekilde uçmaya başladı.

Ama onlar sadece dikkatleri dağıtmak içindi. Prens Yoren'in kaburgalarından bir hançer çıkmıştı ve pullarından kırmızı bir çizgi akıyordu. Sol kanadının zarında üç inçlik bir yırtık vardı, ama Thane birbirlerinin etrafında daireler çizerken neredeyse nefes nefese bile değildi. Kimse Savaşçı Kral'la teke tek dövüşte boy ölçüşemezdi. Thane onu paramparça ederdi... Öyleyse neden henüz şekil değiştirmediydi? Ve neden Thane onu indirmediydi?

Yukarıda daireler çizen wyvernlerden ikisi aniden aşağıya doğru daldı ve Thane ile Prens Yoren'e doğru fırladı. Üçüncüsü ise kanatlarını sırtına yapıştırmış, kötü dişlerini şaklatarak ona saldırdı. Layala, ağzının kenarlarından köpüren beyaz köpük ve siyah, sallanan dilinden korkarak geri çekildi. Bu yaratıklar hastalıklı mıydı? Layala, canavarın ona çarpmasına saniyeler kala bekledi ve sonra daldı. Canavar toprağa çarptı ve yuvarlanarak kaydı. Rüzgar gibi koşan ayaklarıyla Layala kılıcını çekti ve wyvern'in sırtına sapladı. Canavar kılıcı tırmaladı, tısladı ve bir an uludu ama çabucak hareketsiz kaldı.

Layala, arkasında diğer ikisiyle savaşan Thane'e ve önünde silahlarını sallayan Prens Yoren'e doğru döndü. Thane'in görünmez büyüsünün gücüyle birinin kanatları çatladı ve büküldü. O şeyin ağzından çıkan uluma Layala'yı iliklerine kadar ürpertti. Prens Yoren'in kılıçları hâlâ ona doğru hızla yaklaşıyordu. Ama Thane, sanki çok iyi bildiği bir dansı yapar gibi eğilip kıvrıldı ve tüm saldırıları kolaylıkla savuşturdu. Kılıcını hızlıca savurdu ve havada asılı duran son wyvern'in ağzını yakaladı, burnunu kesti ve wyvern yere çökerek öldü. Layala bir an için ağzı açık kalmış bir şekilde izledi. Kaç yıl antrenman yaparsa yapsın, onu asla yenemezdi. Sadece o izin verirse yenebilirdi. Onun yeteneği kılıçtı ve o ölümün habercisiydi.

Kalbi çarparak ileri atıldı. Thane, Prens Yoren'i öldürmemeye çalışıyordu, yoksa bu iş çoktan bitmiş olacaktı. Layala'nın gücü patladı, Prens Yoren'in arkasından yerden bir asma filizlendi ve

boynunun etrafında dolanıyordu. Her iki silahını da düşürdü ve geriye doğru çekilirken onu yakaladı. Thane öne uzandı; asayı yakalamasına birkaç santim kalmıştı. Sonra Prens Yoren patladı; vücudu genişledi ve yüz fit yüksekliğindeki ejderha şekliyle alanı doldurdu. Asa artık ulaşılabilir bir yerde, yetmiş fit yükseklikte sallanıyordu. Burun deliklerinden dumanlar çıkarken, geniş çenesini indirdi. Başının üstünden iki adet sekiz fit uzunluğunda boynuz çıktı ve biri burnunun ortasına yerleşti. Çenesi genişçe açıldı ve kükreyişiyle Layala kalkanına sarılmak zorunda kaldı.

Kalabalık tamamen çılgına döndü. Daha önce gürültülü olduklarını düşünüyorsa, şimdi fısıltıyla konuşuyorlardı.

Devasa bir nefes aldı ve Layala'nın omurgasından bir ürperti geçti. Sonra ne olacağını biliyordu. Elini halkadan geçirip kalkanı kaldırdı. Thane ona çarptı ve onu sağa doğru sertçe itti, yere düşüp yuvarlandılar. Ateşin sıcaklığı, kalkanın düştüğü yeri eritti. Thane'in üstündeki ağırlığı nefes almasını zorlaştırıyordu.

"O kalkanlara güvenmedim," dedi Thane, onu kaldırarak kendini de yukarı çekti. "Neyse ki."

Metal kalkan, artık kumda eriyen parlak bir yapışkan yığınının ibaretti. Layala yutkundu. "*Kutsal Yaratıcı*."

"Ben onun dikkatini dağıtırım. Sen onun sırtına atla ve o asayı al," dedi Thane ve iki kılıcını kınlarına soktu. Layala cevap bile veremeden kemerinden iki yıldız bıçağı kapıp kaçtı. Tanrım, bazen o kadar sinir bozucu olabiliyordu.

Delikten yine iki wyvern çılgılığı geldi ve birkaç saniye sonra dışarı fırladılar. *Tanrım, bunlardan daha mı var?*

Prens Yoren'in devasa kuyruğu havada bir vınlama yaparak Thane'e doğru savruldu. Thane karnının üstüne düştü ve kuyruk onun üzerinden geçti... ama şimdi Layala'ya doğru geliyordu, yerden sıçrayarak toprağı havaya savuruyordu. *Kahretsin*. Layala kollarını ve bacaklarını sallayarak arenanın duvarına doğru koştu. Yukarıdaki ejderhalar, "Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!" Duvarın üzerine eğildiler, onun ezilip ezilmeyeceğini görmek için beklediler.

Bunu atlatırlarsa, onu hiçbir şey korkutamazdı. Layala dişlerini sıkıca kapattı, duvara koştu, geri itti ve kuyruğun üzerinden atladı. Çömelmış bir şekilde yere indi, bir yumruğunu yere vurdu, ardından Prens Yoren'in kuyruğu yere çakıldı. Çarpmanın etkisi arenayı sarsarken, taşlar parmaklıklara kadar çatladı. Çılgın kalabalık küfürler savurarak

"Öldürün onu" diye bağırmaya devam etti. Bir ejderha şekil değiştiren bariyerin üzerinden arenaya düştü. İki yeşil wyvern dalışa geçti ve erkek üzerine atladı, şekil değiştirmeden önce etini parçalamaya başladı. Adam çığlık attı ve sonra boğazını parçaladılar. Pençelerini sırtına geçirip onu havaya kaldırdılar ve yüz metre yükseklikten yere düşürdüler. Adam iğrenç bir sesle yere çarptı. Kalabalık buna bayıldı.

Layala başını salladı ve zıpladı, sarmaşıklarının çılginca büyümesine izin vererek büyüsünün kontrolü ele almasını sağladı. Sarmaşıklar yeri yarıp havada belirdi ve Prens Yoren'in kanatlarını sardı, mengene gibi sıkıştırdı. Prens kükredi ve başını çılginca salladı, arka ayakları üzerinde yükseldi ve kendisine saldıran sarmaşıkları pençeledi. Layala büyüyen bir sapın üzerine atladı ve havaya yükseldi, saçları yükselme hızıyla arkasında savruldu. *Hadi, hadi. Daha yakın.* Büyüsü kıvrıldı ve onu Prens Yoren'in omurgasının üzerine getirdi. Derin bir nefes aldı ve Prens Yoren'in pullu boynunun arkasına atladı ve boynuzlarından birini kavradı. *Tutun!* Ejderha prensi onu sarsarak kurtulmaya çalıştı. Layala'nın kolundaki kesikler, tutunmak için gösterdiği çabayla yanıyordu ve daha da kanıyordu. Ejderha sertçe sağa döndü; Layala küfretti ve ayakları kaydı. Yüz fit yükseklikte sallanıyordu. Thane buradan çok küçük görünüyordu ve ah, Tanrım, yükseklik başını döndürüyordu. Asmaları beline dolandı, sonra boynuzun etrafına dolanarak onu Prens Yoren'e sabitledi.

Prens Yoren'in ağzından acı dolu bir kükreme çıktı ve dev pençeleri yüzünü tırmaladı. Atılan yıldızlardan biri gözüne saplanmıştı ve kan akıyordu. Thane bağırdı, "Şimdi Layala!"

Arena duvarındaki bir kapı açıldı ve gölgelerden üç devasa gri kurt çıktı, wyvernlerden daha büyük ve daha vahşiydiler. Thane'in arkasına doğru koşarken, çeneleri ve hırıltıları Layala'nın göğsünü sıkıştırdı. "Arkan!" diye bağırdı.

Thane döndü, kılıcını çekti ve Layala daha hızlı hareket etti. Onu, ejderha ve kurtlarla aynı anda savaşmaya bırakamazdı. Bileğine sarılmış bir asma ile yan tarafa atladı ve boynunun altına doğru sallandı. Asa orada sallanıyordu, alınmaya hazırdı. Bir eliyle uzandı, ama Thane'in ani hareketiyle asa uzaklaştı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Thane'in bir kurtun göğsüne kılıcıyla saplayarak onu öldürdüğünü, diğerinin ise büyüsüyle yere yığıldığını izledi. Prens Yoren hala acı içinde yere vurup bağırıyordu, gözüne saplanan yıldız bıçağını çekmeye çalışıyordu. Dev kuyruğu Thane'i ve son kurdu vurarak onları havaya savurdu.

uçarak. atırdamayla arena duvarına sertçe çarptı ve yüzüstü toprağa düştü. Sonra Prens Yoren ona saldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Layala. Prens Yoren, Thane'e ulaşmadan önce asayı almalıydı. "Kalk!" diye ılık attı. Prens Yoren'in ileriye doğru hareketinin ivmesi, onu tekrar asaya doğru savurdu. Bir eliyle asaya uzandı, diğer eliyle sarmaşığına tutundu. Bu sefer kaıramazdı. *ok yakındı!* Altın ubuk bir daire çizerek gğ्सüne çarptı ve o da onu yakaladı. Asmaları zincirin etrafına dolandı ve zincir koptu. *Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı, asayı aldım!*

Ayakları Prens Yoren'in önüne düşene kadar büyüsü düşüşünü kontrol etti ve onun yolunu kesti. Birkaç adım sola doğru ilerleyerek Prens Yoren'in dikkatini Thane'den uzaklaştırdı. Asayı iki eliyle başının üzerine kaldırdı. Asa, gövdesi kadar uzun ve ağırdı.

Prens Yoren derin nefesler aldı. Parlak gümüş pullarının üzerinden bir gözü kanadı ve kirli yere damladı. Layala, Thane'in nefes aldığından emin olmak için döndü. Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine ıktı. Yaradan'a şükürler olsun.

Kalabalık sessizleştı, esinti ve akbabaların sesleri yüksek sesle duyuluyordu. Bu topraklarda, bu ses elflerin zaferinin sesiydi. Layala sırtıttı ve yarım daire çizerek herkese ejderhayı yendiğini gösterdi ve asayı gururla kaldırdı. *Kırmızı gl yapraklarını al ve kıçına sok.* Ejderhanın boğazından gelen derin gürültü Layala'yı döndürdü, asayı gğ्सüne sıkıca bastırdı. Prens Yoren'in tek sağlam gözü Thane'e dikilmiştı. Başını eğdi ve çenesini genişte açtı; güneş ışığında devasa dişleri parladı. Kükredi ve zırhları eritecek bir ateş püskürtecek kadar derin bir nefes aldı.

Layala nefesini tuttu. Ronan, sadece asayı almaları gerektiğini sylemiştı. Her şey bitmiş olmalıydı. Dşnmedi. Sadece koştu ve Thane'i engellemek için yolun ortasında durdu.

Sanki ağır ekimdeymiş gibi, ejderhanın ağzından turuncu alevler fişkırdı. Gözlerini kapattı. Thane'in güzel yüzü zihninde parladı, gülümsüyordu ve gülüyordu. Gerçekten mutlu olduğunda, en güzel gülüşü o zamandı, başkalarını da kendine çeken ve glmek isteten türden bir gülüş. Her hayatta onu bulacağına dair sözü gerçek olabilir miydi? Başka bir zamanda onu tekrar bulacak mıydı? Geriye dönüp baktığında, o ve Thane'in gözleri buluştu. Dizlerinin üstüne çökmüş halde ona uzandı. "Hayır, Layala kaç!"

HAYIR

Hayır. O Layala Işık Getiren'di; damarlarında tanrıların kanı akıyordu. Yatıp ölmek mi? Asla. Serbest elini uzattı ve ona doğru gelen ejderhanın ateşinin öfkesiyle kükredi. Vücudu ejderhanın nefesiyle değil, güneşin gücüyle yanıyor gibi hissetti. Parlak turuncu alevler, suyun kayanın etrafına yayılması gibi etrafında bir yay oluşturdu. Şiddetli saldırısıyla kulakları sağır eden bir çatırtı ve cızırtı duyuldu, ama o yanmayı hissetmedi.

Uzaklarda, Thane onun adını haykırıyordu, onu kaybettiğini düşündüğünü gösteren yürek parçalayan bir çığlık, ama o bir tür koruyucu kalkan yaratmıştı. Kaşları çatıldı. Derinlerde, bunu yapabileceğini biliyordu, ama nasıl olabilirdi? Onu koruyan sarmaşıklar ve zambaklar değil, alev ve öfkeden daha güçlü görünmez bir güçtü. *Dokun ona*, sanki bir şey söylüyordu. Yavaşça, saldırgan ateşin vuruşları arasında parmak uçlarını uzattı. Parmakları kalkanın yüzeyine değdi. Kalkan, soluduğu havadan daha sıcak değildi. Büyüsü rahatsız edici bir yoğunlukla uğuldadı. İçgüdüğü, avucunu kalkanın üzerine düz bir şekilde koymasını söyledi. Korkmadan bunu yaptı. Kalkan öne doğru kıvrıldı ve parlak, beyaz bir ışık patlayarak yeri sarsan bir patlama yarattı. Yeni keşfettiği gücün ve ateşin birleşik gücü, Prens Yoren'e çarptı. Acı bir çığlık atarak, devasa bedeni geriye doğru savruldu. Kafası arenanın taş duvarına çarpına kadar çırpındı. Kalkamadı.

Gerçekten savaş tanrıçası. Yavaş, neredeyse manyakça bir gülümseme belirdi yüzünde. Thane başından beri haklıymış. Onlar ondan korkmalı. Hepsi.

Gururla doldu. Bir ejderhayı öldürdü. Bu güç nereden gelmişti?

Karanlık saçları ve sevgilisinin dehşet dolu yüzü gözlerinin önüne geldi. Thane, sanki onun önünde durduğuna inanamıyormuş gibi omuzlarından, sonra yüzünden tuttu. Üzüntü, inanamama duygusuna dönüştü ve onu göğsüne çekti. "Öldüğünü sanmıştım. Sanmıştım ki... Nasıl... Ne..." Konuşmayı öğrenen bir çocuk gibi kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Ne yaptığını açıklayamadı, bu yüzden ağzı açık bir şekilde yavaşça başını salladı.

Thane rahat bir nefes alarak, kirli, kumlu avuçlarıyla kadının yüzünü kavradı ve dudaklarına sertçe öptü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Öpücükler arasında tekrar tekrar söyledi. "Bir daha beni böyle korkutma. Sakın beni terk etme." Yüzündeki tuzlu nem kadının yüzüne bulaştı.

"Hâlâ buradayım." Bir şekilde. Thane'e gülümsedi ve başparmağıyla onun yanağından bir gözyaşı sildi. O anda, etraflarındaki sessizlik

onları sardı. On binlerce ejderha şekil değiştirenin izlediği arenayı gözleriyle taradı.

Ronan, kraliyet ailesiyle ve Piper'la birlikte oturduğu kanopili alandan çıkıntıya atladı ve yere indi. Kararlı bir şekilde onlara doğru yürüdü. Gümüş rengi sarı saçları, bir pelerin gibi arkasında dalgalanıyordu. Layala gerildi ve asayı daha sıkı kavradı. O, adil ve haklı olarak onundu. Ejderha prensini yendiklerinde alkış beklememişti, ama sessizlik yuhalama ve alaydan daha kötüydü.

Prens Yoren'in ejderhası insan şekline dönüştü ve başının arkasına tutunarak inledi. En azından ölmemişti. Belki de kalabalık bunu görmek için bekliyordu. Ama yine de sadece kargaların cıvıltıları, akbabaların gürültüsü ve Ronan'ın ağır ayak sesleri sessizliği bozuyordu.

Ronan, Thane ve Layala'nın önünde durdu. İkisi arasında bakışlarını gezdirdikten sonra bir dizinin üzerine çöktü. Dudaklarından övgü sözleri çıkmadı, ama bu hareket kelimelerden daha anlamlıydı.

Layala, Thane'in elini sıktı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bu değildi.

Kısa süre sonra, tribünlerdeki birçok kişi dalga gibi diz çöktü. Thane, Layala'nın elini sıkarak onu sabit tuttu. Başını çevirip her şeyi izledi. Kral ve kraliçeyi parlak güneşten koruyan kırmızı gölgelik rüzgarda çırpınıyordu. Kraliçe gülümsedi ve diz çöktü, kral da onu takip etti.

"Onlar... onlar," gözlerinin önünde olanlara inanamıyordu, "bize diz çöküyorlar. Tüm ejderha sarayı."

Thane boğazını temizledi. "Sanırım sana diz çöküyorlar."

BÖLÜM 38

A Bir grup muhafız, ellerinde mızraklarla büyük arena kapılarından dışarı çıktı. Liderleri, birkaç gün önce kalenin dışında ilk karşılaştıkları tuzbiber saçlı adamdı. Layala gerginleşti, kılıcına uzanmak için can atıyordu ve kaynayan büyüünü bastırdı. Az önce tanık olduğu onur gösterisinden sonra kavga etmeye geldiklerini sanmıyordu, ama her an hazır olma içgüdüünü bastırmak zordu.

Baş muhafız, avucunu belinden aşağıya doğru karnının üzerine koydu ve dik durdu. "Runevale'in oğlu ve kızı, asayı başarıyla kazandığınız için tebrikler. Eski tanrıların soyundan geldiğinizi bize kanıtladınız. Lütfen bizimle güvenli bir yere gelin."

LAYALA'nın siyah elbisesi omuzlarından ayaklarına kadar parıldıyordu, vücudunun her kıvrımını bir eldiven gibi sarıyordu. Yüksek yakası dekoltesini örtüyordu, ancak kolsuz olması serin esintinin içeri girmesine izin veriyordu. Asa artık boynundaki bir zincirde asılı duruyordu, yaklaşık bir inç uzunluğuna küçülmüştü, Prens Yoren'in taktığı halinden bile daha küçüktü.

Wyvern saldırısında ön koluna açılan yaralar kaşınıyordu, sanki kabuk bağlamış gibiydi. Bandajı çıkarmamıştı ama vücudunun hiç olmadığı kadar hızlı iyileştiğini hissediyordu, tıpkı eşinin gibi.

Sanki büyüünü ne kadar çok kullanırsa o kadar güçleniyor ve tanrıların özellikleri onda o kadar çok ortaya çıkıyordu.

Layala'nın elindeki çiğ cam, soğuk beyaz şarabın dudaklarına değdiğinde buz gibi bir ses çıkardı ve o, toplanan kalabalığa bakakaldı. Yeni keşfedilen bir merakla onu izleyen zengin giyimli seyircilerin arasında olmak istemiyordu. Kulaklarına yaklaşan ellerin ve dudakların fısıltıları, bazılarının onun ve Thane'in tanrılar tarafından gönderildiğine inandığını söylüyordu. Diğerleri daha şüpheliydi ve onların burada ne aradıklarını sorguluyorlardı. Sonuçta onlar, tüm ejderha krallığının önünde, onların değerli prensini yenerek gelen yabancıları. Herkes uzun zamandır anlatılan efsanelere inanmıyordu. Bazıları, diğer alemlere hiç inanmıyordu. Onlar sadece eski çağlardan kalma masallardı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı: tapınağın güvenli ortamında asayı ve taşı kullanmak. Eski tanrılara adanmış tapınak yakındaydı, en azından kral ve kraliçe daha önce onlara öyle söylemişti. Endişe onu sardı, iki sihirli nesneyi bir araya getirdiklerinde neler olabileceğine dair beklenti ve bu sosyal toplantıda ayak parmaklarını yere vurarak, umursamadığı insanlara zorla gülümsemeye çalışmak. Bu zaman kaybıydı. Bu arada Varlett, planlarını bozmak için bir yerlerde gölgelerde pusuda bekliyor olmalıydı. Elinde ne koz vardı? Kozu olmadan ortaya çıkmazdı. Maçtan önce gözlerindeki o kötü parıltı, hırs kokuyordu.

Thane onun yanında duruyordu. Takım elbisesinin kolu sürekli onun tenine değiyordu. Leif, Siegfried ve Prens Ronan ile sanki kendi şatosunda eski bir etkinlikteymiş gibi konuşuyordu. Prens Yoren, ebeveynlerinin yanında tahtında oturuyordu. Ara sıra ona gülümsüyordu ve aralarında sert bir hava olmadığı için minnettardı.

Yemekler, şaraplar ve gelen önemli konuklar hakkında konuşmalar devam etti. Piper ve Fennan'ın nerede olduğunu merak ederek etrafına bakındı. Birkaç dakika önce uzaklaştıklarından beri onları görmemişti. Onları çok uzak olmayan bir köşede gördü ve Piper'ın yüzündeki gerginlik, diğer herkesi duymazdan gelip onları dinlemeye çalışmasına yetti.

"Bana gerçekten kızacak mısın?" diye bağırdı Piper. "Ne için? Buraya geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Fennan sırtını duvara yasladı. "Prens Ronan'la çok meşgul olduğunu, beni fark etmediğini sandım."

Piper gözlerini devirdi. "Öyleyse ne olmuş? Beni sevdiğini gösterdiği için minnettar olsam ne olur?"

"O seni sadece fethetmek için görüyor, Piper."

"Bunu bilemezsin."

Fennan omzunu kaldırdı. "İyi, bana inanma."

"Sen tam bir pislisin." Elleri yumruk haline geldi. "Beni istemiyorsun, ama başkalarının da bana sahip olmasını istemiyorsun. On yedi yaşından beri beni sevdiğini söylüyorsun, ama sarayın dörtte biriyle yattın. Anlıyorum. Sen çekici, yakışıklı ve yüksek rütbeli bir Raven'sın. İstedğin herkesi elde edebilirsin. Ben de sen eğlenene kadar bekleyebilirim diye düşündüm. Beni sadece dövüş partnerin olarak görmediğini fark edene kadar bekleyeceğim diye düşündüm. Ama sonra anladım ki, beni sevseydin, bunu bana gösterirdin. Seni beklemekten bıktım, Fennan."

O sertleşti ve dik durdu. "Piper..." Devam etmediğinde, kız başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Kızın kolunu tuttu, kırmızı-kahverengi gözleriyle kalması için yalvardı. Layala araya girip Piper'ın tarafına geçmek istedi. Söylediği her şey çok doğrudu. Nasıl bu kadar uzun süre Piper'a aşık olup da onu başkalarının yanında görmezden gelebilirdi? Ama Layala, Thane'in yanında kalarak kulak misafiri olmadığını göstermeye çalıştı.

"O hücrede seni sevdiğimi fark ettim. Daha önce fark edemediğim için özür dilerim. On yedi yaşından beri seni sevdiğimi söyledim çünkü geriye dönüp baktığımda, gerçekten sevmişim. Seni o kadar uzun zamandır seviyorum. Sadece bunu daha önce fark edemeyecek kadar aptaldım."

Onun elinden kurtuldu. "Diğerleri bizi izliyor. Ronan bizi izliyor."

"Umurumda değil," dedi

Fennan. "Benim umurumda."

"Beni onun yerine mi seçeceksin? Onu bir haftadır tanıyorsun." "Şu anda ne istediğimi bilmiyorum, bu yüzden kendimi seçiyorum." Piper ondan uzaklaştı ve grubuna doğru geri dönmeye başladı. Layala, bardağına bakmanın ihtiyatlı olacağını düşündü ve kolunun arkasını kaşıdı.

Thane eğildi. "Hiçbir şey söyleme." Layala

kıkırdadı. "Söylemem."

Ronan bir şey söylemek üzere gibiydi, bu yüzden Layala patladı, "Varlett'i tanıyor musun? Kara Büyücü ile yakın çalışan ejderha şekil değiştiren."

Thane'in gözleri fal taşı gibi açıldı, daha fazla konuşmasını istemediğini sessizce belli etti. Prens Ronan uzun gümüş rengi saçlarını parmaklarıyla taradı. "Tanıyorum. Buraya girmesi yasak. Birkaç yüzyıl önce sürgüne gönderildi. Neden soruyorsun?"

İzin verilmiyor mu? O zaman Varlett'in burada olduğunu ona ve muhafızlara haber vermeli miydi? Tam o anda, altın saçlı ejderha şekil değiştiren, büyük bir sütunun arkasından çıktı. Elindeki şarap kadehini kaldırarak Layala'ya kavga çıkarmaya davet ediyordu. Layala artık sihrini kullanmaktan korkan genç bir elf büyücü değildi. O, tanrıların soyundan gelen güçlü bir büyücüydü. "Bir dakika izin verin," dedi Layala ve uzaklaştı. Abartılı elbiseler ve takım elbiseler giymiş, sohbet eden insan gruplarının arasından sıyrıldı. Hafif yaylı müzik, dans edilebilecek bir tempoya çıktı. O kadar konsantre olmasaydı, kendini melodinin ritmine kapılmış, kendinden geçmiş bulurdu.

hüzünlü melodi.

"Tebrikler," diye seslendi bir çift, kız yanlarından geçerken.

Bir erkek, kadehini ona doğru kaldırdı. "Gücüne hayranım, elf. Gerçekten muhteşem. Tanrıça kanı yeniden aramıza döndü."

Layala kısa bir gülümseme attı ama Varlett gölgelerin içinde kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Aptalca davranıp onunla yalnız kalmayacaktı ama Varlett'in girmesi yasak olan halka açık bir yer, onunla yüzleşmek için en iyi yerdi. Layala kadehini boş bir masaya koydu, elinde bir hançerle ve büyüsü kendi kalp atışları gibi vücudunda titreşirken, hayatının aşkını neredeyse parçalayan o kaltağın karşısına dikildi.

Varlett'in gülümsemesi Layala'nın tenini kaşındırdı. "Bir ejderhayla bir maç kazandın diye kendini büyük ve kötü mü sanıyorsun?" Varlett cıvıladı ve şarabından bir yudum aldı.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Layala. Eli, bıçağı göğsüne saplamak için seğirdi. Şu anda onu koruyacak ejderha pulları yoktu, ama aceleci kararlar sadece bela getirirdi. Varlett'in elinde belli ki bir şey vardı.

"Senin büyük bir hata yapmanı engellemek için." Topukları yere vurarak ilerledi. "O asayı ve taşı birleştirirsen hayatta kalamazsın, kalırsan da Zaurahel gibi değişirsin, lanetlenirsin."

Layala'nın midesi düğümlendi, ama bunu belli etmedi. Thane ile uzun uzun tartıştıkları şey, bu riski almaya değer olup olmadığıydı. "Sen sadece çaresizsin, çünkü senin zavallı ölü sevgilinin lanetini sonsuza dek kaldırmanın yolunu bulmak üzereyim."

Saçlarını omzunun üzerinden atan Varlett kahkahayla güldü. "Sen çok safsın." Siyah pençeli parmaklarını bardağın etrafına dolayarak ritmik bir şekilde tıkırtıtmaya başladı. "Bu asla olmayacak. Tanrılara bir satır bile bunu yapma gücü veremez. Sen yeterince güçlü değilsin, prensin de öyle. Onun yarası nasıl oldu bu arada? Eminim çirkin bir iz kalmıştır. O piç kurusu hayatta kaldığına şaşırdım." Altın rengi gözleri kahverengi teninde her zamankinden daha parlak görünüyordu. Bakışları Thane'in durduğu yere kaydı, ama o kıpırdamamıştı. "Umarım sikini de kesmişlerdir."

Layala'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve öfkeli bir sıcaklık vücudunu kapladı. "Bence sen korkuyorsun." Layala kaşlarını kaldırdı. "Ve bizi caydırmak için her şeyi söylersin. Ama sözlerinin benim üzerimde hiçbir etkisi yok ve burada hiçbir yetkin yok." Layala arkasını dönüp birkaç adım uzaklaştı.

"Teyzeni ya da her ne diyorsan onu buldum. Ailenin seni yetiştirmek için onca insan arasından onu seçtiğine hala inanamıyorum."

Müzik ve yüzlerce ses sanki kulaklarına pamuk tıkamış gibi sustu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Layala donakaldı.

"O kaltak yaşlı birine göre çok sert. Gözüme uyku meyvesi suyu sıkarak beni etkileyebileceğini sandı."

Layala hızla döndü ve hançerin ucunu Varlett'in göğsüne dayadı. Hançeri derisine bastırdı ama zarar verecek kadar değil. "Nerede o?"

"Benimle gel, onu sana geri vereceğim. Bir anlaşma yapalım. Sen bana istediğimi ver, ben de sana istediğini vereyim."

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu ama geri çekildi. Layala, Varlett'in yalan söylediğini biliyordu ve bu oyuna gelmeyecekti. Ama uyku meyvesi sözleri doğru gibiydi. Kalbi çarparken, ikinci kez arkasını döndü ve hançeri baldırındaki kınına geri soktu. *Ne derse de arkana dönme.*

"O aptal çocuğu öldürdüğümde çığlık attı ve ağladı. Onu korumaya çalışmıştı." Dilini şaklattı. "Ren, sanırım adı buydu. Çok yazık. Çok masum kahverengi gözleri vardı."

Layala'nın bacakları aniden güçsüzleşti ve adımları sendeledi. Rüzgâr, ciğerlerinden bir yumruk yemiş gibi onu sarsmıştı. Ren... Ren ölmüş müydü? Onu görmeden kahverengi gözleri olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Çenesi titredi ve sıcak gözyaşları yanmaya başladı. Arkasını dönemezdi, Varlett'in içindeki acıyı görmesine izin veremezdi. Eğer söyledikleri doğruysa... Tanrım, Novak ölmüş, Ren de mi? Hepsi onun yüzünden. B i r h ı ç k ır ık

boğazında düğümlendi, ama gözyaşlarını geri tuttu ve derin bir nefes aldı. Bu onu yıkamayacaktı. Artık kulede aç bırakıp zayıflatılan o kız değildi. Bu kadar insanın onu izlediği bir partide, sözlerin ya da yalanların onu parçalamasına izin vermeyecekti. Başını hafifçe çevirerek, "Yakında savaş alanında görüşürüz," dedi. Evalyn teyzesini esir tuttuğu için, burada ve şu anda onunla kavga etme ya da muhafızları uyarma riskini göze alamazdı.

Thane, dans eden çiftlerin arasından onun bakışlarını karşıladı ve ona doğru ilerledi. Terbiyesizce kalabalığı yararak ilerledi. Hala duvara yaslanmış, kibirli bir gülümsemeyle duran Varlett'in peşinden gitmek için onun etrafından dolanmak niyetindeydi, ama Layala kolunu o kadar sıkı tuttu ki eli acıdı. "Taşı ve asayı hemen kullanmalıyız."

Tapınağın devasa, ağır kapıları gıcırdayarak açıldı. Açık gri taş merdivenlerin tepesinde duran iki muhafız, Thane, Layala, dört Raven ve Prens Ronan içeri girerken başlarını salladılar. Kalabalığı çekmemek için yan kapıdan gizlice çıkıp, çardaklar ve çeşmelerin bulunduğu yemyeşil bahçelerden geçen bakımlı bir yoldan ilerlediler. Layala, Varlett'in onları takip ettiğinden şüphelenerek arkasına baktı. Ama elbette takip ediyordu. Onların Kara Büyücü'yü öldürmenin bir yolunu bulmasını istemiyordu. Ama saldırma riskini göze alır mıydı? Üç ejderha şekil değiştiren, iki yarı tanrı ve dört Raven, her biri kendi başına acımasız ve ölümcül olan bu grupla, karanlık büyülere bulaşmış olsa bile başa çıkması çok zor olurdu.

İçeri girdikleri salon en az otuz metre yüksekliğindeydi. "Burası Adalon'un en iyi korunan yeri. İşler ters gitme ihtimaline karşı bu gün için hazırlık yaptık," dedi Ronan. "Böylece, başka bir Boşluk oluşursa bu duvarların içinde kalır. Umarım böyle bir şey olmaz."

Ayak sesleri geniş odada yankılandı. Duvar boyunca, gri mermerden yapılmış yirmi fit yüksekliğinde heykeller duruyordu. Her duvarda beş tane vardı. Bütün kadın heykeller solda, erkekler sağdaydı. Her biri, Layala'nın karakteristik özellikleriyle ilgili olduğunu düşündüğü detaylarla süslenmişti. Bir kadın avuçlarında açık bir kitap tutuyordu, bir diğerrinin kollarında yılanlar tırmanıyordu, başları omuzlarında çiçeklere dönüşmüştü ve ay ve yıldızlardan oluşan bir taç takıyordu. Ortadaki kadın bir yay ve ok taşıyordu.

geriye doğru savrulmuş, gökyüzüne doğru işaret ediyordu. Belki bir savaş veya av tanrıçası? Son ikisi sırt sırta durmuş, ayaklarının arasında bir çiçek dizisi ve başlarının arkasında bir güneş vardı, yüzleri birbirinin aynısıydı. Kuşlar ve diğer küçük yaratıklar sol ikizin üzerine tırmanmış, sağ ikizin avucundan bir ağaç çıkıyordu. Layala onlardan birinin soyundan mıydı?

"Daha fazlası var," dedi Prens Ronan. "Bunlar sadece halkımızın temas kurduğu tanrılar, en azından hikayelerde öyle söyleniyor. Runevale'de birçok tanrı ve tanrıça var."

Layala dikkatini erkeklere çevirdi. İlki savaşa hazır, baltasını kaldırmıştı. İkincisi avucunun üzerinde gerçek ateşten oluşan bir top tutuyordu. Bu ateş sürekli yanmak için büyülenmiş miydi? Üçüncüsü elinde bir arp ve boynuna bağlanmış, göğsüne sarkan bir flütle oturuyordu. Layala ejderhaların hikayelerinin nasıl olduğunu merak etti. Sonuncu, elinde bir trident tutuyordu ve bacaklarının etrafında taş dalgalar yükseliyordu. Sonuncusu ise, üst kısmında zamanın kumlarıyla donmuş bir kum saati taşıyordu.

Duvarlar, kanatlı atların çektiği savaş arabalarına binen savaşçıların ve sırtlarında binicilerle bulutların arasında uçan ejderhaların resimleriyle kaplıydı. Küçük pencerelerden akşam güneşinin ışığı içeri girerek her şeyi altın bir parlıltıyla kaplıyordu. Burası gerçekten çok güzeldi, olması gerektiği gibi ilahi bir yerdi.

Ronan odanın sonunda durdu ve ellerini arkasına koydu. "Ve burada, Tüm Anneler ve Yaratıcı'nın huzurunda, taşı ve asayı bir araya getireceksin ve layık bulunmayı umacaksın." Ronan'ın arkasında, tapınağın ön ve ortasında, bir erkek ve bir kadın iki devasa tahtta oturuyordu. Başlarında taşlar vardı. Adam kancalı bir asa tutuyordu, kadın ise eşit ağırlıktaki bir terazi.

Layala alt dudağını hafifçe ısırды. Ya o ve Thane sadece güçlü büyücüler olup layık değillerse? Ölecekler miydi? Küstahlıklarından dolayı küle mi dönüşeceklerdi? Elfler Rhegar'ı Kara Büyücü'den herkesi kurtarmak için ölen kahraman olarak gösterirken, ejderhalar onunla işbirliği yaptığını iddia ederken, gerçeği yalandan ayırmak zordu.

Thane, ceketinin cebinden taşı çıkardı ve açık avucunda tuttu. Her bir çentiği ve pürüzlü kenarı ezberlemiş gibi, bir anlığına taşı inceledi. Belki de o da bu konuda en az onun kadar gergindi. Ama Kara Büyücü'yü dünyadan kurtarmak istiyorlarsa, tek seçenek buydu.

Layala boynundaki altın zinciri tutup asayı başının üzerinden geçirdi. Elinin içine bıraktığında, asa avucunun genişliğine ve yaklaşık otuz santim uzunluğuna kadar büyüdü.

ve yaklaşık otuz santim uzunluğunda bir sopa haline geldi. Birdenbire hava ısınmış mıydı? Layala yüzünü eliyle havalandırdı ve Thane'e gergin bir gülümseme attı.

Thane endişeli bir bakışla ona baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet," diye cevapladı, içindeki belirsizliklere rağmen. Kendini, yakalanmak üzere olduğunu bilmeyen bir yem etrafında dönen balık gibi hissediyordu. Onları endişeyle izleyen diğerlerine döndü. "Belki de kötü bir şey olursa diye dışarıda beklemelisiniz."

Piper başını salladı. "Hayır. Bir şey olursa, ben de seninle birlikte aşağı iniyorum."

Ronan tek bir kez başını salladı. "Gitmiyoruz."

Fennan, Leif ve Siegfried hep birlikte kabul ettiler. "Biz de sizinleyiz," dedi Fennan. "Ne olursa olsun," diye ekledi Leif.

Peki, öyle olsun. Thane taşı kaldırdı. Layala asanın ucunu ona doğru eğdi. Gözleri birbirine kilitlendi. Ya bu birlikte geçirdikleri son an olsaydı? Ya bu son olsaydı? "Sorun yok," dedi Thane. "Seni her zaman bulacağım." Elini tuttu. Bir saniye. Taş birkaç santim uzaktaydı. İki saniye, metale değdi. Üç saniye, yerine oturdu. Yarım saniye hiçbir şey olmadı, sonra taştan altın bir ışık patladı, kırılganlığa doğru dümdüz bir ışın yayıldı ve küçük kuşları dağıttı. Asa sanki kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi titredi. Layala diğer eliyle de tuttu ve Thane de aynısını yaptı.

"Sıkı tut," diye fısıldadı Thane. "Bırakma."

Bu his kollarında titreşti, her geçen saniye daha da rahatsız edici hale geldi. Sonra birdenbire durdu. Altın ışık kar taneleri gibi parıldayarak yağdı, ta ki bir rüzgâr esintisi bu ışıltıları bir araya getirip bir kadın şekline dönüştürene kadar. Altın parıltı onun silüetini çiziyordu, ancak vücudunun çoğu şeffaftı, sanki suda asılıymış gibi havada süzülen uzun saçları hariç.

"Beni kim çağırdı?" diye sordu. Hafif sesi, harp gibi yumuşak ve güzel bir şekilde odada yankılandı.

Thane ve Layala birbirlerine baktılar. Eğer işe yararsa, bir ses ya da portallara benzer bir şey bekliyordu, ama bu bir insandı. Eğer işe yaramazsa, öleceğini düşündü. Her şeyin yerinde olup olmadığını ve tüm arkadaşlarının hayatta olup olmadığını kontrol etmek için tapınağa bakındı. Hepsinin ağızları açık, gözlerinde altın ışığın yansımasıyla bakıyorlardı.

"Biz geldik," diye cevapladı Thane.

Uzun, parlak kirpiklerle çevrili ceylan gözleri birkaç kez kırpıştı. "Beni neden çağırdınız?"

"Cevaplara ihtiyacımız var," dedi Layala. "Bize cevap verebilir misin?"

"Ben bilginin tanrıçasıyım. Adalon'daki dengeyi bozmadığı sürece istediğim cevabı verebilirim."

Tanrılarla doğrudan bağlantı... Demek ki doğruymuş. Her şey gerçekmiş. Layala, cevabı duymaktan endişeyle boğazını yuttu, ama her şeyden önce bilmesi gereken bir şey vardı. "Beni büyüten kadın, Evalyn nerede?"

"Doonafell şehri yakınlarında elf kralı Tenebris tarafından esir tutuluyor."

Kahretsin. Varlett yalan söylememişti. Layala alt dudağını ısırды, Ren'in öldüğünü öğrenirse bununla başa çıkıp çıkamayacağına karar vermeye çalıştı.

Thane konuştu: "Bu asa ve taş en son kullanıldığında neden bir Boşluk yaratıldı da şimdi yaratılmadı?"

Altın kadın gülümsedi. "Zaurahel Everhath hak ettiğini aldı."

"Layala'nın, Boşluk ve Kara Büyücü dahil olmak üzere topraklarımızdaki laneti yok edebileceği söyleniyor. Nasıl?"

Kadın gülümsedi ve küçük altın kelebekler elinden uçtu. "Kısmen doğru. Topraklarınız ve halkınız üzerindeki lanetin yok edilmesi için, Kara Büyücü dediğiniz kişiyi sonsuz uykusundan uyandırmalısınız. Onu gerçek dünyaya geri getirmelisiniz ve o bunu yapabilir."

"Onu geri getirmek mi?" Thane tereddüt etti. "Hayır, cevap bu olamaz. Onun geri dönmesine izin verilemez."

Bu bir tuzak mıydı? Ve sonsuz uyku? Herkes onun öldüğünü ve onu bu topraklara bağlayan bir şeyin olduğunu sanıyordu, ama o buradaydı ve uyuyordu? Layala'nın ağzı hafifçe aralandı. Onu yok etmek için onu geri getirmesi mi gerekiyordu? Bu hiç mantıklı değildi. "Neden ben?" Tanrıça Thane'e cevap veremedi patladı.

Bu, bencilce her şeyden çok bilmek istediği soruydu.

Geniş, geyik gibi gözleri Layala'ya kaydı. "Kara Büyücü'yü geri getirebilirsin çünkü aranızda kan bağı var." Thane'e döndü. "Ve lanetin kırılması için onun yeniden yaşaması gerekiyor. Anahtar, onun kalbi."

Demek Thane haklıymış. O, Kara Büyücü'nün soyundan geliyordu, Yaratıcı'nın. Bu kadar acımasız biriyle akraba olabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu.

ve iğrenç. "Onu öldürmek için, değil mi? Fiziksel olarak. Kalbinden bıçakla."

Tanrıça, ne söyleyeceğine karar verememiş gibi başka yere baktı. "Bu onu öldürür, evet. Uyku halindeyken bu imkansız, uyanıkken ise bir ölümlü için *neredeyse* imkansız."

Bilmesi gereken tek şey buydu. Ölümlü olsun ya da olmasın, kalbini delebilirdi.

Neredeyse imkansızdı, imkansız değildi.

Thane hafifçe kıpırdadı. "Ama o ve ben tanrıların kanını paylaşıyoruz, sen onun ölümlü olmadığını mı söylüyorsun?"

"İkiniz de gerçek kimliğinizi kabul etmediniz. Gücünüzün çoğu uykuda. Eğer o ölümsüz olsaydı, kalbine saplanan bir kılıç onu öldürmezdi, ama o güçlü ve uykusunda daha da güçlendi."

Layala yıllarca kim olduğunu sakladı ve bununla savaştı, sadece gerektiğinde sihrini kullandı. Başka biri olmak istememiş miydi? Gücünden kurtulmak istememiş miydi? Thane de aynısını yapmamış mıydı? Kendi halkı onun neler yapabileceğini bilmiyordu, o bile bilmiyordu.

Artık saklanmak yoktu. Kaçmak yoktu. O bu tahtadaki kraliçe parçasıydı ve tacını takma zamanı gelmişti. "Peki, onu nasıl uyandıracağız?"

BÖLÜM 39

D Ejderha kanatları büyük bir gürültüyle yükselip alçaldı. Rüzgâr esip geçti, Thane'in yüzündeki saçları fırtınadaki sazlar gibi savurdu. Ejderhaların boğuk sesleri etraflarında yankılandı. O,

Layala ve Piper, yapraklı yeşil ağaçların tepesinin hemen üzerinde uçarken, aşağıda beş yüz Raven at sırtında savaş davullarını çalıyordu. İstihbarat, Thane'e babasının Void sınırında üç bin beş yüz kişilik bir elf ordusuyla onları beklediğini söylemişti. Ve sadece Yaratıcı, sisli gölgelerin içinde kaç tane solgun varlığın gizlendiğini biliyordu. Palenor askerleri, Thane ve Kuzgunların geldiğini biliyorlardı ve haklı kralı olduğuna inandıkları kişi için savaşacaklardı.

Thane'in kömür rengi Raven zırhı vücudunu sararak güneşin ısınıpı hapsetti ve bu rakımda esen serin rüzgara rağmen iç çamaşırları nemliydi. Son birkaç gün içinde bu senaryoyu yüzlerce kez hayal etmişti. Raven'ları kendi Raven'larıyla çarpışacağı an. Kabuslar hala uykusunu bölüyordu; babasının çürümüş cesedi artık uyanırken bile onu takip ediyor gibiydi. Kendi halkını öldürmekle suçluyordu. *Sen benim gibi oldun. Sen bensin. Kanlı bir kral.* Babası, çürümüş gri eliyle onu işaret ederek kahkahalar attı.

İkiyüzlü. Katil.

Nasıl iç savaşa girmişlerdi? Terli boynunun arkasını eliyle sildi. Kendi babasına karşı gelerek kaç Raven'ı ölüme mahkum edecekti? Üç ejderhanın yardımıyla bile sayıca çok azdılar. Thane, onların varlığının, savaşçıların yansı ölmeden babasını teslim almaya yetecek kadar

babasını yarısı savaşçısını kaybetmeden teslim olmaya ikna etmek için yeterli bir sürpriz olur umuyordu. Tenebris kötü ve şeytani olabilir, ama aptal değildi ve ejderhaların pullarını kıracak silahları yoktu. Tek sorun, Thane kendi halkının katledilmesini istememesiydi.

Uykusuzluktan gözleri ağırlaşmıştı, ama vücudu savaş beklentisiyle dolan adrenalinle titriyordu. Parlak zırhlar ışıldıyordu; sayıları, sanki Boşluk'un kendisini koruyormuş gibi bir sıra halinde uzanıyordu.

"Beni yere indir," dedi Thane. Düşmanla karşılaşmalarına sadece çeyrek mil kalmıştı.

Vaper kanatlarını topladı ve ani düşüş Thane'in midesini gıdıkladı. Çim ve toprakla kaplı yere çarptılar. Vaper'ın burun deliklerinden çaydanlık buharı gibi duman çıktı.

"Onları gökyüzünün güvenliğinden değil, yerden yöneteceğim." Yukarı bakınca Prens Ronan ve Piper'ın uçarken gördü. Büyük bir kükreme ovada yankılandı ve tüylerini diken diken etti. Prens Ronan ve iki kişisel muhafızı, Bilgelik Tanrıçası ile görüşmeden sonra gönüllü olmuştu, ama Drakon Hanesi'nin ayırabileceği tek şey buydu. Hâlâ solgun olanın lanetinin ne yapabileceğinden korkuyorlardı.

"Sen asil bir lidere, Prens Thane," dedi Vaper'ın boğuk sesi. Kocaman kafası biraz daha yukarı kalktı, parlak bronz pulları güneş ışığında parladı. "Yaratıcı kılıcını kutsasın ve okların hedefi bulsun."

"Teşekkür ederim."

Vaper'ın kanatlarından esen rüzgâr, toz ve enkazı havaya savurdu ve o gökyüzüne fırladı. Kanatlarının çırpınma sesi bile babasının askerlerini korkutmaya yetiyordu.

Mathekis ortalarda görünmüyordu ve Varlett'i ne gökyüzünde ne de yerde görebilmişti, ama babası, annesi, kız kardeşi ve Aldrich ordunun önünde beyaz atların üzerinde oturuyorlardı. Genellikle, Yüksek Kral Tenebris görevinin dışında kalır, askerlerin koruması altında uzaklarda dururdu ve annesi ya da kız kardeşi hiç savaş alanına çıkmamış, hele ki cepheye hiç çıkmamışlardı. Babasının annesini ve kız kardeşini buraya neden getirdiğini çok iyi biliyordu. Babasının atı hafifçe hareket etti ve Thane'in kalbi bir an durdu. Evalyn bileklerinde bir ip ile duruyordu ve babası ipin diğer ucunu tutuyordu. Buradan bile elbisesinin kenarlarının yırtık ve bazı yerlerinin parçalandığını görebiliyordu. Başından ayaklarına kadar kir ve pislikle kaplıydı. Siyah ve gümüş rengi saçları

arkadaki bağından kopmuştu. Layala burada mantıklı düşünemeyebilirdi, bu yüzden o düşünmeliydi. Layala'nın ona duyduğu gibi onu sevmiyordu, ama ona karşı açıkça nefret duymasına rağmen, kız onun için hala hassas bir noktaydı.

Midesinde bir düğüm oluştu ama üzerine büyük kanatlı bir gölge düşene kadar ilerlemeye devam etti. Layala ve Dax yukarıda uçuyordu. Bir sarmaşık aşağıya doğru uzandı ve bir gürültüyle yere kök saldı. Thane gülümsedi. Layala ejderhanın sırtından atladı ve sarmaşığa tutunarak dans eder gibi zarifçe pürüzsüz saptı aşağıya kaydı. Botları yere çarptı ve dik durdu. Kuzgun kanatlı miğferini daha sıkı çekti ve zırhının boynunu düzeltti, nefesi biraz kesildi. Onu tam savaş zırhıyla görmek onu büyülemişti. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi ve parlak mavi gözleri onunla buluştu. "Seni ailene tek başına karşı karşıya bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Evalyn'i henüz görmediğini düşündü. Çenesini sıktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Hala yüz metre ötedeki, küçük beyaz ve mor kır çiçekleriyle bezeli çimenlik alana doğru döndü. Kan dökülmesi için fazla güzel bir yerdi. Henüz Void'un kokuşmuş bataklıklarının kokusunu alamayacak kadar uzaktaydılar, bu yüzden hava temiz ve sakin idi. Aldrich'in elinde beyaz bir bayrak yükseldi ve beş kişi ilerlemeye başladı.

"Bana pazarlık yapmama izin vermelisin," dedi Thane. "Onun hayatı buna bağlı."

."

Endişeli gözler ufku taradı. Layala'nın Evalyn'i gördüğü anı gördü. Evalyn'i gördüğü anı gördü. Yüzü gevşedi, ama öfkesi elektriklendi ve ağır büyü etraflarını kapladı. "Şimdi kafasını alacağım."

"Hayır," dedi Thane. "Bunun olacağını biliyordun. Onun ellerinde olduğunu biliyordun. Şimdi sakın olmalıyız. Beyaz bayrak sallıyorlar..."

"Beyaz bayrağı boş ver. Evalyn onun elinde. Bu işin tek bir sonu var, Thane," dedi Layala, çenesini hafifçe kaldırarak. "Alına bir yıldız bıçağı saplayacağım." Tavırlarına rağmen yüzündeki korku belliydi.

"Elinde bir koz yoksa onu açıkta bırakmaz. Saldırma." Dişlerini sıktı. Yıllarca babasıyla savaşmış olması ona her şeyi öğretmişti. Tenebris kurnaz ve zekiye. Evalyn, onlara karşı en iyi silahıydı ve onu iyi kullanacaktı. "Yoksa onu mezara sokarsın."

Evalyn, silah kemerinden elini çekip zorlukla yutkundu, ama "Sana güveniyorum. Bir planın var mı?" diye sordu.

"Evalyn'in başka bir yerde tutulduğunu düşünmüştüm. Bir plan yapıyorum." Kadının ona attığı bakış midesini bulandırdı. Onun kendisine karşı hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Çabuk bir plan yapmalıydı. Layala, Evalyn'i kaybederse ne yapacağından korkuyordu. Yan yana yürüdüler. "Mathekis veya Varlett'i görüyor musun?"

Parlak mavi gözleri askerlerin sırasını bir o yana bir bu yana taradı. "Hayır. Sislerin içinde saklanmış olmalılar. Piper ve Ronan Boşluğun kenarına uçup, geçmeye cesaret eden solgunları yakacaklar."

Plan böyleydi, ama savaşta planlar değişebilirdi. Thane omzunun üzerinden baktı. Kuzgunları durdu; atlar ileri gitmek için sabırsızlanarak ayaklarını yere vurup başlarını sallıyordu. "Soluk olanlar arkamızda değilse."

Layala'nın dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. Dönerek solundaki ormanlık alanı ve sağındaki geniş, yemyeşil tepeleri aradı. "Sadece o ağaçlık var. Orada saklanmış olsalardı, yukarıdan görürdük."

"Umarım öyledir," diye cevapladı Thane, ancak sinirleri midesini sıkıyordu. Ağaçlar kalın ve uzundu, karanlık zeminde cesetleri görmek zor olacaktı.

Layala ve Thane durup, Thane'in ailesi ve Layala'nın ailesinin onlara yetişmesini beklediler. Evalyn'in yüzü morarmış ve bilekleri ipin yakmasından kanıyordu, ama başını dik tutarak meydan okurcasına duruyordu. Talon'un atı homurdandı ve atların kuyrukları sinekleri kovaladı, ama bir an kimse konuşmadı. Kız kardeşinin çenesi titriyordu, ağlamak üzereydi. Pembe bir elbise giymişti ve çikolata kahverengi saçları yüzünün etrafında küçük bukleler halinde toplanmıştı. Thane başını salladı. Onun burada işi yoktu, dantelli pembe bir elbise giymesi bir yana. Henüz on sekiz yaşındaydı ve şu anda hala bir çocuk gibi görünüyordu.

Orlandia bir şekilde dilini tuttu, ama bakışları keskin bıçak olsaydı Layala paramparça olurdu. Annesinin gerçeği göremeyip Layala'yı suçlaması onu öfkeliendiriyordu. Layala'nın tembel bakışları, bunların onu rahatsız ettiğini göstermiyordu, ama teyzesine ne olabileceğinden çok korktuğunu biliyordu.

"Umarım buna değmiştir," dedi Aldrich'e. Thane, Kail'in evinde Aldrich'i yaraladığından beri ilk kez onunla yüz yüze geliyordu ve babasının yanında onu görmek, düşündüğünden daha fazla acı veriyordu. Direğin ucundaki beyaz bayrak

hafifçe sallandı ve Thane'in göğsüne titrek bir gölge düşürdü. Aldrich, Thane'in bakışlarını kaçırdı. Korkak.

Tenebris'in atı yere vurmaya başladı ve dizginler atın göğsü ve omuzlarındaki gümüş zırhına çarptı. Evalyn'in ipini çekti ve ip gerilince kız acı içinde yüzünü buruşturdu. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz." Layala'ya doğrudan baktı. "Merhametli olabilirim. Teyzen yaşayabilir."

Thane çenesini kaldırdı ve burnundan derin bir nefes aldı. "İki seçeneğin var. Teslim olabilirsiniz, ama bedeli kafan olacak, Yüce Kral. İşlediğin birçok suçtan dolayı kendini idama teslim edersen, binlerce olmasa da yüzlerce kişinin hayatını kurtarabilirsin. Hızlı ve acısız olacak, ama adil. Ya da savaşmayı seçebilirsin, ama askerlerinle birlikte öleceksin ve merhametimi göremeyeceksin."

Tenebris başını geriye atarak çılgınca güldü. Bu ses Thane'in sinirlerini bozdu.

"Sen hiçbir talepte bulunacak durumda değilsin, Thane. Beş yüz adamın ve bir avuç ejderhanın beni korkutacağını mı sanıyorsun?" Vurgu yapmak için ipi tekrar çekti ve Evalyn acı içinde yüzünü buruşturarak ciyakladı.

Layala bir adım öne çıktı ve Tenebris parmağını kaldırdı. "O zehirlendi ve panzehiri sadece ben biliyorum. Yaklaşma."

Zehirlenmiş mi? Dudakları morarmıştı ve daha yakından baktığında kan çanağına dönmüş gözleri alarm zillerini çaldı. Kahretsin. Kabul edebileceği tek takas Layala'yı Evalyn'e vermektir.

"Sorun yok, Laya," dedi Evalyn, gözleri yaşlarla dolmuş. "Ben kendimle barıştım." "Kapa çeneni," diye bağırdı Tenebris ve ipi üçüncü kez çekti.

Thane'in vücudu gerildi, Evelyn'in kollarından kan fışkırırken harekete geçmeye hazırды. Sevdiği bir kadının istismar edilmesine tahammül edemiyordu.

Layala'nın elinden metal bir parıltı belirdi ve ardından sessiz bir inilti duyuldu. Thane'in kalbi sıkıştı. O yıldızı, kalmasını istediği yıldızı fırlatmıştı. Babasının yüzünden kan akacağını bekliyordu ama... kaşları çatıldı, ıskalamış mıydı? Aniden Orlandia, daha önce hiç duymadığı bir acı çığlığı attı, sonra elini ağzına kapattı.

Yıldız hedefini bulmuştu — Talon'un boynundan kan sızıyordu. Keskin metal, sol tarafındaki boğazının çukuruna saplanmıştı.

Mide bulandırıcı bir sıcaklık dalgası onu sardı. Layala ne yapmıştı? Thane ona doğru döndü, kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı. "Laya," sesi kalın ve titrek çıkıyordu.

"En çok acıtacağı yere koydum." Layala'nın sesi acımasız ve kesikti. Uzun zamandır onu bu kadar acımasız duymamıştı. Tenebris'e ateşli bir nefretle baktı. "Kan kaybından ölmesine bir dakika kaldı. Bana Evalyn'i ve panzehiri ver, yoksa değerli kızın ölür."

"Seni kaltak," diye homurdandı Tenebris.

"Yap!" Orlandia çığlık attı ve atından kaydı. Yumuşak elleri Talon'un elbisesini ve kollarını okşadı. Talon boğuldu ve Orlandia'nın kollarına yığıldı. Talon'un nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltılı ses, Thane'in göğsünü yakıcı iğneler batıyormuş gibi hissettirdi. Aniden kendi nefesini almakta zorlandı. Bu onun küçük kız kardeşi idi; onu her zaman koruyacağına ve kollayacağına söz vermişti.

Beyaz bayrak yere düştü ve Aldrich kayarak Talon'u kollarına aldı. Henüz kıpırdamayan Tenebris'e baktı.

Thane kendi içinde savaşıyordu; Talon'a gidip onu kurtarmalı mıydı, yoksa babasını beklemeli miydi... Tenebris, Talon'u gücünden daha çok seviyor muydu? Bekleme riskini göze alabilir miydi? Talon'un fazla zamanı yoktu. Ama eğer yapmazsa, kozlarını ve Evalyn'i kaybedeceklerdi.

"Bebeğim!" Orlandia haykırdı. Sesindeki histerik ses tonu yürekleri parçaladı. Titreyen elleriyle Talon'un alnını okşadı. "Bana bak, tatlı kızım," diye fısıldadı. Şimdi çaresiz ve yalvaran gözlerle Thane'e döndü. "Kız kardeşin ölüyor! Anlamsız kavganız yüzünden onu öldürecek misin?!"

Thane kendini tutamadı. Ayakları neredeyse kendi kendine hareket etti. Ama eldivenli bir el bileğini kavradı ve onu durdurdu. "Sakın yapma." Layala kendinde değildi. "Bekle," diye emretti, daha sessiz ama daha acımasız bir sesle. Bilinmeyen bir güç ya da kendi belirsizliği yüzünden, Thane hareketsiz kaldı.

Tenebris öfkeyle kükreyerek bağırdı, ipi bıraktı ve Evalyn'in sırtına tekme attı, onu öne doğru sendeletti.

Layala, onu yakalamak için kollarını uzatarak koştu. "Panzehir!"

Küçük bir şişe havada takla attı; Thane onu havadan yakaladı ve Layala'ya uzattı, sonra ayakları yere vurarak saniyeler içinde ailesinin yanına koştu. Aldrich'e sadece bir bakış attı, sonra dikkatlice

ve kanlı metal parçayı fırlattı. Göğsü nefes almakta zorlanıyordu. Dudakları renksizdi ve yanaklarında her zaman olan kızarıklık kaybolmuştu. "Dayan, Talon," diye mırıldandı, avucunu keserek. Parmağını kana batırdı ve boğazına iyileştirici runu çizdi, sonra bıçağı kendi etine saplayarak kendine acı verdi. Vücudu kasılmaya başladı, Aldrich onu daha sıkı kucakladı, ama kız deniz yeşili gözlerini Thane'den ayırmadı. Büyük ağabeyinin onu kurtaracağına dair tüm umudu onda idi.

"Gölün ortasında koşup kuğulara çamur attığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedi, hem kendini hem de kız kardeşini acıdan uzaklaştırmak için. "Sonra yüzüstü düşmüştüm ve çamur içinde kalmıştım. Sanırım hiç o kadar gülmemiştin."

Dudakları konuşmak ister gibi açıldı ama konuşamadı. Eğer bu işe yaramazsa

—Yaratıcı, işe yaramalıydı. Layala, teyzesi için küçük kız kardeşini nasıl feda edebilirdi... Öfke içindeki öfke alevlendi ve bıçağı daha derine sapladı, inlememek için dişlerini sıktı. Kan runesi parlaklaştı, kaynıyormuş gibi cızırdadı ve boynundaki yara kendiliğinden kapanmaya başladı. Hadi! Sonunda, sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, titremesi durdu ve birkaç saniye sonra yara tamamen kapandı.

"Hatırlıyorum," dedi Talon zayıf bir sesle. "Bataklık canavarı gibi görünüyordun."

Thane ona gülümsedi ve yanağındaki kan damlalarını sildi. "Burası sana göre bir yer değil. Güvenli bir yere git."

"Thane, lütfen... Babamı affet. Hadi eve gidelim. Seninle, herkesle birlikte eve gitmek istiyorum."

"Yapamam. Bir gün anlayacaksın." Ayağa kalktı ve annesini işaret etti. "Onu buradan çıkarın!" Orlandia, Tenebris'e onay için baktı. "Gidin!" diye bağırdı Thane. Tanrım, Tenebris'in annesi üzerindeki etkisi sinir bozucuydu.

Ama korkuyla sıçrayarak başını salladı ve atına bindi. Aldrich, Talon'u arkasına aldı ve atların nalları yere vurarak uzaklaştılar.

Thane'in eli belindeki hançere doğru kaydı. O ve Aldrich artık yüz yüze duruyorlardı. Ama beyaz bayrağın simgelediği barışa saygıdan silahını çekmedi. Aldrich ile geçirdiği güzel günleri düşünmesine izin vermedi, onun yerine ihaneti düşündü. "Savaş alanında görüşürüz kardeşim."

Aldrich'in altın sarısı saçları rüzgarda dalgalandı. "En iyi varis kazansın."

Thane, babasına ve kardeşine bakarak geriye doğru yürüdü. Tenebris'in yüzündeki saf nefret, Thane'in babasına olan empati duygusunu yok etti. "Bunu pişman olacaksın. Ravens'larını ezip geçeceğim, bana karşı ayaklanacak tek bir kişi bile kalmayacak."

Thane omzunun üzerinden bekleyen Kuzgunlar taburuna baktı ve yumruğunu kaldırdı. Atlar kişnedi ve nalları yere vurdu, hücumun heyecanıyla dans ederken burunlarından nefesler fışkırdı. Askerler kılıçlarını çekti, metalin metale çarpması düzlükte yankılandı.

Thane yumruğunu indirdi. "İLERLEYİN!"

BÖLÜM 40

T Boş cam şişe Layala'nın yanına düştü. Layala, Evalyn teyzesinin kolunu çekti. Adımları titriyordu ve panzehirin zehri etkisiz hale getirmesi zaman alacaktı. Layala...

Layala, zehir için iyileştirme runesinin işe yaramayacağından şüpheleniyordu. Zehri çekmek veya etkisini ortadan kaldırmak için farklı bir tür büyü gerekeceğini düşündüğü için hesaplı bir hamle yapmıştı.

Evalyn teyzesinin kolunu omzuna attı ve ikisini de koşarak taşıdı. "Bu savaş alanından çıkmalısınız."

"Bu aptalcaydı," diye boğuk bir sesle konuştu Evalyn Teyze. "Prensesin hayatını tehlikeye attın."

"Evet, şey," diye mırıldandı Layala. "Artık ödeştik. O bir keresinde beni neredeyse öldürüyordu. Seni kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Thane'in onu iyileştirebileceğini biliyordum."

"Thane de öyle düşünecek mi?"

Yaptığının onu inciteceğini bildiği için kaşlarını çatı, ama şimdi bunun için endişelenmenin sırası değildi. Affetmesini isteyebilirdi, ama o harekete geçmeseydi Evalyn Teyze'yi ölümden geri getirmemesini isteyemezdi. Evalyn Teyze'nin ayak parmakları bir taşta takıldı ve tökezledi. Layala diğer koluyla onu yakaladı. Yüzlerce atın koştuğu sesleri yüksek sesle cevap vermesini engelliyordu.

Yalnız bir siyah at diğerlerinin önüne çıktı ve onlara doğru döndü. Layala, alnındaki beyaz yıldız ve kalın siyah yelesine gülümsedi. Midnight. Ve yalnız olmadığı ortaya çıktı. Tif eyerin üzerindeydi. Burada olduğu için dehşete kapılmış görünüyordu, ama o küçük yaratık, Layala'nın hiç düşünmediği kadar cesurdu.

daha cesurdu. Ağır nefesler alarak Midnight onların önünde durdu ve Tif dedi. "Yardımcı olabileceğimizi düşündüm."

"Sen en iyisin, Tifapine." Layala, Evalyn teyzeyi Midnight'ın diğer tarafına bacağını atana kadar itti. "Şimdi gidin. Buradan uzaklaşın. İkiniz de."

Tif'in gözleri doldu. "Dikkatli olun."

"Ve Tenebris'in kafasını kes," dedi Evalyn teyze. "Yaptıklarından sonra çok uzun süre nefes almasına izin verildi."

"Öyle yapacağım," diye yemin etti Layala ikisine birden. Ayak sesleri onun dikkatini çekti. Her iki taraf da çarpışmaya ramak kalmıştı. Layala son bir kez baktı. "Eğer hayatta kalamazsam, ikinizi de sevdiğimi bilin ve Thane'e onu sevdiğimi ve bir sonraki hayatta onu bulacağımı söyleyin. Küllerimi Briar Hollow'a götürün ve beni anne babamın yanına gömün." Gözyaşları dökülmeden önce arkasını dönüp koşmaya başladı. Çünkü hayatta kalması gereken sadece bir savaş alanı değildi, uyandırdığı Kara Büyücü de vardı.

Ayakları düz olmayan çimlerin üzerinde uçar gibi koşarken, her nefes alışında bacaklarını daha da sert itiyordu. Thane, askerlerinin birkaç metre önünde, tek başına duruyordu. Tanrım, bazen ne kadar inatçı bir aptaldı. Raven'larının ona yetişmesini bile bekleyemiyor muydu? Kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu.

Düşman tarafında Tenebris'i aradı. Thane'in iş o noktaya geldiğinde babasını öldüreceğine güvenemiyordu, bu yüzden onun yerine o yapacaktı. Sonra Void'e gizlice girip planlarını uygulayabilirlerdi. Askerler yaya olarak ileriye doğru koşular, erkeklerin savaşta çarpışmadan önce yaptıkları gibi derin seslerle bağırıp haykırıyorlardı. Tenebris'in askerleri, Raven'ların kömür renginden kolayca ayırt edilebilen gümüş zırhlar giyiyorlardı.

Zalim kral, Aldrich'in yanında, atının sırtında oturuyordu. Ona ulaşmak için yüzlerce askerle savaşmaları gerekecekti. Thane, ilk askerlerle çarpışmak üzereydi. Bacakları ve kolları daha hızlı hareket ediyordu. Kalbi hızla atıyordu; iki kılıcını da savurarak bir darbeyi engelledi ve diğer kılıcının ucunu sanki orada yokmuş gibi göğüs zırhının içinden geçirdi.

"Savaşçı!"

Layala sola baktı, Kuzgunlardan biri yukarıyı işaret ediyordu.

Dax aşağıya süzüldü. Parlak inci pulları ışıktaki kılıç gibi parlıyordu. O kadar alçaldı ki, Layala sihrini kullanarak onu sırtındaki boynuzuna bir kement gibi taktı ve ikisi yukarı doğru uçtu. "Tenebris!" Ağır nefes alıp verirken tek söyleyebildiği buydu. Sihirli

sapını sıktı ve saniyeler içinde askerlerin başlarının üzerinden uçtu, Tenebris'e yaklaştığında atlamaya hazırды. Vapor'a baktı, düşmanların arasına dalmış, onları devirip devriliyor, dev pençeleriyle kesiyordu. Korku ve acı çığlıkları korkunçtu.

Sonunda Tenebris'i öldürdüğünde, askerlerin teslim olup Thane'e dönmelerini umdu. O bir zamanlar onların kralı, haklı varisiydi.

Raven'ların atları Palenor askerlerinin saflarıyla çarpıştığında, zırlara çarpan nalların iğrenç sesi ve acı çığlıkları onu kusmak istemesine neden oldu. Onlar elflerdi, lanetlenmiş, akılsız canavarlar değil, kralının emirlerini yerine getiren, kendisi gibi yüksek elflerdi. Tenebris'i çabucak öldürebilirse, onları da kurtarabilirdi.

Oklar başının yanından uçup Dax'a çarptı. Tenebris artık yakındaydı, ama bir asker sürüsü onu engellemek için harekete geçti. Yoğun ok yağmuru yağmaya başladı. Bir ok omzundan sekti. Daha fazla koruma olmadan başaramayacaktı ve Layala, Dax'tan gerekli olmadıkça askerleri yakmamasını istemişti. Bu çok korkunç bir ölüm şekliydi. Eğer onlar solgun olanlardansalar, hepsini yakmasını söylerdi.

Layala elini uzattı ve bir zamanlar ejderha prensine karşı kullandığı gücü çağırdı. Bu güç, henüz tam olarak kontrol edemese de, bir yerlerinde vardı.

Avuç içinden sıcak bir nabız yayıldı ve oklar parıltıdayan bir duvara saplandı. Etrafında bir balon gibi bir duvar oluşturdu. Tenebris atını döndürmüş ve Boşluğa doğru koşuyordu. Korkak. İçeri girse bile onu durduramazdı. Dax, kükreyen bir ejderha sesi çıkardı ve onu döndürerek Tenebris'in kaçışını kesti. Asmasından atladı, zarifçe ayakları üzerine indi ve babasının kılıcını çekti. Kılıcı önüne tuttu ve Işık Getiren'in kılıcı güneş ışığını yakaladı. Tenebris gözlerini parlamadan korudu. İyi. Onun hayatını bu kılıçla sonlandırması çok uygun olurdu.

Tenebris'in atı arka ayakları üzerinde yükseldi ve ondan yayılan korku, ona sadece onu öldürmenin getirebileceğini düşündüğü bir tatmin duygusu verdi. Attığı her adım, onu neredeyse her şeyden çok istediği şeye yaklaştırıyordu.

Dax boğazından bir çığlık daha attı ve büyük bir gürültüyle ana savaşın ortasına geri döndü.

"Baban ağladı, biliyor musun?" dedi Tenebris, Layala yaklaşırken atının dizginlerini geri çekti. Layala'nın sarmaşıkları atın bacaklarına dolanmıştı. At kaçamayacaktı. "Kafası yere düşmeden önce küçük bir kız gibi ağladı.

En garip ses çıkardı, sanki karpuz ikiye bölünüyor gibiydi. Asla unutmayacağım."

Sıcak öfke dalgasıyla birlikte ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Görünüşe göre bu sefer seni Mathekis kurtaramayacak."

Uzakta bir yerden Thane'in ona seslendiğini duydu. Onu durdurmak istese bile çok uzaktaydı. Bu anı kaçırmayacaktı.

"Layala!" Thane'in sesi daha yüksek, daha çılgınca, daha yakın geliyordu. Ejderhalar kükrüyor, çığlık atıyordu. Elfler çığlık atıyor, silahlar çarpışıyordu ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kararlılıkla devam etti. O anda ayaklarının dibinde kara bir bulutun toplandığını ve onu takip ettiğini fark etti. Bir an durakladı, ama her ne ise onu durdurmadı. Tenebris'ten birkaç adım uzaklıkta durdu ve çenesini kaldırdı. "Atından in ve benimle dövüş."

Vücudu gözle görülür şekilde titreyerek kılıcını çekti. Onun bir kılıcı olmasına bile şaşırdı. Aşağı indikten sonra, tek düşünebildiği, kılıcı iki elinde beceriksizce tutarken ne kadar acınası görüldüğüydü. Kılıcı sol tarafına sarkmıştı ve duruşu tamamen yanlıştı. Zırhında tek bir çizik bile yoktu, çok parlak ve kullanılmamış görünüyordu.

Sert bir vuruş kılıcına çarptı ve o keskin bir şekilde nefesini içine çekti, yüzü dehşetle buruştu. Kız onu tekrar vurdu ve yere sendeledi. "Bu mu? Sen, uzun zamandır korktuğum büyük Kral Tenebris misin?"

Sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu kaldırarak kendini korumaya çalıştı. "Hayır, lütfen yapma." Layala ileri adım attı ve yüzüne sert bir tekme attı. Kemiklerin metalden çıkardığı iğrenç sesi duydu. Kafası yana doğru savruldu ve zırhlı botlarının darbesiyle şakağı çatladı. Layala, onun bir zamanlar kendisine yaptığı gibi elinin üzerine bastı. "Dur," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Dur mu?" Layala biriken öfkeyle titreyerek, eline daha sert bastırdı ve ayak parmaklarını ileri geri sürttü. Her bir kemiğin kırılmasını umuyordu.

Adam inleyerek elini çekmeye çalıştı ve diğer yumruğunu zırhlı baldırına vurdu. Layala darbeyi neredeyse hissetmedi.

"Neden bunu yapayım?" Diye bağırdı. Eğildi ve yumruğu adamın yanağına çarptı, kemiği kırdı. "Artık senin için savaşacak kimse kalmadığı için o kadar da sert değilsin. Ailemi aldığın gün bir suikastçı, eşimi aldığın gün ise bir canavar yarattın. Oh, beni bir dakikalığına yere sermiş olabilirsin

bir dakikalığına yere serdin, ama bu beni daha da güçlendirdi." Öfkesini serbest bırakarak ona tekrar tekrar vurdu. Adam yanına kıvrıldı. Kız onun üzerinde durdu, başını salladı. Tanrım, adam acınacak haldeydi.

Bağırışlar, silahların çarpışması ve ejderhaların kükremesi arasında, Thane'in ona tekrar seslendiğini duydu. Bu sefer, kavga ve kaosun içinde onu aradı. Ya ona ihtiyacı varsa? Ama Dax'ı ve pürüzsüz siyah bir ejderha gördü — Varlett havada birbirlerine pençelerini geçirip ısıyorlardı. Keskin bir acı Layala'nın uyluğunu yaktı ve şoktan neredeyse düşüyordu. Sadece hançerin altın kabzası görünüyordu, bıçak kemiğe çarpmış olmalıydı. Aniden vücudunu saran acı dalgasına nefesini tuttu ve tüm ağırlığını sola verdi. Tenebris ayağa kalktı ve Boşluğa doğru koştu.

Dişlerinin arasından bir kükremeyle bıçağı çekip çıkardı ve mide bulantısı onu sardı. Çıkarmak daha çok acıtıyordu. "Kaçamazsın Tenebris!" Dizinden bacağına akan kan ve acıyı umursamadan peşinden koştu. Uyluk arkasından attığı bir yıldız bıçağı onu eğip çığlık attırdı, sonra ellerinin üzerine düşerek sürünmeye başladı. Bir solucan gibi sürünüyordu.

Yarasına ne kadar acı vereceğini umursamadan, ona yetiştirdi ve kaburgalarına sertçe tekme attı, onu yanına düşürdü, nefes nefese kaldı. "Bekle, bekle, beni öldürme," diye yalvardı. Sol gözünden kan akıyordu ve vuruşlarından dolayı şişlik başlamıştı bile. "Anlaşma yapabiliriz. Thane tahtı alabilir. Sen kraliçe olabilirsin. Ben... ben uzaklara gideceğim."

Öfkeli gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ailesinin onu bağışlaması için yalvardıklarını ve yalvarışlarının kulaklarına çarptığını hayal etti. Kılıcını kaldırıp ucunu göğsüne doğrulttu ve "Bu ailem için, Reina için, incittiğin ve öldürdüğün tüm insanlar için, Thane için ve benim için" dedi.

"Layala, dikkat et!" Thane artık sadece birkaç metre uzaktaydı.

Varlett'in ejderha şekli, bir yıldız kayması hızıyla ona doğru savruldu. Siyah pençeleri güneş ışığında parlıyordu, güçlü kükremesi Layala'nın kulaklarını deldi, o kadar gürültülüydü ki kulak zarları patlayacak ve kanayacak sandı. Tenebris'e bıçağını saplamak yerine, sihirli kalkanını kaldırmak için döndü, ama darbe üzerine bir dağ çökmüş gibi oldu, onu çimlere ve toprağa sürükledi, ciğerlerindeki havayı boşalttı, sonra o abanoz pençeleri vücudunu sardı ve onu havaya kaldırdı, gittikçe daha hızlı yükseldi. Bulanık zihni dönüyordu. Ejderhanın pençeleri onu o kadar sıkı tutuyordu ki

hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Göğsüne yaslanmış kılıcının kabzasına, sanki hayatta kalmak için son çareymiş gibi sarıldı.

Sihirinin onu kurtarmasını istedi... Asmaları, kalkanı... Herhangi bir şey... "Sihir konusunda senden daha bilgili olduğumu unuttun, Layala. Bana zarar veremezsin."

"Neden onu öldürmeme izin vermedin!" Layala çığlık attı ve boğazı yandı. "Neden!"

"Oh, anını mahvettim mi? Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama senin daha önemli işlerin var." Kırmızı çizgiler göğsünü ve boynunu kaplıyordu, sadece Dax'ın pençelerinden olabilecek derin yaralar. Ama ona ne olmuştu?

Aşağıya baktı ve devasa bedeni, devam eden savaştan uzakta, tarlada yatıyordu. Yavaşça ayağa kalktığı anda, rahat bir nefes aldı. "Ona tek başıma gidecektim!" Rüyasında duyduğu sözlerle kapılarak istemsiz bir titremeye sarsıldı. "*Bana gel,*"

demişti ve şimdi kız da öyle yapıyordu.

"Onu öldürmek için mi? Sanmıyorum."

Layala'nın gergin vücudu gevşedi, yenilmiş, düşmanın pençelerinde yüz metre havada uçuyordu. Tenebris'in küçülmesini izledi ve Thane ona dehşetle baktı. Neden bu tek şey işe yaramadı? Neden o sefil elf her zaman dövüşüyordu?

Varlett'in kanatlarının uğultusuyla siyah sis dönüyordu. Siyah bataklıklar, koku ve yere yayılmış solgun yaratıklar midesini bulandırıyor. Boşluktaydı ve artık geri dönüş yoktu.

Manzara değişmesi sadece birkaç saniye sürdü. Sanki hiçbir yerden bir çöl vahası çıkmış gibi, geniş *tropikal kırmızı* yapraklı kalın ağaçlar, uzun bambu filizleri, kapok ağaçları ama kalın bordo yaprakları ve devasa dalları vardı... çok sıradışıydı. İnanamıyordu. Bir sihir numarası mıydı? Herkesin sandığı gibi yaşamdan yoksun değil, tamamen kırmızı bir orman. Böyle bir şeyi hiç duymamıştı. Ama en tuhafı, ortada yükselen tek bir beyaz tuğla kuleydi. Sivri çatısı ormanın gölgesinden çıkıyordu. Karanlık ve tehditkar olmasını beklerdi, ama tersine, antika ve neredeyse davetkardı. Ona Doonafell'deki büyücünün kulesini hatırlattı.

Varlett'in büyük kanatları hızla çırpınarak kulenin dibindeki devasa bir açıklığa indi. Yüzünü yerden birkaç metre yukarıda açtı ve Layala serbest düşüşe geçti, yumuşak koyu kahverengi toprağa çarptı. Yüzüstü yere düşen Layala, toprağı ve yaprakları tükürdü ve

elinin tersiyle ağzını kapattı. Uyluklarındaki ağrı zonkluyordu ama orman zemininin kalın yapraklar ve kırmızımsı yosunla kaplı olmasına şükretti, yoksa o düşüş çok acı verici olurdu. Yavaşça kendini yukarı itti, bacağındaki sertleşme ve karıncalanmayla mücadele ederek Lightbringer'ı kınına geri soktu. Yoğun, nemli havada yasemin kokusu yayılıyordu. Başını kaldırdığında, kulenin tek kapısının etrafında büyüyen küçük beyaz çiçekleri ve yeşil yapraklarını gördü. Ve o kapı lavanta kelebekleriyle kaplıydı.

Keskin pençeler Layala'nın sırt zırhına yüksek sesle sürtündü, ardından ejderha sol kolunu kavradı ve onu yukarı çekti. "Yürü."

Bıçak yarası, topallayarak ilerlerken şiddetli bir acı yaydı. İçinden bir parça Varlett'in yardımına sığınmak istedi ama kolunu çekip kurtardı. Varlett omuz silkti, ilerledi ve kapıdaki altın halkayı tuttu. Kelebekler yüzlerce birden havalanarak dağıldı. Layala, kelebeklerin bir kasırga gibi etrafında dönüp ormana kaybolmasını izledi.

Ağaçlarda şarkı söyleyen kuşların olmaması ona tuhaf geldi. Böcekler vızıldıyordu ve rüzgâr kırmızı yaprakların tepesinde hışırdadı ama tanıdık kuş sesleri yoktu. Gövdelere ve yapraklara hızlıca bakındığında, gölgelerden onu izleyen parıldayan gözler gördü. Soluk renkli biri ağacın arkasından eğilip ona bakıyordu. Layala sıçrayarak Lightbringer'ı tekrar çekmeye hazırlandı ama yaratık saldırmak için kıpırdamadı, her zamanki gibi çılgılık atmadı ya da bağırmadı. Sadece izliyordu.

Derin bir nefes alarak, Thane ve Vaper'ın ya da Piper ve Prens Ronan'ın ortaya çıkması umuduyla gökyüzünü son bir kez daha aradı. Karanlık sisin arasından sadece güneşin parıldadığını gördü.

Layala belindeki hançere ve sırtındaki Işık Getirici'ye dokunarak onların yerinde olduklarından emin oldu ve girişten içeri adım attı.

Mathekis gölgelerde bekliyordu. Siyah gözleri karanlıkta parıldıyordu, ta ki ışığa adım atana kadar. Onu baştan aşağı süzdü ve siyah dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sanırım seni düzgün bir hale getirecek zaman yok."

Onun görünüşünün hangi kısmını beğenmediğini bilmiyordu, ama onun ne düşündüğü umurunda bile değildi. Küçük antre doğrudan bir merdivene çıkıyordu, taş duvarlardaki küçük nişlerde kısa fildişi mumlar yanıyordu, ama ışık sağlayan pencere yoktu. Duvarın sol tarafında ahşap bir tırabzan vardı; Layala tırabzana tutunarak merdivenleri çıkmaya başladı, Mathekis'in çok yakınında olması tüylerini diken diken ediyordu. Kara Büyücü'nün en üstte olacağı hissi içini kapladı. Bu acı verici bir tırmanış olacaktı.

İlk yüz kadar basamak, kanayan uyluğunu yakıyor gibiydi, ama kısa sürede uyuşukluk bastırdı ve acıyı hafif bir ağrıya dönüştürdü. Bunun iyi mi kötü mü bir işaret olduğunu bilmiyordu, ama durmadı. Varlett'in sesini duyamıyordu. O kız muhtemelen çoktan bekliyordu.

Sonunda en üst kata ulaştı ve yasemin kokusu tekrar duyularını sardı. Hareketsiz kaldı. Neden ona bir şeyi hatırlatıyordu? Ne olduğunu bilmiyordu. Dilinin ucunda, bilinen ama unutulmuş bir isim gibiydi ve tek ihtiyacı olan bir hatırlatmaydı.

Varlett duvara yaslanarak, beklemek onu rahatsız ediyormuş gibi pençelerini inceledi. "Neredeydin?" dedi.

"Fark etmedin mi, ben bıçaklandım." Eğer onu dövüşte yenebileceğini düşünseydi, hemen hesaplaşırlardı. Ama Varlett'in sihirli kalkanını aşmanın bir yolunu bulana kadar, bu beklemek zorundaydı.

"Onu *sen* mi bıçakladın?" diye suçladı

Mathekis. "Ona dokunmadım," diye homurdandı Varlett.

"Hayır, beni yere yapıştıracaktın."

Tek bir meşale yanıyordu ve loş turuncu bir ışık yayıyordu. Layala onu duvardan kapıp öfkeyle yanından geçti. Boş koridorun sonunda çift kapı vardı. O içerideydi, değil mi? Yutkundu ve şimdi daha yavaş ilerledi. Drakonan Konağı'ndan ayrıldıklarından beri plan böyleydi, ama Thane onunla birlikte olmalıydı ve burada olmak hayal ettiği gibi değildi. Onu neredeyse *hissedebiliyordu*, ya da bir özlem, onu oraya çeken bir şey. *Bu kan bağınız*, dedi tanrıça. *Ugh*, yaklaştıkça kusmak istedi.

"Anlaşmamız hakkında," Varlett'in adımları arkasında ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi. Sesi aniden Layala'nın zihninde yankılandı, "Sessizlik... senden isteyeceğim şey bu."

Layala omzunun üzerinden baktı. "Ne?" Tüyleri diken diken oldu. Nasıl onun zihnine böyle konuşabilmişti?

Ağzını kıpırdatmadan, "Yakında Zaurahel ve benim hakkımda bir ayrıntı öğreneceksin, gördüğün bir şey. Bunu ona ya da kimseye söylememelisin. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Mathekis şüpheyle gözlerini kısarak ikisi arasında bakışlarını gezdirdi.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Layala.

"Bir gün anlayacaksın," diye fısıldadı Layala'nın zihninde. "Eğer parlak yeni büyük ve daha önce etrafında gördüğüm siyah bulut bir işaretse

işaretiyse, yakında anlayacaksın."

"Sır mı saklıyorsunuz, Varlett?" Mathekis, umursamıyormuş gibi, ama umursadığı belliydi, dedi.

"Bu elf ile benim aramda."

Bu bir bilmece miydi? Layala, Varlett ve Zaurahel hakkında nasıl bir şey bilebilirdi?

Layala'nın yavaş adımlarıyla, sonunda kısa koridorun sonuna ulaştılar ve Layala meşaleyi parlak siyah ahşaba yaklaştırdı. Kara Büyücü'nün sandalyesine benzeyen oymalar, birbirine dolanmış zambaklar ve yılanlardan oluşuyordu, karmaşık bir dans gibi. Bu iki şeyin arasındaki kontrast, inkar edilemez bir güzelliğe sahipti.

Layala cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı. Ya şimdi ya da asla. Büyüsü içinde yükseldi, etini ısırdı, cehennemi serbest bırakmaya hazırdı. Varlett'in büyüüne ihtiyaçları olmasaydı, ona katagas serumu vermiş olacağına şüphe yoktu. Kara Büyücü'nün derin bir uykuda olduğunu söyleseler bile, onun diğer tarafta savaşmak için uyanık bir şekilde bekliyor olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıydı.

Ama elini kapıya koyarak durakladı. "Neden Tenebris ve Mathekis'in yardımına ihtiyaç duydun? Dağdaki kulübenize geldiğim gün beni buraya getirmedin?"

"Zaurahel onu nasıl uyandıracağımı bana hiç söylemedi. Dediğim gibi, aramızda bir anlaşmazlık vardı."

"Ama Mathekis'e söyledi?" Ona baktı.

O başını salladı. "Varlett'in dediğine göre, ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun. Ben, sana söylenenlerin doğru olduğundan emin olmak için buradayım."

"Peki Tenebris?"

"Zaurahel ile bir anlaşma yaptı," diye cevapladı Varlett. "Hepimizin kendi sırları ve oynayacağı roller var."

Dört yüz yıl önce mi anlaşmış? Ayrıntıları bilmek bile istemiyordu. Omzunu kapıya dayayıp içeri girdi. Bakışları taş masaya ve üzerinde yatan cesede düştü. Işığın gireceği hiçbir pencere yoktu. Burası fildişi tuğladan yapılmış yuvarlak bir mezardı.

Zihninin derinliklerinde bir şey kaşınıyordu; rüyalarıyla ilgili bir şey ona bunu hatırlatıyordu. Bir ayağı eşiği geçti, sonra diğeri. Varlett'in peşinden geldiğini duymayı bekliyordu, ama ejderha şekil değiştiren diğer tarafta duruyordu. Buruşuk, şaşkın yüzü paniğe dönüştü. Elleri

kapının ortasında sanki katı bir şey varmış gibi havaya bastırdı. "Ben... geçemiyorum." Sesi sanki duvarın diğer tarafındaymış gibi geliyordu.

Mathekis ise kolaylıkla içeri girdi. "Seni engellemesi ilginç, Varlett. O kavga sırasında onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Mathekis, "Onu uyandır, Mathekis." dedi.

"Bekle, o uyanınca seni içeri davet edecek."

Layala, ejderhanın durumuna gülerek baktı. En ufak bir rahatsızlık bile Layala'nın gününü güzelleştiriyordu.

"Layala, onu öldürmemelisin. Lütfen. Tanrıça sana her şeyi anlatmadı."

"Ona izin vermeyeceğim," dedi Mathekis ve ellerini arkasında birleştirip bir nöbetçi gibi kapının yanında bekledi. "Sakin ol, Varlett."

Layala ejderhanın boğuk yalvarışlarını ve Mathekis'in sözlerini duymazdan geldi. Onlar onu durduramazdı. Onların burada olma ihtimalini hesaba katmıştı.

Her adımı kalbi deli gibi çarpıyordu, sessiz adımlar şimdi çok gürültülü geliyordu. Sanki her şey sessizliğe bürünmüştü. Elindeki meşale çıtır çıtır yanıyordu, ama tek ses buydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kara Büyücü'nün göğsü nefes alıp vermiyordu. Tamamen hareketsizdi. Kalbi atmadan dört yüz yıl boyunca nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde korunabilmişti? O bir solgun mu? Gözleri siyah botlarından, kalın deri pantolonuna kaydı. Belinde, ortasında bir rün kazınmış gümüş bir toka vardı. Üst vücudunu koyu kırmızı, gümüş çivili bir yelek kaplıyordu ve omuzlarına sarılmış abanoz rengi bir pelerin yere kadar uzanıyordu. Artık sadece birkaç adım uzaktaydı.

Nefesini tuttu. Kanının akışı kulaklarında zonkluyordu. Yutkundu ve bir adım geri attı. Kül rengi, neredeyse siyah saçları omuzlarına değiyor, hafifçe kıvrılıyordu. Beyaz teni, yüzlerce yıldır güneş görmemiş biri gibi görünüyordu, ama solgun birinin süt beyazı teni yoktu ve dudakları siyah ya da gözlerinin etrafında koyu halkalar yoktu. Gözlerini birkaç kez kırıştıtarak, olağanüstü güzel yüzünün her santimini inceledi. Tanrım, o çok... Thane'e benziyordu.

BÖLÜM 41

W Bu ne anlama geliyordu? Benzerlik ürkütücüydü. Onun akrabası olması gerekiyordu... Bu bir sihir numarası mıydı? Onu tereddüt ettirmek için bir illüzyon olmalıydı. Thane, kraliyet soyunu Binlerce yıldır her iki tarafta da. Onun büyücüyle bir akrabalığı olamazdı.

Layala Mathekis'e bir göz attı ve hançerini yavaşça belinden çıkardı. Ona sırtını dönerek yaptığını görmesini engelledi ve bıçağının keskin ucunu kalbine sapladı. Silahının ucu, giydiği deri zırhına bile değmedi. Silahının önünde taş kadar sert, delinmez ve kırılmaz, yarı saydam bir örtü parlıyordu. Onu bu halde koruyan büyü gerçekten de oradaydı.

"İşe yaramayacak," dedi Mathekis kendini beğenmiş bir şekilde. "Onu öldürmeye çalışmanın anlamı yok."

Ama peçe onu çevreliyorsa, onu uyandırmak için büyüü yapabilir miydi? Yavaşça yüzüne uzandı; parmak uçları onun cildine değdi ve buz gibi hissi karşısında geri çekildi. Yani zarar vermek istemediği sürece peçeyi geçebiliyordu. Akıllıca. O zaman başka seçenek yoktu. Bıçağının keskin ucunu avucunun içinden geçirdi ve kan akmaya başlayınca derin bir nefes aldı.

Mathekis onu tedirgin edici bir açlıkla izledi, yüzü kendini zor tutuyormuş gibi çarpılmıştı, ama tamamen hareketsiz duruyordu. "İşte böyle," diye cesaretlendirdi.

Eli gözle görülür şekilde titreyerek, elini onun ağzının üzerine tuttu ve kanının hafifçe aralık dudaklarına damlamasına izin verdi. Tanrıça ne kadar kan akması gerektiğini belirtmemiştir, ama çenesinin yanlarından kan damlaları akmaya başlayınca, dengede durmak için elini zırhlı göğsüne koydu ve öne eğildi. Kalbi deli gibi çarpıyordu; birden nefes almakta zorlandı. Bir zamanlar Adalon krallığının en kötü elf olduğunu *düşündüğü* Thane'in canını alacağını düşünmüştü, ama şimdi gerçek kötülüğe hayat vermek üzereydi.

Dudakları onun dudaklarına değdiğinde tüyleri diken diken oldu. Uzun, koyu kirpiklerine bakarak tanrıçanın ona söylemesini istediği sözleri fısıldadı: "Kalbin atabilsin diye sana kanımı, ciğerlerin hava alabilsin diye nefesimi veriyorum. Sana hayat veriyorum," ve sonra ağzına üfledi. Bekledi. Kalbi göğsüne çarpıyordu ve sonra o nefes aldığı anda göğsü elinin altında yükseldi. Layala sıçradı. İşe yaramıştı. Soluk teni, sanki içinden ışık yayılıyormuş gibi canlılık kazandı.

Artık savunmasızdı. Artık öldürülebilirdi. Elini uzattı ve Mathekis'in ağzını bir tıkaç gibi sararak bağladı. Asmalar onun vücudunu sardı ve onu orada sabitledi. Mathekis kükredi ama ikna gücünü kullanmak için konuşması gerekiyordu. Varlett görünmez duvara yumruklarını vurdu ve pençelerini duvara sürdü, ama duvardan geçemedi.

Layala hızla kılıcının kabzasını iki eliyle tuttu ve ucunu onun kalbine doğrulttu. Sevdiği erkeğe bu kadar benzemesi midelerini bulandırıyor, ama bu Kara Büyücüydü. Bu topraklara laneti getiren, pek çok kişinin ölümünden sorumlu elf. Tüm gücüyle kılıcı indirdi. Kılıcı çarptı ve yüksek bir sesle ikiye kırıldı. *Kahretsin. Kahretsin. Işık Getiren!* Şok içinde, göğsünde yatan parçalanmış, sivri uçlu parçaya baktı. *Sihirli kalkan yok olması gerekiyordu. Neden işe yaramadı?* Ağzı açık bir şekilde, Işık Getiren'in diğer yarısını aldı. Hayır. Bu işe yaramalıydı.

Mathekis onun büyüünden kurtuldu ve "Ona bir daha vurma" dedi.

Onun ikna gücünü hissetti, ama eskisi gibi etkili olmadı. Bir şekilde onun büyüüne karşı dirençli hale gelmişti. Kaybedecek zaman yoktu, kılıcı fırlattı ve kılıç odanın sessizliğinde yüksek bir sesle yere düştü. Hançeri hızla eline aldı.

Kara Büyücü'nün gözleri birden açıldı ve dik bir şekilde ayağa kalktı. Layala nefesini tuttu ve hançeri onun boynuna saplamak için kaldırdı, ama vurup geri çekilemeden güçlü bir el boğazını sıktı. Sanki damarlarında buz akıyormuş gibi, tüm kasları dondu. Hareket etmek, kurtulmak için mücadele etti ama

yapamadı. Çılgılık atmaya, yardım istemeye çalıştı ama boşuna.

Koyu kırmızıdan parlak magenta rengine dönüşen ve Layala'nın başının üstünden kalçalarına kadar kayan bordo renkli gözler, bakışları onunla buluştu. O anda tek düşünebildiği, neden bu kadar Thane'e benzediği idi, oysa kaçmak için mücadele etmeli, bu kötü herifi yok etmek için büyüsünü çağırmalıydı. Ama birbirlerine benzese de, Thane güneş gibi güzeldi, sıcak ve parlak, yakıcı bir güce sahipti. Kara Büyücü ise gece gibiydi, soğuk, gölgeler ve karanlıkla dolu, ama yine de yıldızların parladığı tek zamandı.

"Neredeyiz?" Güçlü ve baştan çıkarıcı sesi omurgasından aşağıya doğru süzüldü.

Ses telleri üzerindeki kontrolü gevşedi. "Çek elini üzerimden!" diye tükürdü.

Boğazını nefesini kesecek kadar sıkı kavradı. "Sana bir soru sordum ve cevap vereceksin. Bir daha böyle bir şey söylersen, nefes borunu ezip boğazını keserim."

Cildi karıncalandı ve ciğerleri hava için yanıyordu. Bir kez başını salladı ve onun kazıyan parmakları hafifçe gevşedi. "Boşluk." Tanrım, buradan nasıl çıkacaktı? Vücudunun her santimetresi rehin alınmış gibi, büyüsü de öyle. Cildi gücünden dolayı karıncalanıyordu, ama hiçbir şey olmuyordu. Sanki bir zamanlar onun üzerinde olan parıldayan örtü şimdi onun üzerindeydi, ama büyüsünü içinde hapsetmek için.

Koyu kaşları hafifçe çatıldı. "Boşluk mu?"

"Adalon'da. Palenor Krallığı'nda."

Thane, lütfen gel. Lütfen. Ya da Prens Ronan, Piper, Fennan, biri. Ama hepsi kendi savaşlarında kilitli kalmıştı. Bu kolay olacaktı. Onu hayata döndür, sonra birkaç saniye içinde öldür. Yine derinlerine indi, büyüsünü aradı, etrafında siyah sarmaşıkların uzadığını, onu sardığını, hayatını söktüğünü hayal etti.

Mathekis onlara doğru adım attı ve "Efendim, buradayım" dedi.

Kara Büyücü, bacakları masadan kayarken ve botları yere çarptığında ona zar zor bir bakış attı. Heybetli duruşu, onu gölgede bıraktı. Mathekis'e bir bakış attı, onu bir an inceledikten sonra tekrar ona odaklandı. Kullandığı sihirle, bacaklarını kontrol altına aldı ve duvara çarpana kadar onu geriye doğru itti. Kalbi göğsüne çarpıyordu. *Neden hareket edemiyorum? Bunu nasıl yapıyor?*

Bu çılgın elfin insafına kalmıştı. Boğazını sıkıan eli acıtmıyordu ama rahatsız ediciydi. Birkaç kez gözlerini kırptı ve bir an önce hissettiği kafa karışıklığı kayboldu. Onun kötü niyetli gözlerinde bunu gördü.

"Bana geleceğini biliyordum." Durdu. "Valeen."

Layala zorlukla yutkundu. "Benim adım Layala. Yanılıyorsunuz."

"O, efendim," dedi Mathekis. "Eminim."

"Oh, biliyorum." Alt dudağındaki Layala'nın kanını yaladı ve sonra yavaşça başını salladı. "Demek oyun oynamak istiyorsun? Uzun zaman oldu, ama seni asla unutmayacağım."

Aklını kaçırmıştı. Tüm gücüyle hançeri ele geçirmek için mücadele etti. Sağ eli biraz titriyordu. "Ben bir elf büyücüsüyüm ve adım Layala Lightbringer." Onu, kaçacak kadar uzun süre kendi tarafında olduğuna ikna edebilse... "Seni geri getirdim, seninle savaşmak için, ama sen beni boğazımdan yakaladın."

Ağzının köşelerinde acımasız bir sırıtış belirdi. "Yine yalanlar." Ağzının köşesinden daha fazla kan yaladı. "Benden nefret ediyorsun. Bunu senden yayılan dalgalardan hissedebiliyorum."

Varlett'in hala durduğu kapıya doğru baktı. Avucunu bariyere dayamıştı. Üzgün görünüyordu. En azından endişeli. Bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Ama Layala burada üstün durumda değildi, bu yüzden endişesi yersizdi.

"O neden burada?" diye Mathekis'e sordu.

"Telafi etmek için, Lordum."

Alçak bir homurtu çıkardı ve Layala'ya bir kez daha baktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Sana tanıdık gelmiyorum mu?"

Hatırlıyordu ama düşündüğü sebepten dolayı değil. Kız başını salladı.

"Varlett'i de hatırlamıyorsun, değil mi? En azından eskiden."

Hatırlayacak ne vardı ki? O, kız doğduğunda çoktan ölmüştü. Bu bir kimlik karışıklığı olmalıydı. Belki de sadece bir zamanlar tanıdıkları Valeen'e benziyordu, bir ikizdi. "Tek bildiğim, Varlett'in sana çok sadık bir aşık olduğu."

Gülümsedi. "Hâlâ genç olmalısın." Eli boğazından yanağına doğru ilerledi ve ona istemsiz bir titreme gönderdi. Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Biraz daha yaklaşırsa, dişlerini ona geçirecekti. "Yirmi beş mi?" Bunu nasıl bilebilirdi? Ve yaşının bununla ne ilgisi vardı? "Belki yirmi altı. Mathekis, beni uyandırmak için uygun yaşına gelmeni beklemesi gerektiğini biliyordu." Kızın yüzünü bir yana bir yana çevirdi.

"Ama gücün zayıf. Gücünü gerektiği gibi kullanmıyorsun. Kimse seni eğitmedi."

Sadece ona bakarak bunları nasıl bilebilirdi? Göğsü panik içinde hızla inip kalkıyordu. Tek istediği vücudunu tekrar hareket ettirebilmek ve savaşmaktı. Kasları o kadar gergin ve gerilmişti ki ağrıyorlardı.

"Ben de başlangıçta hatırlamıyordum." Diye tısladı. "Bunu ne yapacağız, aşkım?" Elinden hançeri aldı ve havaya kaldırdı. "Bununla beni öldürmeye mi çalıştın? Ya yanlış yönlendirilmişsin ya da aptalsın."

Layala ağzındaki tüm tükürüğü topladı ve adamın yüzüne tükürdü.

Adam güldü ve yanağını sildi. "Belki de beni hatırlıyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, kendini beğenmiş piç. Bırak beni!"

"Gücünü gerektiği gibi kullanmış olsaydın, Val, beni kolayca kurtulabilirdin." Gülümsedi, güzel dişlerini ve sol yanağındaki gamzeyi gösterdi. Rüyasında gördüğü gibi çenesinde de küçük bir yara izi vardı. "Bana bile rakip olabilecek güce sahiptin."

Sanki onun sözleri ona güç vermiş gibi, sağ elini yumruk yapıp çenesine yumruk attı. Kafası yana doğru savruldu ve düşük, tehditkar bir şekilde kükredi. Geriye baktığında, gözleri karardı ve yavaşça şeytani bir gülümseme belirdi. "Ah, işte buradasın." Boğazını daha sıkı kavradı ve kanındaki soğukluk onu tekrar tamamen dondurdu. "Ama bu bir daha olmayacak." Onu süzerken durakladı. "Senin dokunuşum altında çaresiz halini görmekten daha iyi bir hoş geldin hediyesi isteyemezdim. Acaba gitmeme izin vermem için yalvaracak mısın?"

Dizleri aniden çöktü ve taşın üzerine düştü. Darbenin acısı yarasını alevlendirdi ve o acı içinde kıvrandı. "Thane!" diye bağırdı ama sesi sanki bir ses bariyeri tarafından içeride tutuluyormuş gibi odada yankılandı. Şimdi burada kapana kısılmış mıydı? Dredwich Kalesi'ndeki o kuleye hapsolmuş olmanın endişesi içini sardı. Nefesi hızlandı, soğukkanlılığı kaybolmaya başladı.

Adam tekrar gülümsedi ve parmağını çenesine dokundurdu. "Thane?" diye mırıldandı. "Belki de onu görmene izin veririm, eğer 'Lütfen, Hel, bırak beni' dersen. Lütfen, Hel, en bilge, yakışıklı ve her şeye gücü yeten tanrı, bana merhamet et."

"Defol git," diye bağırdı. Yalvarmayacaktı.

Bal gibi tatlı kahrkahası kule duvarlarından yankılandı. "Oh, ne kadar eğleneceğiz. Seni dizlerinin üzerinde görmekten çok hoşlanıyorum ama..." Çömeldiği yerden kalktı ve parmağını hafifçe hareket ettirdiğinde Layala

ve ayakları yerden kalktı, yüzü onunla aynı hizaya geldi. "Bu yakışık almıyor." Avuç içini Raven zırhlı göğsüne dayadı ve onu duvara yapıştırdı. Sert darbe nefesini kesmişti. "Gördün mü, bir kraliçe asla diz çökmemeli."

Layala'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, *bir kraliçe mi?*

Bakışları onun vücudunu süzdü. "Bu da olmaz." Parmaklarını şıklattı ve zırhı kayboldu, kan kırmızısı bir elbise vücudunu sardı. Kayışlar boynuna dolandı ve eli, elbisenin yırtık kısmından çıplak bacağını, kalçasına kadar kaydı. Bakışları bıçak yarasına düştü. "Seni kim yaraladı?" Endişeli görünmüyordu, sanki bu durum onu memnun etmiş gibiydi. Gözleri kana sabitlenmişti.

Öfke ve hiddet göğsünde alev alev yanıyordu, parmakları zonklayan acının etrafında dans ediyordu. Ellerini kendinden çekmek istedi ama hala hareket edemiyordu. "Bana dokunma."

Sonunda bakışlarını kaldırdı. "Sana bir soru sordum, aşkım."

Cevap vermek zorunda hissetti, sanki direnemiymiş gibi. "Bu dünyada en çok nefret ettiğim elf bana zarar verdi. Kral Tenebris. Birden fazla kez. Kimsenin bana veremediği kadar çok."

Elini yarasının üzerine koydu. Dokunuşundan sıcaklık yayıldı ve Mathekis'in büyük şaşkınlığına, zonklama durdu. "Bu isim neden tanıdık geliyor?" diye düşündü.

"O, sizin anlaşma yaptığınız elf prensiydi, Lord," diye Mathekis yardım etti.

Kara Büyücü yine tsk diye ses çıkardı. "Ah, evet. Benim olan şeye dokunmaması gerektiğini bilmeliydi. Onunla bir anlaşmam vardı, biliyorsun. Ben onun babasını öldürecektim, o da kral olacaktı ve sen beni bana getirirse, büyücü olacaktı. O direnemedi, ama diğer elfler de direnemedi. Ah, o zamanlar ne eğlenceliydi."

"Elfleri işkence edip öldürdün ve lanetledin çünkü eğlenceli olduğunu düşündün mü?" Sesi küçümsemeyle doluydu. "Bu yüzden mi yaptın?"

"Neden mi? Yapabildiğim için yaptım, aşkım," dedi flörtöz bir ses tonuyla. Sanki bakışlarını ondan ayıramıyormuş gibi yüzüne bakakaldı. "Tanrılar, hatırladığımdan daha da güzelsin. Runevale'deki herkes seni kıskanıyor."

"Ben Valeen değilim. Runevale'in soyundan geliyorum ama oralı değilim. Dediğin gibi, yirmi beş yaşındayım. Burada doğdum." Aklının başına gelmesini umuyordu. Bunun bir hata olduğunu anlamasını istiyordu.

Dudakları onunkinden bir santim uzakta duruyordu ve vahşi turkuaz gözleri yaramazlık ve zevkle doluydu. "Sen Layala Işık Getiren olarak biliniyor olabilirsin, ama

gerçekte sen değilsin. Beni geri getirebilecek tek bir kişi var. Tüm alemlerde tek bir kadın. Ve onun adı, *senin* gerçek adın Valeen. Yeniden doğmuş bir tanrıça." Gömleğinin yakasını aşağı çekerek, göğsünün sol tarafında tıpkı onunki gibi bir zambak işareti ortaya çıkardı. "Ve sen *benim* karımsın."

BÖLÜM 42

THane babasının saçlarını avuçladı ve onu yavaş ve kararlı adımlarla sürükledi. Etraflarındaki askerler savaşmayı bırakıp ona yol açtılar. Onun ancak rahatlama olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle izlediler. kavgalarının sona ermiş olabileceğini. Sonunda, bu savaş kralın tacını kimin takacağına bağlıydı.

"Thane," Tenebris elini vurup tırmaladı. "Durdur bunu. Durdur! Başka seçeneğim yoktu. Onu ona götürmek zorundaydım."

Babasının yalvarışlarını belirsiz bir şekilde duydu, bahanelerini zar zor algıladı. "Söyle onlara," dedi Thane. "Onlara Yüksek Kral'ın kim olduğunu söyle."

"Yüce Kral benim!" diye bağırdı.

Yumruğu Tenebris'in zaten morarmış yanağına çarptı ve onu yere devirdi. Parmaklarını babasının boğazına doladı ve onu tekrar kaldırdı. Tenebris, elini çekmeye çalışırken hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra Thane kılıcının keskin ucunu babasının boynuna dayadı. Layala'yı kaçırdıktan sonra, Tenebris'e karşı duyduğu pişmanlık ve tereddüt ortadan kayboldu. Bu onun hatasıydı. Bu savaş, şu anda Layala'nın kollarında olmaması. Her şey.

Haber savaş alanında yayılmaya başladı. Kılıçlar çarpışmayı bıraktı, oklar havayı kesmedi ve ejderhalar yere indi, uzakta beklediler. Normalde hoş olan temiz hava, yanan et ve kömürleşmiş toprak kokusuyla doldu. Ölenlerin çığlıkları hala yankılanıyordu ve akbabalar havada dolaşıyordu ama geri kalanlar dikkatle bekliyordu.

"Onlara Thane Athayel'in Palenor'un Yüce Kralı olduğunu söyle. Söyle yoksa bu alana kanını dökerek gösteririm."

Tenebris'in boğazı titredi. Başının üzerinde dönen bir kuzgunun cıvıltısı sessizliği bozdu, ta ki o, "Geri çekiliyorum. Statümü bırakıyorum." diyene kadar. Tereddüt etti. "Thane Athayel sizin Yüksek Kralınızdır."

Ravenler ve Palenor askerleri, yan yana, sadece zırhları ve birkaç dakika önce kime sadık oldukları dışında birbirlerinden farklı, bir dalga gibi dizlerinin üzerine çöktüler.

Hâlâ babasının saçlarını tutarken, onu zorla döndürdü. Babasının yüzündeki acı ifadesi, onu daha da sıkmak istedi. O çok zayıftı.

"Bunu yapmak istemedim. Başka seçeneğim yoktu," diye başladı Tenebris. "Yüzlerce yıl önce Kara Büyücü ile bir anlaşma yaptım. Mathekis anlaşmaya uymamı sağladı. Onu bulmak zorundaydım, yoksa ben de onlardan biri olacaktım. Anlıyorsun, değil mi? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek zorundaydım. Tıpkı senin bir zamanlar yaptığın gibi."

Babasının yaptıklarına hiç acımadı. Bencilce bir seçim yapmıştı. "Bu güç için yapıldı, başka bir şey değil."

"Aptaldım. Kral olmak istedim. Onu uyandırmasıyla elde edebileceğim sihir istedim. Ve hatamı anladığımda, artık çok geçti."

"O kadar uzun zaman önce Layala'yı nasıl bilebilirdi?"

"Hatırladığını ve onun geleceğini bildiğini söyledi." "Neyi hatırladı?" Thane, bıçağı daha sert bastırarak hırladı.

"O bir tanrıydı ve o da öyle. Onun hayal gördüğünü sanıyordum, ama sadece kendimi düşünüyordum."

Thane babasına baktı, açık renkli kaşlarının arasındaki kırıksıklıklara dikkat etti. Tanrı olduklarını hatırlıyor muydu? Bu ne anlama geliyordu? Başka bir hayatta mı?

"Onların cezalandırıldıklarını, tövbe etmeleri gerektiğini ve derslerini öğrenmek için buraya gönderildiklerini söyledi..." Tereddütle dudaklarını yaladı. "Ve onun karısı olduğunu, sonsuza kadar bağlı eşini. Senin onunla olan eş bağının işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmiyordum ama sen büyüüyü tamamlamadın. Düğün töreninde kanınızı birleştirmedin."

Thane yüzünün renginin attığını hissetti ve babasını bırakarak sendeleyerek geri çekildi. "Hayır." Bunu kabul edemezdi. O onun eşiydi, karısıydı. Bunu ruhunda hissediyordu. Birbirlerine aittiler. Ama o sözlerin içinde bir şey zihninin derinliklerinde bir şeyler uyandırdı. Neredeyse hiç bilmediği bir melodi duyuyordu. Dans, gelinlikler... Bir düğün. Onun mu? Hayır, onun değil.

Tenebris ellerine baktı, parmaklarını açıp kapattı. Garip bir hareketti, sanki ellerinin sert olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. "Üzgünüm, oğlum. Seni bu işe hiç karıştırmamalıydım." Avuçlarını uzattı. "Ellerim bağlıydı."

Şimdi pişman mı olmak istiyordu? Şimdi özür dilemek mi istiyordu? Thane onu dikkatle izledi. Bir zamanlar yüzünü kaplayan korku kaybolmuştu. Demek Thane'in hoşgörülü olacağını düşünmüştü.

Thane, Tenebris'e parmağını doğrulttu. "Sana nefes almana izin vermemin tek nedeni, Layala'nın seni öldürmesi için." Sağındaki askerlere baktı. "Bağlayın onu. Aldrich'i de. O yılan nereye kaybolduysa." Layala'ya ulaşması gerekiyordu. Boşluk sessizdi, bu kadar yakın olmalarına rağmen çok sessizdi.

Varlett ve Layala'yı takip etmiş olabilirler miydi? Mathekis neredeydi? Kara Büyücü'nün uyanmasını mı bekliyorlardı? "Savaş düzeni!" Thane bağırdı. Onların hazırlıksız yakalanmasına izin vermeyecekti. "Soluk tenlilerin saldırısına hazır olun!"

"Oh, Thane, onu kurtarmaya gitmeden önce bir şey daha var." Tenebris, askerler kollarını arkasında tutarken gülümsedi. Ne planlıyordu? Ne biliyordu?

Bacağını savurdu ve Raven'ı soluna düşürdü. Thane, diğer Raven'ın derisinin imkansız bir açık maviye dönüşmesini şaşkınlıkla izledi, sonra... saçları ve hatta zırhı buzla kaplandı, ta ki donmuş bir buz bloğu haline gelene kadar.

Birdenbire farkına vardı. Kara Büyücü uyanmıştı, babasının anlaşması geçerliydi ve Tenebris artık büyü kullanabilirdi. Tenebris'in avuç içi Thane'e dönük, parmakları genişçe açılmış halde, bir buz patlaması Thane'in göğsüne, üç metrelik bir devin sopasını sallaması kadar güçlü bir darbe indi. Darbe onu askerlerin arasına fırlattı ve hepsini yere devirdi.

Vücudu titremeye başladı. Öyle derin bir soğukluk hissetti ki, sanki içini yakıyordu. Göğsündeki Palenor arması buzla kaplanırken dehşetle izledi, sonra buz gövdesine doğru yayıldı, yağ üzerine dökülmüş alev gibi. Thane elini buzun üzerine vurdu, ama buz elini de kapladı ve koluna kadar yayıldı. Etrafındaki askerler geri çekildi. *Hayır, hayır, hayır, hayır*, boynunun altındaki her şeyi buz kaplarken o felç olmuştu. Buz çenesine kadar yükseldi, çılgılık atmak istedi, onu durdurmak için büyüsünü çağırdı. Buz onu ısıtmak, kurtulmak için mücadele etti, sonra başının tepesine ulaştığını hissetti.

Her şey karardı.

Yıldızlar gökyüzünden düşer ve ay parlaklığını yitirir gibi yoğun bir karanlık çöktü.

Hiçbir şey
duymadı. Hiçbir
şey hissetmedi...

... ama soğuk. Acı soğuk. Ölmüş müydü? Burası cehennem miydi? Çaldığı hayatlar için sonsuz bir ceza mı? Vücudu yokmuş gibi hissediyordu. Hareket edemiyordu... hareket edebileceği bir yer var mıydı?

Şimdi bir şey hissetti. Utanç. Babası onu yenmiş, tek bir darbeye öldürmüş müydü? Ve ah, yukarıdaki Yaratıcı, Layala. O, Kara Büyücü ile yalnız kalmıştı. Onu yalnız bırakmıştı. Hayır, onu bırakamazdı. Ona bir söz vermişti.

En ufak bir ışık parladı. Gece karanlığında bir kıvılcım gibi. Gördüğünden çok hissetti, göğsünü ısıttı. Bir yerden bir *güm, güm, güm* sesi geliyordu. Kalp atışı mıydı?

Hızlandı. *Güm, güm, güm, güm.*

Sıcaklık yayıldı ve çiçek açtı, damarlarında buzları eritti, cildini kapladı.

Gözlerini acıtacak kadar parlak, muhteşem bir ışık parladı. Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını sildi, parmaklarını kıpırdatıp ayak parmaklarını kıvırdı. Altında çimenler yumuşaktı. Burun deliklerini yakan bir koku geldi. Askerler arasında fısıltılar başladı. Ama babası ona sırtını dönmüştü, farkında değildi. Thane ayağa fırladı, ikinci kılıcını çekip çıkardı ve üç adımda kılıcı Tenebris'in sırtına sapladı.

Şaşkın ve boğuk bir çığlık atarak, Tenebris arkaya doğru eğildi.

"Az önce hatırladım," dedi Thane kulağına. "Ona, ona zarar veren herkesi yok edeceğime söz verdim. Bunu onun yapmasına gerek yoktu." Tenebris'in bacakları titredi ve Thane kılıcı çekip çıkardı. Kan, vücudunun etrafını hızla kapladı. Babasının gözlerinden ışık sönerken bir şey hissedeceğini sandı ve mavi gökyüzüne baktı. Aylarca onu rahatsız eden pişmanlık ve ıstırapı hissedeceğini sandı. Ama hiçbir şey hissetmedi. Sanki karanlığa geri dönmüş gibiydi, soğuktu.

"Vaper!" Thane'in sesi sessiz savaş alanını doldurdu. Bronz ejderha havaya yükseldi ve askerlerin üzerinden uçarak yarısını gölgesiyle kapladı. Bir homurtuyla yere indi ve burun deliklerinden duman çıktı.

"Evet, Yüce Kral?"

"Beni Layala'ya götür."

Layala'nın kalbinin çarpıntısı ve kulaklarında aniden çınlayan ses, Kara Büyücü'nün çok yakın olmasına rağmen çok uzakmış gibi gelmesine neden oldu. Onun vücut ısısının üzerine yayıldığını hissedebiliyordu. Bu gerçek olamazdı. O, onun karısı, eşi olamazdı. O deliydi... Ama aralarındaki bağı ne olduğunu ve solgunların neden ona çekildiğini merak ediyordu. Yükselen mide bulantısı onu kusmak istemesine neden oldu. Bu olamazdı. Gerçek olamazdı.

Avuç içi Layala'nın başının üstünden kaydı. Ağır ve yuvarlak bir şey oraya yerleşti, bir hale. Midesi düğümlendi. Tanrım, bir taç olamaz. Ona yakışmaz. Taş zemindeki gölgesinde, başının üzerinde yıldızların silüetini gördü. Tanrım, bu başlığın benzerini daha önce tapınakta, kollarına yılanlar dolanmış tanrıçanın üzerinde görmüştü ve... Omuzlarında çiçekler.

Bir ejderhanın kükremesi ikisinin de kapıya bakmasına neden oldu. *Lütfen o olsun. Lütfen.* Varlett hızla ortadan kayboldu ve Mathekis gergin bir şekilde, daralmış gözlerle girişi izledi.

"Thane, sanırım," dedi Kara Büyücü sırtarak. "Bu kadar çok görmek istediğin kişiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Seni benden kurtarabileceğine inandığın bu *Thane*."

Layala kendini hasta hissetti. Kara Büyücü'nün Thane'i tanıyacağına dair içini kaplayan tüyler ürpertici bir his onu sardı. Tıpkı onun onu tanıdığı gibi. Üçünün bir şekilde birbirine bağlı olduğu hissi. Nasıl olduğunu anlayamıyordu ama bu his onu derinden sarmıştı. Prens Yoren'in ejderhasının ateşinin onu ve Thane'i yakmasını engelleyeceğini bildiği gibi. Koruyucu kalkanı dokunduğunda yanmayacağını bildiği gibi.

Karanlık, dağınık saçlar ve kurumuş kanla kaplı Raven zırhı giriş kapısında belirdi. Thane içeriye baktı ve karanlık çöküp uzaklardan gök gürültüsü gibi bir ses duyulurken, bariyerden geçti. Piper ve Ronan onu takip etmeye çalıştılar, ama sihirli güç onları engelledi. Piper'ın yumruğu görünmez kalkanlara çarptı.

"Thane!" Layala rahatlayarak bağırdı. O, onu Kara Büyücü'nün elinden kurtaracak ve birlikte onu alt edeceklerdi.

Kılıcını kaldırdı, ucunu Kara Büyücü'ye doğrulttu. "Ellerini ondan çek!"

Kara Büyücü'nün gözleri bir an için parladı, sonra parmağı kızın yüzünün yanından boynuna doğru kaydı ve çenesini avuçladı. Delici bakışları Thane'e kilitlendi. "Sen olacağını bilmeliydim, Savaş. Oh, bilmeliydim. Tanrılar başka türüsünü istemezdi."

Mathekis kılıcını geri çekti ve emir veren bir sesle, "Bizi yalnız bırak, Prens," dedi.

"Ben Palenor'un Yüce Kralıyım. *Bana* emir veremezsin." Gürleyen sesi saygı uyandırıyordu.

Kara Büyücü'nün gözleri zevkle parladı. "O bundan çok daha fazlası. O savaş tanrısı. Dikkatli ol, Mathekis."

Mathekis durdu ve efendisine şaşkınlıkla baktı.

O neyden bahsediyor? Thane, savaş tanrısı mı?

Thane'in dudakları aralandı ve kaşları çatıldı, ama birkaç kez gözlerini kırpı ve bakışlarında bir değişiklik oldu, bir tanıma kıvılcımı.

Kara Büyücü, Thane'e bakarak şöyle dedi: "Bir şey yaptın, değil mi, War? Beni ondan uzaklaştırmak için? Belki de benim büyülerimden birini kullandın? Akıllıca." Layala gözlerini kırpı... *Kahretsin*, onun sesini ancak eş bağı koparıldıktan *sonra* duymaya başlamıştı. "Kendi tacıyla çok güzel görünüyor, değil mi kuzen? Tanrımız. İkimizin de arzuladığı kadın."

Az önce Thane'e kuzen mi dedi? Bu nasıl olabilir? Tabii daha önceden kuzen değillerse. Tenebris gerçekten Thane'in babası mıydı? Layala'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Ulaşamadığı bir anı zihninin derinliklerinde kaşınıyordu. Neden bu kulağa bu kadar yanlış ve aynı zamanda bu kadar doğru geliyordu?

"Dedim ki, ellerini eşimin üstünden çek," diye bağırdı Thane, korkuyla yaklaşarak. Gözleri buluştu. Thane, Kara Büyücü'nün ona zarar vereceğinden endişeli görünüyordu.

"Eşin mi? Oh, tanrım." Sırıtarak gülümsedi. "Bu biraz acıtabilir." Thane, Layala'nın hissettiği kadar şaşkın ve öfkeliydi. "Sana açıklayacağım. Onu önce ben kazandım, sen karımı benden çaldın. Bu alemlerin daha önce hiç görmediği acımasız bir savaş başlattın." Alt dudağını yalamak için durakladı.

Layala yutkundü. *Ejderha sarayındaki kitap... Thane'in bahsettiği tanrılar ve alemler arasındaki savaş.*

"Onu bir süreliğine ele geçirmiş olabilirsin ama o benim karım. Eşim." Onu döndürdü, sonra iki kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. İğrenç bir şekilde, büyü hala onu tamamen kontrol ediyordu.

. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Ne aptalım. Ben Hel, büyü ve yaramazlık tanrısı. Büyüyle doğdum, yaramazlığı ise sonradan öğrendim. Villhara kralı, gece tanrıçası Valeen'in kocası. Onu Layala olarak tanıyorsun." Dili kadının kulağının kenarından kaydı. "Merak etme, aşkım, birlikte eve döneceğiz ve bizi cezalandırmak isteyenler eğilip '*kraliçe çok yaşa*' diye bağıracaklar."

Devamı 3. kitapta: Elf Kraliçesini Kader Çağırıyor. 2023
İlkbahar/Yaz'da çıkacak.

TEŞEKKÜR

Beta okuyucu ekibime teşekkürler: Jess Boaden, Rachel Theus Cass, Tiffany Boland, Brittany O'Barr ve Sara Coombes. Her zamanki gibi, en komik yorumları siz bayanlar yazıyorsunuz ve düzenlemeyi çok eğlenceli bir deneyim haline getiriyorsunuz. Ayrıca, benim için çok değerli olan geri bildirimlerinizi de paylaştınız. Dürüstlüğünüz, zamanınız ve eğlenmeniz için teşekkür ederim! Hepinizle çalışmak çok keyifliydi, hepinize çok teşekkür ediyor ve minnettarım.

Her şeyi yakalayan düzeltmenim Charity Chimni, namı diğer Hawkeyes, teşekkürler! O, işlerin yolunda gitmesini sağlayan, perde arkasındaki kadın.

Kocam Travis, yazmaya devam etmem ve hayallerimi yaşamam için beni cesaretlendiriyor. İnanılmaz derecede destekleyici ve harika bir baba.

2022'de maalesef aramızdan ayrılan David Farland, harika bir yazma öğretmeni idi. Onun ipuçları ve tavsiyeleri, çok daha güçlü bir yazar olmamı ve bu seriyi planlamamı sağladı.

Beni fantastik türüne aşık eden babam.

Bow Before the Elf Queen hayranları! Hepiniz yazma kariyerimi ve hayatımı değiştirdiniz! Bazen hala inanamıyorum. Elf Queen serisi sizin sayenizde en çok satan seri oldu! Teşekkürler!

YAZAR HAKKINDA

J.M. Kearn, fantastik romantizm yazarıdır. Sevilecek cesur kahramanlar ve aşık olunacak yakışıklı kahramanlar yaratır. İki çocuk annesi olan yazar, hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği vardır. Idaho'da yaşamaktadır, ancak genellikle tropikal bir yerde hayal kurmaktadır.

J.M. Kearn'ın haber bültenine kaydolun: <http://jmkearl.com/newsletter>

J.M. KEARL'IN DİĞER ESERLERİ

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

[Kan ve Gölgenin Laneti Fae](#)

[Ayının Laneti](#)

[Zalim ve Güzelin Laneti Gecenin](#)

[Laneti](#)

RISE ÜÇLEMESİ

[RISE](#)

[WRATH](#)

[RIVAL](#)

[RISE: Tam Üçleme](#)

ALLORA KNIGHTSTAR: GÖKYÜZÜ PERİLERİ

[Gökyüzünden](#)

[Doğdu](#)

[Gökyüzünün](#)

[Tacı](#)

ELF KRALIÇESİ

[Elf Kraliçesi'nin önünde](#)

[eğilin Elf Kraliçesi çok](#)

[yaşa Kader Elf Kraliçesi'ni](#)

[çağırıyor](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

